AMONIT

Nicola Griffith

SF/F

HECATE

Amonit

Redactare: Ana-Maria Datcu

Copertă: Mihai Nadolu

Tehnoredactare: Stelian Bigan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GRIFFITH, NICOLA
Amonit / Nicola Griffith ; trad.: Ioana Filat. - Bucureşti : Editura Hecate, 2015
ISBN 978-606-94047-6-8

I. Filat, Ioana (trad.)

821.111-31=135.1

EDITURA şi LIBRĂRIA HECATE
Str. Olari nr. 8, sector 2, Bucureşti, România
Tel: 0314377314
www. hecate.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@hecate.ro
Comenzi telefonice: 0314377314
Comenzi online: www.hecate.ro

Nicola Griffith

Amonit

Traducere din limba engleză
de Ioana Filat

HECATE

Lui Kelley,
care-mi umple viața de farmec.

Nota traducătoarei

Dat fiind că romanul de față prezintă o lume populată exclusiv de femei, am optat să-mi adaptez în concordanță traducerea, prin folosirea genului feminin și în cazul unor substantive cu forme la masculin în româna uzuală, cum ar fi numele anumitor ocupații ce nu admit în mod tradițional feminizarea, precum și gradele militare, cu atât mai refractare la feminin. Pe cât e posibil, am încercat să evit norma masculinului impersonal, nelalocul ei în cazul cărții de față, care își propune să construiască o realitate fundamental diferită.

Mulțumiri

Aș dori să le mulțumesc următorilor: lui Ellen Key Harris, prima persoană care a contractat și editat această carte în urmă cu un deceniu, celor din echipa Del Rey, care au decis că mai merită o șansă, Shawnei McCarthy, agenta mea, și tuturor cititorilor, rudelor și prietenilor care m-au ajutat pe parcursul scrierii cărții.

PUSTIURILE

MAREA DE GHEAȚĂ

Luast

Sălașul de Nord

PĂDUREA GEMETELOR

Pietrele-Lunecoase
&
Torar

Tabăra de iarnă
Echraidhe

Vechiul Ollfoss

Ollfoss

TEHUANTEPEC

Beston
de Munte

Cercul-de-piatră

LACUL ACRU

PĂȘUNI

Pășunile
Cântătoare

Colinele
Yelland

R. Sash

Râul de Sticlă

Valea
Holme

Piatra-arsă

Depozit
de olla

DEȘERTUL
OBOSHI

Dentro de
un Rato

Cruath

Trei Copaci

Fluviul Ho

Munții Kaharii

Portul Central

R. Huipil

Golful
cu Pietriș

Golful
Pescarelor

Lunca Risipită

MLAȘTINILE
TRERN

Abersayesh

Piața-de-Sud

JEEP

Parte din Continentul de Nord-Est

INSULELE COLIER

OCHIUL OCEANULUI

CAPITOLUL 1

Marghe avea costumul descheiat la guler și la manșete și își ținea casca sub brațul stâng. Pe umăr erau imprimate datele de identificare: „Marguerite Angelica Taishan, CCE". Costumul era boțit și mirosea a plastic proaspăt despachetat, iar Marghe își simțea corpul greoi și stângaci, cu toate că pe stația orbitală *Estrade* gravitația era redusă la două treimi.

Stătea în dreptul ușii ermetice de la capătul din interior al Sectorului A. Ușa era deja deschisă. În așteptare. Marghe a atins cu vârful degetelor cadrul neted de ceramică al trapei verticale ridicate – era rece, senzație de-a dreptul șocantă după două zile petrecute în Sectorul A, în căldura generată de corpuri umane.

Cadrul ușii îi ajungea la genunchi – era chiar simplu să pună piciorul în cealaltă încăpere. Nu era cine știe ce barieră de netrecut. Camera presurizată de dincolo avea doi pași lungime. Ușa din capăt era închisă deocamdată, lipită ermetic de un cadru identic celui de lângă ea. Patru pași o despărțeau de Sectorul B. Patru pași. Semnase un nou contract de angajare cu CCE, îndurase încă șase luni de instrucție pe Pământ, călătorise optsprezece luni la bordul navei *Terragin* și de două zile se afla pe stația *Estrade*, înghesuită cot la cot cu cele trei membre ale echipajului – toate astea doar ca să poată face acești patru pași.

— Bun, Nyo și Sigrid îți urează mult noroc. Au ieșit să repare satelitul și se-ntorc abia peste patru ore.

Sara Hiam și-a dat jos căștile. Era o femeie măruntică și slabă, cu mușchii atrofiați, părul blond închis, tuns foarte drept, și un stil de a acționa foarte pragmatic, că doar era doctoră. În cele două zile petrecute pe *Estrade*, Marghe își dăduse seama că personalitatea

lui Hiam avea mai multe fațete, pe care le afișa prin rotație pentru a face față oricărei situații. Era o simplă tactică de supraviețuire, una dintre modalitățile prin care Hiam – la fel ca Sigrid și Nyo – reușise să reziste cinci ani pe stația aia fără să-și piardă mințile. Marghe știa că n-apucase s-o cunoască prea bine pe doctoră. Se întreba cine era Sara Hiam în realitate.

— În Sectorul D oxigenul e la nivel respirabil, a zis Hiam. Ești gata?

Înainte să-i treacă prin minte vreun gând conștient, Marghe s-a simțit inundată de un val de adrenalină, așa că a trebuit să-și disciplineze respirația, să-și coboare pulsul și ritmul respirației, să-și încetinească viteza sângelui și să-și reducă supraoxigenarea bruscă a mușchilor lungi. Pe măsură ce i se redeschideau capilarele de sub piele, se făcea tot mai rozalie în obraji, până când tremurul mușchilor a încetat. Era un exercițiu pe care-l învățase cu mult timp în urmă, încât acum îi intrase în rutină.

— Sunt gata.

— Foarte bine, a spus Hiam trecând dintr-odată la un ton mai sobru și mai formal. Trebuie să-ți amintesc că vaccinul FN–17 pe care ți-l oferim este încă în faza experimentală. Îți amintesc totodată că, după ce ți-l vei administra și vei păși dincolo de ușa ermetică, nu vei mai avea niciodată acces în Sectorul A și, indiferent dacă vei ajunge sau nu pe Planeta lui Grenchstom, conform planului, nu vei mai putea pătrunde în nicio bază necontaminată a Companiei fără să fii supusă în prealabil unei proceduri îndelungate de decontaminare.

Parcă ar fi turuit totul de pe un prompter.

— Procedura constă în...

— Știu în ce constă, a spus Marghe.

Și-a tras mănușile de protecție și le-a sigilat la încheieturi. Oare i se părea ei sau aerul care pătrundea de dincolo de ușa deschisă mirosea altfel?

— E o înregistrare, Marghe. Lasă-mă să termin. Procedura constă în: izolare totală, înlocuirea sângelui, a măduvei osoase, a florei și faunei intestinale a subiectului cu țesuturi normale, sănătoase, reimunizarea subiectului cu toți agenții bacterieni și virotici proprii populației umane de pe Pământ, o nouă etapă de izolare într-o unitate ce urmează a fi stabilită la o dată ulterioară, pentru a se determina gradul de eficacitate a reimunizării, înainte de întoarcerea pe planeta de origine. Înțelegi procedura pe care ți-am prezentat-o?

— Da.

Camera presurizată era mică, însă, spre deosebire de celelalte încăperi de pe *Estrade* pe care le văzuse, nu era ticsită până la refuz cu obiecte, ceea ce i se părea o binecuvântare.

— Trebuie să-ți reamintesc și că, deși FN–17 este un produs al Companiei Durallium, Compania își declină orice responsabilitate pentru eventualele efecte secundare resimțite după administrare. Cu toate că la bordul stației *Estrade* și pe Planeta lui Grenchstom vei primi tot ajutorul disponibil, nu deții statutul de angajată a Companiei și, prin urmare, nu vei putea beneficia de nicio sumă rambursabilă la care au dreptul membrii contractanți ai personalului Companiei. Clar?

— Da, a spus Marghe sigilându-și gulerul și ridicând casca. Ai terminat?

— Da.

— Mă ajuți cu asta?

Ar fi trebuit să-și pună mai întâi casca, era prea stângace cu mănușile la mâini.

Când casca a fost bine fixată în garnitura de pe umăr, în costum a năvălit un șuvoi șuierător de aer. Avea un gust uscat și fad pe lângă aerul cald, respirat la comun, al stației orbitale. Marghe a deschis cu limba canalul de comunicații.

— Mă auzi?

— Te aud.

Hiam s-a uitat pe un ecran din pupitrul de comandă.

— Recepția datelor e destul de bună. Tu mă auzi? a întrebat-o ridicând ochii.

— Foarte bine.

Vocea lui Hiam părea și mai distantă și doctorală prin canalele audio. Apoi Marghe nu și-a mai auzit decât propria respirație și șuierul aerului împins înăuntru. În stânga jos pâlpâia afișajul de date albastru-violet. Totul funcționa la perfecție. Nu mai avea de ce să aștepte.

Marghe a pășit peste cadrul ușii. Cizmele îi bufneau în camera goală, stârnind ecouri, și respirația îi răsuna tare. A apăsat pe butonul galben din panoul de comandă și ușa s-a închis. O vedea pe Hiam pe mica fereastră de observație, stând cu brațele încrucișate la piept.

Marghe a studiat butoanele multicolore și a tastat o secvență de comenzi. Pe un ecran a apărut cu roșu un singur cuvânt: VID. În cască s-a răspândit un țiuit puternic și afișajul a pâlpâit, apoi s-a stabilizat, indicând presiune zero, oxigen zero. Când s-a mișcat din loc, a simțit vibrațiile prin cizme, însă niciun sunet nu i-a ajuns la urechi.

Pe ecran scria acum: CAMERA DE PRESURIZARE RĂMÂNE CUPLATĂ LA PUPITRUL PRINCIPAL DE COMANDĂ AL STAȚIEI PÂNĂ LA DECONTAMINARE. PENTRU INIȚIERE, TASTAȚI COD. O ultimă atenționare – odată făcut primul pas, nu mai era cale de întoarcere. Marghe a tastat comenzile din memorie. MÂINILE ȘI BĂRBIA SUS, PICIOARELE DEPĂRTATE. Marghe s-a conformat. CINCISPREZECE SECUNDE FĂRĂ VIZIBILITATE. START. Chiar și cu viziera întunecată și ochii închiși, tot a simțit erupția de radiații în aerul încăperii.

DECONTAMINARE EXTERIOARĂ FINALIZATĂ. CAMERA PRESURIZATĂ TRECE SUB COMANDĂ INTERNĂ.

Marghe a repornit ecranul vizierei, a deschis ochii și a clipit ca să-și alunge petele verzi ce-i jucau pe retină. Încă o vedea pe Hiam privind-o pe fereastră. Apoi a dispărut brusc.

Marghe a rămas o clipă cu ochii la geamul gol, după care a respirat adânc și s-a întors spre a doua ușă, al cărei pupitru o atenționa cu becul lui roșu. A dat să tasteze secvența de deschidere, pentru a păși dincolo de ușa care delimita ceea ce putea fi înțeles și controlat de ceea ce era periculos.

— Marghe, așteaptă.

Marghe a făcut rapid stânga-mprejur, uitând de gravitația redusă la două treimi. Hiam reapăruse la fereastra de observație, cu casca la ureche. Marghe nu s-a simțit în stare să răspundă decât după ce s-a forțat să inspire și să expire o dată lent.

— Ce-i?

— Deschide canalul costumului.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o ea după ce a deschis transmisia cu limba. Ce ai...

— Nimic.

În canalul de transmisie cu circuit închis, glasul lui Hiam părea liniștit și intim – nu mai vorbea doctora din ea. Era o convorbire confidențială.

— Nu...

— Ascultă-mă doar. Tot ce ți-am zis despre izolare, despre unitatea necunoscută unde o să stai o vreme înainte să te întorci acasă... De fapt n-o să se întâmple deloc așa.

Marghe și-a ascultat inima bătându-i tare, parcă izbindu-se de coșul pieptului. A respirat profund, încercând să-și restabilească starea de calm dinainte. *Niciodată să nu refuzi vreo informație de la cineva*, o învățase mama ei încă de la șase ani, *nu se știe, ceva s-ar putea să-ți fie de folos la un moment dat*. Numai că mama ei murise. A reușit să-i indice printr-un gest să continue.

— Dacă părăsești camera de presurizare și îți administrezi vaccinul, n-o să te mai întorci acasă. Niciodată. Am avut o... prietenă foarte bună. Pe planetă. Făcea parte din primul grup pe care l-au ridicat de pe Jeep pentru analize. Mi-a promis că o să ținem legătura. Nu cred că *ea* mi-a scris după aia.

— De unde știi?

— Totul mi s-a părut dubios.

— Dacă fusese bolnavă...

— Nu. Ascultă-mă. La început totul părea în regulă. Mi-am închipuit că nu se simțea prea bine. Decontaminarea nu e deloc plăcută. Oricum, n-am stat să mă gândesc. Însă la un moment dat, când i-am scris, am strecurat o veche glumă de-a noastră, neștiută de nimeni. O glumă foarte veche. Când mi-a răspuns, mi-am dat seama. Nu era ea.

Marghe a rămas tăcută. Mai bine ar fi făcut ultimul pas fără s-o mai asculte pe Hiam – pe noua Hiam. *Cea adevărată?*

Hiam a studiat-o cu atenție și a râs scurt și răgușit.

— Nu mă crezi.

— Mă întreb doar de ce nu mi-ai zis mai devreme. De ce-ai așteptat până am ajuns în punctul ăsta.

Hiam mai că s-a lipit de geam – era atât de aproape, că Marghe îi vedea striațiile pupilelor.

— Pentru că nu știam dacă pot să am încredere în tine sau nu. Oricum, Marghe... e adevărat și cineva tot trebuie să știe. N-am nicio dovadă, dar nu înseamnă că nu se întâmplă. Păreai... am avut impresia...

A râs iar.

— Mai bine mă abțineam.

Marghe nu știa ce să spună.

— Tu, Sigrid și Nyo sunteți aici de mult timp. Cred că așa se explică...

— Nu fi condescendentă, i-a tăiat-o Hiam pe un ton obosit. Dacă nu vrei să mă crezi, te privește, atâta doar, să nu fi condescendentă cu mine.

— Îmi pare rău, a spus Marghe clătinând din cap.

Tăcere.

Coborârea pe Planeta lui Grenchstom – GP[1], Jeep – urma să încununeze ani și ani de studii începute din copilărie, mai întâi sub îndrumarea mamei sale și apoi a tatălui, continuate la mai multe facultăți, în postul de Reprezentantă-adjunctă a CCE pe Gallipoli și mai târziu pe Beaver. Era motivul pentru care își călcase pe mândrie, lăsase deoparte toate reținerile față de Companie, semnase un nou contract de angajare cu CCE după ce o trădaseră, bătuse cale lungă – la propriu și la figurat. Totul ca să ajungă pe Jeep și să studieze o populație de un milion și ceva de oameni care pierduseră de două, trei secole orice contact cu restul omenirii. În veci n-o să i se mai ofere o astfel de șansă în carieră.

— Sara, trebuie s-o fac.

Hiam i-a întors brusc spatele.

— Atunci mai bine îi dai drumul.

Marghe a ezitat o clipă, fără să-și ia privirea de la spatele osos al lui Hiam.

— Îmi pare rău, a spus iar, apoi a întrerupt cu limba canalul de comunicații și s-a întors lent spre panoul pe care pâlpâia becul roșu.

Roșul indica pericolul.

Erau pericole cunoscute, pentru care se pregătise cât putuse de bine. În Sectorul D o aștepta vaccinul. Cât despre pericolele necunoscute… Erau necunoscute și gata. N-avea ce să facă.

A întins mâna și a tastat codul lent, cu atenție – o incomoda mănușa. Becul roșu s-a stins și s-au aprins becurile verzi din cadrul ușii.

Ușa s-a deschis.

În Sectorul B era liniște și întuneric. În lumina slabă, galbenă ca vaporii de sodiu a becurilor din podea se zăreau luciri de gheață. Marghe a pășit peste cadru și ușa s-a închis în spatele ei. Acum nu se mai putea întoarce.

---

[1] În original, „Grenchstom's Planet", de aici inițialele GP și pronunția „Jeep" (n. tr.).

Becurile erau aliniate ca pe o pistă, de-a lungul unui coridor îngust dintre două șiruri de paturi goale, fără cearșafuri, fiecare dotat cu unitatea lui de divertisment, cu cablurile înfășurate frumos la capul patului. Cizmele lui Marghe luceau portocaliu când pășea. Își auzea propria respirație zgomotoasă. Se simțea absolut singură.

Nimeni nu mai pusese piciorul acolo de cinci ani – de când *Estrade*, sclipitoarea stație orbitală în formă de ganteră, fusese transformată rapid din stație de monitorizare și comunicații în unitate de cercetări și decontaminare. De cinci ani, personalul ei trăia retras în Sectorul A, în timp ce D și C serveau ca sectoare de decontaminare a personalului trimis la nevoie pe Jeep. Sectorul B și lungul coridor din prelungirea lui – mânerul ganterei – constituia zona-tampon, pe unde nu se circula decât într-o singură direcție – spre zonele insalubre.

Marghe și-a urmărit propriile ghete, cum se ridică și coboară în lumina portocalie – din podea nu se înălța niciun firicel de praf.

Becurile verzi din cadrul ușii clipeau liniștitor. Ușa s-a deschis și ecranul din perete i-a comandat să întrerupă contactul video al vizierei și să întindă brațele. A tastat următorul cod și a trecut pragul ușii.

Coridorul părea să nu se mai termine. Șirul de becuri portocalii bine-cunoscute luminau metalul golaș și cablurile lăsate să atârne pe-afară. Pe măsură ce se apropia de mijlocul coridorului, gravitația scădea tot mai mult; electromagneții din tălpile cizmelor au intrat în funcțiune automat, așa încât, în loc să pășească mai departe, s-a văzut nevoită să alunece de-a lungul podelei.

În mijlocul coridorului o aștepta încă o ușă etanșă. Ajunsă la ea, a parcurs procedura învățată la perfecție. Microgravitația și impactul câmpului magnetic puternic de sub tălpi îi dădeau o senzație de amețeală. A închis ochii și a respirat de trei ori rapid pentru a intra în starea de meditație, monitorizându-și o clipă bătăile inimii și activitatea electrică.

A luat-o mai departe pe încă un coridor, până a dat de o nouă ușă. Sectorul C.

Și în Sectorul C erau paturi, fiecare dotat însă cu o carcasă ce avea funcția, odată instalată deasupra ocupantei, să îi extragă sângele și limfa, să-și vâre degetele – materiale și electrice – în măruntaiele ei, să le golească de toate roiurile de bacterii și fermenți și să le ucidă, să-i cauterizeze primele straturi de epidermă și să-i spele țesuturile roșii, vii cu fluide incolore, care-i regenerau pielea. Morminte în care te afundai de vie. Le ura. Nu reușiseră să-i salveze mama.

A grăbit pasul, să iasă odată din Sectorul C.

La ușă. *Grăbește-te.* Închide ochii, întinde brațele. *Hai odată.* Tastează codul. *Acum.*

Nimic. Panoul clipea roșu.

Marghe l-a privit lung. Dacă nu reușea să pătrundă în Sectorul D, acolo rămânea. Sistemul de închidere a ușilor nu-i mai permitea să se întoarcă decât dacă figura în date că parcursese perioada de izolare din Sectorul D sau procesul de substituire a fluidelor din Sectorul C.

Gândește-te.

Poate tastase cifrele greșit. Doar se grăbise. Da. A tastat din nou codul, cu mișcări precise, atente.

Nicio schimbare.

A deschis cu limba canalul de comunicații.

— Hiam, mă auzi?

— Te aud, zi, a răsunat glasul lui Hiam în cască.

— Sunt încă la ușa patru.

— Așa îmi apare și mie pe ecran.

— Codul nu funcționează.

— Sigur l-ai memorat corect?

— Șapte, opt, trei, șase, nouă.

Tăcere.

— E bine, nu?

— Da.

Iar tăcere. Marghe parcă o auzea pe Hiam bătând darabana cu unghiile în pupitru.

— Cât aer ți-a mai rămas?

— Pentru vreo optzeci de minute.

— Ar trebui să mai găsești un costum pentru cazuri de urgență. În compartimentul din stânga.

Marghe a deschis compartimentul din stânga, apoi pe cel din dreapta. Amândouă erau goale.

— Nimic. Lipsesc și toate măștile de oxigen de urgență.

— Am uitat. A trebuit să le luăm pe toate, ca nicio persoană infectată să nu încerce să iasă cumva. Stai să mă gândesc.

Marghe a rămas locului în penumbra încăperii, trăgând în piept aerul prețios. Optzeci de minute. Nu voia să moară singură în încăperea goală, printre mașini expirate.

S-a reconectat sistemul audio.

— S-a întors Nyo de la reparații, a zis Hiam. Se pricepe mai bine decât mine la toate instalațiile astea, s-a apucat deja de lucru. O să... stai așa.

Lui Marghe i s-a părut că aude o discuție mormăită.

— Sigrid zice că Nyo a detectat o defecțiune de software.

— Cât îi ia?

— Stai un pic.

Iar niște mormăieli.

— Nu știe. Oricum, Nyo lucrează rapid.

Minutele treceau cu greu. Marghe s-a concentrat să-și vascularizeze mai bine mușchii încordați, ca să-și curețe organismul de acizii produși de oboseală și toxinele de la stres. S-a asigurat că electromagneții de la cizme erau scoși din funcțiune. Îi mai rămâneau șaptezeci și unu de minute de aer.

— Marghe, ascultă-mă, am vorbit cu Sigrid și am căzut de acord că, dacă Nyo nu reușește să reprogrameze ușa la timp, o să începem procedurile de evacuare de aici, o să deschidem ușa din exterior și o să te scoatem de-acolo.

— Riscați să vă contaminați...

— Da.

Marghe și-a dat seama că Hiam chiar vorbea serios, cu toată părerea pe care o avea despre Companie și despre soarta angajatelor contaminate.

— Sara...

S-a chinuit să-și găsească cuvintele.

— Mulțumesc.

Hiam a râs – nu râsul sinistru dinainte, ci un hohot prelung, mai vesel și prietenos.

— N-ai de ce să-mi mulțumești încă.

A închis canalul audio și Marghe a rămas iar doar cu sunetul propriei respirații în cască. Acum trăgea aer în piept adânc și egal – avea oameni gata să-i sară în ajutor.

Din nou sunetul canalului.

— Aici Nyo. Încearcă șapte, opt, patru, șase, nouă. Te monitorizăm.

Patru în loc de trei, diferență de-o cifră. Marghe a tastat codul: șapte, pauză, opt, pauză, patru, pauză...

Becurile roșii din cadrul ușii s-au stins și s-au aprins cele verzi.

— Mulțumesc, a zis ea. Mulțumesc.

În Sectorul D era întuneric. Nu se așteptase. A deschis canalul de comunicare audio al costumului.

— Aprinde lumini.

O lumină albă, puternică a despicat întunericul, făcând-o să clipească orbită.

D era o încăpere pătrată în care nu se aflau decât patru paturi. Două carcase mobile ca niște căițe lucioase lângă peretele exterior. Câteva pupitre de comandă. Semăna destul de mult cu camerele care găzduiau echipajul. Pe vizieră i se formase o crustă de chiciură. A frecat-o stângaci, trecând în revistă afișajul din cască: temperatura externă 24°C, compoziția și presiunea aerului în limitele normale,

în aer nu părea să existe nicio toxină. Ca să fie sigură, s-a așezat la cel mai apropiat pupitru de comandă.

— Deschide.

Ecranul cenușiu s-a făcut negru, intrând în funcțiune.

— Afișează compoziția atmosferei interne a sectorului.

Pe ecran a apărut la comandă o coloană de cifre în concordanță cu datele pe care le avea. Însă nu se liniștise de tot.

— Confirmă integritatea ușilor etanșe și a pereților exteriori.

CONFIRMARE, a apărut pe ecran.

— Închide.

Ecranul a redevenit gri, stins de tot.

Și-a scos stângaci mănușa stângă. Cu cea dreaptă a fost mai ușor. Casca de plastic lucios era tot rece la atingere. A rotit-o în sensul invers acelor de ceasornic, iar prin gulerul desigilat a pătruns aer rece, curat, cu un miros nealterat de nimic. Marghe și-a scos casca și a respirat adânc. Deocamdată era în siguranță.

Marghe și-a scos părul încă ud după duș din gulerul combilatului nou și curat.

— Sunt gata de vaccinare, i-a transmis lui Hiam.

— Vezi în compartimentul de alimente.

Marghe s-a dus desculță la compartiment. În el a găsit două capsule gelatinoase și un pahar cu apă.

— În prima zi doză dublă, i-a spus Hiam. Mâine încă o doză și poimâine la fel. După asta, o dată la zece zile. În primele patruzeci și opt de ore e posibil să faci febră, însă nu-i niciun pericol.

Marghe a strâns un pic capsulele între degetul mare și mijlociu, ridicându-le la lumină – erau de un roz apos. Paharul de apă era la temperatura corpului. Le-a înghițit pe amândouă odată și a pus paharul la loc.

— Credeai c-o să dau înapoi în ultima clipă? a zis ea când a auzit-o pe Hiam oftând.

— Nu se știe niciodată.

Marghe s-a întins pe un pat, cât mai departe de carcase, cu fața spre ecran.

— Deocamdată aș vrea un pic de intimitate.

— Nu pot să întrerup transmisia datelor biologice.

— Bine, s-a învoit Marghe. Atunci doar transmisia audio-video. Doar o vreme.

— În regulă.

Transmisia s-a întrerupt cu un clic.

Era un sunet cu o funcție precisă, cum era și clicul pe care-l auzise în cască. Avea rolul de a-l liniști pe subiect, dându-i certitudinea că nu e monitorizat. Ambele puteau fi simulate dacă observatoarea considera că e cazul. Marghe a ales să creadă că nu era.

Obiectele ingerate ajung din esofag în stomac în cel mult două minute. Și-a închipuit cum alunecă lent capsulele prin orificiul pilor, cum pătrund acizii din stomac prin învelișul de gelatină, iar vaccinul FN–17 i se varsă în corp odată cu lichidul roz. Și cum îl descompun apoi enzimele, răspândindu-l în vasele de sânge și celule. Un vaccin experimental creat prin bioinginerie, care s-o apere de Jeep. De virusul cu același nume.

De mai bine de doi ani tot încercase să-și închipuie cum te simți după ce înghiți vaccinul. Și-a pus mâinile sub cap și a rămas cu ochii în tavan.

— Așa deci, vrei să fugi, i-a zis tatăl ei agitându-se dintr-o parte în alta a biroului său din Portugalia – din când în când ieșea cu totul din raza vizuală a senzorilor ecranului.

— Nu fug, a obiectat Marghe.

Era primăvară și pe fereastra deschisă a casei de țară pătrundeau mirosul ierbii și behăitul mieilor care zburdau pe dealul galez din spate.

— Niciun antropolog n-a mai avut parte de o ocazie atât de epocală din... din secolul al XIX-lea.

— Și, după părerea ta, oare de ce-ți oferă tocmai ție ocazia asta Consiliile pentru Colonizare și Educație? Pentru că ești candidata cel mai bine pregătită dintre toate?

— Nu sunt chiar atât de naivă.

— Atunci gândește-te puțin, Marghe, gândește-te! Ți-ai dat deja demisia din CCE. Doar nu s-au schimbat de-atunci, sunt la fel de corupți. Data trecută te-au bătut până te-au băgat în spital. Ce crezi c-o să pățești de data asta? Miza e și mai serioasă. Și, chiar dacă dai bir cu fugiții, tot n-ai cum să uiți mai ușor moartea Acquilei.

— Pot să fac față, înțeleg foarte bine riscurile slujbei. Și n-are nicio legătură cu moartea mamei.

— Serios? a făcut el aplecându-se spre senzorii ecranului.

Părea îngrijorat. Marghe și-a amintit cum căzuse o dată, când avea patru ani, pe scările prăbușite ale catedralei portugheze din Macao, din care nu mai rămăseseră decât ruinele; tatăl ei apăruse din senin și o luase în brațe. *Are grijă tati de tot.* Însă nu a avut. După doi ani a plecat în regiunea Hammami din Mauritania ca să studieze noile structuri sociale în schimbare – sau așa zisese. Iar mama ei era deja plecată pe Lună, preda antropologia socială la noua universitate. Doi ani de zile, micuța Marghe a avut pe post de părinți trei cărți uzate: când le deschidea cu degetul, pe coperta din față le apăreau numele, cu litere luminoase, și, pe coperta din spate, hologramele. Mai avea și un telescop prin care se uita la Lună în nopțile fără nori.

— Mama a murit și m-am săturat să predau la Aberystwyth, a zis ea clătinând din cap – își pierduse răbdarea de-acum. Sunt bună, prea bună ca să rămân blocată în postul ăsta.

— N-ar fi trebuit să accepți postul ăla.

Era o dispută mai veche. De fapt, nu prea avusese de ales. În ultimul timp doar CCE le mai oferea lingviștilor și antropologilor vreo perspectivă serioasă în carieră. După un început promițător pe Gallipoli, se mutase pe Beaver, planeta minieră a Companiei Durallium, unde se trezise cu fața și concepția de viață făcute varză și fără nicio perspectivă în carieră. Sau așa crezuse.

— Gândește-te numai, a schimbat ea foaia. Dacă ai avea puterea să decizi unde să mergi, în tot universul ăsta, ca să-i studiezi pe oameni, unde te-ai duce? Pe Jeep. E o șansă unică în viață, oricum ai lua-o.

— Ultimul Reprezentant CCE a murit.

— Courtivron și restul n-au avut un vaccin la dispoziție, ca mine.

— Vaccinul ăla s-ar putea să te omoare.

— S-ar putea. Numai că, vezi tu, John, puțin îmi pasă. Pentru șansa pe care mi-o oferă ei merită să-mi asum absolut orice risc. Acquila a plecat pe Lună, tu ai plecat în Hammami și nu te-ai mai întors până nu s-au terminat războaiele alea îngrozitoare... Iar eu plec acum pe Jeep.

— Bine, dar oamenii ăștia profită de tine!

— Evident că profită. Și eu profit de ei. E un schimb echitabil.

— Tu-ți pui viața în joc, iar ei nu riscă nimic. O să fii singură, fără nicio putere. Poziția de observatoare independentă o să te-ajute mai ceva ca un costum frigorific în iad. CCE face jocurile murdare ale Companiei de ani de zile.

— Nu-mi ține lecții despre corupție și mașinațiuni politice. Știu mai bine decât aproape oricine cum stă de fapt situația. În orice caz, a urmat pe un ton mai calm, respirând adânc, n-o să fiu singură. Două membre ale echipei lui Courtivron au supraviețuit. Nu stau decât șase luni pe Jeep. Și, la urma urmei, ce dacă sunt cobaiul Companiei? Ce dacă CCE nu dă doi bani pe raportul meu? Am șase luni la dispoziție să studiez o cultură absolut unică dintr-o lume izolată – asta-i tot ce mă interesează.

— Probabil că și eu aș fi decis la fel la vârsta ta, a oftat tatăl ei.

Atunci a observat Marghe pentru prima oară cât de bătrân și de slăbit arăta.

Marghe studia tavanul alb și neted al Sectorului D... *Vaccinul ăla s-ar putea să te omoare*, așa îi spusese tatăl ei.

S-a dat jos din pat, simțindu-se brusc agitată. Trebuia să facă un pic de mișcare. A lipit de perete două paturi, lângă capătul pupitrului de comandă, și a rămas în picioare în spațiul degajat, cu mâinile pe lângă corp, concentrându-se. Și-a ridicat încet mâinile până în talie, apoi și le-a încrucișat, în prima poziție dintr-un exercițiu *tai chi*. Se antrenase în mai multe stiluri, de luptă și de meditație, însă în starea în care se afla prefera stilul Yang, cu mișcările lui grațioase, egale și măsurate.

Când a terminat, îi trecuse de tot agitația.

— Micșorează luminile.

Lumina a scăzut în intensitate și încăperea i s-a părut dintr-o dată mai prietenoasă. S-a apropiat de ecran.

Baza de informații a Sectorului D era separată de arhiva principală a stației, constând într-un amalgam dezorganizat de note tehnice și speculative, precum și observații din viața de zi cu zi adăugate de fiecare persoană care trecuse prin procesul de decontaminare. Unele documente se întrerupeau în mijlocul unei fraze, alteori lipseau fragmente mari de text. Marghe a parcurs rapid materialele pe care le știa deja foarte bine, căutând documentele descărcate din baza de date a Portului Central în cele optsprezece luni cât se aflase la bordul navei *Terragin*.

În urmă cu cinci ani, o sondă obișnuită a Companiei redescoperise din întâmplare Planeta lui Grenchstom. Studiile preliminare prin satelit au arătat că pe Jeep trăia o mică populație umană indigenă, în mici comunități risipite pe suprafața planetei. Nu prea li se cunoștea originea, însă cel mai probabil făcuseră parte din valul de coloniști care se stabiliseră, printre altele, și pe Gallipoli. Analizele atmosferice de la distanță au indicat că planeta putea fi o bază de operațiuni profitabilă pentru diverse întreprinderi în regim de leasing ale Companiei.

Marghe a parcurs mai departe documentul de pe ecran.

Compania și-a trimis la sol echipele de inginerie și explorare pentru a stabili linii de comunicație și a construi baza de

operațiuni – Portul Central. Le însoțeau un contingent din trupele de securitate ale Companiei – Oglinzile –, dar și Maurice Courtivron, Reprezentantul CCE, și mica sa echipă însărcinată cu bunăstarea populației indigene, conform legii.

Marghe nu-l cunoscuse pe Courtivron, însă probabil că fusese un Reprezentant bun. Jeep aparținea Companiei, așa că toate liniile de comunicații și toate bunurile livrate și fabricate acolo – alimentele, îmbrăcămintea, adăposturile – erau ale lor. Atunci când Compania a declanșat incendiile care au distrus pământurile indigenilor, Courtivron și-a făcut datoria, pe cât era posibil, și a reușit – din câte se zvonea, cu ajutorul absolut neașteptat al unei Oglinzi – să aducă la cunoștința publicului de pe Pământ situația grea în care se afla populația indigenă, astfel încât, cu toată corupția din interior, Consiliile tot au fost silite să cedeze la presiunile publicului și să pună pe rol faimosul proces *Jink și Oriyest contra Companiei.*

Tot de atunci datează două descoperiri majore: populația indigenă de pe Jeep era formată exclusiv din femei și pe planetă începuse să facă ravagii un virus necunoscut.

Desigur, cele două descoperiri aveau o anumită legătură. Întregul personal al Companiei s-a trezit infectat. Optzeci la sută din personalul feminin s-a însănătoșit, însă toți bărbații, inclusiv Courtivron, au decedat. Planeta a fost izolată total – nimeni n-a mai avut acces pe ea și doar câteva persoane au rămas în zonă. Cei doi medici au sucombat înainte să descopere secretul reproducerii populației indigene – încă un domeniu în care Marghe spera să strângă informații.

Parcurgând indexul principal, i-a sărit în ochi unul dintre numele pe care le căuta: Eagan. A apăsat pe folderul cu numele Eagan, care cuprindea nouă alte foldere. Când l-a deschis pe primul, a văzut că avea peste patruzeci de dosare. A oftat. Nu-i ajungeau trei zile ca să studieze toate rapoartele întocmite într-un an de Janet Eagan și Winnie Kimura, cele două membre ale echipei lui Courtivron care supraviețuiseră – și urmau s-o asiste în cercetările sale.

Clipind din ochi, Marghe și-a dat seama că adormise. În Sectorul D era o liniște apăsătoare. I-a venit să tușească, să-și dreagă glasul, doar ca să audă un sunet și să nu se mai simtă atât de singură. S-a dat jos din pat și a lipăit desculță până la terminal. Era prea obosită ca să lucreze, așa că a apelat-o pe Sara Hiam pe canalul de comunicare.

— Ți s-a acrit de-atâta liniște?

Marghe s-a uitat în jur, studiind pereții albi ca frișca, dulapurile suspendate în culori pastelate, atent alese pentru a da încăperii un aer vesel, apoi picioarele de metal ale paturilor și podeaua simplă.

— Mi s-a acrit de absolut tot. Spune-mi cum e la voi.

— Sigrid și Nyo încă stau la discuții dacă satelitul solar cu microunde s-a desincronizat din cauza unei abateri de pe orbită sau din cauza vreunui comutator defect. Însă au căzut de acord că pot să-l repare. Iar.

Întregul Port Central se alimenta cu energie electrică de la releul cu microunde. Pe suprafața planetei existau mai multe generatoare, în caz că nu funcționa releul, însă una era să ai aparatura și alta să ai destul personal care s-o opereze. Personalul complementar din Portul Central fusese redus la o treime din numărul inițial.

— Alte vești?

— S-ar putea ca naveta să întârzie cu o zi. Am anunțat Portul Central că urmează să se confrunte cu fenomene meteo de proporții. Le-am sugerat să amâne. Și oricum vor să ne trimită pe cineva.

— Pe cine?

— N-o să-ți placă. Pe Janet Eagan.

— Bine, dar am nevoie de ea acolo jos! Nu poate…

Marghe s-a stăpânit. Teoretic, putea să-i ordone lui Eagan să rămână pe Jeep, însă decât să aibă de-a face cu o asistentă necooperantă, mai bine se lipsea.

— Știi cumva de ce?

— A dispărut Winnie.

— A dispărut?

— Janet crede că e moartă...

Moartă. Dumnezeule!

— ...iar Janet, citez, și-a făcut absolut pe deplin datoria și refuză să mai stea o zi pe planeta aia, oricum bagă mâna-n foc că n-are cum să mai descopere nimic util, iar localnicele și-așa s-ar putea s-o omoare în loc să-i răspundă la întrebări, am încheiat citatul. Îmi pare rău.

Marghe a simțit c-o trece un val de greață. O să fie singură pe planetă, fără niciun sprijin, doar cu personalul ostil al Companiei. Și așa o să se repete toată povestea de pe Beaver, doar că de data asta o să fie mai rău, mult mai rău. Și nu mai avea cum să dea înapoi. Înghițise capsulele și acum se afla în Sectorul D, sectorul insalubru. Nu-i rămânea decât să-și facă treaba și asta era. S-a prins zdravăn cu mâinile de pupitru, nici ea nu știa de ce, de teamă c-o să se prăbușească sau c-o să facă praf ceva de nervi?

— Îmi pare rău, a repetat Hiam.

— Aveam nevoie de ele, a șoptit Marghe.

O să rămână singură cu tehnicienele Companiei. Și cu Oglinzile. Doamne sfinte!

Hiam a înclinat din cap și dintr-odată a redevenit doctora energică de dinainte.

— Bun, trebuie să-mi zici cum te simți. Ai observat până acum vreun efect advers de la FN–17? Îmi apari cu tensiune ridicată și temperatura un pic crescută.

— M-a luat furia.

Și frica.

— Am luat deja asta în considerare.

Marghe a închis ochii și și-a monitorizat frecvența respirației, pulsul, circulația sângelui și nivelul de oxigenare.

— Da, simt unele deficiențe.

Era cam amețită.

— La ce să mă aștept?

— La simptomele obișnuite de febră: amețeală, greață, dureri de cap. Am văzut cazuri mai grave. Bea multă apă și odihnește-te. Dacă vrei, pot să întrerup monitorizarea video, însă aș prefera s-o mențin pe cea audio.

— Ai zis că nu e niciun pericol.

— N-o să rămâi cu nicio sechelă după vaccin ca atare, însă nu se știe niciodată cu febra asta. E doar o măsură de siguranță.

— Cât o să mă țină?

— Greu de zis. Între douăzeci și patru și patruzeci și opt de ore.

Atunci urma să fie destul de restabilită când sosea Eagan.

— Mersi.

Sara a încuviințat din cap și a întrerupt legătura. Marghe a deschis programul lingvistic la care lucrase pe *Terragin*. Pe Jeep se vorbea ca limbă de bază un dialect al englezei de secol XXI de pe Pământ, cu unele influențe dintr-un al doilea dialect al spaniolei. CCE și Compania îi permiseseră accesul în bazele lor de date, din care selectase douăsprezece dialecte care i se păruseră cele mai importante. După un studiu foarte atent, descoperise anumite particularități inexplicabile, cu origini pe care a reușit să le depisteze. Mai multe cuvinte își aveau rădăcina în zapoteca vorbită exclusiv de locuitorii istmului Tehuantepec din Mexic cu multe generații în urmă. Iar unele construcții frazeologice erau proprii doar limbii basce sau galeze. Unul dintre dialecte avea în componență cuvinte din greaca veche, cu incidență de 7%. Cât durase anosta călătorie pe nava *Terragin* se distrase singură venind cu tot felul de ipoteze improbabile care ar fi explicat datele pe care le deținea.

A lăsat deoparte problema originilor limbii. Populația indigenă de pe Jeep era restrânsă, estimată la sub un milion, grupată în comunități mici, fiecare cu dialectul ei foarte bogat și variat. Avea trei zile la dispoziție ca să învețe cât mai multe cuvinte.

După încă patru ore, o durea prea tare capul să mai studieze. A închis toate terminalele și s-a lăsat învăluită de tăcere. O dureau ochii de la lumină. A băut apă și s-a întins în pat.

— Stinge luminile.

A apucat-o amețeala de la întunericul mut din jur.

— Micșorează luminile.

S-a întors împleticindu-se la ecran și a apelat-o pe Hiam.

— Mă doare capul.

Hiam s-a uitat la ea clătinând din cap.

— Ai febră mare, dar n-ai de ce să-ți faci griji. Arăți beată, i-a spus zâmbindu-i strâmb.

— Mă simt beată.

— Ia un analgezic.

Marghe s-a dus la compartimentul de alimente, a dat pastila pe gât și s-a întins iar în pat.

Ce pățise Winnie Kimura? Poate că Eagan știa de fapt mai multe decât declarase. Sigur știa mai multe decât era trecut în rapoarte. Avea nevoie de Eagan pe Jeep, lângă ea, nu pe stație. Șase luni fără nimeni alături.

Tăcerea îi apăsa pieptul ca o povară.

A visat tot felul de chestii confuze. Se afla iar la bordul navei *Terragin* și studia un atlas lingvistic, iar peste limbile de origine pe care le trasase cu grijă tot apărea un cuvânt: CURSED[1]. A încercat din răsputeri să-l șteargă de pe ecran, însă degeaba. Apoi din pereți și tavan a auzit glasul lui Hiam: *Amintește-ți de blestemați.*

S-a trezit cu o senzație de gol și plutire, sub țeastă parcă avea sârme încinse, gata să-i iasă pe ochi. A rămas nemișcată. Blestemații. Blestemații... Visul îi amintea de ceva, dar de ce anume? De *Terragin*... lucra... a auzit pe cineva din echipaj: *Provizii pentru blestemați.*

S-a ridicat cu grijă în capul oaselor, s-a ridicat cu greu din pat și mai că s-a prăbușit pe scaunul din fața terminalului.

— Sara.

Tăcere.

---

[1] „Blesemat" (în engl. în orig.) (n. tr.).

— Sara?

Ecranul a prins culoare și a apărut Sara, roșie la față.

— Da?

Marghe a clipit. O prinsese într-un moment prost.

— Scuză-mă.

Dar nici nu-i venea să întrerupă transmisia, așa că a continuat:

— Voiam să-ți zic ceva... Ceva dintr-un vis. Blestemații. Provizii pentru blestemați.

— A, da, câinele nostru de pază. Îngerul Armagedonului.

Marghe a clătinat din cap buimacă.

— Nava *Kurst*, a lămurit-o Hiam. Crucișătorul Companiei care așteaptă undeva în spațiu, cu ochii pe noi și pe Jeep.

Parcă n-avea nicio noimă ce-i spunea.

— Ce?

— Oficial nici nu există, însă CCE a aflat de el. Și noi știm de el. Și comandanta Danner de la sol știe de el. Nu cred că a stat să mediteze la tot ceea ce implică asta, însă măcar știe că e în zonă.

Ce-ar fi s-o iei un pic mai încet? își dorea Marghe.

— Nu înțeleg absolut nimic din ce-mi spui.

— Nu? Stai numai un pic.

Hiam s-a aplecat și a reapărut pe ecran cu o sticluță în mână. Și-a turnat într-un păhărel și l-a dat pe gât.

— E ilegal, însă Compania n-are nicio problemă, a spus și și-a mai turnat un păhărel. Nava *Kurst* a apărut la puțin timp după ce au transformat stația. Să fie cam patru ani de-atunci. E garanția Companiei.

Marghe știa că i se citește nedumerirea pe chip. O durea capul.

— S-o luăm așa: avem o planetă pe care există un virus care îi ucide pe toți bărbații și o bună parte din femei – parc-a fost concepută ca armă biologică sau aproape.

— Chiar a fost?

Hiam nu i-a luat în seamă întrebarea.

— Important e că poate fi utilizată ca armă biologică. Nu înțelegi? Nimeni nu știe cum funcționează și cum poate fi controlată. Poate numai femeile alea de la sol. Dac-ai fi comandantă de armată, ți-ai asuma riscul să lași toate tehnicienele civile și Oglinzile alea să bată nestingherite planeta dacă la întoarcere se poate să ia cu ele o armă pe care militarul din ipoteza noastră nu o înțelege și nici nu e în stare s-o combată?

Marghe nu privise niciodată problema dintr-un asemenea unghi.

— Bine, dar toată lumea trece prin decontaminare.

Hiam și-a turnat iar de băut.

— Hai să-ți zic o chestie. Nu știm nimic despre virusul ăla. Absolut nimic. Nu-i cunoaștem nici vectorii, nici puterea, nici longevitatea... nimic. Nici dacă treci prin toată procedura aia neplăcută pe care ți-am înșirat-o înainte să părăsești zona sigură, nimeni n-are cum să-ți garanteze că ai scăpat de el. În cazul ăsta i-ai mai permite cuiva de aici să se întoarcă acasă? Închipuie-ți cum ar fi să lași virusul liber acolo!

Nimic mai ușor.

— Ar fi numai morți peste tot, toată lumea ar muri până la urmă.

— Nu neapărat. Femeile alea par să fi găsit o soluție, a spus Hiam, a mai luat o dușcă și s-a strâmbat. Numai că nimeni nu știe cum au reușit.

— Atunci ce se întâmplă cu oamenii ridicați de la sol pentru carantina prelungită?

— Nu știu. Și nici nu vreau să știu.

Marghe obosise.

— Mă rog, dacă vaccinul funcționează, o să fie bine.

Ce bine-ar fi dacă n-ar mai durea-o capul.

— Bine pentru cine?

— Nu...

— Și vaccinul e tot o armă. E o măsură de control. Închipuie-ți ce s-ar întâmpla dacă s-ar apuca să le vaccineze în masă pe femeile de-acolo. Dacă depind de virus ca să se reproducă, or să moară.

— N-ai de unde să știi că depind de el.

Nici măcar Compania n-ar fi în stare de genocid, nu? Hiam era nebună, paranoică.

— Ești beată.

— Da, bine, sunt beată, dar nu proastă. Poți să te uiți în ochii mei și să-mi spui că CCE o să ia măsuri împotriva Companiei dacă se ajunge la așa ceva?

Marghe și-a imaginat ce-ar spune tatăl ei. Probabil nimic – s-ar ridica, ar căuta în bibliotecă o carte veche despre Drumul Lacrimilor sau unul dintre genocidurile și mai bine organizate și i-ar întinde-o fără niciun comentariu.

— Te-ai prins în sfârșit, a încuviințat Hiam. Nimeni nu e în siguranță aici. *Estrade* e probabil deja programată să se autodistrugă. La fel și navetele de transport la sol. Asta pentru că nimeni nu știe cine și ce anume e sigur și ce anume e contaminat. Dacă o să intre câtuși de puțin la bănuieli că situația e instabilă, *paf!*, o să ajungem o mână de atomi pulverizați în spațiu. De-asta n-avem cum să intrăm în contact cu nava *Kurst* – așa echipajul nu poate să ne cunoască și să empatizeze cu noi. E mai greu să omori pe cineva cunoscut.

Hiam a continuat după o clipă, cu ochii în gol:

— De câte ori mă trezesc, mă întreb: oare azi o să fie ultima zi?

Marghe habar n-avea ce să facă cu toate informațiile astea. N-avea niciun chef să se gândească la așa ceva. O durea capul. Parcă o cotonogise cineva cu o bâtă groasă, așa se simțea.

— De ce mă doare în halul ăsta? a șoptit ca pentru sine.

Hiam a auzit-o.

— Așa reacționează sistemul imunitar în primă fază, i-a răspuns ea pe un ton vesel, părând bucuroasă că schimbă subiectul. Activarea limfocitelor T a declanșat un întreg proces și, ca urmare, hipotalamusul dă termostatul la maximum.

Apoi a continuat, arătând cu capul spre mâinile lui Marghe:

— Tremurul e o modalitate de a genera căldură. Nu-ți face griji, analgezicul pe care l-ai luat e și antipiretic. Durerea îți va trece odată cu febra.

Marghe s-a încruntat. Nu prea se potrivea cu ce-i spusese Hiam mai devreme – că organismul o să reacționeze moderat la vaccin sau așa ceva. A încercat să ignore durerea puternică de cap și să-și pună ordine în informații. Conform regulilor stabilite de CCE, Hiam nu avea voie să dețină vreo cultură virotică și nici să fabrice virusul prin bioinginerie, așa că vaccinul nu conținea niciun virus mort. În loc de asta, Hiam identificase micul lanț de aminoacizi și peptide care se pliau alcătuind antigenul proteic al virusului, stabilise secvența exactă de aminoacizi, după care fabricase o combinație din diverse peptide corespunzând diverselor regiuni ale substanței proteice virale, cu speranța ca măcar una dintre peptidele sintetice să se plieze reproducând condițiile specifice antigenului viral. Combinase peptidele cu proteine de transport inerte pentru a stimula sistemul imunitar. Numai că Hiam nu reușise să fabrice peptide cu un grad ridicat de eficacitate, astfel încât era de așteptat ca sistemul imunitar să răspundă moderat.

— Mi-ai zis că o să am o reacție moderată la vaccin. De-asta trebuie să mi-l administrez atât de des.

— Reacția la peptide e moderată…

Marghe chiar nu-și dorea să simtă pe pielea ei ce însemna o reacție acută.

— Stările prin care treci acum se explică parțial prin adjuvanții pe care i-am adăugat la FN–17.

Marghe s-a uitat nedumerită la ea.

— Combinația de chimicale care amplifică reacția sistemului imunitar și contribuie la eliberarea treptată, lentă a antigenului în organism.

Marghe a încercat să-și alunge starea de amețeală. Adjuvanți. Chimicale.

— Sunt toxice?

— Prin acumulare, a încuviințat Hiam. De-asta nu poți să iei în niciun caz vaccinul mai mult de șase luni.

Era toxic.

— De ce nu mi-ai explicat înainte toate astea?

— N-am crezut că e nevoie.

Medicii știu totul mai bine decât tine. Marghe se simțea furioasă și nesigură – nu știa dacă să creadă sau nu tot ceea ce-i spusese Hiam despre vaccin și despre *Kurst.* Și nu mai voia să stea la discuții.

— Mi-e rău. Pa.

A bâjbâit după butonul canalului de comunicație și, cum nu l-a găsit, a apăsat pe cel de închidere a pupitrului. Ecranul s-a stins și în cameră s-a lăsat întunericul.

Și-a croit cu greu drum până la pat prin bezna lipicioasă. Sub pleoape îi pluteau pete stridente de culoare care se spărgeau în picățele mai mici. A furat-o somnul.

În vis încă o durea capul, dar se făcea că Hiam a coborât pe Jeep ca să testeze vaccinul. Părea logic, doar un medic era persoana cea mai indicată în acest scop. Apoi Hiam a apărut în Sectorul D, tot bătând-o la cap: „Oare cum funcționează? Cum se face că fiicele nu sunt copii identice ale mamelor?" Cum Marghe n-a reușit să-i explice, s-a enervat. Din podeaua Sectorului D a crescut un copac încărcat cu mere, mango, pepeni galbeni. Marghe a dat să culeagă o boabă de strugure cât pumnul, și-a dat seama că e otrăvită și chiar atunci a trezit-o o voce, strigând de undeva din tavan.

— ... hai sus, Marghe. Trezirea.

A încercat să răspundă, însă avea gâtlejul prea uscat.

— Bun, a zis Hiam. Vreau să te scoli din pat. Haide, așa. Bravo. Acum bea niște apă. Un pahar mare. Bea-l pe tot. Încet, Marghe, încet.

Toată camera îi juca sub picioare.

— Umple-l la loc. Ia-l cu tine la pat. Așază-te. Bravo. Bea-l încet.

Marghe s-a conformat. Apa călduță avea gust de metal.

— Organismul tău a reacționat mai dur decât m-am așteptat. Deja mă-ntrebam dacă o să trebuiască să te bag sub carcasă.

Marghe s-a uitat la carcasa medicală.

— Mă bucur că n-ai decis asta, a zis ea, simțind că rămâne fără suflu și că o doare gâtul când vorbește.

— S-ar putea să decid asta dacă te deshidratezi și mai rău.

Marghe a sorbit din pahar până l-a golit.

— Dacă te simți în stare, du-te la compartimentul de alimente și mănâncă ce găsești acolo.

Un măr. Marghe s-a uitat buimacă la el. Hiam știa ce visase? L-a luat. Era rece. Se simțea moartă de oboseală, prea extenuată pentru subterfugii.

— Vrei să mă otrăvești?

— Of, Marghe, nu, nu vreau să te otrăvesc. Încearcă să mănânci mărul.

Când s-a trezit, îi era sete, însă își simțea mintea limpede.

— Cât a trecut de data asta? a întrebat tavanul.

— Aproape șaptesprezece ore.

S-a ridicat cu grijă în capul oaselor. Era încă un pic amețită, dar putea să fie de la foame. Compartimentul de alimente a scos un țiuit. Înăuntru se aflau un pahar cu apă și o capsulă de gelatină roz, apoasă.

A dat să protesteze, apoi a închis gura. Ea a decis să vină, nimeni n-o adusese cu forța. Compartimentul s-a închis automat după ce a luat paharul și pastila și, după câteva secunde, s-a deschis iar. Înăuntru se aflau o mică porție de pește aburind, o salată de germeni de fasole și încă un pahar cu apă.

Când a terminat, iar era obosită. S-a întins, încercând să-și aducă aminte dacă într-adevăr discutase atâta cu Hiam despre un genocid sau numai delirase. Tot străduindu-se să-și amintească ce-i spusese Hiam, a adormit.

Becurile roșii de alarmă ale ușii de la camera de presurizare exterioară au pâlpâit, apoi s-au stins. Ușa s-a deschis cu un șuierat. Janet Eagan era măruntică, goală și tușea atât de tare, că n-au ținut-o plămânii s-o salute pe Marghe.

Marghe i-a adus un pahar cu apă și a luat un cearșaf de pe pat. Cât a băut Eagan apa, Marghe i l-a întins pe umeri – erau osoși și albi, cu toți pistruii presărați pe ei, iar mâinile, fața și picioarele îi păreau îmbătrânite prematur. Tusea i s-a potolit încet-încet.

— E mai bine?

— Deocamdată, a încuviințat Eagan. Mersi.

— Mă numesc Marguerite Taishan. Marghe.

Eagan nu i-a întins mâna.

Marghe i-a dat un combilat. În timp ce mâncau, se tot surprindea privindu-i mâinile maronii și aspre, cu palmele bătătorite. Nu mai văzuse asemenea mâini de când urmărise demonstrația de meșteșug a unui tâmplar. Eagan a observat și și-a întins mâinile pe masă, cu palmele în sus.

— Sunt bătături de la frânghii, a zis. O vreme am lucrat în echipajul unui vas, pe lângă coasta sudică a continentului. Am învățat o mulțime de lucruri.

— Mi-ar plăcea să-mi povestești.

— Cele mai multe informații sunt înregistrate pe disc, în baza din Portul Central. N-am avut cum să le iau.

— Crezi că ar trebui să știu ceva anume înainte de plecare?

Eagan a râs răgușit.

— Da. Nici nu poți să-ți închipui ce e acolo jos. Dac-aș putea să iau totul de la început, nu m-aș mai încumeta deloc să ies din Portul Central, doar aș invita din când în când câte o indigenă să-mi mai povestească despre viața ei. Dacă ai măcar un dram de bun-simț, așa o să faci. Mă bucur c-am scăpat de-acolo.

Marghe n-a zis nimic. Eagan a ridicat din umeri, a luat furculița și au mâncat mai departe în tăcere.

Marghe s-a ridicat să aducă desertul.

— Am auzit anumite zvonuri, a spus ea după o clipă de ezitare. Nu bag mâna-n foc că sunt adevărate, însă, dacă o să mă asculți, s-ar putea să lași baltă decontaminarea și să te întorci cu mine pe Jeep.

— Nu.

— Nu contează, ascultă-mă doar.

Marghe și-a dat seama că vorbea ca Hiam. Oare chiar începea s-o creadă?

— Am auzit că nu se mai știe nimic despre oamenii pe care-i ridică de pe *Estrade.*

— Asta e, o să risc.

— Gândește-te un pic.

— N-am de ce să mă mai gândesc.

— Eagan, am nevoie de tine la sol. Am nevoie de cunoștințele tale.

— Totul e deja pe disc.

— Nu-mi trebuie doar informațiile pe care pot să le aflu de pe disc. Vreau să știu ce crezi, ce teorii ai – teoriile prea nebunești ca să le înregistrezi pe un disc oficial.

Eagan a privit-o mult timp. Marghe i-a observat ridurile de la ochi – or fi fost de la atâtea luni de mijit ochii în lumina reflectată de ape?

— Te aștepți să vin cu niște teorii. Dar nu am niciuna. Winnie era cu teoriile și a dispărut.

— Zi-mi ce știi.

— A hotărât să plece pe platoul Tehuantepec.

— Tehuantepec? s-a încruntat Marghe.

— Exact. Numai că e un nume la fel de potrivit ca Groenlanda[1]. Frigul din nord n-are nimic de-a face cu clima din Golful Mexicului.

Marghe s-a dus la terminal și a afișat o hartă la scară mare a planetei, luată din satelit. Jeep era învăluită în nori imenși, spiralați,

[1] „Groenlanda" înseamnă „Țara verde" (n. tr.).

din vapori; răspândea o lumină lăptoasă și sidefie, ca o cochilie lucioasă plutind pe un ocean noptatic.

Din câteva comenzi pe tastatură, Marghe a scos norii și a rotit un pic planeta dezvăluită privirii.

— Vino să-mi arăți.

Eagan i-a arătat Portul Central, pe un continent mai mare, apoi a ciocănit ușor într-o regiune înaltă, situată la câteva sute de kilometri mai la nord.

— Aici. Winnie a crezut că descoperise în folclorul populației indigene indicii ale originii sale. S-a dus spre un platou numit Ollfoss.

— Mărește.

Pe ecran a apărut o hartă mai detaliată. Aproape tot platoul era împădurit și izoliniile indicau o înălțime de aproape nouă sute cincisprezece metri.

— Poți să-mi arăți unde e pe hartă?

— Nu sunt geografă. Însă îți dau un sfat prietenesc. Nu te duce acolo. Winnie s-a dus și nu s-a mai întors.

Marghe a privit lung ecranul.

— Când a dispărut?

— Acum paișpe luni.

— Avea comuniceasul la mână?

— Normal. Numai că acolo, în nord, nu e bun de nimic, nu prea sunt relee și vremea blochează transmisiile.

— Nici Codul de Orientare, Localizare și Identificare nu ajută?

— COLI nu ajută decât dacă ai sateliți care să-l detecteze scanând terenul. Și dacă au chef Oglinzile să vină să te ia de unde ești.

Marghe a digerat informațiile.

— Ai idee ce putea să se întâmple?

— Absolut orice.

— Ai zis că vrei să pleci și pentru că indigenele pot să te omoare oricând în loc să te salute. Sau cam asta era ideea.

Pentru prima dată, Eagan a părut stânjenită.

— Nu e chiar adevărat. Am exagerat ca să justific de ce am urgentă nevoie să plec naibii de pe planeta aia. Sunt doar... oameni obișnuiți.

— Bine, dar...

— Nu, i-a tăiat-o Eagan. Nu zic că, dacă Winnie a murit, înseamnă automat că a ucis-o cineva. Dacă rămâi pe planeta aia, la un moment dat tot o să te ucidă ceva. Ascultă-mă. Ai idee în câte feluri poți să mori acolo? Se prea poate ca Winnie să fi căzut de pe cal și să-și fi rupt gâtul chiar a doua zi pe drum. Sau s-o fi înecat cu o bucățică de carne. Sau o fi făcut pneumonie. Sau a atacat-o vreo sălbăticiune.

În gravitația redusă a încăperii, pe obraji i s-au prelins lent dâre de umezeală.

— Sau poate a uitat să-și lege ca lumea calul într-o noapte, el a fugit și a lăsat-o baltă la mama naibii, fără țipenie de om pe o rază de kilometri întregi. Poate că a rămas fără mâncare și a murit de foame. Nu știu, nu știu, a zis ștergându-și obrajii cu un gest smucit. Nu știu decât că a plecat și nu s-a mai întors.

— A plecat singură?

— Da, a răspuns Eagan. Am lăsat-o să plece singură. I-am zis că e nebună să încerce așa ceva. Așa că am lăsat-o să plece singură și acum e moartă. Dacă te duci, o să mori și tu.

CAPITOLUL 2

Naveta a mai rulat o vreme încet pe pistă, apoi s-a oprit. Marghe s-a întins să-și relaxeze mușchii ce-i tremurau de la adrenalină și a așteptat să se aprindă becul verde de deasupra scaunului. Apoi s-a ridicat, și-a fixat la centură tocul în care-și ținea discurile și și-a pipăit buzunarul de la coapsă al combilatului unde ținea fiola cu FN–17. Sistemele în răcire huruiau ascuțit, iar de afară îi ajungea la ureche hârșâitul și scârțâitul rampei rulante pe care o instalau la ieșire. Ușile s-au întredeschis și prin crăpături s-a prelins soarele, ca niște picuri de grapefruit stors; dintr-odată, lumina artificială din navetă i s-a părut slabă și pâcloasă.

Lumina zilei pe Jeep.

Vântul mătura zdrențele întunecate de pe cerul brăzdat de nori umflați ca un abdomen musculos, aducând cu sine miros de praf, iarbă și un iz dulceag pe care nu reușea să-l identifice. Naveta se afla pe o platformă de beton zgâriat și împănat cu bucățele de cauciuc după atâtea aterizări. În depărtare se zăreau clădiri joase, strânse una-n alta, ca pentru a se adăposti de vânturi.

A coborât pe rampă. Sub cizmele cu talpă moale simțea duritatea betonului. Pășea cu grijă când cu un picior, când cu celălalt, ca să-și încerce echilibrul, simțind cum i se adaptează mușchii la noua gravitație. A adulmecat aerul, încercând să asocieze mirosul dulce-picant cu ceva din memorie: nucșoară, aripi de gâză în soare, miros de iarbă-neagră sălbatică.

Venea o femeie spre ea. Marghe a mijit ochii în lumina orbitoare reflectată în beton și și-a dus mâna streașină la frunte. O Oglindă. Preț de o clipă, vântul aromat de pe Jeep s-a preschimbat în aerul

rarefiat de pe Beaver și a năpădit-o un val de frică și furie. A respirat lent, controlându-se. Era pe Jeep. Jeep.

Oglinda nu avea pe cap cascheta cu vizieră reflectorizantă de la care-și primiseră numele membrii trupelor de securitate ale Companiei, însă în rest purta costumul cu armura lui lucioasă, rezistentă la impact, dichisit ca de paradă.

— Marguerite Angelica Taishan?

Când Marghe a încuviințat, Oglinda s-a înclinat ușor, sobru:

— Sunt ofițera Kahn. Comandanta Danner m-a însărcinat să te conduc la locuință.

A făcut o pauză și Marghe a încuviințat din cap.

— E un pic de mers. Dacă te deranjează gravitația de aici, chem o sanie.

— Pot să merg pe jos.

S-a luat după Oglindă, pășind peste un cablu gros care se întindea șerpuind de la navetă până la o gaură de acces. Nu avea niciun bagaj și se simțea vulnerabilă și singură.

Aproape douăzeci de minute au tot mers pe beton, apoi printr-o iarbă aspră și galbenă, până au ajuns la modulele Companiei. Multe dintre ușile standard erau sculptate și vopsite în diverse stiluri. Una avea chiar și un cadru de cărămidă artizanală, ceea ce nu mai văzuse în nicio bază militară a Companiei.

Kahn a condus-o pe o alee de pământ bătătorit până la ușa unei locuințe intacte.

— Trebuie securizată, i-a spus.

Marghe și-a lipit ascultătoare palma de sistemul de închidere, apoi și-a rostit numele și funcția. Panoul de control al ușii a clipit drept răspuns și a invitat-o să formeze codul de securitate personală.

Aerul dinăuntru era curat și bine filtrat. Era un modul standard de-al Companiei: conținea un birou, un scaun, un pat, podea moale, o mică anexă unde se afla baia, un tablou de comandă, panouri luminoase, însă niciun sistem de reglare a temperaturii sau aerisirii. Aerul filtrat de afară pătrundea prin țevi, mereu la

temperatura de 21°C. Și-a desfăcut centura cu discurile și a trântit-o pe birou, lângă tabloul de comandă. Și, cu asta, era ca și instalată.

— Comandanta Danner s-a gândit că poate ai nevoie să te odihnești și să te refaci câteva ore, poate să dai o raită prin Portul Central, a zis Oglinda scoțând un comuniceas dintr-un buzunar al centurii și întinzându-i-l lui Marghe. Are deja în memorie codul de apelare al comandantei, plus alte câteva care ți-ar putea fi utile de-acum. Te roagă s-o contactezi când ești gata să vă vedeți.

Marghe și-a pus comuniceasul la mâna stângă.

— Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu. Mulțumesc.

Ofițera Kahn a dat s-o ia spre ușă, apoi s-a întors.

— Ascultă, i-a zis dregându-și vocea, știu cât de greu e să aterizezi de una singură aici. Peste vreo cinci, șase ore ies din post. Ce-ar fi să vii atunci în zona de recreere, unde-o să-ți fac cunoștință cu mai multă lume?

— Nu mă interesează, a răspuns Marghe din scurt.

— Cum dorești, a spus Kahn, încordându-și o clipă mușchii din jurul ochilor.

A lovit un pic cam tare panoul de deschidere a ușii. Ușa s-a dat în lături cu un sâsâit și Kahn a pășit aplecată în vântul de afară.

Marghe s-a așezat pe pat. Nu se comportase chiar bine. Însă Oglinda cu care avusese de-a face înainte stătuse cu mâinile încrucișate pe piept și se uitase zâmbind, fără să-i deranjeze deloc, la cei trei mineri care o bătuseră până-și pierduse cunoștința.

Tabloul de comandă era tot un model standard. A accesat o diagramă a Portului Central și s-a apucat să parcurgă informațiile.

Hannah Danner i-a făcut semn din cap lui Kahn să se retragă și a așteptat să închidă ușa, apoi a redeschis dosarul pe care era imprimat ÎN ATEN. CMD., STRICT PT. PERSONAL SECURITATE: MARGUERITE ANGELICA TAISHAN.

A scos fotografia de douăzeci pe douăzeci și cinci. Nuanțele erau total aiurea, femeia din imagine părea să aibă tenul portocaliu. A studiat chipul cu trăsături puternice și bărbia lată, întrebându-se ce culoare aveau de fapt ochii lui Taishan. În fotografie păreau de un galben murdar. O fotografiaseră la interviul de reangajare din urmă cu doi ani. În doi ani de zile oamenii pot să se schimbe mult.

Apoi s-a uitat la propria fotografie, din colțul biroului, care o înfățișa în armură completă. Era din ziua când o promovaseră la gradul de locotenentă și o anunțaseră că primise postul de pe Jeep. Viziera era ridicată și i se vedea zâmbetul larg: era întruchiparea mai tânără și fără riduri a femeii de acum, care credea că, oricât de gravă ar fi o problemă, tot îi dai de capăt până la urmă și că toate răspunsurile se găsesc în manualul de procedură. Uneori nu-i venea să creadă că fața pe care o vedea dimineața în oglindă era doar cu cinci ani mai în vârstă decât aceea din fotografie.

Brusc enervată de idealismul care se citea pe acel chip, a întins mâna și a stins ecranul foto.

Marguerite Angelica Taishan nu era deloc o idealistă. Poate că fusese pe vremuri, însă acum sigur nu mai era. A parcurs lista rănilor pe care le suferise Taishan în atacul de pe Beaver, apoi lista acuzațiilor pe care le emisese la adresa Companiei. Era un caz întemeiat. Asaltul corporal fusese atent controlat și, dacă era să citească printre rânduri, un ofițer ar fi putut interveni înainte să se aleagă cu răni serioase. Potrivit propriei declarații, Taishan a făcut abstracție de toate amenințările menite s-o intimideze și a predat un raport nefavorabil privitor la operațiunile miniere ale Companiei de pe BV 4, recomandând interzicerea colonizării pe termen lung a planetei cu minerii Companiei și familiile lor.

Danner a dat pagina.

CCE nu și-a sprijinit deloc Reprezentanta, aprobând începerea colonizării pe termen lung. Taishan s-a luptat, ridicând problema până la forurile superioare, până când s-a ales cu o atenționare

oficială. Danner s-a încruntat. Atenționarea a părut să-i taie tot avântul – a încetat cu plângerile și a acceptat să fie relocată. Însă cu două zile înainte de plecare și-a dat demisia.

Danner a studiat iar chipul indescifrabil din fotocopie. Oare cum s-a simțit, cum te simți când cei de la vârf îți declară orice competență profesională ca fiind fără valoare? Cât de tare îți afectează așa ceva respectul de sine? Spera să nu afle niciodată cum e.

Taishan a ajuns să predea antropologia extraterestră la Universitatea din Aberystwyth. Era un dosar foarte amănunțit, conținând tot ce publicase: articole pe tot felul de subiecte, de la evoluția limbii galeze până la deteriorarea relațiilor de rudenie în rândul populației de pe Gallipoli în perioada de după reintegrare. Avea la activ încă două lucrări, fiecare de lungimea unei cărți. Una dintre ele, cu titlul *O alianță incomodă: CCE – arbitru imparțial?*, trata un subiect evident, nu s-a mai sinchisit să citească rezumatul. Apoi mai era o listă de activități extrașcolare (*tai chi*, *chi kung*, diverse discipline din domeniul biofeedbackului), nivelul de credite (mediu) și detalii biografice despre persoana cu care avusese ultima relație amoroasă (cu precizarea că nu oferea niciun indiciu). Ca notă specială era indicat faptul că, deși tatăl ei era un activist antiguvernamental radical, Taishan nu prea mai intrase în legătură cu el de la moartea mamei sale, survenită cu câteva luni înainte de reangajare. Un raport psihologic atașat se lansa în diverse ipoteze care justificau situația, însă Danner nu prea avea încredere în așa ceva. Important era că în fișa de evaluare psihologică nu fuseseră în stare să furnizeze destule contraargumente pentru a invalida faptul că Taishan era pe deplin calificată pentru postul de Reprezentantă CCE pe o planetă ca Jeep. Putea să petreacă perioade lungi în deplină singurătate, avea o încredere fermă în propriile forțe, un talent lingvistic ieșit din comun și o condiție fizică impecabilă. Ca pion CCE, nu era tocmai ideală, însă altul mai bun nu exista.

Danner nu știa ca vreun alt angajat CCE să se fi bucurat de o a doua șansă. Însă oricum nu prea știa pe nimeni în stare să-și riște viața de dragul unui concept abstract, cum era cunoașterea.

A trecut la secțiunea „Diverse" de la sfârșitul raportului, a citit un paragraf și a închis dosarul. N-avea nevoie să afle detalii despre preferințele sexuale sau igiena personală a lui Taishan.

Dinspre ecran s-a auzit o atenționare sonoră, apoi s-a ivit Vincio, asistenta administrativă.

— A sosit Reprezentanta Taishan, să trăiți. Dorește să vă vadă când puteți s-o primiți.

— Peste două minute.

A vârât dosarul într-un sertar și a mai apucat să-și dea biroul lângă perete și să așeze două scaune într-un aranjament mai relaxat, lângă o măsuță, până să bată Vincio la ușă și să invite în încăpere o femeie destul de înaltă, robustă, cu un păr brunet și des.

Danner i-a strâns mâinile în loc de salut – erau netede și reci. Avea ochii căprui, bătând o idee spre verde, poate doar păreau așa în lumina din încăpere. A ales scaunul dinspre ușă, însă părea destul de relaxată.

— Te-ai odihnit? a întrebat-o Danner politicos.

— *Estrade* are același fus orar ca Portul Central.

— Desigur.

Reprezentanta se îmbrăcase cu cele mai simple haine din dotarea standard a Companiei: o pereche de pantaloni dintr-un material moale, verde închis, și o bluză largă, maro. Nu purta niciun ornament. Danner bănuia că motivul era mai degrabă încrederea în sine decât modestia: era nevoie de ceva eforturi să te-apuci să cauți și să soliciți bunuri fără ajutorul nimănui în – s-a uitat la comuniceas – nici două ore de când ai aterizat pe planetă.

— Sunteți ocupată?

Marghe își luase un ton relativ neutru, așa că Danner a hotărât să nu caute niciun sens ascuns.

— Nu, a zis ea. Sau, în general, cam da, însă îți stau la dispoziție oricând după-amiaza asta.

Cuvintele n-au părut să tulbure cu nimic expresia indescifrabilă de pe chipul lui Marghe. Danner s-a gândit că are în față o bilă de sticlă reflectorizantă. N-avea chef să-și piardă timpul în cine știe ce duel verbal, așa că s-a ridicat, a deschis sertarul biroului și a scos dosarul.

— Poftim, e dosarul tău, i-a zis întinzându-i-l.

Marghe l-a luat cu o scurtă ezitare.

— E o lectură interesantă, însă, acum că te-am văzut, mi-au fost suficiente doar două minute ca să-mi dau seama că psihologii s-au înșelat în câteva chestiuni esențiale.

Marghe a răsucit dosarul în mâini fără să-l deschidă.

— Ei au impresia că ai venit aici din același motiv pentru care nu vrei să-ți vezi tatăl – ca să eviți realitatea morții mamei tale. Odată plecată de pe Pământ, zic ei, poți să-ți închipui foarte ușor că nimic nu s-a schimbat acolo.

— Cum ziceai, s-au înșelat într-o chestiune esențială.

Și-a pus dosarul în poală, tot fără să-l deschidă.

Vincio a bătut la ușă. Danner și Marghe au tăcut o vreme, cât a adus tava cu băuturi, a așezat-o în fața lor pe măsuță și a plecat.

Danner a turnat un lichid aburind de culoarea șofranului într-o ceașcă de porțelan, pe care i-a întins-o lui Marghe. Răspândea un miros delicat, aromat.

— Dap. Un ceai de pe-aici. E ușor tonifiant, mai slab decât cofeina. E unul din bunurile cu care se face troc, din câte mi s-a zis. Are o valoare standard, ca banii.

Marghe și-a trecut degetul pe marginea netedă a ceștii.

— Ceramica e opera unei tehniciene de la telecomunicații.

A sorbit din ceașcă, savurând apoi aroma cu vârful limbii.

— Îmi amintește de gustul piersicilor uscate, însă fiecare om descoperă un gust anume.

— Aduce cu tătăneasa, a spus Marghe sorbind un strop de ceai.

A luat dosarul încă nedeschis și l-a pus pe măsuță.

— Păstrează-l, a zis Danner. N-am ce să fac cu el.

S-a ridicat și a mai scos un dosar din sertarul biroului.

— Ia-l și pe ăsta și dă-mi-l înapoi mai încolo. E tot un dosar de securitate. Al meu, i-a zis întinzându-i-l.

— Nu înțeleg.

— Aș vrea să-l citești, doar și eu l-am citit pe al tău, ca să putem comunica pornind de la ceva comun. Mai vreau...

S-a ridicat brusc, s-a dus la birou și a afișat pe ecran o imagine a planetei rotindu-se lent în spațiu.

— Vino să te uiți. O întreagă planetă, iar datoria mea e să mă îngrijesc de siguranța tuturor oamenilor de pe planeta asta, pe lângă faptul că trebuie să instalez rețele de cabluri, relee de telecomunicații și să organizez incursiuni geografice. Și-așa e greu, însă îmi îngreunează infinit de mult situația faptul că trebuie să realizez toate astea cu doar un sfert din personal – aproape o sută de Oglinzi și două sute și ceva de tehniciene care fac munca a o mie de persoane. Peste jumătate din utilaje lipsesc sau funcționează sub capacitate. Unde mai pui că structura socială de aici e și mai disfuncțională ca de obicei, dat fiind că am un personal compus doar din femei, iar la toate *astea* se adaugă un virus din cauza căruia s-ar putea să rămânem toate aici pentru totdeauna.

Danner s-a uitat la Reprezentanta proaspăt coborâtă din navetă. *Înțelegi?* îi venea s-o întrebe. *Ai idee în ce te-ai băgat?* Totul se reducea la un singur lucru: incertitudine.

— La prima vedere nu pare atât de periculos, însă asta înseamnă că regulile obișnuite nu se mai aplică aici. Înseamnă că nimic nu trebuie să se conformeze așteptărilor tale.

Marghe și-a mai turnat niște dap în ceașcă – ca să tragă de timp, a ghicit Danner.

— Nu pot să dau pur și simplu uitării tot trecutul și tot ceea ce cunosc.

— Nu-ți cer să dai nimic uitării. Îți cer să renunți la reticență măcar o vreme. Știu ce ți s-a întâmplat pe Beaver, însă acum ești pe Jeep. Nu vreau să-ți fac niciun rău, dimpotrivă. Vreau să încerci măcar. Vreau să te știu de partea mea.

Danner nu-și dădea seama dacă reușise să se facă înțeleasă vreun pic.

— Te rog să citești dosarul. Nu știu cum altfel să-ți dovedesc buna mea credință.

Marghe își ținea o mână în buzunar și Danner a observat materialul mișcându-se când Reprezentanta și-a încleștat și apoi și-a relaxat pumnul.

— Nu trebuie să decizi nimic pe loc. Ia doar dosarul și gândește-te bine diseară.

A deschis un alt sertar al biroului – discuri lucitoare.

— O să ai nevoie de ele, ți le-a lăsat Janet Eagan. Citește-le și sună-mă mâine-dimineață.

Marghe a luat-o prin Portul Central, cu construcțiile sale de ceramică și sârmă, încercând să gândească. Undeva, dincolo de norii care acopereau cerul planetei în acea perioadă a anului, apunea soarele, iar aerul cenușiu de deasupra modulelor se preschimba într-un vârtej de gri-perlă și portocaliu-roșcat. Vântul de seară s-a oprit o clipă, apoi a început să bată din altă direcție, stârnind foșnetul ierbii prin care pășea. Pajiștea se întindea cât vedeai cu ochii, întreruptă ici-colo de câte o tufă pitică, cu tulpini negre, țepene, și dâre albicioase de puf. Nu se vedea niciun copac nicăieri. De-asta și aleseseră să se instaleze acolo, în câmp deschis – era un loc ușor de apărat.

Așa funcționa mintea unei Oglinzi. Atac. Apărare. Avantaje. Dezavantaje. Căuta mereu atuurile, poziția de putere.

Cu trei ani în urmă rătăcise la fel ore în șir pe dealurile galeze, încercând să uite cum se chinuise mama ei să zâmbească în toiul acceselor de tuse care n-au lăsat-o până când și-a dat ultima

suflare. Au zis că e un tip nou de pneumonie virală. A fost bolnavă doar trei zile.

Nu ajuta deloc că mergea atâta când nici nu apucase să se învețe cu gravitația de pe planetă. Nici atunci nu prea o ajutase. S-a întors încet la modulul ei.

Era ușor să dezactivezi sistemul de operare al ușii dacă voiai să pătrunzi înăuntru. S-a așezat pe jos la intrare, cu picioarele întinse pe iarbă și spatele încălzit de aerul ce se strecura afară. Dintr-un modul vecin a ieșit o femeie care a salutat-o relaxat cu mâna. Avea părul încă ud de la duș și purta o fustă ce părea croită manual. Marghe i-a răspuns la salut, bucurându-se că era prea departe ca să înceapă o conversație. Femeia a luat-o pe lângă modulul cu chenarul de cărămizi la ușă și a cotit pe alee, ieșind din raza vizuală.

A întins mâna să rupă un fir de iarbă. Tulpina era turtită, goală pe dinăuntru. Și-a vârât cu prudență capătul rupt în gură. N-avea deloc gust de iarbă, însă l-a ronțăit oricum.

Dosarul lui Danner o luase total prin surprindere. N-avea de-a face cu o ofițeră de carieră, care făcea totul ca la carte. Mai presus de orice, fusese uluită să afle că tocmai tânăra Danner, încartiruită pentru prima dată pe Jeep ca locotenentă, fusese misterioasa Oglindă care se zvonea că l-ar fi ajutat pe Courtivron să se sustragă corupției din CCE și Companie și să pună pe rol procesul *Jink și Oriyest contra Companiei.*

Cine ești, Danner? Pot să am încredere în tine?

Se întreba cât de informată era Danner despre crucișătorul *Kurst* și ce-ar sfătui-o Sara Hiam să facă în situația ei.

A stat afară până s-a lăsat seara. Prin norul tot mai umflat de pe cer se vedeau vag două luni ce luceau blând, argintat; a treia lună era prea mică și nu se vedea prin norii groși. Era o noapte rece și liniștită – nu se auzea nicio insectă. Două reflectoare țintuiau ca două lănci iarba de la marginea bazei; în beznă, iarba părea neagră. S-a întrebat ce crede populația indigenă despre Portul Central. Și cum va fi când o să dea ochii cu prima indigenă.

O dureau mușchii de la cât mersese și de la gravitație. A intrat la căldură și s-a culcat.

A visat că o indigenă îi spunea ceva, însă nu o înțelegea deloc, așa că a stat și s-a uitat neputincioasă la ea cum se chinuia, roasă de o boală necunoscută, până a murit. După ce a înmormântat sărmana ființă, a descoperit o Oglindă îngenuncheată lângă mormânt. Știa că e Danner, însă când Oglinda și-a ridicat viziera, n-a văzut niciun chip dincolo de ea.

Danner a primit-o a doua zi înainte de prânz. Marghe s-a îmbrăcat încet și s-a căutat de două ori în buzunare înainte să iasă din modul, să se asigure că are vaccinul la ea.

Cerul era acoperit de straturi peste straturi de nori grei, albastru-gresie, argintiu, galben deschis și gri-cărbune – părea o schiță în cărbune pictată apoi în acuarelă. Aerul era rece și în el se simțea aceeași aromă înțepătoare. S-a întrebat cât o să-i ia să se învețe cu mirosul și să-l filtreze în creier până să nu-l mai simtă, așa cum îl elimina sistemul de filtrare din modulul ei. Spera să nu se-ntâmple prea curând.

Danner a servit-o iar cu dap în ceșcuțe de porțelan artizanal. Marghe a sorbit ceaiul fierbinte.

— Pe Pământ mi s-a promis sprijin deplin pe teren din partea personalului Companiei. Numai că acum înțeleg că aveți deficiențe grave la capitolul personal de serviciu și echipament tehnic. Ce puteți să-mi oferiți?

— Ce-ar fi să-mi spui ce ți-ai propus? a întrebat-o Danner, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Trebuie să descopăr orice indiciu posibil despre originile oamenilor de aici și despre istoria lor. Așa aș putea să depistez și originile virusului. Și s-ar putea să-mi fac o idee despre modul în care se reproduc femeile de aici. Dacă e să mă iau după însemnările lui Eagan, nordul e cheia. Ollfoss.

Danner și-a lăsat privirea în ceașca pe care o ținea în căușul palmelor, sprijinite pe burtă.

— Deja a încercat cineva din echipa voastră să ajungă acolo. Se crede că a murit.

— E cu atât mai important să merg să văd ce s-a întâmplat.

— În perioada asta o să mori de frig dacă te duci acolo, a spus Danner oftând.

— Nu pot să aștept să se îndrepte vremea. N-am decât șase luni la dispoziție.

— Nu doar vremea e problema. Regiunile de la nord sunt total izolate. Nimeni n-o să-ți acorde vreun tratament preferențial acolo. Nici măcar n-o să știe cine ești.

— Știu.

Danner a lăsat ceașca între ele, pe măsuță.

— Nu-mi place deloc că-ți asumi atâtea riscuri. Ești plătită ca să stabilești eficacitatea vaccinului, nu ca să rezolvi marile mistere ale lumii. Dacă te omoară cineva, n-avem cum să aflăm dacă vaccinul funcționează sau nu. Și n-avem cum să aflăm dacă putem să ne întoarcem acasă.

Marghe a rămas tăcută. Acum avea de-a face cu o comandantă de armată, nu cu tânăra locotenentă din urmă cu cinci ani.

— Pur și simplu nu înțeleg de ce ții neapărat să mergi, a spus Danner sorbind din ceașcă. Am nevoie să rămâi aici. Poți să ne înveți cum să trăim alături de oamenii ăștia, ce se face, ce nu se face. Chiar ne-ai fi de mare ajutor, numai că tu de-abia aștepți s-o tulești spre nord și să mori pe-acolo.

— N-am niciun chef să mor.

— Însă cel mai probabil asta o să pățești, a spus Danner aplecându-se în față. Înțelege-mă, aici ești sub protecția mea și nu vreau să mori. Deja am destule pe conștiință. O să te ajut cum pot, însă asta nu înseamnă mare lucru. Dacă pleci pe Tehuantepec, n-am cum să te apăr. Înțelegi?

— Înțeleg.

— Și n-am cum să te conving să nu pleci?

— Nu.

Marghe n-a mai îndrăznit să adauge nimic. Orice ar fi spus, Danner n-avea cum s-o ia de bine.

O vreme au rămas amândouă tăcute.

— Prea bine. Când ai de gând să pleci?

— Cât de curând.

Danner s-a dus la birou să verifice pe ecran ceva.

— Dacă poți să mai aștepți două zile, o echipă formată din două ofițere și două tehniciene civile merge în nord, până la o așezare numită Valea Holme, ca să instaleze un releu nou de telecomunicații. Așa n-o să trebuiască să parcurgi singură o parte din drum. Am mai luat legătura cu comunitatea de acolo. S-ar putea să te ajute mai bine decât noi dacă vrei să fii ceva mai bine echipată pentru o călătorie în nord.

A făcut o pauză, apoi a continuat cu un zâmbet crispat:

— N-avem decât șase sănii operaționale. Cu una dintre ele poți să mergi până la Valea Holme, însă n-am cum să ți-o las pe ghețușul de pe Tehuantepec.

Întorcându-se spre modulul ei, Marghe a încercat să înțeleagă situația. Danner o lăsa să plece. De ce? Oare credea că vaccinul n-o să funcționeze? Știa prea multe despre *Kurst* și ce intenții aveau? Marghe a meditat la toate întrebările acelea și la tot ceea ce aflase în cele douăzeci de ore care trecuseră de când aterizase în Portul Central.

Danner recunoștea că vrea să acumuleze cât mai multe resurse și construia o rețea de telecomunicații cât mai vastă, în pofida condițiilor vitrege. Îi spusese fără ocolișuri lui Marghe că era util să aibă o Reprezentantă CCE pentru a stabili relații pe termen lung cu indigenele. Oglinzile își croiau haine și-și împodobeau modulele ca niște simple coloniste.

Oglinzile nu se mai așteptau să plece vreodată de pe Jeep.

CAPITOLUL 3

Marghe s-a trezit dintr-un coșmar – se făcea că se ridică de la pământ, rotindu-se tot mai departe în aerul unei planete cu o gravitație atât de redusă, că o simplă zvâcnire de mușchi, cât ai fi strănutat o dată, te azvârlea cu totul afară din câmpul gravitațional, accelerând până la viteza cosmică.

Vântul adia potolit, era o noapte liniștită și blândă, neagră ca tușul. Iarba ting uscată s-a frecat de împletitura sacului ei de noapte când s-a întors pe spate. Pe cer era un strat de nori subțire ca un văl, prin care se întrezăreau doar o clipă, chinuitor, lunile și, poate, stele sau sateliți, nu știa.

A închis ochii. *Faceți cunoștință cu Jeep*, și-a invitat simțurile, *o planetă cu totul necunoscută.* S-a apucat să treacă în revistă mirosurile ce-i aminteau de Pământ: mirosul cizmelor de cauciuc pătate de iarbă, de rotor încins și de ozon răspândit de sanie, vagul parfum de șampon și loțiune anti-insecte, mirosul de vopsea textilă, cel de plastic și metal de la cablurile făcute colac. Apoi le-a ignorat pe toate. Restul – vaporii puternic mineralizați de apă strânși în nori, iarba ting fără miez și sevă, solul aspru, sfărâmicios de sub spinarea ei – restul era Jeep. Jeep, cu mirosul lui de mosc și mirodenii. A ascultat cum bate vântul și cum își croiesc drum prin țărână gâze necunoscute, săpând tuneluri pe lângă rădăcinile, bulbii și păstăile atâtor plante ce-aveau să înflorească la primăvară: respirația și pulsul unei alte lumi.

A deschis iar ochii. Pătura de nori ce acoperea lunile era și mai groasă, însă tot își dădea seama că răspândeau un spectru de lumină străin. Avea să-i ia câteva zile să-și obișnuiască ochii cu altceva decât cu lumina artificială, imitând-o pe aceea de pe Pământ, din

Portul Central. A încercat să calculeze câte ore mai erau până în zori fără să se uite la comuniceas. Ciclul diurn de douăzeci și cinci de ore și jumătate era destul de anormal cât să te zăpăcească. La acea latitudine, având în vedere perioada anului, n-aveau parte decât de opt, nouă ore de lumină deplină, iar zorii, ca și apusul, se prelungeau mult timp. Măcar anii erau mai scurți aici și iarna nu ținea la fel de mult.

A ascultat respirația constantă a tehnicienei Ude Neuyen și respirațiile îngemănate ale sergentei Lu Wai și Letitiei Dogias, inginera de telecomunicații, întrebându-se cum se simțiseră primii coloniști când ascultaseră cum respiră omul de lângă ei, așteptând să audă accesul de tuse care îți dădea de veste că iubitul sau copilul tău urmau să moară. Oare cum fusese – cum era – să trăiești într-o lume fără bărbați? Judecând după rezultatele testelor, știa că primii coloniști fuseseră specialiști foarte buni în bioinginerie – speciile din flora și fauna planetei fuseseră încrucișate cu diverse materiale genetice de pe Pământ și invers. Colonistele creaseră plante de cultură rezistente, crescuseră animale. Oare cât le luase să rezolve enigma reproducerii umane?

Marghe a tresărit fără să vrea auzind pe cineva strănutând – Lu Wai sau Letitia – în celălalt capăt al saniei și a tresărit iar când a văzut un puf alb de plantă plutind pe lângă ea. Era de-ajuns să surprindă o mișcare oricât de mică cu coada ochiului, că o și inunda un val de adrenalină și i se umezeau palmele de transpirație – sute de plante și de animale îi erau total necunoscute. Insectele la fel. Și-a scărpinat gleznele înțepate de cine știe ce insecte și a înjurat încet când i-a dat sângele de sub o zgaibă ruptă. Măcar n-avusese încă de-a face cu nicio insectă periculoasă – din câte știa.

S-a dezvelit până la mijloc în sacul de noapte, lăsându-se răcorită de vântul ușor, care-i usca transpirația, și a urmărit norii care goneau pe cer. Încet-încet, pulsul și respirația i s-au liniștit și a adormit.

Când s-a trezit, avea înaintea ochilor o pânză de păianjen cu picuri irizați de rouă, ce atârna agățată de un smoc de iarbă ting la o palmă de fața ei. Era imensă, lată de aproape un metru, iar firele erau prea groase pentru o pânză de păianjen obișnuită – păreau tuburi de sticlă delicate, într-o nuanță ca de piersică. S-a ridicat încet în capul oaselor, căutând păianjenul.

O muscă-de-muștar ce zbura bâzâind ascuțit pe deasupra ierbii ting s-a apropiat prea tare. Pânza a tresărit ușor și un fir a atins aripa triplă a muștei. Insecta s-a zvârcolit, împotmolindu-se și mai rău în pânză, apoi s-a potolit de tot, părând să se golească de la sine de substanță. Marghe a mijit ochii în răcoarea dimineții: musca se dizolva, se făcea tot mai mică și mai uscată. Firul de care se prinsese se întuneca la culoare și se umfla încet. În nici patru minute, musca fusese absorbită, nu mai rămăsese din ea decât o gâlmă cleioasă.

Pânza a zvâcnit dintr-odată, pulverizând pata întunecată în sute de corpusculi de culoarea piersicii, care s-au răspândit în toate direcțiile prin firele goale.

Digestie. Firele erau și pânza, și păianjenul.

Marghe a atins atent un fir de la margine cu vârful degetului. A simțit o înțepătură. Un soi de acid sau alcaliu. Ștergându-și degetul în iarba umedă, s-a întrebat ce s-ar fi ales de fața ei dacă s-ar fi rostogolit în somn până la pânză. S-a dus să-și trezească însoțitoarele.

Era o dimineață încremenită și apăsătoare, iar sania aluneca zumzăind pe un covor de flori de olla de culoarea fildeșului, stârnind în trecere un norișor parfumat de polen galben-verzui – toate își înfășuraseră eșarfe peste nas și gură. Marghe juca șah pe tabla de voiaj a Oglinzilor, așezată pe platforma saniei. Ude mânuia maneta saniei, iar Letitia se uita în zare după roiul de muște kris care urma să-și facă inevitabil apariția, atras de polen. Marghe s-a trezit că stă și ea cu ochii-n patru.

— E rândul tău.

Marghe a studiat tabla, cu gândul la muște. Pișcau rău, iar unii oameni aveau reacții alergice la mușcătura lor. A mutat un pion. Lu Wai a scos un mic sunet de satisfacție și a dat să mute tura, gata s-o scape din mână când comuniceasul lui Marghe a scos un bipăit de atenționare.

Marghe a luat fiola cu FN–17 din buzunarul de la coapsă, a destupat-o și a înghițit o capsulă.

— Pot să mă uit?

După o clipă de ezitare, Marghe i-a întins fiola. Lu Wai și-a vărsat o capsulă în palmă.

— Ce micuțe sunt, a murmurat prin eșarfă.

I-a dat drumul la loc în fiolă, a închis-o și i-a înapoiat-o, după care a urmărit-o pe Marghe cum o vâră la loc în buzunar și se asigură că e bine închis.

— Mă bucur că ești atât de atentă. Doar să ai grijă să ajungi în Portul Central când rămâi fără.

— Crezi că ajută atât de mult?

— În condițiile în care unul din cinci oameni nu supraviețuiește, contează orice avantaj, oricât de mic.

Apoi a bătut încet cu degetul pe galonul care-i indica funcția de doctoră militară:

— Cineva ca mine poate să ajute mult. E rândul tău.

Marghe și-a mutat nebunul.

— Nu te concentrezi deloc, a oftat Lu Wai. Șah!

Marghe a împins tabla deoparte.

— Zi-mi despre virus.

— Te dai bătută?

— Mă dau bătută.

Era agitată și respira greu. O mânca pielea capului. Și-a tras eșarfa de la nas, lăsând-o să atârne larg la gât.

— Zi-mi despre virus.

Voia să știe cum se simțise Oglinda aia când muriseră atâția oameni, cu toate eforturile ei de a-i vindeca. Voia să știe cum era

să te îmbolnăvești și să n-ai nici cea mai mică idee dacă o să mori sau nu. Trebuia să știe la ce să se aștepte.

În loc să închidă câmpul magnetic al tablei de șah și să răstoarne piesele ca să le strângă în cutie, Lu Wai s-a apucat să smulgă pe rând piesele de la locul lor și să le aranjeze într-un model pe care Marghe nu reușea să-l descifreze.

— Virusul are o perioadă de incubație lungă, foarte lungă, a spus Oglinda, manevrând cu atenție micuții pioni și turele. Așa că, până să înceapă să se îmbolnăvească lumea, deja eram de mult timp pe planetă, eram instalați și tot restul. Primul bolnav pe care l-am consultat a fost un bărbat pe nume Sevin. Un inginer plastician. Într-o zi l-a apucat tusea, când era pe undeva pe lângă cantonament, și nu s-a mai oprit. I-am făcut, sau cel puțin am încercat să-i fac, toate procedurile de resuscitare, însă a murit. N-a mai dus-o decât șase ore. Cea mai ușoară moarte de care știu să fi avut parte cineva.

A examinat piesele, a închis cutia, și-a trecut degetele peste încuietoare și a vârât-o într-un buzunar de la centură. După care și-a desfăcut eșarfa și s-a apucat s-o împăturească în triunghiuri din ce în ce mai mici.

— Apoi am consultat o femeie pe nume Margaret. Mi-a zis că-i place să gătească. Țin minte pentru că eu urăsc să gătesc. Numai la asta mă gândeam, cât de tare urăsc să gătesc, în timp ce ea tușea întruna și i se umflau ochii și urla de durere – nici măcar capsulele de mycain nu reușeau să-i atenueze durerea de cap. Ea a supraviețuit însă, a spus Lu Wai încercând să zâmbească. Mi-a gătit o masă bună drept mulțumire. Pe-atunci știam deja că avem de-a face cu un tip de virus care se integrează în ADN-ul din celulele organismului uman, că aduce un pic a retrovirus. Pe toată planeta mureau oameni – în cea mai mare parte bărbați. Nu prea aveam mijloace de comunicare bune, nici acum nu avem, așa că nu puteam să-i invităm pe toți să-și facă un consult medical. O mulțime de oameni sunt încă dați dispăruți, așa am pierdut

o groază de echipament, sănii și altele, însă știm că cei mai mulți au murit. Am încercat toate metodele care ne-au trecut prin cap pentru a învinge virusul, însă niciun analog de nucleozide nu i-a inhibat câtuși de puțin multiplicarea. Am încercat cu interferoni și analogi sintetici de oligoadenilat 2'–5', nimic n-a mers. Când ne-am dat seama că rata mortalității în rândul femeilor era în jur de douăzeci și trei la sută...

— Am crezut că e până-n douăzeci la sută.

Lu Wai a zâmbit iar, însă de data asta părea o alunecare rigidă a mușchilor, ca niște plăci tectonice.

— Oficial așa e, dacă nu iei în calcul toate persoanele „date dispărute". Să continui? a întrebat după o pauză.

Marghe a încuviințat. Își simțea pielea crispată și rece, de parcă o frecase cineva cu gheață. Acolo jos era altfel, în aerul închis și parfumat, sub stratul gros de nori – Lu Wai fusese martoră la ravagii pe care Sara Hiam nici nu putea să le conceapă.

— Cum ziceam, când am văzut că bărbații mureau într-o proporție mult mai mare decât femeile, am încercat cu hormoni. N-a funcționat. Poate că vreun metabolit al estrogenului inhibă virusul, însă nu știm care. Se poate să nu fie doar unul. Eram absolut disperați. Am încercat carantina. N-a mers, desigur – Jeep e un virus afurisit, nemilos, totul îi poate servi ca vector: aerul, apa, saliva, sperma, alimentele, fecalele... Orice.

— Animalele sunt afectate?

— Se pare că nu.

— Atunci de unde vine?

— Asta aș vrea și eu să știu. Dac-am avea însemnările primilor coloniști, poate am afla că este un virus modificat genetic transmis de la animal la om și care a evoluat ulterior în altceva.

— În cazul ăsta n-ar fi existat doar un singur punct de contact, ci mult mai multe. Este exclus să fi fost un simplu accident.

Lu Wai a zâmbit – iarăși alunecarea aceea țeapănă a mușchilor pe chip.

— Nu știi cum e când ai de-a face cu un bărbat silit să trăiască săptămâni în șir pe coclauri. După un timp e-n stare să fută orice.

Marghe voia să creadă că era o glumă de-a Oglinzilor, numai că Lu Wai nu părea deloc amuzată.

— Nu știam că există animale mari aici.

— Nici eu n-am auzit să existe. Poate au murit toate. Însă nici nu mi se mai pare important să aflăm originea virusului. Nu vreau să știu decât cum pot să-l omor ca să plecăm odată de pe planeta asta.

— Nu știam că ești atât de nefericită aici.

— Nu sunt. Aș vrea doar să mă pot întoarce acasă și să las în urmă locul ăsta, unde mi-au murit atâția prieteni.

Marghe n-avea nicio replică la așa ceva. Și-a imaginat nava *Kurst* pe orbita ei și un tânăr sau o tânără ofițeră stând cu mâna pe buton, gata să arunce *Estrade* în aer. Dacă Hiam avea dreptate, nimeni nu se mai întorcea niciodată acasă.

— Nu mi-ai zis cum te-ai simțit când te-ai îmbolnăvit tu însăți.

Lu Wai s-a sprijinit de bordul saniei și a ridicat ochii spre nori.

— Fiecare om are alte simptome. Eu am avut la început o erupție pe dosul brațelor. După vreo două ore de mâncărimi, au început să mă doară globii oculari – atunci mi-am dat seama. N-a mai fost cazul să mă duc la infirmerie, m-am dus direct în modulul meu. M-am gândit că, dacă tot era să mor, măcar să mor în liniște, departe de toată agitația aia. De la infirmerie până la modulul meu nu-i decât vreun kilometru și ceva, însă de-abia am reușit să parcurg ultimii metri, atât de rapid m-a lovit. Mă dureau încheieturile, mai ales genunchii și oasele bazinului, numai că nu mi s-au umflat cum li s-a întâmplat altora, apoi m-a apucat durerea de cap și mă mâncau ochii și gâtlejul. După care m-a luat tusea.

— Cât ai fost bolnavă?

— Trei zile. Însă m-am simțit slăbită mult timp după aia.

Lui Marghe i-a venit s-o ia de mână, orice, însă Lu Wai și le încleștase pe eșarfă, pierdută în amintiri.

— Dacă iau virusul, a întrebat-o încet, ce mă sfătuiești să fac?

Oglinda s-a uitat întrebătoare la Marghe.

— Am văzut specificațiile vaccinului, practic e un antigen artificial, numai că mai slab decât virusul mort pentru că nu e la fel de precis. Însă adjuvanții ar trebui să compenseze problema. Sigur funcționează.

— Hai să spunem că nu funcționează.

— Aproape tot timpul apar complicații respiratorii. Ai grijă să stai la cald, departe de umezeală, mișcă-ți un pic mâinile, lasă-ți plămânii să dea afară flegma care s-ar putea să se acumuleze. Bea multe lichide. Apa e ideală, doar s-o fierbi. Dap ar fi bun atunci, numai că nu uita că e un stimulent – nu-ți face prea bine dacă deja ai organismul slăbit. Mănâncă din belșug fructe și legume, dacă ai. Măsuri de bun-simț.

Marghe i-a mulțumit din cap, însă Oglinda nu terminase.

— Dacă se întâmplă ceva, dacă îți pierzi pastilele sau nu funcționează, întoarce-te la Portul Central și fă-ți un control medical. Nu te pune cu virusul, e cel mai bun sfat pe care pot să ți-l dau.

— Roi de kris! a strigat Letitia arătând cu mâna.

Marghe și-a pus eșarfa la loc și a strâns-o mai bine. Respirând regulat pe nas, s-a uitat în direcția în care arăta Letitia. Se vedeau în zare, ca un fum întunecat. A început să respire mai adânc.

Lu Wai s-a lăsat pe vine lângă ea și și-a desfăcut trusa medicală.

— Ești cumva alergică la antihistaminice sau bronhodilatatoare?

— Nu, a răspuns, urmărind norul tot mai mare.

Oglinda a clătinat din cap mulțumită.

— N-am auzit să atace vreodată neprovocate, însă cine știe. Dacă se apropie, fă-te ghem ca să te expui cât mai puțin. Și încearcă să nu intri în panică.

— N-o să intru.

Letitia deja încerca să iasă cât mai rapid de pe covorul de olle, însă muștele kris se apropiau tot mai mult. Marghe s-a ghemuit în

sanie și s-a concentrat asupra respirației. Dacă o înțepau, sigur reușea să neutralizeze singură mare parte din venin sau măcar să împiedice răspândirea efectelor toxice în corp. A închis ochii și a ascultat cu atenție. O mie, o sută de mii de perechi de aripioare se vânturau în aer, îl băteau spumă, cu un vaier continuu, care îi intra în urechi cu forța și o gâdila pe gâtlej. Suna total nepotrivit, Marghe și-a dat seama că se așteptase să audă zumzet de albine sau viespi. Larma a rămas la aceeași intensitate o vreme și atunci a ridicat cu grijă capul.

Roiul se scurgea pe lângă ele, mai că-l puteau atinge, unduindu-se și licărind în lumina difuză ca o eșarfă de mătase cu fire aurii, verzi și negre fâlfâind în vânt. Culorile nu-i stârneau deloc fricile obișnuite de pe Pământ – erau frumoase. Cele patru femei au privit cum roiul se pierde în zare, rămânând tăcute multă vreme după aceea.

Cerul dimineții avea culoarea sidefului, iar în lumina aceea galoanele cenușii de doctoră militară și V-urile cusute pe epoleții lui Lu Wai au licărit aproape argintate când Oglinda a întins mâna arătând spre vest.

— Ia uite.

La început, Marghe n-a observat nimic deosebit, însă apoi iarba și-a schimbat culoarea, din gălbuie devenind neagră. Letitia a lăsat diagrama la care se uita și s-a urcat pe locurile din față.

— Afurisita asta de stepă, a zis ea.

S-au uitat toate la câmpia neagră ce se întindea în stânga lor, ca o pătură groasă din praf de cărbune.

Marghe s-a aplecat peste bord să se uite mai bine. I se părea că vede lăstari firavi, verde crud, care creșteau printre resturile uscate de vegetație.

— Aș vrea să mă uit mai de-aproape.

— Nu te-aș sfătui, i-a zis Letitia. Cel puțin nu din sanie. Nici pe jos nu-i bine s-o iei, doar dacă ești cu cineva care cunoaște foarte bine piatra-arsă.

Piatra-arsă putea să mocnească sub pământ ani în șir înainte să se stingă și să se prefacă în cenușă. Compania declanșase fără să vrea câteva incendii serioase până când angajații au învățat să evite cu totul asemenea regiuni instabile, urmând în sfârșit sfatul indigenelor.

— Aici s-a întâmplat dezastrul cel mare, a spus Letitia. După aia CCE a făcut spume rău.

Marghe a clătinat din cap. Cazul *Jink și Oriyest contra Companiei.*

— Mă-ntreb ce s-a ales de proprietare.

Letitia s-a sprijinit de bordul înalt până-n talie și a privit curgerea ierbii distruse pe sub sanie.

— Nimeni nu deține pământuri aici, a zis ea.

— Până una-alta, călătoarele le-au dat în folosință niște pământuri de la nord și vest, a zis Lu Wai. Nu departe de aici.

— Dacă nu sunt departe, mi-ar plăcea să merg să le văd.

Marghe a observat că femeile se încordează dintr-odată. Letitia și Lu Wai au dat să se uite una la alta, însă s-au abținut, iar Ude s-a ridicat în capul oaselor mai în spate. Nimeni n-a zis nimic.

— Am zis ceva ce nu trebuie?

— Nu, deloc. Doar că acum sunt ocupate, se întorc cu turmele, a spus Lu Wai cu nonșalanță, fără să-și ia privirea din zare.

— Ne-ar lua o zi, două să le dăm de urmă, a încuviințat Letitia. Și trebuie neapărat să instalăm cablurile astea și releul până nu ne prinde vremea rea. Și deja ai un program încărcat.

Marghe le-a privit pe rând. Făceau corp comun împotriva ei, însă de ce oare? Ce se întâmpla?

— Să înțeleg că refuzați să mă conduceți la Jink și Oriyest?

— Nu, a spus Letitia. Doar că le-am căuta zile întregi și, cel mai probabil, nici nu le-am găsi.

Ce mi-e una, ce mi-e alta, și-a zis Marghe. Dacă nu voiau s-o lase să se întâlnească cu Jink și Oriyest, ce putea să le facă? Pe loc a cuprins-o furia și nu s-a deranjat să și-o ascundă.

— Nu știu de ce nu vreți să merg la ele, însă nu sunt proastă să-mi pierd timpul chinuindu-mă să vă conving cu de-a sila. Poate la întoarcere.

Și-a croit drum pe lângă Letitia, cu privirea în zare, peste câmpia arsă. La vest, deasupra orizontului, plutea o pată mică, neclară: o pasăre-de-turmă. Marghe s-a uitat multă vreme la ea, simțindu-se din nou înstrăinată.

Vântul bătea cu putere, gonind norii înalți, ca niște pânze grele, pe cerul cenușiu. Lu Wai și Ude dormeau, Letitia își înregistra observații pe comuniceas.

Marghe manevra maneta de control a saniei cu ambele mâini. La vest strălucea argintiu un curs de apă pe ale cărui maluri se zăreau umbre mari, întunecate. A înclinat maneta spre stânga și sania a virat într-acolo. Letitia a ridicat ochii.

— A, fluviul Ho.

Marghe n-a băgat-o în seamă. Era încă supărată.

— Oamenii de pe-aici le spun copaci-tobogan. O să înțelegi de ce când o să ne apropiem mai mult.

Probabil simțindu-i animozitatea, și-a văzut de calcule.

Ho era lat și neted, însă cu malurile înalte și abrupte. Plante de baltă cu frunze lungi se întindeau pe oglinda apei, duse de curent, ca niște degete scheletice verzi. Ceva a sărit în fluviu cu un pleoscăit. Marghe a încetinit sania și s-a apropiat alunecând lin spre un copac-tobogan. Era înalt de peste cincisprezece metri și vedea acum de unde-și luase numele: crengile îi creșteau uniform în spirală, dând ocol trunchiului negru-cărbune, ca un tobogan complicat. Avea frunze simple, late cât palma, cu un singur lob verde crud, de culoarea germenilor de linte, aranjate simetric de ambele părți ale crengilor. Abia dacă se mișcau în vânt. A oprit de tot sania în aer și a întins mâna să atingă o frunză.

Imediat s-a auzit un țipăt ascuțit, urmat de chițăituri; creanga a început să se scuture, iar frunzele au pornit să se agite.

— S-ar putea să fie o vârteriță, a zis Letitia. Cred că trăiesc pe-aici prin copaci. Sunt mici și cam mușcă.

Marghe s-a întrebat dacă Letitia aștepta curioasă să vadă dacă Reprezentanta CCE era atât de ahtiată să atingă o frunză extraterestră că nici nu-i păsa dacă se alege cu o mușcătură de animăluț la fel de extraterestru. Ei bine, Letitia o să rămână cu buza umflată, doar mai erau destui copaci pe-acolo și n-o să stea tot timpul cineva cu ochii pe ea. A dat sania în spate.

— Fluviul are ceva meandre, însă se întinde până la Valea Holme, a zis Letitia. Dacă vrei să admiri natura de-aici, ia-o de-a lungul malului.

— Nu, a decretat Lu Wai, care tocmai se trezise și se uita la cer. Așa o să întârziem câteva ore bune și nu-mi plac deloc norii ăștia.

S-a urcat în față și i-a făcut semn lui Marghe să se dea la o parte.

— Conduc eu. O să fie furtună.

La orizont, înspre nord-est, nori unsuroși și grei se adunau de-a valma, ca o oaste în zale ruginită. Marghe s-a dat deoparte și Lu Wai s-a înfipt în manetă. Marghe s-ar fi prăvălit dacă nu se agăța repede de ceva. Iar se simțea o străină printre străine, neștiind ce se întâmplă și la ce să se aștepte.

Letitia s-a urcat și ea în față.

— Nu cred c-o să ajungem la Valea Holme înainte să izbucnească furtuna.

Marghe s-a întrebat de ce i se lățise un ditamai rânjetul pe față.

Vântul s-a întețit, culcând iarba la pământ și, dintr-odată, parcă a luat sania în palma lui și s-a apucat s-o scuture când într-o parte, când în cealaltă pe perna ei de aer, până a început să joace ca un strop de apă într-o tigaie încinsă. Luând-o tot spre nord, au început să treacă din ce în ce mai des pe lângă stânci cenușii, iar Lu Wai a trebuit să conducă mai încet și cu grijă. S-a trezit și Ude, s-a uitat la cer și s-a apucat să lege cutiile de transport cu clame și cablurile încolăcite.

Au gonit mai departe peste iarbă. Rotorul huruia și mai tare, iar când au început să urce la deal, sania a încetinit. Pe la jumătatea pantei, tot mai mulți bolovani se înălțau printre firele de iarbă.

Lu Wai conducea tot în viteză, trecând razant peste primele pietre și evitând cu înjurături bolovanii mai mari. Letitia a bătut-o pe Marghe pe umăr și i-a arătat cu degetul o stâncă cenușiu-roșcată din față.

— O vezi? i-a urlat ea în vânt, iar Marghe a încuviințat. Acolo vrea să ajungă. O să tragem sania la adăpost. De-acolo se vede ca-n palmă, a mai spus ea rânjind.

Ce se vede ca-n palmă?

Au trecut la mustață pe lângă o mică avalanșă de bolovani, apoi s-au strecurat printre două mormane înclinate de pietre scobite, cu striații. Vântul le fugărea, lingând fiecare gol și crăpătură de stâncă, încât piatra cânta și țipa ca o nebună în cămașă de forță. Lu Wai a tras chiar lângă stâncă. Vântul s-a potolit într-o clipă.

— Simți? i-a zis Letitia însuflețită, cu capul dat pe spate de parcă bea stropi de ploaie.

Marghe a dat să răspundă că nu, însă dintr-odată a simțit. Parcă se afunda încet într-o apă – mai întâi cu labele picioarelor, apoi tot mai sus: firișoarele de păr de pe glezne i s-au ridicat electrizate, apoi cele de pe picioare, burtă, brațe și de la ceafă. Era o furtună electromagnetică.

— Suntem departe de epicentru, n-o să pățim nimic, i-a zis Lu Wai oprind motorul.

În lipsa vântului, foșnetul și murmurul celofanului care se lăsa lent la pământ se auzea ciudat. O gâză a trecut fluturându-și nelămurit aripile deasupra floricelelor galbene crescute printre țepii maronii de mușchi ce tiveau crăpăturile de la poalele stâncii.

Letitia a sărit jos și a început să se cațere pe stâncă, luând-o spre margine. Lu Wai și Ude au acoperit panourile de comandă ale aparaturii și le-au fixat bine, apoi au trecut la cutiile de transport din plastic în care își țineau proviziile. Toată lumea se mișca

rapid și eficient, Marghe nu avea cu ce să le ajute. După o clipă de ezitare, s-a cățărat pe stâncă după Letitia.

Tehniciana stătea întinsă pe burtă după un ciot de copac mort ce se înălța ca un deget scheletic din pământul sărăcăcios. Când Marghe a venit lângă ea, a ridicat privirea zâmbindu-i larg.

Pe cerul măturat de vânturi, nori ca de zinc și cositor se îngrămădeau straturi peste straturi. Văzduhul pâlpâia. Marghe simțea cum parcă se coagulează aerul, cum se învolburează, tăindu-i suflarea ca o pală de foc. Era leoarcă de sudoare. Electricitatea s-a acumulat și mai mult în aer, strecurându-i-se printre firele de păr de pe cap, până când a avut impresia că o să-i smulgă scalpul de pe țeastă. Orbitele și încheieturile fălcilor o dureau surd.

Întreaga lume a amuțit, luminată ca o fotografie ștearsă, descompusă, încât copacul golaș părea o tușă în cărbune pe pergamentul cerului. Fulgerul a izbit văzduhul ca un bici de curele înmănuncheate, stârnind o undă ce s-a rostogolit prin aer până s-a spart și s-a făcut țăndări; Marghe deja nu mai știa dacă era cutremur sau doar o cuprinsese un tremur violent. Se simțea surdă, oarbă și total vulnerabilă. Un val de electricitate extatică i-a măturat parcă oasele, sfârâindu-i sub piele. Furtuna și-a ținut răsuflarea o clipă, atunci a auzit-o pe Letitia râzând și chicotind, înălțând chiote melodioase, iar când s-a auzit din nou tunetul, a început și ea să râdă, și au rămas așa, ținându-se una de alta, cu capetele date pe spate și gurile larg căscate, cu un tunel deschis în corp, de la gâtlej până-n stomac, râzând și tremurând în extaz.

Furtuna s-a potolit apoi de tot, iar Marghe a clipit buimacă, auzind-o pe Lu Wai țipând la ele de jos:

— Coborâți de-acolo! O să ne lovească vântul dintr-o clipă-n alta.

Marghe s-a uitat la Letitia – rânjetul îi rămăsese înțepenit pe față, mușchii obrajilor îi tremurau spasmodic și avea ochii dați peste cap. Auzea ceva hârșâind și zornăind aproape – Oglinda se

apucase să se cațere până la ele prin crăpătura din peretele stâncii. Fără să-i dea drumul Letitiei, s-a uitat peste marginea stâncii.

— Dă-o jos. Te rog, Marghe, dă-o jos de acolo în clipa asta.

Marghe a respirat lent, adânc.

— Bine. Sunt bine. Letitia e... Dacă stai pe teren sigur, rămâi acolo. O să încerc s-o cobor peste margine.

Lu Wai era palidă la față și se vedea ca prin ceață.

— Mișcă-te cât poți de repede.

Marghe a cuprins-o de mijloc pe Letitia cu amândouă brațele – tehniciana era țeapănă și pierdută în lumea ei, încă râzând pe mutește.

— Letitia! Letitia, mă auzi?

A strâns-o mai bine, săltând-o și trăgând-o spre marginea stâncii. Apoi a apucat-o de subsuori și a închis ochii. A inspirat pe nas și a expirat pe gură, iar și iar, tot mai adânc și mai rapid. Inspiră, expiră, inspiră, expiră. Și-a strâns toate puterile în mușchi, știind că o să plătească mai târziu pentru o astfel de sforțare.

— Grăbește-te, Marghe! Te rog!

Marghe a deschis ochii și a luat-o pe Letitia pe sus până la marginea stâncii, încordându-și toți mușchii picioarelor, spatelui și brațelor. Apoi a coborât-o cât putea de lent peste margine, aplecându-se, apoi lăsându-se în genunchi, apoi în coate – spinarea, umerii și brațele susțineau toată greutatea tehnicienei. Stătea lungită pe burtă, cu Letitia atârnându-i în mâini ca un fir cu plumb.

Lu Wai s-a întins și a apucat-o de coapsele țepene. Oglinda gemea tare în liniștea care se lăsase, chinuindu-se să-și mențină echilibrul cu inginera în brațe.

— Gata, o țin bine, dă-te jos. Repede!

Marghe și-a făcut vânt de pe marginea stâncii, a rămas o clipă suspendată în aer, apoi a picat la pământ. Iarba era aspră și înțepătoare, în aerul nemișcat se simțea mirosul puternic al florilor galbene de mușchi. A ajutat-o pe Lu Wai s-o ducă pe Letitia la adăpostul dintre peretele stâncii și sanie.

Vântul s-a năpustit ca un ciocan mânuit dinspre pământ de o mână puternică, pocnind-o în coaste și urlându-i în ureche până n-a mai auzit decât vâjâitul aerului. De cine știe unde a zburat o scoarță de copac și s-a izbit în sanie – cutia de transport din plastic s-a deschis dintr-odată, iar vântul a spulberat pachetele cu provizii alimentare, risipindu-le în toate părțile. Era toată mâncarea pe care o luase Marghe pentru drum.

Marghe nici n-a îndrăznit să se miște. Stânca de care își sprijinea umerii tremura, izbită din cealaltă parte de un tir continuu de bolovani. S-a făcut mică, vârându-se la căldura trupurilor lipite unele de altele. Cineva a cuprins-o cu brațul pe după mijloc. Și-a lipit la rândul ei fruntea de umărul cuiva. Nu se mai simțea înstrăinată. Din norii în fierbere au început să se prăvălească picuri răzleți de ploaie, apoi rafale lungi, ce băteau darabana în pachetele distruse de alimente.

Marghe s-a trezit în bufnituri ca de ciocan, răsunând din depărtare. Ciocan din lemn. Plapuma mirosea plăcut a ierburi și corp omenesc, încât era tentată să mai rămână o vreme în pat, să-și odihnească mușchii munciți în ziua dinainte. Patul lui Ude era gol. S-a uitat împrejur, întrebându-se cât e ceasul. Acoperișul era scund, arcuit, cu o grindă longitudinală care pornea din podea, se curba deasupra capului și se termina tot în podea, pe cealaltă latură a cabanei. Pereții din chirpici și lemne împletite, frumos colorate, în nuanțe de pământ, erau brăzdați de grinzi laterale din lemn negru. Soarele dimineții se strecura prin perdeaua de la ușă, umplând încăperea de lumină și aer proaspăt. S-a ridicat în capul oaselor. Era o zi însorită.

A sărit jos de pe raftul-pat și a dat deoparte perdeaua.

Dincolo de copaci se vedea cerul azuriu al Jeepului. Razele soarelui se revărsau în vale, așa că aerul era încărcat de o lumină gălbuie, cremoasă, care părea să-i curgă pe piele, preschimbându-i

părul de pe brațe în fire de aur. A rămas nemișcată o vreme, lăsând razele să-i mângâie și să-i încălzească mușchii dureroși.

Sub tălpi simțea iarba rece, sclipind de rouă – deci era încă devreme. Nu vedea pe nimeni, însă pe fluviu în jos răsunau ciocane, ca de sub apă, iar dinspre un staul de piatră de pe mal îi ajungeau la urechi bufnituri și glasuri înăbușite de animale care se foiau.

Soarele s-a ascuns după o margine de nor, umbrind treptat valea dintr-o parte în cealaltă, iar apele strălucitoare ale fluviului Ho s-au întunecat, licărind slab din când în când. Frigul i-a cuprins picioarele ude; a dat să intre înapoi în casă. Apoi s-a oprit.

În seara dinainte fusese mult prea obosită și, mergând cu Ude spre cabană, nu văzuse decât dârele roșii, răsucite ale torțelor aprinse din mâinile călăuzelor. Observase cât de aspre erau acoperișul și pereții cabanei, însă își închipuise că era o simplă colibă din paie și chirpici. Se înșelase. Pe dinafară, căsuța era năpădită de vegetație. Părea un delușor cuibărit printre copaci. A întins brațul și a atins o frunză de un verde pal. Rece și mătăsoasă. O altă frunză a tremurat când un gândac cât degetul mare a zburat în zigzag, pierzându-se în aer. S-a auzit un țipăt de vârteriță și încă unul – de data asta n-a mai tresărit.

A intrat curioasă în cabană, ca să cerceteze iar grinda centrală și pe acelea laterale care porneau din ea. Crengi. Scheletul casei era un copac-tobogan.

S-a îmbrăcat și s-a apucat să dea ture prin cabană, luând de la locul lor castroanele de lemn lustruite de uz, uitându-se sub masă și observând că partea din dos nu era netezită, ci îmbrăcată într-o scoarță aspră, neagră, iar picioarele erau fixate prin cuie de lemn. Pe masă se afla un cuțit cu o lamă sticloasă și fumurie – materialul se chema olla, după florile care creșteau de obicei în stratul de pământ de deasupra peticelor de minereu cu același nume. A încercat tăișul pe părul de pe braț – era foarte ascuțit. Cana mare de apă părea făcută din ceramică roșie smălțuită, blatul de tocat era din piatră, la fel pistilul și mojarul. De-a lungul pereților,

în dreptul taliei se întindea un raft lung cu haine frumos împăturite. Și-a trecut degetele sub, peste și printre ele – erau și netede, și aspre, din fire moi și pânză tare, din piele și lână. Erau calde. Degetele i se frecau de nasturi din corn și lemn, i se prindeau în sfori sau șireturi – nu simțea răceala neplăcută a încheietorilor de metal. Zăvorul ușii aluneca pe suporți de lemn uns, lipiți și fixați cu scoabe.

Marghe a luat-o pe cărarea ce șerpuia printre căsuțe, spre malul fluviului, unde spera să dea de Lu Wai și Letitia. A scos cipul de memorie din comuniceas și l-a înlocuit cu altul, a apăsat pe ÎNREGISTRARE și și-a reluat observațiile din ziua precedentă:

— În Valea Holme locuiesc în jur de patru sute de femei și copii. În următoarele zece zile li se vor adăuga alte o sută de persoane venite din așezarea de la nord, ca să-și mâne turmele de pe pășuni jos, în vale, la iernat. Femeile de pe Pășunile Cântătoare formează un grup separat de acela din vale. Fiecare măsoară timpul după alt calendar, în funcție de altă lună de pe cer: oamenii din vale împart anul în cincisprezece luni a câte optsprezece zile, în timp ce populația de pe pășuni se conduce după un calendar format din zece luni a câte douăzeci și șapte de zile.

A apăsat pe PAUZĂ. Și-ar fi dorit să zăbovească mai mult prin zonă, ca să urmărească reuniunea celor două populații atât de diferite, să le vadă interacționând. Ar fi fost ca și cum s-ar fi întors în timp, pe Pământ, și ar fi fost martoră la interacțiunile simbiotice de la începutul istoriei omenești.

Auzind un țipăt de vârteriță, a rămas perfect nemișcată. Nu se afla pe Pământ, ci pe Jeep, o planetă având specii cu totul străine și unde șablonul celor două sexe fusese făcut țăndări și aruncat la gunoi. Era o situație cu totul nouă. Știa că locuitoarele de acolo își creaseră de-a lungul istoriei culturi cu fundamente foarte diferite de ale oricărei populații de pe Pământ. Prin urmare, nu știa dacă acele femeile mai erau într-adevăr oameni sau dacă nu cumva ajunseseră cu totul Altceva.

S-a dezmeticit. Întrebarea „Ce înseamnă în fond să fii om?” era veche de când exista specia pe lume și nu se aștepta să găsească vreun răspuns definitiv vreodată. A pornit iar printre copaci, însă ceva mai încet, meditând și luându-și din când în când notițe.

— Dacă acești copaci-tobogan cresc aproximativ în același ritm ca aceia de pe Pământ, atunci probabil că ia mai bine de patruzeci de ani să le dai forma unei locuințe.

Și-a închipuit cum își alege o familie un copac anume, cum îl încovoiază și-l modelează cu grijă și precizie, timp în care li se nasc copii, fetițele cresc mari, femeile îmbătrânesc și mor. Oare construcția casei rămâne intactă când copacul moare de tot? A oprit înregistrarea și a cercetat baza de date botanice. Copacii-tobogan trăiau și două secole.

— Utilizarea acestei modalități de construcție probabil că spune ceva despre caracteristicile temperamentale ale acestei populații: au multă răbdare și își fac planuri pe termen lung. De asemenea, sunt dispuse să experimenteze lucruri noi.

Pâlcul de copaci se sfârșea la câțiva metri de apă, de unde începea o pantă acoperită de iarbă, cu dâmburi și movilițe acolo unde iarba acoperise cu mult timp în urmă cioturile copacilor. Marghe s-a întrebat dacă tăietoarele mânuiseră topoare de piatră sau de olla.

Cineva o luase printre copaci, spre cărarea din spatele ei. O pată de culoare s-a văzut preț de o clipă. Marghe a recunoscut pantalonii unei uniforme militare.

— Lu Wai! a strigat-o făcându-i cu mâna, iar Oglinda a văzut-o. Cum se simte Letitia?

— Supărată și cam rușinată că ți-ai riscat viața din cauza ei. Altfel e bine. Veneam să te întreb dacă nu vrei să iei micul dejun cu noi.

— Mă duc să mănânc cu una dintre femeile care lucrează cea mai mare bucată de pământ din zonă. Cassil. Speram să fac rost de niște provizii la schimb. Oricum, mulțumesc.

A făcut o pauză.

— Chestia asta cu Letitia... Bănuiesc că s-a mai întâmplat.

— Nu doar o dată.

— E ceva organic?

— N-am reușit să descopăr nimic, a răspuns Lu Wai ridicând din umeri. Asta nu înseamnă că n-are nimic. Instrumentele de diagnosticare pe care le avem aici sunt primitive, a oftat ea. Dar ce știu eu? Sunt doar o simplă doctoră militară.

Marghe a ghicit după tonul Oglinzii câte ore își petrecuse cu analize și cercetări prin arhivele medicale și n-a știut ce să spună. Uitându-se la Lu Wai în timp ce se îndepărta, s-a întrebat dacă Danner știe de Letitia. Da, comandanta Oglinzilor știa sigur, trebuia să știe tot ce se întâmplă, altfel lucrurile n-aveau cum să meargă bine pe o planetă ca Jeep. Și sigur mai știa și că Lu Wai o să facă tot ceea ce-i stă în putere ca s-o țină pe Letitia departe de probleme.

Cassil avea părul șaten-roșcat, de culoarea ceaiului tare, și ochii cenușii. Și mai avea și un copil mic în brațe – dacă te luai după părul bălai și ochii căprui, nu era fiica ei. Părea obosită, pur și simplu un om ca oricare altul. Vorbea rar și repeta totul de mai multe ori, ca Marghe s-o înțeleagă mai ușor.

— Nimic nu e al meu sau al neamului meu.

— Bine, dar voi lucrați pământul, nu?

Cassil a oftat de parcă tot încerca să se facă înțeleasă de mult timp fără să reușească.

— Neamul meu lucrează bine. Toată lumea vede. De-asta călătoarele ne dau și mai mult pământ să-l lucrăm. Îl lucrăm bine, scoatem și mai multă hrană, lăsăm pământul proaspăt pentru recolta de la anul. Toată lumea câștigă. Cu mâncarea ne hrănim și facem trata.

Cuvântul nu avea chiar sensul de negoț, era doar primul pas dintr-o călătorie cu destinație incertă – o primă mișcare riscantă într-o partidă ce putea să țină generații întregi. Trata se punea la

punct între doi oameni, două sau mai multe neamuri sau comunități. De cele mai multe ori, era toate trei odată și fiecare schimb le influența pe celelalte din rețeaua deja creată.

Copilașul s-a foit, iar Cassil a schimbat brațul.

— Dacă-ți dau mâncare sau cizme bune, s-ar putea să vină o femeie la mine și să-mi spună: „Cassil, dacă-mi dădeai mie mâncarea aia, îți făceam două perdele frumoase, să ai ce pune în casă, și te lăsam să-ți alegi prima din vânatul meu. Dar tu i-ai dat-o străinei și niciuna dintre noi n-a avut de câștigat. Ia zi, Cassil, ce ți-a dat la schimb străina aia?" Și eu ce pot să-i zic?

Copila s-a foit iar, ceva mai agitat. Cassil a legănat-o iute și i-a dat să sugă un deget.

Marghe și-a deschis larg palmele goale, resimțindu-și dintr-odată toată extenuarea și durerea din mușchi.

— Neamul meu e mare și foarte puternic.

Cassil a cercetat-o o clipă.

— Atunci de ce nu te întorci la neamul tău mare și foarte puternic ca să-ți dea alte merinde?

Pentru că s-ar putea să nu-mi mai dea, pentru că Danner s-ar putea să nu mă mai lase să plec, i-a venit să urle. *Pentru că sunt absolut singură pe lumea asta.* Nu avea pe nimeni – nici neam, nici tovarășe, nici vreo comunitate care s-o sprijine. Danner, Letitia, Cassil… toate făceau parte dintr-o rețea de colege, prietene și iubite. Dintr-o familie. Ea era singură și speriată. Nu se putea încrede decât în ea însăși, în exercițiile de respirație și în FN–17. Aici, față-n față cu femeia asta care avea o întreagă comunitate în spate, a înțeles foarte limpede în ce situație se află. Era singură într-o lume ciudată și periculoasă și știa că i se citea totul pe față.

— Aici ești orfană, a zis încet Cassil înclinând din cap și atingându-i obrazul cu vârful degetului.

Degetul cald și uscat de pe obraz i-a trezit amintiri îngropate în adâncul memoriei: cum a aruncat mama ei pâinea arsă din cuptor spunându-i râzând „Lasă, luăm alta"; cum a smuls calculatorul

din priză, mâniată de o recenzie; cum i-a făcut un evantai dintr-un șervețel galben când avea febră, după care l-a împăturit în formă de coif de hârtie când și-a dat seama că nu merge. Cum i-a cântat un cântecel fără noimă și i-a spus povești despre Macao și Taishan, orașul unde fusese concepută, cum s-a chinuit să zâmbească înainte să moară. Și atunci iar s-a cutremurat, înțelegând că nu mai putea să-i spună mamei sale, la întoarcerea de pe Jeep, cât o ajutaseră tehnicile ei de organizare a informațiilor în analizarea însemnărilor pentru publicare. N-o să mai stea niciodată la un ceai cu mama ei, povestind prin ce încurcături haioase trecuse când avusese de-a face cu populația asta străină. Mama ei murise.

Când s-a dezmeticit, Marghe stătea ghemuită cu brațele strânse în jurul abdomenului – erau ude. Plângea. De la oboseală, și-a zis, îi scăzuse glicemia. S-a concentrat să respire, aproape fără s-o audă pe Cassil, care se mișca de colo-colo prin încăpere, o învelea pe copilă într-o pătură, culcând-o pe raftul-pat, ințețea focul și atârna oala de dap deasupra flăcărilor. Sunete însuflețite ale unei lumi străine. Apa a început să bolborosească în vasul de piatră.

Când a simțit corpul cald al lui Cassil aplecat spre ea, a întors capul, a luat bucata de cârpă veche întinsă și s-a șters la ochi în tăcere. Și-a adus aminte ce îi spusese Danner, „Nu știu cum altfel să-ți dovedesc buna mea credință". Și Kahn: „Știu cât de greu e să aterizezi de una singură aici." Și le respinsese fără menajamente toate încercările de apropiere.

Apoi s-a gândit la Hiam și la *Kurst*, și cât de convinsă păruse Danner că Oglinzile n-o să mai plece niciodată de pe Jeep. În clipa aia, cu ajutorul lui Cassil, chiar avea o șansă să le ajute în felul ei și să-și vadă și de interesul ei. Trata era elementul-cheie.

Cassil a așezat în față două castronașe aburinde de dap.

— Așa deci, a zis încet, împreunându-și mâinile. Ești orfană.

Marghe nu voia să se lanseze într-o digresiune inutilă în încercarea de a-i explica ideea de *tată*. A încuviințat doar. Își simțea fața încinsă și umflată.

— Însă nu sunt tocmai singură. M-au primit, m-au... înfiat un neam bogat și puternic, numai că nu le cunosc încă obiceiurile, așa cum nu le știu nici pe ale voastre.

Cassil i-a zâmbit, parcă dându-i de înțeles că nu-i spunea nimic nou. Marghe și-a ales cu mare grijă cuvintele.

— Odată, în viitor, neamul lor... neamul nostru... s-ar putea să trăiască laolaltă cu al tău. Am putea să-ți fim de ajutor.

— În valea asta n-avem piatră-arsă, însă prietenele tale tot o să găsească o cale să distrugă pământul ăsta pe care nu-l cunosc deloc. Cum puteți să ne fiți de vreun ajutor așa?

— Ne-am învățat minte acum și știm să ascultăm.

Cassil a măsurat-o din priviri.

— Așa o fi.

Marghe a scos dintr-un buzunar o foiță subțire de cupru. A așezat-o lângă castronașul lui Cassil. Femeia a luat-o, a frecat-o și a cântărit-o în mână, însă Marghe nu-și dădea seama ce gândea. Din alt buzunar a scos o foiță asemănătoare cu prima, însă din fier. Cassil le-a comparat și le-a pus înapoi pe masă. După ce le-a privit vreme lungă, a încuviințat brusc din cap.

— Ți se usucă gâtlejul de la atâta vorbit.

Și-a golit castronașul și l-a umplut iar.

Au mâncat de dimineață, au stat de vorbă, apoi au mâncat iar de prânz. De-abia după-amiaza târziu s-au învoit. Merinde pe trei luni, o pereche de pantaloni căptușiți cu blană și un săculeț de dap contra unui kil de cupru și două de fier, plus garanția că întregul personal al Companiei din Portul Central o să se poarte respectuos – dacă nu chiar prietenos cu ea și neamul ei. Trata. Va trebui să se tocmească iarăși cu femeile de pe Pajiștile Cântătoare, dacă se arătau dispuse să-i dea niște blănuri și un cal.

— Ne trebuie o viajera ca martoră la trata.

O călătoare-crainică, a tradus Marghe pentru sine, deși evident avea un anume rol conform ritualului.

— Nu mai e mult și trebuie să sosească T'orre Na, a spus Cassil, iar pe trăsăturile ei un pic îndulcite s-a citit bucuria și poate un pic de îngrijorare. Vine să conducă cântarea-cadențelor la căutarea-adâncă a lui Rhedan. Eu sunt mama-aleasă a lui Rhedan.

Marghe a comparat în minte cuvintele femeii cu însemnările lui Eagan: menționase un anumit ritual prin care fetele ajunse la vârsta pubertății își alegeau numele și un concept care desemna diferite roluri materne în fiecare neam. Însă ce era cântarea-cadențelor și de ce o îngrijora atâta pe Cassil?

— Felicitări, a spus ea prudent.

Poate o lăsau să asiste la ceremonie. Numai că nu prea avea timp să zăbovească, doar și pe Tehuantepec erau ceremonii la fel de interesante.

— Cât mai e până sosește călătoarea?

— De-abia după ce femeile de pe Pășunile Cântătoare o să-și aducă turmele la iernat, a răspuns Cassil ridicând din umeri. A pornit acum câteva zile pe calea vântului, cu turma lui Jink și Oriyest și cu Day, femeia din neamul tău.

Marghe n-a înțeles.

— Cine?

— Ruda ta, din neamul tău. Day, femeia pe care au înfiat-o Jink și Oriyest. Jink i-a salvat viața când cu pârjolul, a spus ea uitându-se curioasă la Marghe. Nu știi povestea? E o poveste frumoasă. Ar putea să ți-o cânte T'orre Na.

O femeie pe nume Day din neamul ei. O angajată a Companiei... Acum înțelegea. De-asta n-o lăsau Lu Wai și Letitia să le cunoască pe Jink și Oriyest. Pentru că era și Day cu ele. Day, o Oglindă dezertoare. Una dintre multele date dispărute și despre care se credea că muriseră. Oare câte trăiau de fapt?

Trebuia neapărat să vorbească cu Lu Wai. Mai târziu.

— Nu pot să aștept până vine T'orre Na. Ar putea să-mi țină locul cineva din neamul care m-a înfiat.

Releul era gata de-abia peste câteva zile. Lu Wai putea să-i țină locul.

Până la Pășunile Cântătoare din nord erau mai bine de trei sute de kilometri. Cât lucrau Letitia și Ude la releu, Marghe și Lu Wai au luat sania spre nord. Uitându-se cum Oglinda mânuia cu atenție maneta cu mâinile înmănușate, cu o expresie indescifrabilă pe chip, sub căciula împletită, Marghe s-a întrebat cum putea ajunge o Oglindă să treacă de partea indigenelor.

Să treacă de partea indigenelor. Și-a repetat fraza fără s-o rostească cu voce tare. Avea gust de dispreț. Și frică. Oare de ce o speria atât de tare ideea asta? Și oare câte și mai câte Oglinzi și tehniciene își duceau viața pe undeva, în sânul cine știe cărei culturi bizare din partea locului? Putea să afle atâtea lucruri de la ele.

— Știe multă lume ce s-a întâmplat cu Day? a întrebat apăsat când au făcut popas să mănânce și să-și facă nevoile.

— Ofițera Day figurează ca dispărută, cel mai probabil moartă, a răspuns Lu Wai calm și și-a decojit mai departe goura.

Apoi a tăiat fructul în două și i-a întins jumătate, cu mâinile picurându-i de zeamă.

— Vrei?

— Vreau să știu ce s-a întâmplat cu Day. Ai mai văzut-o de când... de când a plecat? Mai sunt și altele ca ea?

Lu Wai a pus jos fructul.

— Nu, n-am văzut-o, însă a văzut-o Letitia anul trecut și, din când în când, ne mai lasă mesaje. De obicei în scris, însă ne mai trimite câte o piatră-sol sau câte o sfoară cu noduri. Cred că în glumă, știe că nu putem să le citim.

Părea melancolică.

— Ai vrea și tu să pleci?

Lu Wai a stat pe gânduri, apoi a clătinat din cap.

— Mă gândesc că se simte singură.

Poate că pe vremuri se simțise și mai singură, printre oameni care n-o înțelegeau, și-a zis Marghe.

— Spune-i lui Danner, a zis ea dintr-odată. Spune-i de Day. Trebuie să știe.

S-a gândit la *Kurst* și la vaccinul care îi ticăia în buzunar ca o bombă.

— Și dacă mai sunt și altele, găsește-le și vorbește cu ele. Nu înseamnă că le trădezi. Convinge-o pe Danner să le absolve de răspundere și chiar să le lase să se întoarcă pe unde s-au stabilit. Măcar să vorbească și tot ar fi ceva. O să aveți nevoie de tot ce-au aflat până acum.

Și de toate legăturile pe care le-au creat cu femeile locului.

Măcar a reușit să încheie o trata care le putea fi de folos lui Danner, Lu Wai și Letitiei.

Nouă, tuturor.

S-a întrebat ce fel de om era Day și cum de avusese atâta curaj.

CAPITOLUL 4

Pășunile Cântătoare urlau. Prin crăpăturile coastei cretoase ce le împrejmuia la est se strecurau pale înghețate de vânt, ce se vărsau în torentul de abur și zloată de dincolo. Marghe stătea cu spatele lipit de un perete de stâncă, atât de îngrămădită între cele două păstoare, Holle și Shill, că părea stomacul unei bizare jivine blănoase.

În fața lor erau trei cai priponiți în șir, în chip de pavăză vie împotriva vântului. Aproape că le crescuse de tot blana lungă și mițoasă de iarnă și aveau coame aspre și negre. Lui Marghe i se păreau ciudat proporționați la trup; cu gâtul lor gros și spinarea lată, aduceau mai degrabă cu niște zebre maronii. Se întreba ce hartă genetică aveau.

Șaua calului din mijloc, al lui Marghe, era din piele fără niciun ornament, la fel și frâiele, iar scările erau din lemn nelustruit, pe când zăbala era un cârnat de zece centimetri din olla maro, de proastă calitate. Iapa, pe nume Pella, era destul de zdravănă, însă bătrână – începea să piardă din masa musculară. Caii lui Holle și Shill aveau picioare robuste și harnașamente bine meșteșugite și lustruite, în nuanțe bogate de roșu și violet, cusute cu fir verde sau auriu. Marghe își închipuia că păstoarele nu prea aveau ce face cât își țineau turmele de taari în țarcuri peste iarnă.

Cu larma din jur, nu puteau să vorbească. S-a afundat și mai bine în haina îmblănită, care mirosea a cal, femeie și frig, dorindu-și să înceteze odată vântul. Holle și Shill se convinseseră deja că era în stare să călărească destul de bine cât să-i lase calul pe mână. Ardea de nerăbdare să se întoarcă la peșteră, să predea metalul la schimb și să se pregătească de plecare. Fiecare oră era prețioasă. Cerul era acoperit de nori apăsători de culoarea cenușii ude.

Calul din fruntea șirului și-a ridicat capul și a nechezat. Shill a ciulit urechile și, după o clipă, a bătut-o pe Holle pe umăr. S-au săltat de jos, opintindu-se în vânt, și s-au apucat să dezlege animalele. Marghe a rămas nemișcată, încordându-și mușchii, gata să dea piept cu vântul odată ce mutau caii din loc. Holle s-a lăsat pe vine în fața ei.

— Trebuie...

Restul s-a pierdut în vânt, însă Marghe a înțeles-o din gesturi. Voiau să încalece. Shill era deja în șa, ținând ceilalți doi cai de frâie. Marghe a scrâșnit din dinți și s-a ridicat vioaie.

În văgăună mirosea acru, a animal încins. Pella s-a încordat când a încălecat pe ea. Shill s-a aplecat din șa și a tras zdravăn de căpăstrul Pellei ca s-o oblige să se dea mai în spate.

Pe lângă femei s-a revărsat atunci un șuvoi tropotitor de carne vie, cu ochii dați peste cap și tendoanele umflate pe grumaji. Ici-colo treceau călărețe fluturând din bice, însă Marghe simțea că taarii fugeau de ceva mult mai înspăimântător decât plesnetele limbilor din piele împletită.

Pe când străinele treceau pe lângă ele, Shill a dat drumul căpăstrului și s-a aplecat să-i strige la ureche:

— După ele!

Și i-a arătat cu mâna încotro, ca să fie sigură că a înțeles.

Marghe și-a înfipt călcâiele în coastele Pellei și s-a ținut cât putea în șa, galopând după ele pe cărarea cotită. Trecuse mult timp de când călărise ultima oară cale mai lungă. Îi tremurau mușchii coapselor și o dureau urechile de la vântul care îi pătrundea pe sub glugă, însă cele două femei din față își biciuiau caii în galop întins, așa că știa că nu putea s-o ia mai încet nici dac-ar fi vrut. S-a întrebat de ce anume fugeau, apoi nu s-a mai întrebat nimic, s-a concentrat doar să nu cadă din șa.

Panta devenea tot mai abruptă și Pella a început să alunece pe șistul sfărâmicios, mai să se prăbușească amândouă în nas. Marghe și-a amintit ce o avertizase Janet Eagan: *Ai idee în câte feluri poți*

să mori acolo? Se prea poate ca Winnie să fi căzut de pe cal și să-și fi frânt gâtul chiar a doua zi pe drum. Toată cavalcada aia se preschimbase într-un adevărat coșmar.

Apoi, ca prin minune, vântul s-a potolit – pătrunseseră într-o trecătoare cu pereți înalți. Cu o sforțare care i-a smuls un icnet din gâtlej, s-a dat jos din șa. O pietricică s-a desprins de la locul ei sub cizmă și a luat-o răpăind pe stânca golașă. În trecătoare mirosea puternic a lămâiță, o înțepau ochii.

— Peștera e în față, i-a spus Holle, trecându-și piciorul peste gâtul calului și alunecând din șa cu o ușurință de invidiat. Acolo avem mâncare și dap.

Shill a luat caii de frâu.

În peșteră era penumbră și cald de la animale. Turma se foia și răgea agitată.

— De ce au adăpostit turma în peșteră? a întrebat Marghe.

— Hielan.

— Shill vrea să spună că au văzut niște hielani strângându-se pe-aici, așa că s-au grăbit să mâne turmele, a lămurit-o Holle. Nu știm cât de mare e haita. Dacă e mică, putem să-i alungăm de la gura peșterii, fără ca turma să-și dea sufletul tot gonind.

— Și dacă-i mare?

— O să fugim.

Până la urmă a fost o haită mică. Marghe le-a ajutat să mâne turma afară din peșteră și, când s-a dat jos din șa, a văzut un morman de hielani morți. Aveau blana cenușie ca stânca și moale – sau așa părea. Lui Marghe i-a venit s-o atingă, însă s-a temut să nu mișune cine știe ce parazit prin ea. Firele păreau neobișnuit de groase. Poate că erau goale pe dinăuntru, ca iarba ting. Aveau piepturile vânjoase, cu blana stufoasă și încâlcită rău pe gât și pe torace, atât la masculi, cât și la femele. Când a observat colții, a înțeles de ce. Caninii superiori erau gri-gălbui și lungi cât să despice blana stufoasă de pe fălci. Dacă se luptau între ei, aveau nevoie să-și apere cumva zonele vulnerabile. Nu păreau să aibă deloc

coadă. Cel mai neobișnuit arătau ochii – argintii, cu pupile înguste, orizontale.

Holle și Shill i-au legat lucrurile de șa. Marghe a scos harta să se mai uite o dată. În lipsa sateliților de navigație, trebuia să se descurce cu harta și busola comuniceasului.

Holle s-a uitat la hartă, peste umărul ei.

— Cine nu cunoaște Tehuantepec și nu știe pe unde s-o ia n-are ce căuta acolo iarna.

— Încă n-a venit iarna.

— Acolo e deja iarnă.

Holle a luat harta și i-a mângâiat plasticul neted.

— Pe aici vrei s-o iei?

Și i-a arătat linia punctată care se întindea la nord-estul Pășunilor Cântătoare, luând-o prin pădure până la Ollfoss. Marghe a încuviințat din cap.

— Ai face bine să ocolești triburile care coboară mai la sud la iernat.

I-a indicat un alt traseu cu degetul. Avea pământ sub unghie.

— Ia-o mai spre est în primele zile și apoi spre nord.

— Cât o să întârzii așa?

— O zi, două, a zis Holle ridicând din umeri.

Marghe s-a încruntat, încercând să-și dea seama dacă avea rost să întârzie atâta, ținând cont de tonul solemn al lui Holle și de sfaturile altor femei. Și-a suflecat mâneca, a apăsat pe ÎNREGISTRARE și a dictat noul traseu în comuniceas, după care și-a reprogramat busola. Holle a urmărit-o curioasă.

— O să găsești mai ușor drumul cu ăla?

Marghe a apăsat pe REDARE și Holle a râs auzind vocea înregistrată.

— Ca o pasăre-mim din sud! a spus ea uitându-se la Marghe cu un aer viclean. Poate e adevărat ce se povestește.

— Ce se povestește?

— Că au sosit aici oameni de pe altă lume.

Mai târziu, când își punea bine harta, Marghe a strâns în mână ceva necunoscut. A tras afară obiectul – un cuțit. Avea o lamă de cremene, scurtă și urâtă. L-a îndesat la fundul desăgii.

La gura unei peșteri mai mici se așternuse un strat pieziș de zăpadă. Dincolo de desișul de încâlciulini se vedeau norii de ninsoare, de un gălbui murdar. Dârdâind de frig, Marghe a decojit bucățele din scoarța unui încâlciulin uscat și le-a așezat într-o piramidă micuță în jurul unei alice de foc. Apoi a desfăcut carcasa de metal și a așteptat să se declanșeze reacția chimică. O bucățică de scoarță a izbucnit într-o flacără micuță. A suflat ca să întețească flăcăruia și a hrănit-o cu bucăți mai mari din tulpina ciulinului, până când s-a aprins un foc trosnitor. Pella a pufnit pe nas și s-a dat cât mai departe de flăcări.

Tremurul i s-a mai potolit și au început s-o mănânce rău mâinile pe măsură ce sângele invada iar capilarele închise. O usturau zgârieturile de pe mâini. Plesnindu-se cu brațele peste corp de câteva ori, a încercat să nu se gândească la ce ar fi pățit dacă n-ar fi descoperit peștera înainte ca ninsoarea să se preschimbe în viscol.

— E rândul tău, Pella.

Degetele îi erau roșii și umflate, parcă n-ar fi fost ale ei. S-a chinuit cu cataramele grosolane de lemn ale șeii și s-a clătinat un pic pe picioare când a deșeuat calul. Avea o manta în desagă. A scos-o și s-a apucat să frece iapa cu ea cât putea de bine. Pella a oftat și s-a lăsat moale în ea. Marghe a bătut-o peste grumaz până când iapa s-a îndreptat mormăind. I-a întins mantaua pe spinare, a tras-o iar spre foc și s-a așezat obosită și înfrigurată.

Dacă mănâncă un pic, o să se simtă mai bine. Nu recunoștea decât jumătate din alimentele pe care le-a scos din desagă: niște goure uscate și zbârcite, care ajunseseră de mărimea și culoarea unor piersici mari, niște orez sălbatic umed, învelit într-o hârtie

de orez pătrată, sfărâmicioasă, niște pandișpan, mai multe frunze groase și zemoase înfășurate strâns, semănând cu frunzele de viță, nuci, niște bucățele crocante cu forme ciudate, aducând la gust cu slănina, felioare de pastramă de vârteriță... După ce a încercat diverse combinații de mâncăruri, a decis că frunzele înfășurate mergeau cu orezul și goura uscată era mai gustoasă cu pandișpan.

A umplut o traistă cu nutreț pentru Pella, apoi s-a întins, ascultând bătăile inimii în piept și vâjâitul vântului pe Tehuantepec.

Când era mică, stătea trează în nopțile înăbușitoare din Macao, ascultând țârâitul insectelor și bătăile inimii. Pe atunci o speria ideea că supraviețuirea ei depindea cu totul de un organ atât de fragil, că un ghem de mușchi cât pumnul ei de mare îi pompa tot sângele din corp. Se întreba cât de groși erau pereții inimii și dacă nu se putea ca la un moment dat să obosească pur și simplu și să renunțe, hotărând că i-a ajuns atâta supt și împins și stors sânge prin venele ei. Își lipea palmele de urechi și le ținea acolo mult și bine, numai că așa își auzea și mai limpede inima. Reușea să n-o mai audă doar dacă fredona ceva sau bătea darabana cu degetele în saltea.

Când a mai crescut, a învățat să tragă cu urechea la bătăile acelea care-i măsurau întreaga viață, observând cum se întețeau când se simțea nervoasă sau obosită, cât de liniștit și sigur se succedau când făcea mișcări regulate, cum i se modifica ritmul dacă respira repede și tare sau încet și ușor. Era absolut fascinată. S-a apucat de yoga, apoi de *chi kung* și *tai chi*, până când a reușit să-și mărească oricând voia fluxul sanguin în diverse părți ale corpului. Apoi a plecat pe Beaver, unde au bătut-o până i-au făcut praf toată încrederea în sine pe care o câștigase până atunci.

În lunile de după, petrecute în Țara Galilor, a avut parte numai de anxietate, crize de hiperventilație, fobii și atacuri de panică. Doctorul a trimis-o la un specialist în meditație care a pus-o să facă tot felul de lucruri, numai că nu reușea să se relaxeze destul cât să încerce. Specialistul a trimis-o mai departe la secția de psihologie experimentală din Llangelli.

Acolo au cuplat-o la diverse aparate care-i măsurau undele alfa, fluxul sanguin, activitatea electrică din epidermă, concentrația de gaze din sânge și pH-ul, gradul de dilatare a pupilelor. Explicându-i totul în alți termeni, au ajutat-o să-și aducă aminte că trupul ei era un mecanism complicat, alcătuit din părți interconectate, un sistem homeostatic: dacă schimbi ceva, se modifică altceva, ceea ce duce la schimbarea cutare. Și așa a reînvățat totul – cu ajutorul respirației, muzicii și autohipnozei, iar acum putea să-și taie circulația la mână sau la picior, să-și canalizeze durerea, să-și micșoreze sau să-și accelereze metabolismul și multe altele. Odată, la o petrecere, și-a distrat o prietenă înroșindu-se la față și pălind la comandă.

Mai târziu și-a continuat antrenamentul de una singură, încercând să-și sensibilizeze corpul la câmpuri magnetice sau electrice. Sperase să scrie o lucrare despre biofeedback, antrenamentul autogenic și experiențele supranormale din diverse mituri.

Pella a pufnit încinsă sub pătura ei improvizată. Marghe i-a dat-o jos, i-a verificat desaga și a frecat iapa pe după urechi. Afară urla viscolul.

Femeia și calul, cu capetele lor plecate, formau o pată întunecată pe fundalul zăpezii. Prin vălurile de ceață și frig, după-amiaza prinsese o tentă de cenușiu pal, perlat. Nu se auzea decât tropotul copitelor și scârțâitul harnașamentului de piele când Marghe se mișca în șa în ritmul iepei.

— Hai mai iute, Pella.

Într-o clipă, tăcerea i-a supt și i-a înghițit cu totul glasul liniștit. Ca-n atâtea alte dăți, s-a răsucit în șa și s-a uitat atent în ceața din spatele ei. Nu era nimic, doar tăcerea albă și răsuflarea gâfâită a iepei.

A început să-i curgă nasul. N-avea cu ce să se șteargă.

Ceva era altfel. A ridicat capul, a oprit-o pe Pella trăgând de frâu i s-a uitat în toate părțile. Acolo, în stânga: un petic întunecat.

Aerul părea să vibreze, îi gâdila receptorii nervoși atât de sensibili de sub piele, de parcă s-ar fi aflat în prezența unui câmp magnetic puternic. A plescăit încet, îndemnându-și iapa s-o ia la pas.

În fața ei se înălța un megalit, însă nu era singurul – în ceața din jur se arcuiau alte câteva pietre. A mânat-o pe Pella mai aproape de el și s-a aplecat în șa, să-și treacă mâna înmănușată peste el. Pe sub gheața măturată cu palma, piatra era întunecată și scobită. A descălecat și i-a dat ocol. Ca înălțime, era de două ori cât ea pe cal și părea de trei ori mai gros decât talia ei.

Cine l-a construit? Și de ce?

Fără să se mai obosească să încalece, și-a condus calul de la un bloc de piatră la altul. Mâneca hainei îmblănite era țeapănă de la chiciură; și-a dezvelit cu greu comuniceasul și a apăsat pe ÎNREGISTRARE.

— Sunt douăzeci și șapte de blocuri de piatră aranjate circular, însă nu-mi dau seama cât de precis e trasat cercul. Scopul lor e incert, însă țin să menționez că triburile din regiune măsoară timpul după un calendar lunar din douăzeci și șapte de zile.

Și-a trecut degetele peste piatră, minunându-se când a simțit furnicături. Când s-a uitat mai de-aproape, pișcăturile de electricitate au făcut loc entuziasmului.

— Urmele de unelte par mult prea erodate de trecerea timpului pentru a se încadra în data la care se presupune că au aterizat primii coloniști. Stâlpii sunt foarte vechi.

Imposibil de vechi. Stâlpii n-ar fi trebuit să se afle acolo decât dacă oamenii aterizaseră prima oară pe Jeep cu secole, cu milenii înainte de data estimată. Sau dacă ființa care extrăsese megaliții din pământ și-i șlefuise cu unelte primitive și-i înălțase în locul acela nu era om.

A rămas în picioare în zăpadă, frecându-și absentă fesele amorțite de frig. Cine ridicase megalitul? O fi fost vreun animal de mari dimensiuni, ca în teoriile lui Lu Wai? Asta ar fi însemnat că era înzestrat cu conștiință. A rămas nemișcată cu urechea plecată, să

prindă vreun sunet prin ceață. N-o auzea decât pe Pella scurmând cu copita în zăpadă, în căutarea ierbii.

Se lăsa întunericul. Marghe a desfăcut șaua și a aruncat-o în zăpadă. Era mai ușoară. S-a apucat să curețe un petic mare de zăpadă pentru Pella la marginea cercului. I-a luat două minute să-și pună cortul. Înăuntru era întuneric. Când i-a bipăit comuniceasul, a trebuit să se caute îndelung prin lucruri după FN–17, înghițindu-l cu o gură de apă înghețată.

A scos cipul de memorie din comuniceas și l-a vârât pe cel în care-și înregistra jurnalul.

— Nu știu ce să cred despre pietrele astea. Le simt prezența până și aici, în cort. Nu prea seamănă cu nicio altă senzație. Mă întreb ce semnificație au avut și pentru cine. Sau încă *au*, mai bine zis? Chiar dacă ființele care le-au construit au murit demult, sunt convinsă că pot fi încă obiectul unor activități rituale. Pe platoul acesta, niște stâlpi de asemenea dimensiuni trebuie să însemne ceva.

Și-a frecat fruntea. Sigur că trebuie să însemne ceva. A apăsat pe ÎNCHIDERE, s-a cuibărit lângă desagă și șa, apoi s-a învelit mai bine în haina îmblănită. Era obosită. Afară, Pella păștea zgomotos iarba aproape înghețată. Amândouă erau ostenite, ostenite și sătule de atâta mers monoton aproape în vid, într-un ținut unde nu se schimba decât lumina, estompându-se tot mai mult pe măsură ce își croiau drum spre nord.

Poate că a doua zi dimineață o să fie mai coerentă. A apăsat oftând pe EJECT DISC. Nimic. A încercat iar. Nimic. Poate că din cauza frigului. Și-a scos comuniceasul de la mână și l-a ținut în căușul palmelor, între picioare. Cât a așteptat să se încălzească, a tras adânc și rar aer în piept și s-a străduit să se concentreze pe o senzație de calm și neclintire. Când a ieșit din ușoara transă pe care și-o indusese, a apăsat iar pe EJECT.

Nimic. A cerut un diagnostic. Încă putea să acceseze cipul, însă era recomandat să ducă comuniceasul la un service de încredere – se blocase fanta de inserție. A întors cu grijă comuniceasul

în mână și a accesat o diagramă a cipului. Era aproape plin. A încercat să-l șteargă, însă defecțiunea declanșase măsurile de protecție automate. Mai încăpeau vreo cincisprezece ore de dictare. Memoria operativă urma să mai adauge încă vreo oră.

N-avea cum să-și noteze totul ca lumea în cincisprezece ore. Deci pornise degeaba la drum. Cât timp ar mai fi pierdut dacă făcea cale întoarsă? A scos harta din buzunar și a studiat-o. I-ar lua săptămâni să ajungă la Portul Central și, de acolo, înapoi îi mai trebuiau câteva săptămâni. Exclus. A încercat să privească problema din alt unghi: putea să-și noteze observațiile în alt mod? Nu prea avea hârtie la ea. Poate reușea să facă rost de niște pânză și vopsea textilă pe post de cerneală de la femeile pe care le întâlnea în călătorie.

Apoi i-a trecut prin minte un gând subit. A verificat busola. Pietrele îi dădeau peste cap toate calculele, nu mai era bună de nimic. Era singură pe Tehuantepec, miticul platou vrăjit, cu jivinele lui bizare și triburile lui sălbatice, departe de orice releu de telecomunicații, și nu avea la ea decât o busolă stricată și un COLI care n-o ajuta cu nimic. Oare asta pățise și Winnie Kimura?

S-a trezit în zori, chinuită de griji. N-o să ajungă ca Winnie. Defecțiunea busolei putea să fie temporară, din cauza pietrelor. Nu-i rămânea decât să probeze ipoteza. S-a tras din sacul de noapte. Dacă defecțiunea era ireversibilă, o să nimerească ea cumva drumul înapoi. Cu toată vremea rea, nu-i lua mai mult de douăzeci de zile să se întoarcă în vale, unde era în siguranță până intra un satelit în raza de acțiune a noului releu de telecomunicații sau până la primăvară, când putea să se întoarcă pe jos cumva până în Portul Central.

Pella a scos un nechezat.

Și-a făcut sacul sul și l-a vârât în desagă. Trebuia să plece cât mai repede. A scos desaga din cort, după care s-a ridicat, s-a întins și s-a uitat în jur.

De frică, a simțit că tot suflul îi năvălește înapoi în plămâni.

Din toate părțile o înconjurau călărețe pe cai nemișcați. Erau învăluite în ceață, iar pe sub blănurile tivite cu promoroacă nu li se vedeau decât ochii. Păreau niște viziuni demonice din altă lume.

Marghe a ridicat mâinile în semn că nu este înarmată și a pășit țeapănă până la cea mai apropiată siluetă. Când a ajuns în norișo-rul de respirație ce învăluia calul, călăreața și-a repezit sulița în jos. Vârful de piatră a atins ușor blana ce-i acoperea pântecele; și atunci Marghe și-a data seama că piatra era la fel de mortală ca oțelul. Călăreața avea ochii de un albastru deschis, afundați în orbite.

Vârful suliței nu s-a urnit niciun milimetru când călăreața și-a tras gluga de pe cap, dezvelindu-și părul împletit, roșu ca flacăra, și obrajii lucioși, dați cu unsoare.

— Străino, ce-i cu tine aici, în cercul-de-piatră al femeilor Echraidhe?

Avea un accent greu de înțeles, însă Marghe i-a sesizat în voce indiferența rece și a simțit că i se pune un nod în gât de frică.

— Pângărirea pietrelor strămoșești se pedepsește cu moartea.

Sulița s-a mișcat din loc, cât și-a luat elan călăreața, gata să i-o înfigă în pântece. Marghe se uita fascinată cum se retrage vârful, gata să-i străpungă măruntaiele.

— Uaithne!

Sulița din fața lui Marghe a șovăit.

— Nu îngădui, Uaithne, a urmat glasul, pe un ton gros și aspru.

— Levarch, e un nimeni. O povară.

O femeie de vârstă mijlocie și-a îndemnat calul să se apropie de al lui Uaithne și a rămas lângă ea, privind-o țintă în ochi.

— Nu îngădui.

Uaithne a ridicat din umeri.

— Mă supun lui Levarch în tot ceea ce hotărăște.

Și și-a lăsat sulița pe umăr.

Când Marghe și-a dat seama că n-o să moară singură, cu mă-runtaiele revărsate din burtă, fără să afle nimeni ce s-a întâmplat

cu ea, i s-au muiat picioarele. Levarch s-a aplecat s-o sprijine apucând-o de subsuori.

— Aoife, ocupă-te de străină, i-a strigat altei călărețe. Uaithne, ia-i calul și bunurile.

Marghe nici n-a apucat să-și dea seama ce spusese. O femeie brună, cu nasul spart, a venit în galop spre ea și într-o clipă s-a trezit înhățată și trântită pe burtă, de-a curmezișul, în șaua femeii, bălăbănindu-se incomod, cu mâinile încleștate de blana mițoasă de pe spinarea calului. De-abia dacă reușea să respire și-i venea să vomite, însă, când a încercat să se ridice în șa, călăreața pe nume Aoife a pocnit-o tare în rinichiul drept. A rămas nemișcată, cu obrazul lipit de pătura aspră de lână de sub șa.

Călărețele își croiau iute drum prin zăpadă. Marghe s-a ținut bine pe cal, îngrețoșată și înspăimântată, cu ochii închiși și cu tropotul asurzitor al copitelor în urechi.

Ziua se scurgea mai departe. De spaimă, frig și foame, Marghe nu mai reușea să-și controleze prea bine corpul. Cum nu putea să-și mențină fluxul sanguin constant în tot corpul din poziția răsturnată în care se afla, își tot pierdea cunoștința. La un moment dat, revenindu-și dintr-un leșin, a început să se zbată până când Aoife a pocnit-o zdravăn peste tâmplă, de i-a țiuit urechea.

Când caii au încetinit, și-a venit iar în simțiri. Avea obrazul julit până la sânge. Caii s-au oprit, tropăind și pufnind pe loc, iar Marghe a recunoscut atunci nechezatul Pellei. Aoife s-a dat jos din șa.

Marghe a ridicat capul. De data asta nu s-a mai ales cu nicio lovitură și nici nu a strigat cineva la ea amenințător. Era aproape noapte și nu prea vedea în jur. Când a simțit o mână pe curea, a tresărit.

— Descalecă, i-a zis Aoife trăgând-o zdravăn jos din șa.

Marghe a alunecat cu spatele și a picat moale în zăpadă, unde a rămas privindu-și prostită picioarele. Atunci cineva – Uaithne – a început să râdă. Aoife a săltat-o de la pământ; atunci Marghe și-a dat seama că era mult mai înaltă decât ea.

— Descheie-te la haine, i-a zis Aoife amenințând-o cu un cuțit. Descheie-te sau le tai.

Marghe și-a scos mănușile. Aoife a arătat spre zăpadă cu cuțitul – Marghe le-a aruncat acolo. Avea degetele țepene și s-a chinuit multă vreme să-și desfacă legăturile hainei îmblănite.

— Și restul.

S-a descurcat mai ușor cu cojocul și cămașa din pânză groasă.

— Mâinile pe cap.

Marghe s-a conformat. Aoife a venit aproape și și-a trecut cu pricepere mâna peste, printre și pe sub straturile de haine.

— Ce-i asta? a întrebat trăgând de mâneca îmblănită ca să dezvelească comuniceasul.

— E... Vorbesc cu el și ține minte ce-i spun. Ca o pasăre-mim.

Spera că tribul ăla știe de pasărea din sud.

— Arată-mi.

Marghe a apăsat pe ÎNREGISTRARE.

— Este evident vorba de un grup de oameni învățați cu actele de violență armată, a spus ea.

Apoi a pus din nou înregistrarea. Cuvintele se auzeau slab în aerul rece și rarefiat, însă se înțelegeau clar cuvintele.

— Dă-l încoace.

Aoife l-a pipăit să vadă dacă avea vreo muchie tăioasă, l-a mirosit, l-a cântărit în mână și, după o clipă de șovăială, și l-a vârât la centură. Călcând-o pe Marghe pe cizme, ca s-o țintuiască bine locului, s-a apucat să-și plimbe palmele în jos pe picioarele ei, atât pe exterior, cât și pe interior. Așa a dat peste FN–17.

— Asta?

Marghe a simțit broboane de transpirație pe buza de sus. Nu știa cum se traduce „medicament".

— Fără asta mă îmbolnăvesc.

Aoife l-a vârât lângă comuniceas. Cu mâinile pe cap, Marghe s-a străduit să-și ia o expresie neutră. Aoife s-a dat înapoi și și-a vârât cuțitul înapoi în teacă – Marghe n-a văzut unde-l ținea.

— Încheie-te la loc.

Femeia a condus-o cu pași iuți până la un morman de zăpadă și a lăsat-o acolo.

Marghe a intrat pe loc în panică. Aveau de gând s-o abandoneze acolo, fără mâncare, cal și vaccin? S-a uitat disperată în jur. Nu. Se apucaseră să lege picioarele cailor. I-a venit să zâmbească de ușurare. A închis ochii, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

— Îți place să îngheți?

A sărit cât colo. Aoife venise iar lângă ea.

— Aici, sub zăpadă, i-a zis femeia aplecându-se și atingând cu mâna mormanul de zăpadă. Adăpost. E mai cald, a încheiat ea vorbindu-i rar, de parcă avea de-a face cu o nătângă.

Marghe s-a simțit jignită, însă putea să înțeleagă așa ceva, nu era prima oară când o trata cineva în felul ăla, știa cum să riposteze.

— De unde era să știu că vă îngropați corturile în zăpadă?

Aoife a privit-o un moment, apoi a ridicat din umeri și s-a dus înapoi la cai. Marghe s-a întrebat ce-o deranjase mai degrabă pe femeie: accentul ei sau faptul că se arătase necunoscătoare. Și-a propus atunci să urmărească și să asculte totul cu atenție și să învețe. Acolo, în nord, ignoranța putea să te coste viața.

Când i s-a părut că n-o vede nimeni, s-a lăsat pe vine și s-a strecurat de-a bușilea în cort. Înăuntru nu era întuneric și nici nu mirosea urât, ceea ce a mirat-o, și puteau să stea trei, patru oameni, însă doar aplecați. A rămas o vreme lungită, mulțumită să simtă pământul sub ea și nicio privire care s-o cerceteze curioasă.

A tras adânc aer pe nas și l-a dat afară pe gură. O dată și încă o dată. Inima a început să-i bată mai rar și teama i s-a mai potolit. Metodele simple, de bază, n-aveau cum să nu ajute.

Ce statut avea oare aici? Era prizonieră, musafiră, sclavă? Ce-o să pățească? Habar n-avea. A încercat în schimb să-și pună ordine în gânduri pornind de la întrebări ale căror răspunsuri putea să le afle. Unde se afla? Dacă pietrele nu-i dăduseră definitiv peste cap

busola, putea să stabilească aproximativ unde era. Asta dacă reușea să-și recupereze harta. Unde era desaga?

A stat lungită ascultând ticăitul liniștitor și regulat al inimii. Dacă o lăsau singură în cort, poate reușea să se furișeze la noapte, să-și găsească desaga și calul și să plece.

În beznă, bezna asta fără stele sau lună?

Nu. Atunci trebuia s-o lase pe a doua zi. Până una-alta, o să-și păstreze neapărat calmul și o să aștepte cu ochii-n patru. Și o să se gândească bine. A rostit cu voce tare cuvintele ciudate pe care le auzise mai devreme: *Iifi*, *Ueith-ni*, *Lev-arc*, *Ec-reiv*, simțindu-le pe limbă, gustându-le, încercându-le: nume gaelice, pe care nimeni nu le mai rostise pe Pământ de milenii.

Aoife s-a strecurat în adăpost urmată de încă două femei. Fără Uaithne. Marghe a luat sacul de noapte pe care i l-au aruncat. Era chiar al ei, a observat.

— Dormi.

Imitându-le pe femei, și-a dat jos gluga și cizmele și s-a vârât îmbrăcată în sac. O clipă, i s-a părut că citește mulțumirea pe chipul întunecat și boțit al lui Aoife.

S-au trezit în lumina cenușie și slabă din zori. Nu i-au dat nimic să mănânce și nici n-a văzut vreo Echraidhe mâncând. Și-au făcut sacii sul, și-au pus glugile și cizmele și s-au apucat să desfacă și să strângă corturile de piele. Marghe s-a întrebat dacă Aoife mai avea fiola cu FN–17. Fără ea nu putea să evadeze.

A simțit cum i se încordează de groază fiecare mușchi de pe coaste și stomac când a văzut-o pe Aoife venind spre ea cu un cal de căpăstru. Începeau să i se deslușească juliturile cu care se alesese pe drum și obrazul îi era roșu ca o bucată de carne.

— Ține-l.

Marghe a luat frâul calului. Altceva nu știa ce să facă. Aoife s-a dus și s-a întors cu Pella. Femeia a stat și s-a uitat cu mâinile încrucișate pe piept la Marghe, cât și-a mângâiat iapa pe spinare și pe gât. Lucrurile ei erau legate frumos de șa. Când s-a uitat în

desagă, a văzut că totul era acolo, vaccinul, comuniceasul, harta. Doar cuțitul și mâncarea lipseau. A inundat-o un val de ușurare, îi venea să-i mulțumească lui Aoife.

Femeia a încălecat și i-a făcut semn lui Marghe să facă la fel. Caii se răsuceau pe copite și o luau la galop spre nord.

În fuga calului, Aoife a scos niște bucățele de carne afumată din săculețul de la brâu și i-a întins câteva lui Marghe. Au încetinit un pic ca să mănânce, iar Marghe a apucat să-și pună iar comuniceasul la mâna stângă, unde pielea îi rămăsese mai albă. Cu el la locul lui, a reușit să stea mai dreaptă în șa și să se uite cu un calm detașat la Aoife, iar atunci a înțeles dintr-odată că senzația de ușurare pe care o simțea când avea comuniceasul la mână nu se datora doar avantajului pe care i-l dădea busola: cât timp putea să-și înregistreze observațiile, se afla acolo într-o ipostază profesională. Era Marguerite Angelica Taishan, Reprezentanta CCE, nu o femeie pierdută și singură, neajutorată ca oricare altă sălbatică pe cal.

Aoife avea puterea să-i smulgă oricând firul acela firav de care-i atârna propria identitate.

A apăsat pe butonul busolei. Părea să meargă. Bun. S-a răsucit discret în șa. Avea calul, vaccinul, harta și busola. Sulița lui Aoife era legată bine; călușul ei mițos nu era în stare s-o ajungă din urmă pe Pella, cu picioarele ei lungi.

Aoife stătea cu ochii pe ea.

— Pot să omor un ruk cu asta de la nouă ori nouă pași, i-a zis ea bătând cu degetele în praștia de la brâu. Iar pe tine – și a măsurat-o pe Marghe din priviri cu tot cu cal –, pe tine pot să te dobor înainte să apuce iapa asta văratecă să mărească pasul.

Marghe n-a zis nimic. Cine știe, poate când venea momentul, Aoife o să stea să se gândească un pic înainte s-o omoare.

— O pietricică aruncată unde trebuie poate s-o lase lată pe orice călăreață. Sau s-o omoare, a adăugat Aoife.

Marghe și-a întors fața de la ea, strâmbându-se când a mușcat-o vântul de obrazul julit.

— Ia.

De neputință, a apucat-o furia și încăpățânarea. Nici n-a vrut să se uite la ce-i întindea Aoife.

— Unsoare pentru față.

Marghe n-a băgat-o în seamă. Aoife i-a tăiat calea, silind-o să se oprească. Apoi a luat-o de bărbie și i-a întors fața spre ea. Avea ochii căprui și fără expresie.

— Ia odată unsoarea.

Marghe s-a uitat la nasul ei spart, la cicatricea groasă și albă care îi șerpuia pe obraz, nas și gură, dar fără să-i ia ulcica din mână.

— Nu mișca, i-a zis Aoife oftând și și-a scos o mănușă.

Cu degetele ei puternice și late, i-a întins grijulie unsoarea pe față – mai întâi pe nas, apoi pe frunte, bărbie și la sfârșit pe obraji. Marghe a tresărit, apoi s-a relaxat. Nu durea deloc.

— Închide ochii și gura.

De data asta s-a conformat, iar Aoife i-a întins substanța vâscoasă, albă ca laptele, pe buze și pleoape. Apoi și-a vârât ulcica la locul ei.

Marghe și-a atins buzele și julitura de pe obraz cu degetele – fusese un gest de bunătate din partea femeii.

— Mulțumesc.

— Celelalte ne-au luat-o mult înainte, a zis Aoife clătinând din cap.

Au mânat caii la galop. Când s-a uitat la busolă, Marghe a văzut că goneau spre nord-vest. Ollfoss și pădurea erau la nord-est.

Au ținut-o în galop trei zile la rând, iar Marghe a început să înțeleagă disprețul pe care Aoife i-l arătase Pellei. Iapa părea slăbită și fără nicio lucire de viață în ochi, pe când caii aceia mițoși păreau să nu obosească deloc. Au mâncat din mers fâșii de carne uscată și au băut o licoare acră și plină de ace de gheață căreia îi

spuneau locha. Era lapte de taar fermentat. Lui Marghe nu-i plăcea deloc, însă a băut – îi încălzea mațele.

Pe măsură ce se apropiau de tabăra lor, femeile din trib păreau ceva mai liniștite. Discutau mai mult între ele. Marghe trăgea cu urechea și băga la cap: grupul întreit de călărețe se întorcea de la ceremonia pe care o țineau an de an la cercul-de-piatră.

— V-am întrerupt ceremonia? a întrebat-o pe Aoife într-o după-amiază, când încălecau la loc pe cai.

— Sfârșisem deja. Levarch ne arăta pășunile dinspre sud. Mergeam spre casă când te-a găsit Uaithne.

Și-a amintit de amenințarea lui Uaithne. În unele religii, pătrunderea într-un loc interzis atrăgea după sine moartea.

— V-am tulburat... buna rânduială a pietrelor?

— Nu, a răspuns Aoife și a urmat după o pauză: S-a mai întâmplat. De două ori.

Marghe a simțit că-i bate tare inima. Winnie. Și-a umezit buzele și a înghițit sec.

— Ce s-a întâmplat cu femeile alea?

Uaithne a trecut în galop pe lângă ele; Aoife a clătinat din cap și n-a mai vrut să răspundă la nicio întrebare.

În seara celei de-a treia zile au ajuns la tabăra de iarnă a tribului Echraidhe.

CAPITOLUL 5

Danner și-a luat privirea de la listele de pe ecran și s-a uitat la tapiseria de pe peretele din spatele ei. Era un desen abstract de vreun metru pătrat, în nuanțe de albastru și auriu, pe care i-l făcuse cadou adjuncta ei, Ato Teng, cu un an în urmă. S-a întrebat dacă imaginea aceea minunată, care îi crea un gol în stomac, la fel ca dorul de casă, era chiar opera adjunctei. Sau poate creatoarea i-l dăduse lui Teng? Oare ce primise în schimb? O deranja că nu știa să răspundă la asemenea întrebări, că nu-și cunoștea adjuncta destul de bine ca să ghicească.

Biroul era lipsit de ferestre. Portul Central fusese construit în concordanță cu modelul standard al Companiei: centrul nervos – biroul ei – era apărat de o sumedenie de alte încăperi, coridoare și depozite. Nicio plăcuță care să le indice indigenelor unde se află, conform procedurii regulamentare. Destule sisteme de securitate ale Companiei fuseseră sabotate. Numai că acolo, pe Jeep, toate măsurile de siguranță erau ridicole. Indigenele păstrau pur și simplu distanța. Portul Central se transformase într-o închisoare sofisticată pentru personal, pe când indigenele circulau nestingherite pe toată planeta.

Își dorea să aibă o fereastră pentru că, uneori, când stătea în cutia aia, cu aerul dat mereu la aceeași temperatură și cu ofițerele îmbrăcate în aceleași uniforme, îi era ușor să creadă că se afla într-o situație obișnuită, care putea fi soluționată prin aplicarea minunatelor proceduri și scenarii pe care le învățase la academia din Dublin. Numai că Jeep nu era o planetă normală. Ce altă planetă a Companiei se mai afla sub conducerea unui simplu locotenent?

Și-a pipăit tresele de la epoleți. Purta cele două stele de comandantă, dar se considera tot locotenentă, jucându-se de-a comandanta, de parcă totul era numai o simulare și, la sfârșit, urmau să vină superiorii s-o decupleze de la simulator, să-i arate unde greșise și s-o bată pe spate pentru deciziile corecte pe care le luase. Numai că n-avea cine să-i spună dacă luase decizia corectă sau nu, n-avea cu cine vorbi. Funcția de comandantă o izola mai mult decât orice boală mortală.

Când și-a dat seama ce urma să se întâmple și că ea este ofițera cu cel mai înalt grad, a apucat-o frica. Sute de oameni se bazau pe ea. Sute. În primele săptămâni se temuse prea tare și fusese prea zguduită ca să stea de vorbă cu cineva. De față cu lumea n-avea voie să fie Hannah Danner, proaspătă locotenentă încartiruită pe Jeep, trebuia să fie Comandanta în exercițiu Danner, care avea toate răspunsurile și care dădea energic ordine absolut limpezi, cu promptitudine maximă, cât ai zice pește. Nici nu se mai simțea în stare să mănânce sau să bea de față cu celelalte ofițere. I-a luat mult timp să înțeleagă cât de împământenit era modelul standard de comandă: atât timp cât ordinele ei aveau cât de cât noimă, lumea era mulțumită să aibă pe cineva la conducere. Atunci s-a mai relaxat un pic. Însă deja se deprinsese cu un anumit tipar de comportament: izolare, însingurare, solitudine.

Sora ei mai mare, care o crescuse de fapt în locul părinților, spunea că poți s-o iei oricând de la capăt. Însă Claire se înșelase adesea.

Claire îi ținuse partea în fața părinților, care, cu optica lor liberală, se arătaseră îngroziți când Hannah i-a anunțat că vrea să se înroleze în armată. Doar Claire venise la festivitatea de absolvire și o îmbrățișase, scuzându-se apoi că i-a șifonat uniforma de gală. Claire îi spusese cu lacrimi în ochi că, orice și-ar fi propus, tot o să reușească, asta dacă-și dorea foarte tare – chiar și să schimbe lumea. Pe vremea aia o crezuse. Acolo, la Dublin, în ziua proaspătă și înverzită de după ploaia irlandeză, crezuse că poate să schimbe

ceva – că peste câțiva ani o să ajungă comandantă pe vreo planetă a Companiei și o să apere drepturile celor lipsiți de voce, astfel încât descinderea într-o lume nouă să poată fi considerată un eveniment cât se poate de fericit, cu care se puteau mândri, nu un coșmar infernal. O, da, în ziua aia, în Dublin, se simțise încrezătoare și mândră de uniforma ei.

Dinspre birou s-a auzit semnalul sonor. Danner și-a întors privirea de la tapiserie și a văzut că pe ecran apăruse o fereastră cu fața lui Vincio. A apăsat pe ea oftând și fereastra s-a extins pe tot ecranul. Trebuia să lase filosofarea pe altă dată.

— S-au întors sergenta Lu Wai și tehnicienele Dogias și Neuyen, să trăiți. Lu Wai și Dogias doresc să vă dea raportul personal.

— Și de ce nu vor să-mi lase raportul pe birou?

Vincio, care părea să știe din instinct când o întrebare era retorică și când nu, a tăcut.

— Au zis că vor să-mi dea raportul mie, nu locotenentei Fa'thezam?

— Da, să trăiți. Sergenta Lu Wai a zis că au de discutat și alte chestiuni cu dumneavoastră, nu doar despre releul de telecomunicații.

Lu Wai era o ofițeră de încredere și o bună sergentă. Dacă ținea să-i dea în persoană raportul comandantei, era de rău.

— Zi-le să se prezinte la mine într-o oră.

Pe ecran au apărut iarăși coloanele de cifre. În ultimii doi ani se familiarizase cu nevoile a numeroase discipline, învățase cât de mult depindea buna lor funcționare de o lungă listă de bunuri aparent inofensive, ca de exemplu *ață chirurgicală, set 12x20* sau *clame pentru cabluri, masiv, Cu și Al, izolație.* Fix mărunțișurile astea se terminau primele.

A trecut cu atenție în revistă rezerva de medicamente și aparatură medicală. Injectorii cu difuziune subcutanată de unică folosință erau pe terminate – în principal din cauza injecțiilor antialergice. A tastat o solicitare dând din cap meditativ. Mai aveau

seringi hipodermice, doar că erau tot de unică folosință. Personalul medical fie trebuia să învețe să reutilizeze injectorii, fie să stopeze injecțiile antialergice. Degeaba aveau medicamente antibacteriene și analgezice sofisticate dacă le lipsea aparatura de injectare. Lu Wai era doctoră, nu? Și-a propus să discute cu ea problema.

Nici n-a simțit cum trece ora. S-a frecat la ochi și a închis ecranul. O durea spatele. Stătea prea mult cu fundul în porcăria aia de scaun.

Vincio a bătut la ușă, aducând o tavă. Danner s-a uitat automat la ceasul din colțul biroului.

— Am amânat întâlnirea cu douăzeci de minute, i-a spus Vincio. Trebuie să mâncați.

Și a lăsat tava pe măsuța de lângă ușă.

Danner a mâncat supă de cartofi cu biscuiți sărați și salată, totul servit într-un superb set de porțelan. Accepta să fie servită tot timpul ca o necesitate a funcției sale, care-i cerea să-și folosească la maximum timpul pe care-l avea la dispoziție, însă uneori avea impresia că n-o să apuce să se obișnuiască nici cu funcția, nici cu servirea pe tavă.

Danner nu plecase din Portul Central decât o singură dată, în prima săptămână de după aterizarea pe Jeep – pe atunci era încă locotenentă. Mersese cu escadronul căpitanului Haroo să oprească incendiul de pe un teren cu piatră-arsă aflat undeva la jumătatea distanței dintre Portul Central și Valea Holme, cum aveau să afle că se numește. Acum căpitanul era mort, desigur. Acolo a cunoscut-o pe Jink, cea care îi salvase viața ofițerei Day. Era o indigenă slăbănoagă, trăgând să moară de la contuzia, arsurile și tot sângele pe care îl pierduse, însă tot a reușit să evadeze și să se restabilească destul cât să se întoarcă în Portul Central câteva săptămâni mai târziu și să vorbească cu Danner. Oare se îmbolnăvise cineva la vremea aia? Nu mai ținea minte. S-a întrebat ce pățise Day – una dintre multele persoane date dispărute.

Când virusul a început să facă victime, toată lumea a fost consemnată la bază și de atunci nu mai plecase – mai întâi a fost promovată la gradul de căpitană, apoi la gradul de subcomandantă interimară și, în final, la acela de comandantă, pe măsură ce lumea murea pe capete. Era groaznic să înaintezi așa în grad – ca la război. Iar acum nu mai putea să plece nicăieri. Datoria ei era să se îngrijească de bunăstarea personalului, sarcină de care se achita cel mai bine din Portul Central – de aici, din biroul ei. Doar că uneori tânjea după o schimbare.

Cel mai greu îi era noaptea, mai ales în nopțile de primăvară, când bătea un vânt blând dinspre câmpiile înverzite, încărcate de posibilități necunoscute. Atunci tânjea să fie Acolo, în altă parte, să călătorească prin ținuturi străine, să vadă lumea aceea nouă cu ochii ei, să dea piept cu sarcini neadministrative. O singură dată dăduse o raită prin împrejurimile Portului Central, într-o sanie, laolaltă cu celelalte ofițere. Nu era de-ajuns. Voia să meargă undeva anume, cu o sarcină clară, căreia numai ea putea să-i dea de capăt. Voia să pună în practică tot ceea ce învățase, nu să stea toată ziua cu ochii în blestematele alea de ecrane și să-și noteze cu cine să vorbească în legătură cu o cutare problemă. Se plictisea în ultimul hal.

Astfel că, atunci când sergenta și tehniciana au fost conduse în biroul ei, Danner le-a arătat măsuța de la perete.

— Luați loc, vă rog.

Sergenta s-a conformat după o scurtă ezitare. Danner s-a ridicat de la birou și li s-a alăturat. S-a gândit să ceară să le fie servit ceaiul, însă Lu Wai s-ar fi simțit și mai stânjenită. Sergenții nu stau de obicei la o ceașcă de ceai cu comandanții.

— Sper că ați mâncat, o să ia un pic discuția. Aveți noutăți, îmi închipui, iar eu abia aștept să aflu anumite lucruri.

Spuneți-mi cum miroase acolo, îi venea să le întrebe, *cum arată cerul, cum se simte aerul pe față.* Nu-și permitea să întrebe așa ceva, însă probabil că se simțea cât de avidă este după informații. Lu Wai

și-a luat expresia de calm imperturbabil pe care și-o amintea și Danner de pe vremea când era o simplă cadetă – expresia pe care o afișau ofițerii tineri când simțeau că superiorul se pregătește să spună sau să facă vreun lucru din cale-afară de bizar.

Danner a oftat și a observat-o atunci pe Letitia privind-o amuzată. O clipă s-a simțit descumpănită. Dogias era o femeie tare ciudată.

— Ați călătorit alături de Reprezentanta Taishan mai multe zile, a spus ea pe un ton vioi. Vreau să-mi descrieți totul cât mai precis – despre ce ați vorbit, cum a răspuns, de ce anume s-a arătat interesată. Aș dori să aflu și cu ce impresie ați rămas în general.

— Cu ce impresie generală am rămas despre ceea ce am văzut în general? a întrebat-o Letitia Dogias.

O tachina.

— Da, a răspuns ferm Danner. Încercați să nu faceți abstracție de nimic. Aș vrea să știu cum a reacționat la ceea ce a văzut pe aici. Dacă îi place aici și dacă îi place de noi.

Noi. Cuvântul a rămas o clipă suspendat între ele. *Noi.* Danner s-a întrebat ce-o apucase. Se simțea agitată, nesigură, deconectată de la toate tabieturile ei. *Noi.* A gustat iar cuvântul pe limbă. *Noi.* Îi plăcea. Poate era bine să mai stea de vorbă din când în când cu femeile din fața ei. Și cu altele. Poate venise timpul să iasă din izolare.

Spre surprinderea ei, Dogias i-a zâmbit. Danner i-a răspuns la fel, îngăduindu-și doar o clipă să simtă că face parte dintr-un grup. *Noi.* A observat că Lu Wai se relaxase destul cât să nu-și mai ascundă extenuarea. Poate că nu era o idee rea să bea niște dap. I-a spus lui Vincio să le aducă ceai.

La început a vorbit mai mult Dogias: despre cum descoperise Marghe pânza-păianjen, despre muștele kris, despre furtună. Danner a surprins crisparea de pe chipul lui Lu Wai în timp ce Dogias povestea despre furtună și cum o clipă lui Lu Wai i-a venit

s-o ia de mână pe tehniciană. S-a întrebat cum e să iubești un asemenea om și s-a trezit că se bucură de prezența lor.

— Ce atitudine părea să aibă față de Companie, în general, și față de tine, ca Oglindă, în particular? a întrebat-o pe Lu Wai.

— Părea rezervată, a răspuns ea rostind rar cuvintele. De parcă nu-și formase încă o impresie definitivă. Mi s-a părut o persoană cu discernământ.

Danner a așteptat, însă Oglinda n-a lămurit-o de ce o considera așa.

— Ce atitudine vi s-a părut că are când vine vorba de vaccin și de virus?

— Se teme, a răspuns simplu Lu Wai. Nu cred că e prea convinsă că o să funcționeze vaccinul.

— E cineva convins? a întrebat Dogias.

Danner s-a gândit o clipă. Ea era convinsă?

— Da, cred că s-ar putea să funcționeze.

— Însă chiar vă doriți să funcționeze? a întrebat-o Dogias încet.

Întrebarea a descumpănit-o profund, însă, cum nu se simțea în stare să se gândească la asta, s-a prefăcut că nu aude.

— Povestiți-mi cum a fost în Valea Holme.

I-au descris căsuțele din copaci-tobogan, fluviul cu ape domoale, pregătirile pentru sosirea păstoarelor cu turmele de pe Pășunile Cântătoare. Dogias i-a povestit cum instalase releul nordic cu Ude Neuyen, iar Danner și-a dorit din nou, ca-n atâtea alte dăți, să simtă că face și ea ceva într-adevăr constructiv. Realizările ei erau mai degrabă negative: scăderea cazurilor de boală, scăderea incidentelor periculoase datorită unei mai bune organizări, stoparea scăderii moralului trupelor. Îi venea greu să n-o invidieze pe Dogias când îi vorbea pe un ton în care i se simțea mulțumirea despre cum soluționase dificultățile practice.

— ...ne-am fi întors mai devreme cu o zi dacă n-ar fi trebuit să asistăm la cântarea-cadențelor. Și la încheierea acordului.

Deci despre asta doriseră să-i vorbească – printre altele. Le-a făcut semn să continue.

— În timpul furtunii care ne-a prins pe drum, Marghe, Reprezentanta Taishan, a rămas fără alimente. A trebuit să se tocmească pentru altă mâncare cu indigenele. Ne-au dat și nouă niște alimente, deși nu erau obligate. Acordul pe care l-a stabilit cu ele se cheamă trata, a explicat Letitia.

Termenul îi era necunoscut.

— Continuă.

— Din câte am reușit să înțeleg, Marghe le-a zis că noi – și Letitia a făcut un gest indicând pe toată lumea – formăm toate un singur grup social, o familie. O familie în numele căreia vorbește. În schimbul mâncării și al hainelor, le-a oferit bunăvoința eternă a familiei sale.

Danner și-a dat seama că-și ținuse respirația și a răsuflat ușurată.

— Nu pare așa de grav, a spus uitându-se la Lu Wai. Sau este?

— Nu prea știm, a ridicat Letitia din umeri. Cred că a format un soi de alianță cu ele.

— O alianță.

Danner și-a împreunat palmele ridicând ochii în tavan. Asta-i lipsea acum: să ia în grijă o întreagă populație care se putea să-i ceară să vină cu soluții în cine știe ce situații care o depășeau total. Când a surprins-o discret pe Lu Wai îndreptându-se în scaun, și-a dat seama că își reluase automat ținuta oficială de comandantă.

— Tu ai fost de față la întocmirea acordului, sergentă, nu Marghe?

— Da, să trăiți. Am primit ordinul de a-i oferi Reprezentantei tot sprijinul posibil și de a mă conforma instrucțiunilor sale atât timp cât nu intrau în conflict cu sarcina noastră. Cum doar așa ar fi reușit Reprezentanta Taishan să-și continue misiunea și cum ne-a cerut să servim noi drept martore pentru că ea trebuia să plece, mi s-a părut corect să mă conformez.

Danner a încuviințat – procedase corect.

— Ți s-a părut un acord cât se poate de oficial?

— S-a încheiat în prezența unei viajere, să trăiți.

Deci nu era un acord întocmit la repezeală.

— Marghe v-a predat vreun raport?

— Da, să trăiți.

Sergenta i-a făcut semn lui Dogias, care a scos un cip de la centură și l-a pus pe măsuță.

Danner l-a luat. Un lucru atât de mărunt...

— Trebuie să văd ce-i pe el. Mergeți să vă odihniți. Dacă mai am vreo întrebare, o să vă chem ceva mai încolo.

Lu Wai s-a oprit în ușă, fără să se întoarcă cu fața, șovăind.

— Da?

Luase un ton mai tăios decât avusese de gând.

— Nimic, să trăiți. Mă scuzați.

Au ieșit.

Ce mai era și asta? Poate că n-ar fi trebuit să le expedieze așa, din scurt. Mă rog, acum era prea târziu. Dacă e ceva important, Lu Wai o să-și adune curajul să-i spună. A dat uitării întreaga chestiune.

Două ore mai târziu, s-a ridicat lent de pe scaun și s-a plimbat prin birou, încercând să gândească. Trata. Încă o auzea pe Marghe:

— Trata este o chestiune serioasă. Pentru referințe complete, vezi însemnările de teren ale lui Eagan, cred că dosarul K17–9a, însă pot să-ți explic ce înseamnă în esență. Cel mai mult contează faptul că femeile din Valea Holme nu ne mai consideră niște străine. Asta înseamnă că, în eventualitatea unui dezastru – de exemplu, dacă s-ar defecta releul cu microunde sau am rămâne fără alimente –, populația din Valea Holme e nevoită să ne ajute. Desigur, asta înseamnă că și noi trebuie să le ajutăm pe ele, însă cel mai mult contează că nu mai suntem singure pe planetă. Avem aliate. Alianța nu poate fi dizolvată decât după ce ambele părți se implică în diverse schimburi comerciale – în sensul foarte lax al termenului, vezi observațiile lui Eagan pentru detalii. Punctul de

cel mai mare interes pentru tine, din câte îmi dau seama, ar fi următorul: de acum înainte facem oficial parte din lumea în care ne aflăm. Cultura de aici ne privește de-acum și pe noi. Ca urmare, vom fi luate în considerare dacă sau când călătoarele se vor decide asupra unor schimbări care ne-ar putea afecta. Danner, înțelegi? E important. Acum facem parte din ordinea socială de aici. Cum să-i zic... lanțul trofic cultural. Ne-am legat de oamenii ăștia. De-acum înainte, ce fac ele – toate, oricare dintre ele, de vreme ce rețeaua trata conectează toate comunitățile laolaltă – o să ne afecteze și pe noi, așa că o să ne ia în considerare interesele înainte să acționeze. Bine, nu o să ne consulte neapărat direct, însă o să aibă grijă să nu ne stârnească mânia. Mi-am asumat un risc, însă mi s-a părut o cauză bună: acum avem o bază solidă aici, dacă va fi necesar.

Facem parte din lanțul trofic cultural. Afurisită femeie! A început să meargă mai repede prin cameră. Bocancii nu făceau niciun zgomot pe dalele moi, care absorbeau sunetele, ceea ce o enerva și mai tare. Deja aveau o bază solidă. Nu-i era de-ajuns Portul Central? Evident că nu. *Facem parte din lanțul trofic cultural...* Afurisita aia nu-și dădea seama că personalul Companiei nu trebuia să intre deloc în contact cu populația indigenă?

Sigur că știa, doar era treaba ei să cunoască asemenea lucruri.

Danner s-a trântit pe scaunul pe care stătuse Dogias cu două ore în urmă. Ce voia să-i transmită Marghe? A mai ascultat o dată ultima frază: „Acum avem o bază solidă aici, dacă va fi necesar."

De ce-ar fi necesar așa ceva? În eventualitatea că vaccinul n-o să funcționeze. Numai că sigur o să funcționeze.

Însă chiar vă doriți să funcționeze?

A lăsat întrebarea lui Dogias deoparte și iar s-a apucat să dea ture prin birou. Vaccinul trebuia să funcționeze, era singura lor șansă.

S-a oprit și a rămas înlemnită locului.

Cum adică era singura lor șansă? Era singura șansă a Companiei dacă voia să se aleagă cu profit de pe urma exploatării planetei,

desigur, însă ea și personalul aveau și alte șanse. În caz că vaccinul nu funcționa, Compania urma să le retragă de la sol. Marghe sau Sara Hiam de pe *Estrade* făceau parte din personalul civil... Ele n-aveau cum să nu-și piardă încrederea din când în când. Însă pe ea și pe Oglinzile ei Compania n-o să le abandoneze în veci acolo.

Gândindu-se la Sara Hiam, și-a amintit că trebuia să anunțe echipajul de pe *Estrade* că releul de la Valea Holme intrase în funcțiune. Nu se putea ca doctora să nu se plângă și de data asta de Companie și de *Kurst*, pe care îl numea de-acum fără ocolișuri „mașinăria morții", însă i-ar face bine să stea de vorbă cu cineva care nu trebuia să-i spună tot timpul „să trăiți".

Oare cât era ceasul pe *Estrade*? Era destul de târziu, dar nu foarte.

După câteva secunde, pe ecran a apărut o femeie – Nyo, din câte își amintea Danner.

— Bună, Nyo, a salutat-o zâmbind.

Însă Nyo nu i-a zâmbit.

— Bună seara, doamnă comandantă.

Poate că avusese o zi proastă.

— Aș dori să vorbesc cu doctora Hiam.

Ecranul s-a golit, apoi s-a aprins la loc. Sara Hiam o privea cu o expresie imobilă și rece.

— Da?

Danner s-a întrebat ce se întâmplase.

— Eu sunt, a spus.

— Văd.

— S-a întâmplat ceva?

— Asta mă-ntreb și eu, a răspuns Hiam pe un ton sec și dușmănos.

Nimic nu justifica o asemenea impolitețe. Danner și-a încordat maxilarele.

— Nu te-am sunat ca să ne luăm la harță, doamnă doctoră. Dacă s-a ivit vreo problemă la voi, eu nu am fost înștiințată. Ai putea să mă pui la curent?

— Nu, i-a răspuns Sara Hiam cu chipul crispat de mânie. Ce-ar fi să ne pui *tu* la curent cu ce naiba s-a întâmplat, doamnă comandantă, și să ne lămurești ce-i cu porcăriile astea de coduri.

— Coduri? Nu înțeleg.

— Ar trebui să înțelegi.

— Evident. Însă adevărul e că nu înțeleg.

Se simțea prea obosită și nedumerită ca să mai fie furioasă.

— Uite ce e, Sara, i-a spus trecându-și degetele peste față. Sincer, habar n-am despre ce vorbești acolo. Îmi pare rău că ești supărată pe mine, însă până nu-mi spui cu ce crezi că ți-am greșit, n-avem cum să descâlcim toată neînțelegerea asta.

A ezitat, apoi a continuat:

— Credeam că putem să ne bazăm una pe cealaltă.

— Așa credeam și eu, de-asta m-am și supărat așa de tare. Lămurește-ne, atunci, de ce le trimiți mesaje codate comprimate celor de pe *Kurst* fără să-mi zici nici mie, nici altcuiva ce naiba se întâmplă.

— Mesaje codate? Din Portul Central?

N-avea nicio noimă.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

— N-am trimis niciun mesaj, a spus Danner încruntându-se.

— Atunci le-a trimis altcineva.

— Și ce conțineau mesajele alea?

— Ai uitat că sunt codate?

— Le-ați înregistrat cumva?

— Sigrid le-a interceptat cu totul întâmplător, a spus Sara Hiam clătinând din cap. Nu am avut cum să le înregistrăm atunci, pe loc.

— Nu-nțeleg.

Ce se întâmpla?

— Ai zis mesaje? Adică nu doar unul.

— Chiar nu știi nimic, nu? a întrebat-o Sara clătinând din cap.

Danner a negat din nou, așa că Hiam a schimbat foaia, atacând direct problema:

— Sigrid a zis că e o multiemisie. Sau ceva de genul ăsta. Cică ar fi o procedură militară standard, prin care se trimit mai multe comunicate comprimate într-un singur semnal de emisie.

O procedură militară.

— Și mesajele au fost recepționate de *Kurst*?

— Exact. Trimise de cineva din Portul Central.

— Când?

— Acum opt zile.

Opt zile, opt zile. Nu se petrecuse nimic deosebit atunci. Cineva trimitea mesaje codate, într-un cod militar, din Portul Central pentru *Kurst*, iar ea habar n-avusese. A simțit c-o apucă durerea de cap.

— Bănuiesc că n-ați mai interceptat niciun asemenea mesaj până acum.

— Nu.

— De ce tocmai acum? a mormăit Danner mai mult pentru sine.

— Se poate ca persoana să trimită de mult timp mesaje, și-a dat Hiam cu presupusul. Sigrid căuta frecvențe noi pentru transmisia prin satelit, pe care nu le-am mai folosit niciodată. Se prea poate ca spioana să trimită mesaje de luni de zile.

— Spioana?

Pulsația dureroasă din tâmple se preschimbase într-un junghi.

— Altfel de ce-ar trimite cineva mesaje fără știrea ta?

Nu exista nicio altă explicație. Absolut niciuna. Parcă-i vârâse cineva mâna în stomac și i-l strângea în pumn.

— Cine are interes să spioneze activitatea din Portul Central – să mă spioneze pe mine?

— Compania, a răspuns Hiam încet.

— Compania? a repetat Danner zăpăcită. Bine, dar *eu* reprezint Compania.

— Poate că cineva are impresia că nu reprezinți destul de bine interesele Companiei.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât nedumerirea i se preschimba în furie.

Hiam avea dreptate. Cel mai probabil, Compania o spiona. O lucra pe la spate după șapte ani de serviciu loial. Însă tot n-avea nicio noimă: dacă cei de pe *Kurst* aveau vreo nelămurire, de ce n-o întrebau pur și simplu? Le-ar fi spus. N-avea nimic de ascuns. Absolut nimic. Întotdeauna se purtase loial și fără ocolișuri cu ei. Întotdeauna. Doar că acum păreau să-i pună la îndoială acțiunile, aveau impresia că nu e de încredere, că trebuie să stea cu ochii pe ea. Cine? Cine naiba era în spatele întregii povești?

— Crezi că Sigrid poate să detecteze din nou frecvența de transmisie? a întrebat, de-acum gâfâind.

— O întreb. Te pun numai puțin pe așteptare.

Hiam s-a oprit o clipă, cu degetul deasupra unei taste.

— S-ar putea să-ți placă, a zâmbit ea ironic. Ori s-ar putea să nu-ți placă. E creația lui Nyo.

Ecranul de așteptare era un desen înfățișând un cavaler medieval în armură, călare pe crucișătorul *Kurst*, care se pregătea să catapulteze un proiectil spre planeta de jos. În altă situație i s-ar fi părut amuzant.

Desenul a dispărut, iar pe ecran s-a ivit din nou chipul lui Hiam.

— Sigrid spune că da. Se pare că deja monitorizează frecvența, pentru orice eventualitate.

Danner fierbea de furie, însă și-a luat un ton liniștit.

— Te rog să-i mulțumești din partea mea și s-o rogi să continue. Când spioana noastră o să transmită următorul mesaj, vreau să-l înregistrați.

Putea să descifreze mai târziu codul. În primul rând trebuiau să prindă făptașa. Apoi trebuiau să afle de ce o făcea.

— Și încă ceva. Spune-i că detectarea punctului de origine al transmisiei este mai importantă decât conținutul ei.

— Și dacă n-o să mai fie nicio transmisie?

— O să fie, a răspuns Danner sumbru.

Afurisita aia de spioană o să aibă nevoie de mesaje frecvente de încurajare de la mai-marii ei. Mare nevoie. Își simțea mușchii feței întinși la maximum.

— Nu-mi doresc să fiu în pielea ei când o s-o prinzi, a spus Hiam ironic.

— Chiar că nu, a replicat Danner, gândindu-se ce bine ar fi fost s-o aibă pe Sara lângă ea, în Portul Central, în loc să plutească pe orbită.

După ce și-au luat rămas-bun, Danner a rămas încremenită, chinuindu-se să înțeleagă ideea aproape de neconceput că cineva anume din Companie nu are încredere în ea. *Ea*. Acum înțelegea cum se simțise Marghe când îi puseseră la îndoială discernământul. Cine era persoana aia care-i zicea zâmbind „Să trăiți" și apoi o lucra pe la spate? Îi venea să iasă în trombă din birou și să facă praf ceva, orice, să urle, să pună pe toată lumea la zid și s-o silească pe spioană prin forța furiei sale nimicitoare să spună adevărul.

Așteaptă să te calmezi, și-a zis. *Vezi-ți de treburi și hotărăște mai târziu ce-i de făcut.* A respirat de câteva ori adânc, a deschis ecranul cu liste de bunuri și a încercat să se concentreze. Degeaba. Era prea furioasă.

S-a dus și a deschis ușa biroului.

— Vincio? Plec. Să nu mă caute nimeni în următoarele trei ore, doar dacă se ivește vreo situație de care nu poate să se ocupe Adjuncta Teng.

Ce bine-ar fi fost dacă ar fi avut o ușă din aia pe care puteai s-o trântești când ieșeai nervoasă din birou.

A luat-o întins prin iarbă, spre modulul ei, apoi dintr-odată a apucat-o prin altă parte. O să facă o plimbare prin bază cu ocazia asta. Să-i mai treacă furia.

Vremea era rece, se apropia iarna. Uniforma a început să i se încălzească automat în josul spatelui, deja transpira. A oprit sistemul de încălzire. De data asta voia să se încălzească singură.

Ce făcuse Marghe când îi puseseră la îndoială discernământul?

Cerul era cenușiu, brăzdat de nori grei de ploaie. În față îi bătea un vânt umed și rece. S-a înfiorat de frig. A grăbit pasul. În nord era și mai rece, poate că Marghe rămăsese blocată pe undeva prin nămeți și strănuta bolnavă în cortul ei. Sau poate că deja ajunsese în Ollfoss și stătea la căldurică în cabană, la un foc vesel, iar o femeie zâmbitoare tocmai îi aducea un blid de supă.

O femeie zâmbitoare îi aducea lui Marghe un blid de supă.

Danner a ajuns la gardul unității și s-a oprit. Era prima dată când se gândea la populația indigenă de pe Jeep ca la niște femei obișnuite. Nu extraterestre, nici băștinașe sau niște ființe aflate în pericol, cu care avea un raport caritabil, ci femei ca ea, ca Marghe, Teng, Vincio sau Letitia Dogias. *Ca noi.* Femei care făceau focul când le era frig și găteau supă pentru oamenii la care țineau.

Și-a amintit cum o întâlnise, cu mult timp în urmă, pe călătoarea numită T'orre Na. Călătoarea îi întinsese mâna.

— Uită-te la mâna asta, i-a zis, iar Danner s-a uitat. Cu mâna asta pot să aduc copii pe lume. Cu mâna asta pot să cânt. Cu mâna asta pot să te omor.

Iar Danner s-a simțit atât de rușinată, că și-a pus în joc toată cariera și i-a luat partea lui T'orre Na și păstoarelor Jink și Oriyest împotriva Companiei.

Împotriva Companiei.... Oare asta avea să-i reproșeze Compania acum? Acel unic act caritabil?

Atunci și-a dat seama de ce nu reușise până în acel moment să recunoască faptul că indigenele de pe Jeep erau oameni: pentru că de-abia acum înțelegea că persoanele aflate la putere – Compania – o priveau pe ea, Comandanta Oglinzilor, cu aceeași lipsă de respect cu care le priveau și pe locuitoarele planetei pe care se afla. De-abia acum înțelegea că și ea, cu tot gradul, uniforma și cele două stele de la epoleți, era la fel de neputincioasă ca orice indigenă care-și vedea de turmă, de pământ sau de corabie.

A atins cu degetul sârma netedă, îmbrăcată în ceramică, a gardului. Parcă nici nu trecuseră patru ani de când ordonase să fie

deconectat de la rețeaua electrică pentru a economisi curent. Timpul părea și el un bun care-ți scapă printre degete, ca ochiurile unsuroase ale gardului.

S-a uitat la câmpiile nesfârșite cu iarbă de dincolo de gard. Marghe era undeva departe, Marghe și vaccinul ei. *Însă chiar vă doriți să funcționeze?* o întrebase Dogias. Chiar își dorea? Dacă vaccinul nu funcționa, atunci nu-i mai rămânea decât ceea ce exista aici. Iarbă, vânt, luni în șir în uniforma aia, până când își pierdea orice valoare și n-o mai asculta nimeni când dădea un ordin.

O dureau mâinile – și le-a relaxat. Îi înțepeniseră în ochiurile gardului. N-o să se întâmple așa ceva. Aici nu era unul dintre avanposturile alea pierdute de care se alegea praful și pulberea, rămânând doar în legendele înfiorătoare pe care și le povesteau răcanii ca să le treacă urâtul când stăteau de planton în zori. Și-a scuturat brațele pe lângă corp până i-au dispărut urmele albicioase de pe degete. Dacă vaccinul n-o să funcționeze, Compania o să suspende toate operațiunile. Ea și personalul ei vor fi transferate pe o stație orbitală medicală. S-ar putea să li se facă tot felul de analize, desigur, însă după ce treceau prin toate procedurile de decontaminare și carantină – și, mai mult ca sigur, după ce dădeau o groază de rapoarte plictisitoare –, o să le trimită acasă într-o binemeritată permisie, iar mai târziu o să le înroleze în alte misiuni.

Așa o să facă? Sara Hiam nu credea asta. Și nici Marghe nu păruse să creadă.

Danner habar n-avea ce să mai creadă. Acum o oră era convinsă că mai-marii din Companie aveau încredere în ea și că apărau interesele personalului lor. Numai că și Marghe avusese aceeași impresie despre CCE. Și se înșelase.

Norii goneau pe cer. Și-a lăsat capul pe spate să-i privească. Semănau cu pisicile-de-mare imense pe care le văzuse plutindu-i deasupra capului când făcea scufundări la Marea Barieră de Corali.

O picătură mare și rotundă de ploaie i-a căzut pe frunte, lângă păr. Alta i-a nimerit pe mână. Și-a dus automat mâna la gură și

a supt picătura. Era dulce, necontaminată de nimic. Și-a amintit că, pe când avea unsprezece ani, stătea odată cu prietenii pe un morman de cauciucuri uzate de mașină, cu genunchii juliți, și încercau să guste picăturile de ploaie ca să-și dea seama ce chimicale conține apa, cu toată poluarea aia. Mai târziu au luat o probă de apă de ploaie acasă și au făcut mai multe teste, să vadă cine fusese în stare să identifice cele mai multe substanțe. Erau mult mai multe decât le-ar fi trecut lor prin cap.

Ploaia se întețise de-acum. Dacă Sara Hiam avea dreptate, dacă Marghe avea dreptate, se putea să nu mai vadă niciodată Pământul, să nu mai guste niciodată apa de ploaie pe care bacteriile de cultură o înghițeau și o vărsau afară curățată. A luat-o încet pe lângă gard. În zona asta iarba crescuse cam mult, mergeai greu prin ea. Era cazul să dea ordin s-o tundă. Inamicul se putea ascunde în ea.

Inamicul. Uneori avea impresia că era un pion minor într-un film vechi și prost cu acțiunea desfășurându-se în Vestul Sălbatic. Doar că în filmul ei cavaleriștii o spionau, iar soldații buni dezertau din garnizoană și se duceau în rezervația indienilor, unde nu se mai știa ce se întâmplase cu ei. Poate că muriseră, așa cum pățeau de obicei în filmele vechi.

— Încetează, și-a ordonat singură cu voce tare.

Glasul îi suna pierit și singuratic în răpăitul ploii. Și-a lipit fruntea de sârma gardului. O fi ea însingurată și înconjurată de spioni, însă nu era mică și neputincioasă. O să descopere cine o spiona și n-o să lase Compania s-o folosească și s-o abandoneze acolo, să moară ca o mârțoagă.

În afara teancurilor de foi pe care trebuia să le parcurgă cât mai curând, a vrafului de cipuri frumos ordonate și a fotodocumentului înrămat care îi atesta gradul, fixat pe perete deasupra calculatorului, modulul lui Danner era neschimbat, ca în ziua când aterizase pe Jeep, fără niciun obiect personal. Și-a dat jos

uniforma și a făcut duș. Apoi s-a apucat să se șteargă cu prosopul, dar s-a oprit brusc și l-a azvârlit la podea, lângă uniformă. Nu voia să simtă pe piele nimic din ce-i amintea de Companie.

S-a așezat goală în fața ecranului. Ce era Compania de fapt? O organizație care căuta să facă profit. Indiferent de situație, decideau cum să acționeze în funcție de banii pe care-i aveau în conturi. Foarte bine.

A deschis pe ecran liste cu utilaje și uzine, le-a comparat costurile cu acelea de transport, a încercat să adauge salariile lunare ale personalului pe care trebuiau să-l țină atâta vreme pe tușă, la decontaminare, plus că trebuia luat în calcul costul unității de decontaminare în sine. Dacă punea totul în balanță cu faptul că tot Compania putea să controleze opinia publică prin mass-media, răspunsul era limpede.

Dacă vaccinul n-o să funcționeze, Compania o să considere mai oportun și mai economic să lase baltă tot personalul în Portul Central. Nimeni n-o să afle niciodată nimic, din moment ce Compania controla mass-media.

S-a întrebat de ce nu înțelesese totul până atunci, apoi și-a dat seama că de fapt, în secret, își dăduse seama, așa cum și Marghe, și Sara Hiam își dăduseră seama, la fel ca întregul personal de pe Jeep, cel civil și Oglinzile, care se apucase să-și decoreze modulele, să-și croiască haine și să țeasă minunate tapiserii. Se adaptau la realitățile și necesitățile noului lor cămin, așa cum făcea și ea când își bătea capul cu rolele de ață chirurgicală și acele hipodermice și se zbătea tot timpul să instaleze cât mai multe relee de telecomunicații. Da, de fapt știuse totul de la bun început.

Atunci i-a mai venit o idee. După ce a tastat încontinuu minute în șir, a oftat ușurată. Nu. Ar fi fost prea costisitor să sterilizeze întreaga planetă ca măsură de combatere a virusului. Compania nu trebuia decât să distrugă *Estrade* și, gata, planeta rămânea cu totul izolată. Se mai punea doar întrebarea dacă o să le ridice înainte de asta pe Sara Hiam și restul echipajului de pe stație. Nu prezentau

niciun risc de contaminare, însă știau prea multe. Și-a propus să mediteze la asta ceva mai târziu.

Să zicem că vaccinul chiar nu funcționează, iar Compania lasă baltă pe toată lumea acolo. Cum or să supraviețuiască? Cum or să facă rost de mâncare, îmbrăcăminte și medicamente? Satelitul cu microunde n-o să circule pe orbită la infinit. Vor trebui să găsească alte surse pentru căldură și lumină în locuințe. S-ar putea chiar să trebuiască să-și ridice alte locuințe, în zonele cu pământ bun pentru agricultură. Și din ce-o să-și construiască oare pluguri, butoaie, saci, sticle, farfurii, încălțăminte, paturi și piepteni?

A rămas cu ochii la ecran, privindu-l în gol, apoi l-a închis. Nu avea cum să rezolve problema în câteva ore. Era ceva ce depășea cu mult, imens de mult, toate eforturile ei precedente de reaprovizionare. Marghe avea dreptate. Pentru a supraviețui acolo trebuiau să facă parte din lanțul trofic cultural.

Întâi și-ntâi, trebuia să obțină informații despre Companie și ce planuri avea. Informații. Cel mai probabil doar spioana – sau spioanele – știa mai multe decât ea. Trebuia să descopere cine este și să vadă ce-i de făcut. Cine știe, poate vaccinul chiar funcționa.

Ca să prinzi un spion, un iepure sau un hoț, trebuie să întinzi o capcană. Ca s-o întindă, îi trebuiau niște ajutoare. În cine se putea încrede?

Mesajele fuseseră transmise cu opt zile în urmă de aici, din Portul Central. Acum opt zile, Letitia Dogias și Lu Wai erau în Valea Holme. Deci nu ele transmiseseră mesajele. Se putea totuși să fie implicate, însă n-a luat în seamă ipoteza asta – în cineva tot trebuia să se încreadă. Cu cât se gândea mai bine, cu atât i se părea o idee mai bună. Dogias era tehniciană de telecomunicații, reușea ea să depisteze cumva semnalul. Ea și Lu Wai plecau frecvent din Portul Central și lipseau cu săptămânile, așa că, dacă era nevoie să plece din nou, n-ar fi atras nicio suspiciune. Perfect.

S-a îmbrăcat repede și s-a întors la ecran.

— Vincio?

— Da, să trăiți.

— Anunță-le, te rog, pe sergenta Lu Wai și pe tehniciana Letitia Dogias că vreau să se prezinte la modulul meu în două ore.

— Da, să trăiți. Sunteți disponibilă pentru apeluri de-acum?

— Peste două ore. Dacă intervine vreo urgență, o să fiu în sala de scrimă cu ofițera Kahn.

Ana Kahn era campioană la scrimă, o să scoată untul și furia din ea. Nu-și permitea să fie furioasă. Pentru a face față tuturor obstacolelor care o așteptau, avea nevoie să-și mențină concentrarea și luciditatea.

Afară nu mai ploua. Danner a luat-o vioi la pas, lăsând urme de bocanci în iarba udă.

CAPITOLUL 6

Tabăra de iarnă a tribului Echraidhe era un grup îngrămădit de construcții, sub un cer pe care goneau nori hibernali: vreo cincizeci de corturi ridicate în jurul a trei țarcuri de animale și un izvor îngust, acoperit de gheață, care curgea cale de vreo cincizeci de metri, după care îl înghițea pământul înzăpezit. Din câteva corturi, scunde și negre, se înălțau fuioare de fum albastru-cenușiu, cu un iz greu de balegă. Unul dintre corturi era mult mai mare decât celelalte. Pe măsură ce se apropiau, Marghe vedea mai clar corturile scunde, acoperite de zăpadă. Între corturi și de la ele la izvor și la țarcuri se formaseră prin zăpadă cărări de mușchi. În locurile unde nu creștea deloc mușchiul, copitele Pellei dădeau doar de pământ tare ca fierul. Un vârtej stârnit din senin i-a azvârlit o pală de zăpadă în față.

Două țarcuri erau goale. În al treilea se aflau câțiva cai priponiți în șir, la celălalt capăt, lângă un jgheab în care începea să se aștearnă neaua. Scoteau aburi pe bot. Țărușii verticali și încrucișați ai țarcului păreau vechi și înnegriți, însă erau fixați la locul lor cu sfori – deci o construcție temporară, ca oricare alta de acolo.

În spatele unui cort mărginaș, două fetițe se jucau cu niște oscioare lustruite. Erau în capul gol, cu părul murdar și încâlcit, iar pe fața uneia se vedea un soi de eczemă. De la lipsa de vitamine, s-a gândit Marghe. Talmeș-balmeșul de blănuri, piei și pâslă pe care-l purtau le ascundea statura, așa că nu prea li se ghicea vârsta. Când au văzut călărețele, una dintre copile a scos un chiot de fericire, s-a ridicat și s-a apucat să fugă spre calul lui Levarch; cealaltă s-a apucat să strângă oscioarele cu mâna crăpată de frig, după care a fugit în mijlocul taberei vestind cine sosise. Lumea a

început să dea deoparte pânza corturilor și să se uite la călărețe cu ochi orbiți de lumina de afară. În aerul rece au răsunat salutări răgușite, ca niște țipete de pasăre flămândă. Marghe nu prea reușea să urmărească înșiruirile de vocale ascuțite și consoanele aspre.

Călărețele au luat-o la pas. Le-au înconjurat bătrâne cu ochi căprui zâmbitori, afundați printre riduri, femei cu copii mici în brațe, care întindeau mâinile să atingă șeile și coapsele îmbrăcate în piele ale călărețelor, fete care strigau la ele zâmbind larg.

O mulțime de femei arătau cu degetul calul înalt al lui Marghe, iar copiii veneau în goană din mulțime să-i atingă cizmele. După tăcerea câmpiei, Marghe se simțea copleșită văzând atâția ochii strălucitori și guri de un roșu aprins. *Sunt antropologă*, și-a zis, *nu prizonieră de război*. Așa că s-a uitat și ea la lumea din jur cu o curiozitate calmă.

Câte o călăreață își oprea calul lângă un cort, unde o înconjura mulțimea rudelor și prietenelor, care mai că n-o luau pe sus de pe cal în cort. Cu cât înaintau mai mult prin tabără, cu atât se împuțina grupul, așa că, atunci când au ajuns la cortul cel mare, al lui Levarch, nu mai rămăseseră pe cai decât Marghe, Aoife, Uaithne și Levarch însăși. Marghe s-a luat după Aoife și a tras-o pe Pella de frâu, astfel încât doar Levarch și Uaithne s-au apropiat de cort.

Șase femei – dintre care una foarte bătrână și două adolescente – le-au ieșit în întâmpinare de după pânza cortului. Una dintre tinere a legat pânza de la intrarea cortului, iar cealaltă a luat frâiele cailor de la Levarch și Uaithne după ce au descălecat. Marghe a observat că fata i-a zâmbit lui Levarch, însă de Uaithne părea să se teamă. Celelalte s-au purtat și ele la fel cu Uaithne: bătrâna a salutat-o vag din cap, însă când s-a întors spre Levarch, chipul i s-a luminat de bucurie. Nimeni n-a ignorat-o pur și simplu pe Uaithne, însă Marghe a observat cât de rece o saluta lumea. Când a intrat în cort, n-a urmat-o nimeni. Levarch a rămas afară, zâmbitoare, cu un braț pe după umerii unei femei de-o vârstă cu ea și cu celălalt strângând mâna femeilor care o salutau. Marghe

s-a întrebat de ce stăteau în cort toate femeile alea – și mai ales Levarch – cu o persoană pe care n-o plăceau deloc.

Aoife a așteptat răbdătoare în șa. Marghe s-a întrebat de câte ori privise ea tot ritualul ăsta și dac-o aștepta cineva la cortul ei.

Într-un sfârșit, Levarch s-a desprins de ai ei și a venit la ele prin zăpada ce-i scârțâia sub picioare.

— Aoife, ia străina la tine în yurti. O să-ți fac rost de încă un taar din turme ca să te descurci.

— Am s-o învăț, am s-o hrănesc și am să-i dau veșminte noi.

Atentă la nuanțe, Marghe a observat cadența ritualică din răspunsul femeii. Tocmai se descotorosise de ea și o lăsa în grija lui Aoife.

— Levarch... a dat să zică, însă Aoife deja mâna ambii cai la galop.

— Să nu i te mai adresezi niciodată lui Levarch neîntrebată.

Marghe n-a găsit nicio replică potrivită.

Cortul lui Aoife era un pic mai retras, în preajma unui țarc gol. Femeia i-a făcut semn să descalece și s-a dat și ea jos din șa. Nimeni n-a desfăcut pânza cortului, nimeni nu le-a ieșit zâmbind în întâmpinare.

Aoife și-a scos mănușile și s-a apucat să desfacă șaua. S-a uitat la Marghe. Și-a scos și ea mănușile, și le-a vârât la centură și s-a apucat să-și dezlege desaga. Se părea că Aoife vrea s-o învețe totul punând-o să repete ce făcea ea. Când a terminat de dezlegat desaga, Aoife i-a arătat din cap cortul.

— În yurti, i-a zis.

Ca toate celelalte corturi, și acela era scund, croit din pâslă neagră, sprijinit în doi stâlpi de-a lungul său. Doi pari mai mici, fixați la mai puțin de doi metri unul de celălalt, sprijineau o încăpere cu intrare separată, înaltă până la umeri și cu pânza bine legată.

Îi înghețaseră mâinile, curelele legate la intrarea în cort erau țepene și înghețate și se simțea și mai stângace și incapabilă știind că Aoife stătea cu ochii pe ea, însă până la urmă a reușit să le dezlege.

Și-a vârât nesigură capul înăuntru, trezindu-se într-o anticameră cu un perete despărțitor din lână albă ce dădea spre interiorul cortului și cu pâslă neagră pe celelalte trei laturi. A trebuit să se încovoieze bine ca să se poată strecura înăuntru și, când pânza de la intrare s-a lăsat la loc, în cort s-a făcut penumbră. Deslușea șiruri de oale, saci și alte lucruri aranjate ordonat lângă perete. S-a întrebat ce conțineau. Înăuntru era un aer acru, de la cine știe ce substanță chimică; i-a desfundat nasul pe loc. N-avea în ce să și-l șteargă, așa că și l-a tras și gata. Pâsla și lâna absorbeau zgomotele și dădeau impresia de lipsă de spațiu, simțea că respiră greu. Și-a lăsat desaga lângă peretele din spate și a ieșit înapoi în ger.

Aoife își deșeuase calul și-și dezlega lucrurile. Marghe s-a apucat să înfășoare cu grijă pânza cortului și s-o lege într-o parte folosind curelele, așa cum o văzuse că face pe tânăra de la cortul lui Levarch. Aoife a încuviințat scurt din cap și și-a văzut mai departe de treabă.

Marghe a rămas mirată și enervată de indiferența lui Aoife la inițiativa ei. A tras atât de tare de catarama șeii, că Pella a nechezat nemulțumită. De ce ținea atât de tare s-o laude Aoife? Pentru că se temea, pentru că deja înțelesese că nu mai era un exercițiu antropologic, nu plecase în cercetare pe teren, *ea* era terenul, pentru că acum femeia aia îi controla viața.

Și-au condus caii la țarc înfigându-și degetele în coamele lor și trăgând de ei până o luau pe unde trebuie. Lui Marghe încă îi tremurau brațele.

Țarcul era acum aproape plin de cai ce așteptau răbdători să le cerceteze copiii copitele, să le pipăie picioarele și să le curețe zăpada și noroiul din păr. Un grup de fete stăteau și se uitau de pe gard, strigându-le din când în când câte ceva îngrijitoarelor, iar trei, patru fetițe foarte mici se fugăreau pe-acolo, încurcând pe toată lumea. Una dintre ele a gonit țipând în gura mare pe lângă

Aoife și Marghe; la nas îi atârnau muci groși, verzui. În aer atârna aburul stârnit de toată vorbăria și agitația copilelor.

O fată de vreo paisprezece ani s-a dat jos de pe gard când le-a văzut venind, ieșindu-le în întâmpinare. Aoife i-a dat calul în primire fără să spună o vorbă, însă lui Marghe nu-i venea să se despartă de Pella.

— Ai grijă de ea, i-a spus Marghe fetei, privindu-i fața uscățivă.

Fata s-a încruntat auzindu-i accentul.

— E mai friguroasă decât caii voștri.

— O să-i fie cald laolaltă cu ceilalți, a decretat fata, apoi a cercetat-o pe Pella, țuguindu-și buzele. Curând o să-i crească blana de iarnă și pare numai bună de mânji. Doar că-i cam bătrână, atâta.

Și-a înfipt degetele subțiri de la mâna dreaptă în coama Pellei, cu cele de la stânga a înșfăcat un smoc din coama celuilalt cal și i-a dus în țarc. Acolo a lăsat-o pe Pella să plece, plesnind-o peste crupă, și s-a ocupat mai întâi de calul lui Aoife. Pella s-a dus tropăind la herghelie de parcă trăia de-o viață printre caii de-acolo. De la distanța aceea, Marghe n-ar fi recunoscut-o printre ceilalți cai dacă n-ar fi fost ceva mai înaltă și cu părul mai neted decât al lor. S-a întrebat dacă și ea o să se lase asimilată la fel de ușor în tribul Echraidhe.

Marghe se așteptase ca în cort să fie un întuneric apăsător. Spre mirarea ei, nu era. După ce trecea prin filtrul norilor și se reflecta în zăpadă, lumina ce se strecura înăuntru printre pânzele date deoparte la intrare era rafinată și purificată de peretele despărțitor din lână albă, preschimbându-se într-o lumină lăptoasă, diafană, care pătrundea în ungherele întunecate și făcea să licărească umed tapiseriile în culori tari întinse pe pereții interiori. Era un cort mare, de vreo cinci metri lungime, cu toți pereții acoperiți de țesături cu modele geometrice în culori vii, calde și bogate. Fâșiile în nuanțe de violet și roșu aprins se așterneau ca soarele la apus peste bucăți late de material colorat în tonuri aurii

și verzi. Lui Marghe îi amintea de o geodă despicată – suprafața cenușie a pietrei nu trăda deloc miezul prețios de cristale. S-a întrebat dacă în spatele fațadei de nepătruns a lui Aoife nu se ascunde cumva vreo surpriză.

Aoife s-a apucat să-și descheie haina de blană. Marghe a făcut un pas în încăpere, tremurând. Podeaua era când netedă, când aspră sub tălpi, din pâslă scorțoasă, tocită ici-colo, rece și lustruită, peste care erau întinse blănuri vechi. A rămas în picioare pe un covor de blană, bucurându-se de căldura pe care o simțea în tălpi, și s-a uitat în jur.

Se oprise lângă un stâlp, unde tavanul era destul de înalt și nu trebuia să se aplece. Chiar în față erau întinse două saltele cu un morman de blănuri pe ele, de-o parte și de alta a cortului, aproape în dreptul unei vetre ce părea plină de cenușă stinsă. Două saltele, amândouă folosite – deci Aoife chiar stătea în cort cu cineva. Două persoane trăiau într-o încăpere atât de spațioasă, în vreme ce tribul Echraidhe ducea un trai de subzistență? În spatele vetrei se afla un al doilea stâlp de susținere. Dincolo de el, cortul era ocupat de castroane și oale, unele pline, altele goale.

A apucat-o tremuratul. Era atât de frig înăuntru, că scotea aburi pe nas.

Din tavan atârnau năucitor de mulți licheni, un șirag de scoici, piei semităbăcite, ierburi, colace de lână vopsită și nevopsită, fâșii de carne puse la uscat, urcioare și burdufuri. Mirosea a casă de om, o aromă bogată, de afumătură. Lângă peretele din dreapta, la distanță de restul obiectelor, se vedea un război de țesut cu suveica înfiptă la jumătatea țesăturii. Nu era nevoie să se uite mai de-aproape ca să-și dea seama că țesătura avea aceleași modele geometrice ca tapiseriile de pe pereți.

Acolo unde peretele rămăsese gol, pâsla era întărită cu fire groase, ce păreau sfori arcuindu-se de la stâlpi până-n podea. Marghe a atins un fir. Era păr de cal. De el erau cusute săculețe din petice de piele, pânză viu colorată și pâslă. Păreau să conțină

obiecte de forme ciudate. Marghe a observat că, la distanțe egale, cortul era fixat de pământ cu cârlige pe dinafară.

Deși știa că întregul cort putea fi desfăcut și încărcat pe cai în câteva ore, construcția părea solidă, un cămin statornic. Doar că era frig. A trecut-o iar un fior.

Aoife și-a azvârlit haina de blană la capătul saltelei și s-a întins pe ea, închizând ochii.

— Trebuie să facem focul. Afară e bălegar din belșug.

Marghe a așteptat să continue, însă Aoife a rămas așa, cu ochii închiși. Atunci a dat deoparte pânza albă de lână și s-a dus să se încalțe. Și în anticameră domnea ordinea: sacii de grâne și leguminoase erau înșiruiți la perete, separați prin scânduri de niște oale de pământ bine astupate. Și-a vârât degetele între ele și a luat în mână câteva bucăți mici de lemn. Aici nu existau copaci, lemnul era prețios. Lângă lemn se afla un morman de petice din piele, iar deasupra lor se găseau două săculețe legate la gură, cât pumnul de mari. A dezlegat unul și a mirosit pulberea gri-verzuie dinăuntru. Pe loc au început s-o mănânce nările și să-i curgă nasul și lacrimile. A legat repede săculețul la loc și n-a mai vrut să-l deschidă și pe al doilea.

De-acum tremura ca varga, nu reușea să se mai oprească. Și-a tras cizmele și a ieșit din cort.

I-a dat ocol o dată, și încă o dată, frecându-și mâinile ca să se încălzească, dar n-a văzut nimic care să aducă a bălegar de taar. Atunci și-a înălțat privirea dincolo de țarc și de celelalte corturi, peste câmpia din depărtări. Pe cer se învârteau sateliți, stații orbitale și crucișătoare militare, însă ținutul acesta rece și singuratic se afla în stăpânirea tribului Echraidhe. Asta încercase să-i spună Holle: în Tehuantepec domneau triburile sălbatice și fantomele fiarelor vrăjite de pe vremuri. Nu era de ea aici. Cine știe ce-o să pățească acum. Deja ajunsese să-și conceapă situația prin prisma a ceea ce *i se întâmpla*, nu prin felul în care putea *să acționeze* mai departe. Pe Tehuantepec puteai să uiți de toate, nu mai conta decât

să-ți fie cald și-atât. Brusc, i-a venit să fugă cât mai departe de acolo, cât o duceau picioarele.

Fiecare lucru la vremea lui, și-a zis. Fiecare lucru la vremea lui. Mai întâi trebuie să găsești bălegarul ăsta de taar, să faci focul cu el și să te încălzești. Odată ce-o să-i treacă tremuratul, o să poată gândi mai limpede, iar dacă o să reușească să gândească, o s-o întrebe pe Aoife ce vor Echraidhe de la ea. După ce-o să afle asta, o să găsească ea o cale de evadare.

Mișcă-te, și-a zis. Mișcă și gândește-te. Ține-ți mintea și trupul active. Dacă tot ești silită să rămâi aici, profită de fiecare clipă ca să înveți și să-ți ascuți mintea. S-a silit să cerceteze cortul pe care-l tot ocolea. Stâlpii din față aveau deasupra petice de piele, însă cei din spate nu erau acoperiți cu nimic. De ce? s-a întrebat cu severitate. Gândește-te de ce. Ca să iasă fumul pe acolo. Și ia vezi, din ce sunt făcute cârligele cortului? Din os, os ascuțit.

Se lăsa întunericul. A treia oară când a dat ocol cortului, a nimerit cu piciorul în ceva care s-a rostogolit prin zăpadă. Părea o pietricică de mărimea unei măsline, cenușie. S-a aplecat s-o ia de jos. Semăna cu un ou de fluierar, neted și tare. Balegă înghețată. Bălegar de taar. L-a mirosit precaută, însă n-a simțit în nări decât mirosul de zăpadă și mănușă îmblănită udă.

Bălegarul de taar era depozitat lângă peretele din stânga cortului, în trei movilițe pe care se așternuse zăpada. Și-a scos mănușile, s-a lăsat pe vine lângă cea mai apropiată grămadă și a încercat să scoată niște bălegar, însă parcă s-ar fi chinuit să facă bucățele un strat de beton. Îi trebuia ceva lung și subțire, o țepușă sau un cuțit, ca să desprindă bucățelele înghețate. După ce s-a gândit o clipă, s-a apucat să bâjbâie cu mâinile prin zăpada de la baza movilițelor. Așa l-a găsit: un os lung de vreo treizeci de centimetri, cu un capăt ascuțit. Iar când a măturat zăpada, a dat peste un săculeț de piele.

Când a intrat iar în cort și a cercetat cenușa din vatră, și-a dat seama că în ea erau îngropați cu grijă tăciuni aprinși. A înfipt o

bucată de bălegar în os și a ținut-o deasupra tăciunilor până s-a mai dezghețat, apoi a fărâmițat-o și a pus o bucată peste tăciuni. S-a aprins repede – un firicel de foc peste care a adăugat încă o fărâmă și încă una, suflând peste firicelele mocnite până au izbucnit în limbi de foc. A mai pus două bucăți de bălegar înghețat deasupra: au început să se dezghețe sfârâind și împroșcând scântei, până s-a stârnit o flacără blândă, violet, apoi galbenă, care a răspândit în cort un miros dulceag și greu. Atunci s-a așezat lângă vatră și s-a apucat să hrănească focul până s-a întețit în vâlvătăi, iar mâinile învinețite i s-au înroșit și au început s-o mănânce. Și le-a frecat absentă, cu o senzație de plăcere animalică: bucuria de a sta la un foc bun.

Aoife părea să doarmă mai departe.

S-a mai bucurat o vreme de foc, apoi și-a dres glasul.

— De ce mă aflu aici?

Nu vorbise suficient de tare. Aoife n-a schițat nicio mișcare. A mai încercat o dată, ceva mai tare:

— Spune-mi de ce mă aflu aici.

Aoife a deschis ochii. La lumina focului, luceau ca ochii unei statui de bronz pe care Marghe o văzuse pe vremuri într-un templu din Macao. Pe chipul ei boțit jucau umbrele.

— Ești aici ca să înveți să fii Echraidhe.

— Nu sunt Echraidhe. Și doresc să plec.

Aoife a privit-o atât de lung și de fix, încât Marghe a crezut că adormise din nou, de data asta cu ochii deschiși.

— Ba ești Echraidhe, a zis ea.

— Trebuie să știu de ce m-ați adus aici cu de-a sila.

A cercetat chipul lui Aoife, încercând să-i citească ceva, orice, pe față. Aoife a rămas tăcută.

— Nu puteți să vă purtați așa cu mine, a continuat ea, respirând adânc și dând aerul afară, o dată și încă o dată. Înțelege ce-ți spun. O să vină să mă caute.

— Iarna orice urmă se șterge și nici cea mai apropiată rudă nu se-ncumetă în ger după tine, a zis Aoife ridicând cu indiferență din umeri.

— Da, însă... neamul meu... poate să-mi dea de urme cum nici nu știi. Noi suntem din altă lume. Dintr-un loc îndepărtat de pe cer, cum sunt... cum sunt lunile voastre.

Până și ei i se părea caraghios ce spune.

— Ești Echraidhe, a decretat Aoife sec.

— Nu, a insistat Marghe scuturând din cap. Nici măcar nu sunt din lumea voastră. Eu...

Aoife și-a săltat blănurile de pe ea cum își întinde o călugăriță aripile, s-a ridicat de pe saltea, a plesnit-o pe Marghe peste față și s-a întins la loc. Totul s-a petrecut atât de iute, că Marghe nici n-a înțeles o clipă ce s-a întâmplat.

— Ești Echraidhe. Dacă mai spui vreodată că nu ești, o să te alegi cu bice pe spinare.

Când s-a ridicat, Marghe a tresărit.

— Stai aici. Așteapt-o pe Borri.

Și a dat deoparte pânza de lână.

Marghe a clipit și și-a dus mâna la obrazul care o ustura. Ce repede s-a mișcat! Așa se mișcaseră și minerii de pe Beaver. A tras tare aer în piept. Nu se afla pe Beaver și n-o să mai permită să se întâmple a doua oară așa ceva. S-a ridicat iute în picioare și a smucit pânza de lână într-o parte, însă Aoife dispăruse, parcă o înghițise întunericul, tot mai adânc.

A respirat iar iute, ca să-și adune și să-și țină furia trează, încercând să se gândească. Aoife dispăruse – avea la îndemână combustibil pentru foc, hrană și apă, mai avea și fiola cu FN–17. Acum putea să evadeze. A ieșit în anticameră, și-a tras cizmele în picioare, apoi s-a întors cu desaga. Mai întâi a tras jos unul dintre burdufurile de locha, apoi a luat în grabă niște merinde și săculețul pe jumătate gol cu bălegar de taar. A scos capul din cort. Nimeni.

Și-a pus pe brațul stâng șaua, sprijinindu-i greutatea cu dreapta, și a luat-o la fugă spre țarcul cu cai.

Două femei stăteau de pază. Cea care se afla pe cal și-a dus mâna la cuțit. Cealaltă se apucase să spargă gheața din jgheab, însă când a văzut-o, s-a îndreptat de spate și și-a încrucișat mâinile la piept. Și amândouă au privit-o în tăcere.

Lui Marghe i-a venit să se repeadă la ele, să le doboare cât colo, să se urce pe un cal și s-o ia la fugă prin întuneric și ger. Numai că erau două. Așa că a rămas locului, furioasă și ridicolă, cu șaua grea pe braț. Călăreața a venit atunci spre ea, dar Marghe i-a întors spatele și a luat-o înapoi spre cortul lui Aoife. Călăreața a urmărit-o până a intrat.

După câteva exerciții de respirație și meditație, Marghe a reușit să se calmeze. Când a intrat Borri în cort, stătea liniștită la foc, cu ochii la flăcările galben-violet.

— Deci tu ești străina.

Borri era mai înaltă decât Aoife și mai în vârstă și se mișca sprintenă sub claia ei de blănuri. Și-a desfăcut o centură pe care avea legate o mulțime de săculețe și pungi mititele și a aruncat-o pe pat.

— Marghe.

— Așadar, Marghe. Eu sunt Borri.

S-a așezat la foc și și-a întins mâinile late, să se încălzească.

— Ah, ce bine e! La noapte o să fie frig și mă dor mâinile de cât am frecat-o pe micuța Licha pe piept, ca să-i scot toată sputa din plămâni.

Marghe s-a neliniștit auzind-o pe femeie vorbind atâta. Nici nu-și dăduse seama cât de tare se obișnuise cu gesturile fără cuvinte ale lui Aoife. S-a întrebat dacă femeia voia ceva de la ea și dacă o să mănânce bătaie când n-o să știe ce să facă.

Borri o privea cu capul înclinat. Avea niște ochi cenușii și depărtați.

— Pot să-ți dau un leac pentru obraz. N-o să-ți potolească durerea, însă julitura o să se vindece mai repede.

— Mulțumesc, a spus prudentă.

— Trebuie să încălzim niște apă.

Borri a turnat apă dintr-un burduf într-o oală și i-a arătat cum s-o pună bine pe foc.

— Aoife nu vrea să se arate așa de crudă, i-a spus ea dintr-odată. Să n-o lași să se poarte urât cu tine, uneori și cu ea însăși se poartă urât.

Marghe nu prea știa cum s-o ia. Îi venea s-o înșface pe femeia asta de mână și să-i strige în față: *Eu nu-s de-aici, din lumea asta!*

— Unde-i Aoife? a întrebat-o până la urmă.

— La Levarch.

Marghe s-a întrebat dacă avea vreo legătură cu ea.

— Se duce des la ea?

— Doar e Agelast, a încuviințat Borri. Agelast. Următoarea Levarch, a explicat ea, văzând că Marghe nu înțelege.

Marghe și-a stors mintea să-și amintească ce însemna. Agelast: cea care nu râde.

Marghe s-a ridicat în scări să cerceteze turma de taari. Ceva mai încolo, Fion a ridicat paloul și l-a desfăcut cât era de lung, vânturându-l pe verticală prin aer, în semn de întrebare. Marghe a ridicat mâna s-o liniștească. Fuioare și panglici de nori lunecau iute pe cer și, din când în când, Marghe surprindea câte un petic de cer de un albastru tare, intens – pentru prima oară de când plecase din Valea Holme. Un cer albastru pensel, cum îi spunea Borri, după penselurile pe care le legau călărețele de vârfurile sulițelor, ca să fluture în vântul de primăvară, când jucau bolo. Zăpada așternută după ninsoarea de ieri strălucea în soare. Ici-colo luceau grămăjoare de bălegar negre, netede pe fundalul alb.

Era a patra zi de când se afla în tabăra de iarnă și a doua oară când ieșea cu turma la păscut. Fion n-o scăpa o clipă din ochi cât

călărea de colo-colo. Aoife îi spusese că Fion, fiind mai tânără, nu arunca la fel de bine cu praștia ca ea – dacă Marghe ar fi încercat să evadeze, Fion i-ar fi țintit pieptul și, cel mai probabil, i-ar fi rupt câteva coaste sau mai rău.

Marghe avea grijă să nu facă nicio mișcare bruscă. Cu timpul, se gândea ea, Aoife și restul o să mai slăbească vigilența, măcar un pic. Atâta-i trebuia. De câte ori prindea prilejul, își vâra mâncare în desagă. La momentul potrivit, o să fie gata. Până atunci o să aștepte răbdătoare și o să le câștige încrederea.

Între timp, trebuia să nu-i scape niciun detaliu.

Și-a ridicat piciorul peste cornul șeii, și-a scos mănușa dreaptă și a apăsat pe ÎNREGISTRARE.

— Echraidhe sunt în număr de o sută optzeci și trei și ocupă cincizeci și patru de corturi sau yurtu. Deși cu greu li se poate aprecia vârsta, presupun că în jur de treizeci au sub cincisprezece ani, douăzeci și opt sau nouă sunt trecute de șaizeci – dintre care două sunt sau par să fie foarte bătrâne. Mai mult de jumătate din restul femeilor au aproximativ între patruzeci și cinci și șaizeci de ani. Anumite indicii arată că în unele yurtu locuiesc mult mai puțini oameni decât încap de fapt. Cred că populația e în declin și presupun că, în lipsa relațiilor de trata, au ajuns să sufere de deficiențe alimentare care...

Cu coada ochiului a surprins o mișcare în jur. A apăsat pe OPRIRE, și-a lăsat piciorul în scară și și-a mânat poneiul după taarul rătăcit.

— Hoo!

Neavând un palo cu care să-l mâne, a trebuit să se lase în șa și să-i ardă un bici peste crupă. Cu un salt vioi, animalul s-a alăturat turmei. Fion i-a făcut semn cu degetele mari întinse în sus și Marghe a zâmbit amuzată. În diversele culturi umane dăinuiau cele mai bizare gesturi. Însă multe erau uitate – oamenii din comunitățile care trăiau în microgravitația spațiului nu dădeau din

cap în semn de „da" sau „nu", altminteri s-ar fi ales cu tulburări neplăcute ale urechii interne.

S-a întrebat dacă o să mai aibă vreodată de-a face cu o asemenea comunitate. *Nu te gândi la viitor*, și-a zis, *rămâi tot timpul în prezent, aici și acum.*

În depărtare era o femeie care stătea și privea de pe cal. Uaithne. După o vreme, călăreața s-a întors și a plecat. Marghe s-a bucurat. O neliniștea atenția neîntreruptă cu care o studia Uaithne, nu înțelegea de ce. A revenit la raportul ei.

— Fiecare yurti formează cu ocupantele ei o unitate socio-economică înzestrată după cutumă cu un anume număr de taari și de cai. Cum Echraidhe subzistă de pe urma acestor animale, diviziunea bunurilor joacă un rol crucial. Tribul își crește și își îngrijește animalele laolaltă, într-o turmă comună, încă nu am înțeles clar în ce situații sunt date animalele în grija unei anumite persoane sau familii.

Și nici nu știa dacă femeile păzeau zi și noapte turma doar ca să nu evadeze ea sau din alt motiv.

La sfârșitul după-amiezii au mânat taarii înapoi în tabără, trecând pe lângă o tânără care tocmai pleca, cu o mulțime de saci goi fluturându-i legați de șa: era de serviciu la strâns bălegar.

Fion a ajutat-o pe Marghe să închidă animalele în țarcuri. Le așteptau fetițele, gata să le ia caii în grijă. Apoi Marghe a putut în sfârșit să-și vâre șaua în yurti. Aoife făcea focul de cină, ințețindu-l treptat cu bălegar. A ridicat privirea și a salutat-o din cap. Borri era la intrare, își umplea brâul medicinal cu săculețe și mănunchiuri de ierburi. Când i-a zâmbit o clipă lui Marghe, ridul adânc de la rădăcina nasului i-a dispărut, apoi i-a apărut la loc.

— De data asta s-a îmbolnăvit micuța Kaitlin, a zis ea vârându-și coada împletită pe sub blană și ridicându-și gluga. Nu trebuie să-mi păstrați mâncare.

Marghe a legat după ea pânza de la intrare, să nu iasă căldura. Înăuntru era lumină de la foc.

— Kaitlin? a întrebat peste umăr.

Fiind vorba despre grade de rudenie, era una dintre puținele întrebări la care Aoife răspundea fără probleme.

— Fata mai mică a lui Mairu. Soestra Lichei.

Marghe a clătinat din cap că înțelege. Soestrele erau doi, rareori mai mulți copii născuți simultan de mame din același cort – însă nu toți copiii născuți astfel purtau numele de soestre. Era un concept cu o semnificație specială, pe care Marghe încă nu reușise s-o descifreze. Se întreba dacă avea vreo legătură cu faptul că în trib se serba ziua în care fuseseră concepuți copiii, nu cea în care se născuseră. Unele yurtu aveau ca membre două sau mai multe soestre, precum și surorile lor de cort – nu neapărat surori biologice. Borri și Aoife erau surori de cort, însă nu și soestre; din câte-și dădea Marghe seama, nu păreau deloc înrudite.

Și-a cercetat șaua la lumina focului, să vadă dacă era uzată, și, luând cu degetele un boț de unsoare din urciorul de lângă vatră, s-a apucat s-o lustruiască. Aoife fiersese niște apă și acum o picura într-un castron de pământ, peste un pumn de cojițe de dap. O coadă îi atârna pe umăr și cealaltă în față, mai să-i intre în castron. La lumina focului, firele argintii i se colorau într-un auriu-roșcat. De concentrare, ochii își pierduseră din asprimea obișnuită. Cât a lăsat dapul la înmuiat, Aoife s-a apucat să macine grăunțele, cu mișcări grațioase și precise. Când dapul a fost gata, l-a strecurat printr-o cârpă, turnându-l în două castronele de lemn.

În castronelul ei a pus o mână de grăunțe măcinate și a amestecat cu degetul, apoi a adăugat un pic de unt de taar și a amestecat totul până s-a închegat într-o gălușcă unsuroasă cât pumnul, din care a rupt puțin între degete și s-a apucat să mănânce.

Marghe a lăsat șaua deoparte, și-a șters mâinile pe coapse și a luat ceaiul. Îi plăcea să bea jumătate din castronel, ca să-i simtă aroma pământoasă și căldura, și de-abia apoi să adauge grăunțele și grăsimea fără de care n-ar fi supraviețuit iernii acolo. Tânjea după fructe și legume proaspete.

Aoife a mai rupt o bucățică din gălușcă, rulând-o între degete până a rotunjit-o.

— Nu mai e mult, a început ea, și o să-și aducă paturile aici în yurti fata mea, Marac, și Scatha, fata lui Aelle. Tu și Borri o să fiți amândouă mame de cort. Aelle o să fie mai departe mama-aleasă.

Marghe nu știa ce să zică.

— Ce vârstă au?

— În Luna Ierbii Crude o să serbeze a șaisprezecea zi de viață, a răspuns ea și și-a vârât biluța de aluat în gură, mestecând-o o vreme, apoi înghițind-o.

Marghe a sorbit din castronel. Șaisprezece. O să devină mamă pentru două fetițe de doisprezece ani. A încercat să-și alegă cuvintele.

— Marac și Scatha sunt soestre?

— Nu, a răspuns Aoife cu ochii la foc. Levarch de dinainte a vrut să înrudească yurtiul meu cu al lui Aelle, pentru ca tribul să fie mai puternic. Eu și Aelle nu suntem soestre, nici măcar surori de cort, însă am încercat.

Aoife și-a coborât capul și a adăugat:

— Am dat greș.

Marghe și-a lăsat castronul și a încercat să înțeleagă ce voia să-i spună Aoife.

— Doar soestrele nasc soestre? a întrebat-o, tatonând terenul.

— Nu.

— Dar de obicei așa se întâmplă, după câte înțeleg.

Aoife a încuviințat.

— Atunci înseamnă că surorile de cort nasc rareori soestre.

— Nu e cu neputință.

Marghe i-a ignorat tonul amenințător.

— Atunci, a spus ea aplecându-se în față, Levarch v-a cerut ceva aproape imposibil, de vreme ce nu erați soestre, nu?

Aoife s-a uitat țintă la ea. Cele două perechi de ochi căprui s-au privit lung – ai lui Aoife erau reci ca magma stinsă și întărită, după ani în șir de trai aspru.

— Levarch ne-a cerut și ne-am supus. Nu e cu neputință.

Afară era întuneric și ger. Marghe s-a ghemuit în zăpadă în spatele yurtiului, unde se ușurau de obicei femeile, și și-a dus comuniceasul la gură.

— Așadar, a șoptit, deși la început am crezut că nașterile simultane sunt rezultatul unui soi de sincronism menstrual, evident că nu e numai asta. Atunci poate că termenul de soestră are atât semnificații biologice, cât și sociale.

Atâția oameni ar da orice să înțeleagă cum se reproduc femeile astea. Când Marghe a zâmbit amar, i s-a crăpat buza – ea ar renunța oricând la șansa aia unică din carieră dacă i-ar merge COLI-ul chiar în clipa aia și ar putea s-o vadă apărând pe Danner cu o trupă de Oglinzi plutind peste zăpadă în săniile lor zumzăitoare.

Îi curgea sânge din buză. Când și l-a șters cu mâna, zăpada întărită de pe mânecă i-a crăpat buzele în alte câteva locuri. Înainte să se apuce să-și șteargă lacrimile, a avut prezența de spirit să-și scoată mănușile.

Erau cinci acum și mâncau în jurul focului. Aoife era așezată pe salteaua ei, iar Marac stătea pe a lui Borri. Scatha stătea pe a lui Marghe, care foșnea la fiecare mișcare. Borri îi arătase cum să țeasă firele groase și țepene din păr de cal și cum să-și căptușească salteaua cu iarbă uscată și bucățele de pâslă. Era încă prea nouă ca să doarmă comod pe ea. Scatha și Marac urmau să-și aducă saltele și restul lucrurilor din cortul lui Aelle după ce terminau de mâncat.

Marac își primise numele de la cuțitașul negru cu care lucrau tămăduitoarele – marac dubh. Era zveltă și oacheșă ca mama ei, cu aceiași ochi căprui, și își ducea cu aceeași precizie la gură orezul

gălbui cu mirodenii pe care-l mânca cu degetele. Însă dacă te uitai la corpul puternic și aspru al lui Aoife, Marac era mai mică și mai slabă, iar părul fără niciun fir argintiu și-l ținea împletit într-o singură coadă. Marghe a cercetat chipul lui Aoife – tot numai os scobit și mușchi. S-a întrebat dacă fusese vreodată la fel de blând ca al fiicei sale, poate chiar înainte să se aleagă cu cicatricea aia. Aoife și Marac erau gemene identice, doar vârsta și condițiile de viață le deosebeau. A meditat o vreme la asta. Marac nu avea nicio soestră. Însă Kaitlin, fiica lui Mairu, nu părea deloc geamăna mamei sale, iar Kaitlin era soestra Lichei. Atunci probabil că soestrele jucau un anume rol în modificarea informațiilor genetice transmise din mamă în fiică.

Aoife se uita la ea, așa că s-a concentrat iar pe mâncare.

— E gustos, i-a spus Scatha lui Borri arătându-i castronul.

— Aici o să mâncăm mai bine decât la Aelle în cort, a spus Marac zâmbind ironic.

Marghe a rămas surprinsă cât de mult semănau cele două adolescente cu ea la vârsta lor. Și-a amintit când mâncase cu mătușa mamei sale, tanti Phillipa. Și ea se simțise cum se simțea probabil acum Marac, nițel precaută, nițel timidă, încercând să se poarte cât mai frumos, însă relaxată. Avea de-a face cu oameni obișnuiți. Însă ce însemna să fii om în fond? Nu doar să stai la masă cu ai tăi. De omenesc a ținut și Inchiziția lui Filip al II-lea al Spaniei, exterminarea mayașilor, îngrozitoarea Epocă de Reconstrucție a Comunității. Nu doar dragostea, ci și cruzimea ține de omenesc. Omenesc este și să-i aperi pe-ai tăi făcându-le rău altora. Însă omul are și capacitatea de a se schimba.

Borri s-a mai servit cu o porție, apoi a arătat cu bărbia castronul aproape gol al lui Marghe, ridicând din sprâncene. Marghe a clătinat din cap.

— Nu-ți place?

— Mi-a plăcut, foarte fragedă, doar că nu mi-e deloc foame.

— Nu te simți bine? a întrebat-o Borri încruntându-se.

Marghe s-a uitat repede la Aoife, gândindu-se ce să răspundă. Nu trebuia să spună tot adevărul. A scos din buzunar fiola cu FN–17.

— Din zece în zece zile iau una din astea. Imediat după aceea îmi pierd o vreme pofta de mâncare.

— La ce sunt bune? a întrebat Marac.

— Îmi arăți una? a întins Borri mâna.

Marghe a șovăit, apoi a deschis capacul fiolei și i-a pus în palmă o capsulă de gelatină. Aoife o privea țintă.

— Eu nu sunt de aici, din nord, a spus Marghe alegându-și cu grijă cuvintele. Le iau ca să nu mă molipsesc de un virus, o boală de la voi.

— De ce ai venit în nord? a întrebat-o Scatha. Unde mergeai?

— Mergeam la Ollfoss. În Pădurea Gemetelor.

Borri a răsucit capsula în palmă, încuviințând.

— E un bezoar. Alungă boala. Așa ne doftoriceam și noi cu rădăcină de ellum când mergeam în sud cu negoț, ca să nu ne stricăm la mațe.

Și-a dus capsula la nas s-o miroasă.

— De ce boală te aperi?

— Nu știu cum îi ziceți voi. Îi ia între patruzeci și șaizeci de zile să atace și de obicei la început te ia tusea și te mănâncă ochii.

— Apoi te dor încheieturile, gingiile și te ia cu fierbințeală?

— Da, a zis Marghe surprinsă. Uneori.

S-a uitat la Marac și Scatha, care zâmbeau, și le-a întrebat:

— Știți ce e?

— Fierbințeala pruncilor! a râs Scatha.

Marghe s-a uitat la Borri să vadă ce crede, iar tămăduitoarea a încuviințat din cap.

— Se întâmplă destul de rar să se nască prea repede câte un copil, iar la două luni după naștere îl ia cu fierbințeală. Tot așa, rar, le curge sânge din nas și din ochi, iar inimioarele le bat și le tot bat până nu mai pot de oboseală. Și dacă pățesc așa, mor.

Altminteri, tușesc câteva zile și țipă de le scot din sărite pe mamele lor, însă își revin destul de repede.

A privit cu atenție capsula, apoi a continuat:

— N-am auzit să se fi îmbolnăvit vreodată o femeie în toată firea. Nici din Echraidhe, nici din Briogannon, nici de pe Pășunile Cântătoare sau din Ollfoss.

Când i-a întâlnit ochii, Marghe i-a văzut lucind însuflețiți.

— Nici măcar în ținuturile îndepărtate de dincolo de deșertul Oboshi sau în Oceanul de Vest, a urmat ea.

— De unde ești? a întrebat-o Scatha aplecându-se în față.

— De-acum Marghe este Echraidhe, s-a răstit Aoife.

S-a uitat țintă mai întâi la Scatha, apoi la Marac. Nimeni n-a mai întrebat nimic.

După masă, Aoife s-a dus cu fetele la cortul lui Aelle. Borri nu s-a ridicat de la locul ei, s-a jucat mai departe absentă cu capsula, în timp ce Marghe stingea focul și strângea castroanele ca să le curețe afară, în zăpadă.

— Lasă castroanele, i-a zis tămăduitoarea pe un ton blând. Și șezi un pic lângă mine.

Marghe s-a așezat în fața ei. Tămăduitoarea a ridicat capsula s-o admire la lumina focului.

— N-am mai văzut așa ceva. Poftim, ia-o.

Marghe a introdus-o înapoi în fiolă și a pus-o bine în buzunar. Tămăduitoarea n-a scăpat-o din ochi.

— Marghe, de unde vii de te temi atâta de fierbințeala pruncilor, iar Aoife se teme atâta să te lase să deschizi gura?

Marghe n-a spus nimic.

— Nu te teme c-o să-i spun lui Aoife ceva. Rămâne între noi.

Marghe s-a întrebat dacă n-o mințea.

— Ce știi despre lume? a întrebat-o ea până la urmă.

— Multe, a răspuns Borri ironic. Ce crezi că nu știu și ar trebui să știu?

Marghe a simțit că roșește.

— Adică ce știi despre cum arată concret lumea voastră?

— Lumea „voastră"? a repetat Borri gânditoare.

S-a lăsat mai pe spate, însă Marghe i-a surprins încordarea din ochi. A hotărât să se încreadă în ea.

— Există multe lumi, lunile de pe cerul vostru sunt și ele tot lumi, doar că pe ele nu locuiește nimeni. Eu vin dintr-o lume care seamănă cu asta, doar că oamenii sunt altfel și suferă de alte boli.

— I-ai mai zis cuiva asta?

— Doar lui Aoife. Nu vrei să-mi spui care-i problema?

— Ascultă-mă, i-a spus ea punându-i o mână pe genunchi. Aoife a făcut bine, a vrut să te apere. Niciodată să nu mai spui nimănui ce mi-ai spus mie acum. Absolut nimănui.

Mâna brună de pe genunchiul lui Marghe era brăzdată de o venă albăstruie, ce-i șerpuia de la rădăcina degetului mare. Marghe și-a ridicat privirea de la mână și s-a uitat direct în ochii ei, întrebând-o cu amărăciune nedisimulată:

— *Aoife* a vrut să mă apere? De cine?

Din foc s-a desprins o scânteie, dusă de curent.

— De soestra lui Aoife. De Uaithne, a oftat Borri.

Aoife și Uaithne?

— Bine, dar am crezut...

Crezuse că Aoife n-are deloc familie, crezuse că Aoife era ca ea, singură. Numai că soestrele locuiau de obicei laolaltă în aceeași familie, erau fie surori de cort, fie iubite.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Întreab-o pe Aoife, i-a răspuns Borri. Eu nu pot să-ți spun nimic.

Aoife n-o să-i povestească în veci, amândouă știau. A schimbat tactica.

— De ce-aș fi în pericol dacă ar afla Uaithne că nu-s din lumea voastră?

— Nu numai tu ai fi în pericol, toate am fi.

Borri s-a uitat repede spre intrare și Marghe și-a dorit ca Aoife să stea mult și bine cu fetele la cortul lui Aelle.

— Acum mult timp, Uaithne a pățit ceva, a spus Borri într-un sfârșit. De atunci a rămas cu mințile rătăcite. Se crede Duhul Morții reîntors pe lume. Noi avem o poveste, o poveste veche despre zeița morții și despre cum ne-am ivit pe lume.

Noaptea era liniștită, bătea un vânt potolit și molcom dinspre nord-est. Marghe s-a întrebat cum se vedeau stelele de aici, din nord; soarele în jurul căruia se rotea Jeep făcea parte dintr-o constelație imensă. Dincolo de nori își închipuia un cer luminos. Ce bine ar fi dacă ar putea să-l vadă.

A desprins câteva bucăți de bălegar și le-a îndesat în sac. Aoife, Borri, Marac și Scatha se apucaseră să rearanjeze lucrurile în cort. Se oferise să umple sacul golit cu bălegar – nu voia s-o aibă pe Aoife prin preajmă până nu se gândea bine la tot ce-i povestise Borri.

A apăsat pe ÎNREGISTRARE.

— Echraidhe au o legendă care leagă foarte clar virusul de felul în care se reproduc și de faptul că au reușit să conserve limbi și obiceiuri deja dispărute de un mileniu la vremea când au plecat de pe Pământ. Legenda spune că ar fi o lume a morții, o lume a duhurilor ce găzduiește toate semințiile de oameni și toți monștrii care au existat vreodată.

Marghe s-a pomenit imitând intonația cântată a lui Borri.

— În lumea asta de duhuri, moartea domnește peste toate ființele. Sau aproape toate. Cu multă vreme în urmă, o parte din duhurile astea omenești s-au lepădat de moarte – trebuie să existe ceva mai presus de ea, au zis ele. Da, le-a spus zeița, dar las' că vedeți voi. Și le-a alungat. Într-un târziu, au ajuns într-un loc unde zeița nu putea să le urmeze sub înfățișarea ei obișnuită, un loc cu jivine ciudate și prea multe luni. Însă în acel loc, unde zeița nu domnea, duhul încă îi dormita ascuns în inimile a jumătate din oameni, iar când au ajuns acolo, pe loc s-a trezit la viață

și i-a răpit la ea cu molimă mare. Însă zeița este miloasă. Pe cei care au trăit i-a dăruit cu o minune: copiii. Se zice că duhul acelor oameni dăinuie în fiicele lor și în fiicele fiicelor lor, așa încât urmașele să nu uite ce-a fost în vremurile vechi și ce încă mai poate să fie. Însă iarăși se mai zice că duhul zeiței morții stă în așteptare înlăuntrul tuturor oamenilor vindecați de molimă. Și se mai zice că, într-o zi, duhul o să-și aleagă pe cineva și o să se trezească iarăși, iar atunci o să vină judecata.

Marghe înțelegea destul de bine cea mai mare parte din poveste. Era un basm care înfățișa călătoria primilor coloniști de pe Pământ încoace, cum au sosit aici, în locul cu jivine ciudate și prea multe luni. Zeița morții era, desigur, virusul. Potrivit poveștii, virusul făcea cumva posibil ca supraviețuitoarele să conceapă copii. Nu prea înțelegea referințele la memorie, însă aluzia la Persoana Predestinată semănau destul de mult cu miturile mesianice prezente în culturile multor popoare.

Neobișnuit era că Uaithne, soestra lui Aoife, credea că Duhul Morții renăscuse pe lume în ea. Borri nu-i spusese cum anume ajunsese să creadă așa ceva, dar se părea că femeia era de neclintit, spunea că nu așteaptă decât o veste. Borri credea și ea, ca Aoife, că, dacă Marghe le-ar fi dezvăluit că vine din altă lume, se putea ca Uaithne s-o creadă solul pe care-l aștepta. Și nimeni nu știa ce-o să facă Uaithne în consecință.

Borri și Aoife îi ziseseră amândouă să-și țină gura. Se temeau pentru sine sau pentru ea? Putea să câștige cumva de pe urma întregii povești? Și oare ele știau că Uaithne deja stătea cu ochii pe ea?

S-a lăsat pe călcâie și s-a uitat la cer. Se potrivea de minune cu starea ei de spirit: se simțea ca pe fundul mării, cu norii plutind domol deasupra. Oare ce se întâmplase între Uaithne și Aoife, cele două soestre? Trebuia să afle cumva.

În următoarele zile, Marghe a urmărit-o cu atenție pe Aoife. În tribul acela care se mândrea cu independența lui față de restul

lumii, ea era cea mai singură femeie dintre toate. Nu ducea lipsă de respect și simpatie din partea celorlalte, doar era Agelast, însă Marghe n-a văzut-o nici măcar o dată să zâmbească, să-și pună mâna peste a cuiva în toiul vreunei discuții sau să-și lase capul pe umărul cuiva. Nici nu împărțea patul cu vreo femeie. Nici măcar Levarch și familia ei, Borri sau fiicele ei, Marac și Scatha, nu reușeau să se apropie de ea vreun pic în însingurarea care-o învăluia.

Când ieșea doar cu Marghe la câmp, Aoife părea mulțumită. Marghe înțelegea de ce. Suferința pierderii nu suporta privirile altora. După moartea mamei sale, rătăcise și ea ore în șir pe dealurile din Țara Galilor, doar cu turmele de oi ce încă-și fătau mieii în primăvara mohorâtă. Însă suferința lui Aoife nu putea să se potolească, era o rană de nevindecat: Uaithne era încă în viață.

Într-o zi, când ieșiseră cu turma singure în vântul pustietății, Marghe a separat un taar care șchiopăta de restul grupului și a descălecat să-i cerceteze copitele. Aoife și-a oprit calul și a venit lângă ea. Marghe l-a apucat de piciorul din față, să vadă unde-l doare.

— Zi-mi de ce șchioapătă, i-a poruncit femeia.

— Cred că i s-a prins o bucățică de gheață de copită, dar a căzut.

A dat drumul piciorului și i-a tras animalului una peste crupă. Aoife a clătinat mulțumită din cap, s-a dus la desaga ei și a scos din ea un palo, pe care i l-a întins lui Marghe.

— Ai învățat destule, ți se cuvine.

Marghe l-a cântărit în palmă. Era lung cât antebrațul ei și gros cât coada de suliță, din lemn tare, lustruit. La un capăt avea un cal cioplit. Nu un cal mițos de-al lor, ci ca Pella.

— Tu mi l-ai făcut?

Aoife n-a răspuns. Marghe l-a fluturat de probă – s-a desfăcut pe dată, preschimbându-se într-un par subțire de aproape doi metri. Cu o simplă mișcare din încheietură, segmentele s-au vârât iar unele în altele, telescopic. Nu știa ce să zică. Lemnul în sine era prețios, însă Aoife îl meșterise cu mâna ei, îl cioplise frumos, îl lustruise și-l băițuise – totul în taină, pentru ea.

Aoife i l-a cerut și i-a arătat curelușa de piele de la capăt.

— Se prinde la brâu, când pleci la drum.

Marghe și l-a prins la curea. Îi ajungea la jumătatea coapsei. Și-a trecut degetul pe lemnul frumos băițuit.

— Mulțumesc, Aoife.

Însă Aoife deja încăleca pe calul ei.

La sfârșitul după-amiezii, când se întorceau, au văzut o siluetă îndepărtându-se în goană nebună pe cal pe câmpia albă. Aoife și-a înclinat capul, parcă amintindu-și de vreo suferință veche, și atunci Marghe a știut că era Uaithne.

— Unde o goni în halul ăsta?

Aoife a întors capul, făcându-se că n-a auzit-o.

CAPITOLUL 7

Soarele răsărea din ce în ce mai târziu. Aoife a început s-o ducă pe Marghe tot mai departe, dincolo de câmpurile unde pășteau taarii de obicei, în locuri de unde nici nu se mai vedea fumul care se înălța din vetre. După ce curățau un petic de zăpadă bătătorită cu palourile, îi dezvăluia lui Marghe o lume la care nici nu visase. Era lumea mușchiului înghețat, unde trăiau vietăți cât pumnul, iuți de picior, numite ruki, și râmele-de-zăpadă. A învățat să prindă râme-de-zăpadă, să le reteze cu dinții coada și să soarbă tot lichidul vâscos și dulce ca zahărul dinăuntru, până nu mai rămânea decât cu pielea golită și moale ca un șiret, care se putea mânca și ea rumenită la foc sau se folosea pe post de curea de piele. Și rukii erau buni de mâncat, însă doar Aoife putea să-i prindă. Marghe învățase cât de cât să tragă cu praștia, însă n-avea cum să nimerească vreun răcușor de zăpadă, se mișcau prea iute în carapacele lor tari ca piatra. Poate pentru că nu reușea să-i doboare, lui Marghe nu-i plăceau deloc – aveau o carne grasă și atât de acră, că-i dădeau lacrimile. Aoife o silea să mănânce pentru că întărea oasele, iar Marghe, amintindu-și că și-a jurat să-și păstreze pe cât putea forțele, o asculta fără să crâcnească.

Uneori ieșeau doar ca să călărească împreună, cu ochii îngustați de strălucirea zăpezii, iar Aoife îi povestea despre vremurile de dinainte să sosească tribul ei în Tehuantepec. Cu multă vreme în urmă, spunea ea, Tehuantepec fusese o câmpie cu ierburi înalte, unde trăiau duhuri întunecate. Marghe se întreba dacă nu era vorba de vreo schimbare de climă. În nopțile reci, a urmat Aoife, pe vremea când duhurile încă bântuiau pe acolo, reușeau din când

în când să păcălească vreo călăreață nesăbuită, îndepărtând-o de calul ei, după care o mâncau de vie – sau îi mâncau calul.

Marghe a întrebat-o de pietre.

— Sunt dintotdeauna acolo, a răspuns Aoife ridicând din umeri. Erau acolo când am sosit noi și o să rămână acolo mult timp după ce câmpia o să se preschimbe iar într-o mare de iarbă.

Mergeau acolo an de an ca să simtă vraja locului și să le mulțumească duhurilor care cântau primăvara, făcând iarba să crească și taarii să zburde. Duhurile din pietre cântau cât era anul de lung. Ascultând-o, Marghe își amintea zumzetul electromagnetic al pietrelor.

Alteori, Aoife îi istorisea povești despre felurite isprăvi cu care se mândrea tribul, despre cum dăduseră iama în Briogannon, un alt trib de pe câmpie, despre cum jefuiseră păstoare de pe Pășunile Cântătoare și, în vremuri apuse, cum năvăliseră în grădinile din pădurea Ollfossului.

— Bine, dar de ce nu faceți trata cu alte comunități? tot întreba Marghe. Toată lumea ar avea de câștigat.

Observase ce puține erau. Aveau nevoie să facă negoț, să-și îmbogățească cultura. Și zestrea genetică, deși habar n-avea cum funcționa toată treaba. Dacă nu răpeau străine ca ea, puteau să dispară cu totul. Oricum le păștea extincția.

— Echraidhe nu se coboară la așa ceva.

— De ce?

— Noi luăm ce ne trebuie, nu stăm să ne tocmim ca țărăncile, spunea Aoife. N-o ducem prea rău așa, după vechea rânduială.

— Vechea rânduială nu e întotdeauna cea mai bună.

Aoife dădea din umeri și nu mai spunea nimic. După o vreme se apuca să-i depene o istorioară care ilustra codul Echraidhe: tribul era mai presus de individ. Într-un mediu atât de potrivnic, n-ar fi supraviețuit fără un asemenea cod, își dădea și Marghe seama, doar mai avusese de-a face cu el și în lumea cea aspră de pe Gallipoli, existase unul între vechile clanuri scoțiene de pe

Pământ. Se întreba ce nevoi își ținea Aoife în frâu pentru binele tribului. Îi venea greu să înțeleagă și să admire complicațiile unui asemenea cod de onoare. Aoife îi explica răbdătoare.

— Egoismul lasă-l în seama celor cu caș la gură, spunea ea.

Uneori, în zilele când până și Aoife recunoștea că vremea era prea urâtă, stăteau în yurti. Marghe îi ținea lâna, iar Aoife țesea sau o ajuta să amestece cu apă pulberea cea înecăcioasă pe care o țineau în anticameră – Aoife i-a zis că era din frunze uscate de corax, un soi de cactus negru și tare care creștea vara în pădurile nordului. Din el se prepara un înălbitor foarte puternic.

Marghe o asculta tot timpul cu mare atenție pe Aoife, neștiind ce informații o să-i fie utile mai târziu. Cu toate că Aoife fusese de față când o prinseseră și, ca restul, se făcea vinovată de prizonieratul ei, când vedea cât de mult îi plăcea lui Aoife s-o învețe una-alta, lui Marghe îi părea rău de ea – știa că era în stare s-o rănească dacă așa ar fi reușit să evadeze. În asemenea clipe respira adânc, alungându-și din minte gândurile care o dădeau peste cap, și o ajuta pe Aoife să întindă cu o lopățică de os pasta înălbitoare pe țesătura de lână.

Borri, Marac și Scatha au început și ele să stea mai mult în yurti, căci era Luna Sălașelor, după cum o numeau Echraidhe. Nu peste mult timp venea Luna Cuțitelor, când doar din nesăbuință sau disperare te lăsai dusă de lângă vatră.

În Luna Cuțitelor, spunea Aoife, erau viscole mari, iar crivățul urla din nord, peste Marea de Gheață. Vântul iernatic purta cu el jivine ciudate. Veneau din pustiuri, străbăteau apele înghețate. Cât țineau zilele-beznei și întregul ținut se cufunda în tăcere – o noapte lungă de nouă zile în care cenușiul din zori se preschimba repede la loc în negrul beznei –, fiarele rătăceau în voie prin nordul Tehuantepecului. Viețățile din Pădurea cea Mare – yanomao, care trăia în copaci, scăpăricii, splendidul și rarul giuvaghiar – erau alungate prin văgăuni neștiute, îngropate în giulgiuri de zăpadă, iar în locul lor domneau cyarnacul și gotul. Se zvonea că

cyarnacii erau niște jivine cu patru picioare, mai mici decât caii și mai iuți decât vântul. Oamenii care le văzuseră și rămăseseră în viață spuneau că erau străine și reci ca marii ghețari de munte și că-ți sorbeau căldura și sufletul din tine iute cum se topea gheața la soare. Aveau blana stufoasă, albă ca oasele vechi, își purtau puii golași în pliuri de piele și hăpăiau tot ce mișca.

Iar Marghe asculta tot, savurând talentul povestitoarei și analizând informațiile pe care le afla.

Goții erau cu totul altfel. Foarte înalți – la statură depășeau pe jumătate o femeie călare pe un cal zdravăn. Erau cenușii și costelivi, hălăduind în cețurile reci și în ungherele întunecate de la rădăcina copacilor. Mergeau în două picioare, iar o femeie care văzuse unul, spunea Aoife, i-a descris ochii ciudați, înguști, care, s-a jurat ea pe sângele mamei sale, o priveau cu inteligență. Inteligenți sau nu, goții se hrăneau cu scoarță și licheni de pe copaci sau dezgropați din zăpadă. Aveau fețele rotunde ca niște farfurii și coarne la gură, o blană mițoasă și pestriță – se mai zicea că puteai să stai lângă ei în pădure și nici să nu-i vezi până nu făceau vreo mișcare.

Marghe se-ntreba dacă nu cumva goții aceia fabuloși clădiseră cercul-de-piatră și apoi fuseseră alungați din habitatul lor de creaturile străine cu sânge cald. Numai că nicio Echraidhe nu putea să spună că văzuse așa ceva cu ochii ei. Erau doar povești de demult. Cine știe, poate se stinseseră cu toții încă din vechime.

Pe la sfârșitul Lunii Sălașelor, când vremea îngrozitoare de afară le ținea pe Echraidhe prizoniere în yurturile lor mai bine de două zile la rând, tribul a început să se strângă în cortul imens al lui Levarch, sălașul poveștilor. Cele mai multe femei beau. Cortul circular era scund, iar aerul dinăuntru era încărcat de tot felul de mirosuri: femei nespălate, blănurile și pieile în care erau îmbrăcate, unsoare, duhoarea animalică de bălegar de taar. Era înăbușitor de cald.

Marghe a luat o gură zdravănă de bere – deja se îmbujorase la față, însă și-a umplut iar castronașul cu licoarea întunecată, un pic amăruie. Echraidhe îi ziceau cuirm – era mult mai bună decât locha aia scârboasă. Și-a plimbat privirea prin cort. Nehu, care fusese Levarch înainte, o bătrână cu un glas aducând cu foșnetul frunzelor, istorisea o poveste despre o copilă Echraidhe înfiată de jivinele pădurii. Până și Marghe își dădea seama cât de veche era povestea; frazele fuseseră rostite de-atâtea ori înainte, că păreau un ceremonial. Femeile Echraidhe nu-și mai găseau astâmpărul.

A sorbit iar din bere și și-a lins spuma de pe buze. Până și Levarch era roșie la față și dezlănțuită în purtări. Aoife stătea mai la o parte și împletea ață colorată, iar din când în când ridica ochii de la firele groase cu care-și făcea de lucru. Pe podea, lângă genunchi, avea un castronel pe jumătate plin cu băutură. Borri stătea întinsă cu capul în poala lui Aelle. De cealaltă parte a vetrei, Uaithne sfredelea cu privirea peretele, la câțiva milimetri de creștetul lui Aoife. Nu sorbea deloc din băutura ei. Lui Marghe, amețită de prea multă bere, pletele lui Uaithne i se păreau și mai aprinse la culoare, în focul cine știe căror gânduri crude de sub țeastă. Aerul încăperii părea mai luminos, încărcat de tensiune sexuală.

Firul poveștii lui Nehu s-a apropiat sinuos de sfârșit și, așa cum i se cuvenea, fosta Levarch i-a cerut lui Mairu să-i povestească despre un jaf. Mairu s-a ridicat atunci și și-a întins mâinile cerând tăcere – Echraidhe s-au potolit pe dată. Și-a luat o postură foarte solemnă și i-a comunicat tribului că o să istorisească felul în care ea și soestra ei reușiseră primăvara trecută să șterpelească printr-un vicleșug patru saci de grâne, un sac de dap și o șa de la femeile de pe Pășunile Cântătoare. S-a apucat să se fâțâie trufașă de colo-colo, să se sumețească și să se scălâmbăie, exagerându-și propria viclenie și prostia victimelor sale. Ascultătoarele se tăvăleau pe jos de râs ascultându-i povestea, întreruptă din când în când de strigătele lui Fion, soestra lui Mairu, care le înfățișa fără milă pe locuitoarele Pășunilor Cântătoare drept niște făpturi înzestrate cu înțelepciunea

și inteligența unei râme-de-zăpadă. Când a sfârșit, femeile au bătut din picioare și au ovaționat-o, însă Marghe simțea cum se încinge atmosfera și cum neastâmpărul dă pe-afară în cort. În spate, două femei se sărutau lent, intens, fără oprire, cu hainele de blană descheiate. Marghe s-a uitat cum o mână aspră și întunecată mângâie sânii catifelați ai celeilalte femei și și-a simțit propriii mușchii întinși și umflați pe sub pielea dintr-odată neîncăpătoare. Aerul încins îi usca dureros gâtlejul și îi umfla nările.

Ar fi putut să-și înăbușe și să-și îmblânzească energia sexuală, însă voia să-i simtă flacăra în trup, voia să se bucure că e vie. A întors privirea și a băut cu sete din castronel. Berea o făcea nesăbuită.

Dintr-odată, s-a ridicat hotărâtă de la podea și a întins mâinile să ceară tăcere. Cortul a amuțit într-o clipă.

— Femei Echraidhe... Chiar dacă neaua se așterne afară la un deget de cortul acesta, chiar dacă e ger de-nghează laptele în ugerele taarilor, aș vrea să vă închipuiți un loc îndepărtat, unde femeile asudă în arșița soarelui și se scaldă goale în izvoare de munte ca să se răcorească.

Oho, toată lumea îi sorbea cuvintele! Femeile se aplecaseră în față, cu castroanele la gură. Până și Borri se ridicase în capul oaselor. Marghe i-a făcut cu ochiul lui Aoife, a luat o gură zdravănă de cuirm și și-a dat seama că era foarte beată. Ho-ho, ce-i mai păsa de-acum?

— În astă seară o să vă povestesc despre ținuturi ciudate, despre inimi care bat nebunește în piepturi, despre pietre care ard pe sub pământ ca bălegarul uscat, o întreagă istorie despre patimi, femei puternice și uneltiri.

Și Marghe s-a apucat să le spună cum fusese atrasă în toată povestea care o adusese în lumea lor. A zugrăvit totul în chipul unei călătorii legendare: un trib puternic dintr-un ținut descoperă bogățiile ținutului vecin și hotărăște să pună mâna pe ce-i trebuie. Numai că toate femeile care pătrund pe aceste meleaguri ciudate și necunoscute cad pradă propriei ignoranțe, cu tot cu înfumurarea

și armele lor puternice. Și așa ajung să stârnească pârjoluri cumplite în ținuturile nesigure de la miazăzi și pe pajiștile de la apus, iar oamenii mor pe capete. Nu iau în seamă sfatul înțeleptelor din ținutul acela și, chinuindu-se să țină piept focurilor, le întețesc și mai tare. Și, de parcă n-aveau destule necazuri, în rândurile nou-venitelor se-ntinde o molimă misterioasă, care le răpune pe multe dintre ele.

Marghe se amuza istorisind. În povestea ei, Compania se preschimba într-un sfat al bătrânelor tribului care se ciondăneau între ele ce fiică să trimită ca sol cu propuneri de negoț. Femeia aleasă s-a pregătit vreme lungă pentru misiunea ei. N-a trebuit să schimbe prea multe detalii când a povestit despre antrenamentul de supraviețuire, pe care-l făcuse cu ani în urmă în Deșertul Kalahari și pe culmile Munților Stâncoși, și nici n-a ascuns prea multe când a venit vorba de truda cu care le învățase limba. N-a fost nevoie să-și stoarcă lacrimile când le-a povestit cum murise mama eroinei și cum își luase adio de la îndrăgitele coline verzi și stânci cenușii ale ținutului ei.

Echraidhe au urmat-o pe calea amintirilor despre mirosurile, gusturile, sunetele și imaginile străine, despre pământurile cu brazde hâde ce înconjurau garnizoana pe care-o înălțaseră în ținutul acela ciudat – Portul Central. Au ascultat-o când le-a istorisit despre pășunile pârjolite, despre păstoarele care s-au luptat pentru răscumpărarea lor, despre minunile din Valea Holme și despre călătoria ei pe Pășunile Cântătoare. Le-a evocat teama copleșitoare, gerul cumplit și arșița înăbușitoare pe care le îndurase de-a lungul anilor în călătoria ei singuratică până aici, în Tehuantepec.

A fost un adevărat succes. Marghe s-a clătinat pe picioare în larma ovațiilor și tropăitul asurzitor din picioare. Era plăcut să fii privită ca un om, ca toți ceilalți. Când s-a uitat la Aoife, a observat că i se răsucise cicatricea – surâdea. Fără să mai stea pe gânduri, și-a ridicat iarăși mâinile, cu ochii la Levarch.

— Am istorisit o poveste. Acum am dreptul să-i cer cuiva să spună o poveste?

— Da.

— Atunci aș vrea s-o aud pe Aoife istorisind în ce fel s-a ales cu cicatricele sale.

În aer s-a lăsat o liniște grea. S-a uitat nedumerită în jur. Câteva femei i-au evitat privirea.

— Aoife? a strigat-o, clătinându-se pe picioare.

— Nu, a spus Aoife cu ochi aspri și fără luciu, ca două pietricele.

Marghe nu mai înțelegea nimic. Se așteptase ca Aoife să se apuce să le povestească despre vreo faptă îndrăzneață de eroism care-o lăsase cu răni, despre cum ajunsese să poarte titlul de Angelast. Numai că... Poftim!

Levarch și-a dres glasul.

— Marghe cere doar ce-i al ei. Însă Uaithne se cuvine de drept să povestească.

Capetele s-au întors spre Uaithne, în așteptare.

— Mă supun lui Levarch în tot ceea ce hotărăște, s-a auzit glasul domol și netulburat al lui Uaithne.

Marghe a simțit că o să vomite. Cum de făcuse prostia să se îmbete? Uaithne și-a întins mâinile potrivit ritualului și a început. A povestit totul simplu, la persoana a treia, fără să exagereze și fără să imite pe nimeni:

La sfârșitul anotimpului de pășunat, cu nouăsprezece veri în urmă, Uaithne a căzut la înțelegere cu soestra ei, Aoife, că, la vremea când trebuiau să-și aleagă numele adevărate, o să se unească în căutarea-adâncă și o să-și urmeze amintirile mai departe decât reușise vreodată cineva din tribul lor. Era o făgăduială pe care și-o făceau toate tinerele.

La vremea potrivită s-au retras în yurti, s-au unit în legământul-adânc al soestrelor și s-au cufundat împreună în amintirile mamelor și ale mamelor mamelor. Cum știe toată lumea,

căutarea-adâncă te sleiește de puteri. Orice-ai făgădui purtată de înflăcărarea tinereții, nimeni nu se cufundă de obicei mai departe de trei, patru generații. Însă Uaithne și soestra ei erau femei de ispravă, curajoase și puternice, și credeau că nimic nu-i cu neputință dacă-și unesc forțele. Așa că au încercat. S-au cufundat tot mai adânc, ducându-se tot mai în urmă, până la mamele mamelor mamelor lor și încă mai departe. Până în vremurile când Echraidhe și Briogannon străbăteau Tehuantepec contopite laolaltă și mai devreme, când tribul încă nu părăsise pădurea ca să trăiască pe câmpuri, până la Început, când toți oamenii locuiau laolaltă în Ollfoss, în adâncul Pădurii Gemetelor.

Lui Aoife i s-a părut mai mult decât suficient. Văzuse toate femeile care își dăduseră viață una alteia, generație după generație, într-un șir lung-lung, ce se întindea până-n prezent, până la nașterea ei. Își cunoștea propriul loc în lume și își alesese numele adevărat.

Uaithne însă nu se săturase. Voia să meargă mai departe decât orice femeie înaintea ei, voia să vadă ce se află dincolo de Început. S-a cufundat din ce în ce mai adânc. Aoife s-a împotrivit, a încercat să-și oprească soestra, temându-se pentru soarta amândurora: dacă se adânceau prea mult, nu știa dacă mai puteau să se întoarcă la locul lor adevărat din lume și la ele însele. Și li se terminau puterile. Însă cele două femei erau soestre, erau legate cu legământ-adânc, așa că, atunci când una din ele suferea, suferea și cealaltă – un legământ prezent în tot ceea ce trăiau și simțeau, ca aerul pe care-l respirau.

Uaithne a tras-o pe Aoife și mai în adânc.

Aoife știa că, dacă nu pune capăt cufundării, amândouă ar fi pierdute. A făcut singurul lucru pe care putea să-l facă în clipa aceea: a rupt legământul. Aoife a reușit cumva să se întoarcă în prezent. Uaithne încă zăcea nemișcată, palidă și mută lângă ea. Aoife a încercat s-o trezească, s-o cheme înapoi, însă era tânără și nu știa cum. Uaithne, adâncită cum era în starea ei și luată pe

nepregătite când s-a tăiat legământul care le unise atât de strâns până și în vise de când se născuseră, a rămas fără niciun sprijin. Acum s-a trezit rătăcind singură prin turma ciudată a amintirilor, fără să mai găsească drumul spre casă.

Aoife s-a dus într-un suflet la bătrâna Macha, învățătoarea lui Borri. Machei i-a luat multe zile s-o găsească pe Uaithne și s-o aducă înapoi la propria fire. Iar când s-a întors, a țipat până a lăsat-o vocea. A zăcut bolnavă mult timp. Iar după aceea nu mai îndura să dea ochii cu soestra ei dinainte, așa că s-a dus să trăiască în yurti la Levarch.

Vremea trecea. Lumea care le purta de grijă vedea că soestrele înstrăinate începeau să-și revină, fiecare în felul ei. Aoife stătea mai tot timpul tăcută, iar Uaithne părea să se fi vindecat de pe urma legământului rupt și începuse să meargă călare pe la tribul vecin, Briogannon.

În timpul Lunii cu Iarbă Dulce, Uaithne și Fellyr, una dintre femeile Briogannon, s-au dus și s-au făgăduit una alteia în fața bătrânelor tribului. Apoi, cum e obiceiul când se însoțesc femei din alte triburi, au hotărât să facă fiecare câte un copil în semn de bună-credință. Însă, deși erau iubite și urmau să fie surori de cort, nu aveau nici experiență, nici nu se cunoșteau destul de bine ca să se cufunde destul de adânc împreună și să se aprindă una pe alta îndeajuns cât să zămislească soestre. O să se unească doar cât să se aprindă împreună, a hotărât Fellyr. Numai că Uaithne nu se mai cufundase în căutarea-adâncă de când își alesese numele și îi era teamă. Fellyr s-a cufundat și s-a aprins, pe când Uaithne n-a reușit, însă n-a zis nimic. Neștiind că a fost mințită, femeia Briogannon și-a luat fericită rămas-bun de la Uaithne, care trebuia să se întoarcă la Echraidhe să ceară binecuvântarea familiei sale și a lui Levarch și să-și ia calul și turma cuvenite, plecând apoi să trăiască pe pământurile cu iarbă verde ale tribului Briogannon.

Pe atunci, ținutul înverzit al Briogannonului se afla la trei zile de mers cu calul de Echraidhe. În a doua noapte pe drum,

pe când Uaithne stătea în sacul ei, pregătindu-se de somn, un crâmpei de nor s-a descolăcit din jurul lunii primăvăratice și lumina s-a revărsat din cer, strecurându-se în cort. „Mai încearcă o dată", parcă-i spunea luna. „Te veghez eu." Așa că Uaithne a încercat. Și-a adâncit respirația, și-a încetinit inima și s-a cufundat în timp.

La început, totul a mers bine. A auzit glasurile mamelor din neamul ei strigând-o, însă nu le-a ascultat; venise ca să-i dea atenția cuvenită trupului ei, să asculte ritmul sângelui și al oului, să prindă rod. Doar că atunci a strigat-o un glas mai străin decât restul și, o clipă, Uaithne i-a dat ascultare. Clipa s-a preschimbat în ceasuri și ceasurile s-au preschimbat în zile, iar glasul a condus-o pe Uaithne tot mai adânc în trecut, dincolo de hotarul Începutului. Nici acum nu știe nimeni cât a rămas Uaithne pierdută în trecutul îndepărtat, țeapănă și abia respirând. Când și-a revenit, zăpezile se așternuseră grele pe acoperișul cortului și pielea îi atârna pe oase.

Când a ajuns în sfârșit la Echraidhe, toată lumea a observat cât de slabă era și cât de ciudat arăta. Puțină lume s-a încumetat s-o întrebe, însă nu le-a răspuns. Atunci când Levarch i-a vorbit aspru, îngrijorată, Uaithne i-a răspuns că vorbise cu zeița morții, care o împuternicise să-i țină locul în ținutul acela în chip de Duh al Morții și că aștepta doar un semn ca să-nceapă judecata despre care se vorbea din vechime. Nimeni nu-i putea nega mărturia. S-a întors să trăiască în tribul ei, fără s-o pomenească pe Fellyr din Briogannon, fără să mai amintească de jurământul față de ea. Așa că n-a trimis nicio vorbă și niciun nod drept știre iubitei sale, care o aștepta încă pe pajiștile Briogannonului.

Cu cât trecea timpul, Fellyr se îngrijora tot mai tare văzând cât lipsește iubita ei. N-a mai stat să se sfătuiască cu bătrânele, ci a pus șaua pe cal și a călărit într-un suflet. După două zile de mers fără oprire, fără somn, înnebunită de griji și înfometată, a ajuns la tabăra de vară a tribului Echraidhe. Când a văzut-o pe

Uaithne muncind singură lângă țarcurile cu taari, a descălecat și și-a îmbrățișat iubita, plângând de bucurie. Însă Uaithne a împins-o cât colo și i-a zis că nu mai vrea să se însoțească cu o Briogannon, că avea alte sarcini acum și că-și retrage jurământul.

Ei bine, când Fellyr din Briogannon și-a dat seama că iubita ei se descotorosea de ea ca de o cizmă veche, toată îngrijorarea i s-a preschimbat în furie și în durere, așa că și-a scos cuțitul din teacă. Uaithne e o luptătoare pricepută, nimeni n-are cum să nege, așa că a doborât-o pe Fellyr și i-a luat cuțitul.

Fellyr zăcea înfrântă, plângând în iarba proaspătă și, în loc de milă, Uaithne i-a arătat doar cruzime.

Aoife, care prinsese calul speriat al femeii Briogannon pe lângă cortul lui Levarch și îi căuta călăreața, a nimerit tocmai când Uaithne se pregătea să facă moarte de om. Îi pusese genunchiul în piept lui Fellyr și nu mai vedea decât tăișul ascuțit al cuțitului lipit de beregata moale. Nu mai era vreme să strige după ajutor. Aoife s-a repezit la ea și a doborât-o de pe Fellyr.

Uaithne s-a luptat ca un demon, de parcă n-ar fi știut că are de-a face cu femeia care-i fusese soestră pe vremuri. Cu tăișul cuțitului i-a spintecat lui Aoife obrazul și nasul, iar cu mânerul i-a spart fața. Orbită de sânge, Aoife a bâjbâit prin iarbă după o piatră și a izbit-o pe Uaithne în tâmplă cu ea. De-abia după ce-a mai lovit-o de două ori în țeastă a dat Uaithne drumul cuțitului și s-a prăbușit peste Fellyr, care zăcea mai departe la pământ, albă la față...

Cineva a pus pe foc niște bălegar, care a trosnit, împroșcând tăcerea cu scântei. Beată cum era, Marghe simțea că lumea se destramă și își iese din țâțâni în jur. Cum întorcea capul, cum începea să se învârtă cortul cu ea. Uaithne a închinat batjocoritor castronelul în cinstea ei.

— Ți-a plăcut povestea?

— N-ai terminat, a spus Levarch mâhnită și s-a întors spre Marghe. Femeia Briogannon s-a întors printre suratele ei și și-a luat numele de Ojo, care în graiul lor înseamnă „deochi". Peste un an, când s-a născut fiica ei, i-a dat tot numele de Ojo. Iar Ojo cea mare și surorile ei de cort au jurat s-o ucidă pe Uaithne. Au venit de multe ori peste noi. Mă tem că în curând o să fie război între triburile noastre. Așa că acum, în loc să facem schimb de știri și iubite cu ele, ne păzim turmele zi și noapte.

Marghe s-a trezit cu mult înainte de revărsatul zorilor, cu o durere crâncenă de cap și starea de rău specifică mahmurelii în tot corpul. În cort era frig și nu se-auzeau decât răsuflările a patru femei adormite. Îi era sete, însă urciorul cu apă era gol și vezica îi era plină.

Tremurând ca varga, a luat urciorul și a ieșit să se ușureze. În tăcerea adâncă dinainte de zori, zăpada scârțâia zgomotos sub cizme. Urina îi mirosea iute și toxic, stropii ardeau zăpada, stârnind norișori de aburi în aer. S-a ridicat, a acoperit urina cu zăpadă și și-a încheiat haina îmblănită. Ce bine-ar fi fost dacă se putea descotorosi la fel de ușor de greșeala din ajun.

Jgheabul avea o pojghiță de gheață, a trebuit s-o spargă cu osul sprijinit de gard. A cufundat urciorul în apa care-i îngheța mâna până la os. A băut, i-a venit să vomite, apoi a mai băut niște apă și a umplut la loc urciorul. Și-a vârât mâinile la subsuori, bucurându-se că o dor. Așa îi trebuia.

Una dintre femeile care păzeau turma, din care nu se vedea decât un morman de blănuri pe un cal, s-a apropiat de ea.

— Mai e mult până se luminează de ziuă, a spus ea curioasă.

În ruptul capului nu te-ar fi întrebat ceva verde-n față, și-a zis Marghe, apoi a încuviințat, sperând că femeia o s-o lase în pace. S-a gândit în treacăt dacă s-o doboare de pe cal și să fugă. Numai că femeia rămânea tot timpul un pic mai la o parte, cu mâna pe

cuțit – era o măsură de siguranță elementară. Chiar dacă reușea să evadeze, tot degeaba. Aoife i-ar fi dat de urmă în câteva ore.

— Nu doar tu te-ai trezit cu noaptea-n cap, a deschis femeia discuția. Uaithne a plecat spre nord-est când nici n-apuseseră lunile.

Femeia fusese de pază toată noaptea, și-a dat seama Marghe, așa că probabil nici n-auzise cum o umilise străina pe Aoife de față cu tribul. Nu-și putea imagina că Marghe n-avea nici cel mai mic chef să afle ce face Uaithne. Punând în practică o tactică învățată de la Aoife, a ignorat-o pur și simplu pe paznică până când aceasta și-a mânat calul în mijlocul turmei adormite de taari.

Marghe și-a studiat zăpada de pe cizme. Uaithne dispărea adesea zile în șir, nimeni nu știa unde se duce. De ce-ar fi fost altfel de data asta? Însă simțea că e.

Avea deja destule griji pe cap. Luând încă o gură de apă atât de rece, că îi ardea gâtlejul și măruntaiele, a lăsat urciorul în zăpadă și și-a scos comuniceasul din buzunar.

— În concepția tribului Echraidhe, termenul de soestre le desemnează pe acele femei care se nasc după ce mamele lor reușesc cumva să-și sincronizeze bioritmurile și, printr-un proces probabil similar tehnicii prin care poți să ajungi să-ți controlezi uneori sistemul nervos autonom, își stimulează reciproc ovulele, până când se divid.

Părea de-a dreptul bizar, însă Echraidhe reușeau să se reproducă și, dacă n-avea cumva de-a face cu un trib de nebune sau de mincinoase, atunci se presupunea că unele fiice, numite soestre, nu erau genetic identice cu mamele lor. Ceea ce era imposibil. Numai că se întâmpla cu adevărat. Cum?

— Ipoteză: această stimulare a ovulului unei alte femei reușește cumva să transforme informațiile genetice recesive în informații dominante.

Așa s-ar fi explicat unele diferențe care țineau de culoarea ochilor sau a părului. Dar cele care țineau de înălțime sau structura

osoasă? Nu deținea destule informații ca să decidă dacă se puteau explica prin diferențierea fătului în pântecele matern.

A mai băut niște apă.

— Starea de transă profundă prin care se reproduc a dobândit un caracter mitic în concepția tribului Echraidhe. Acest ritual de trecere constă într-o transă rituală numită „căutarea-adâncă", prin care, potrivit concepției lor, adolescenta are acces la amintirile strămoașelor sale. Transa poate fi atât de profundă, încât uneori declanșează o stare de psihoză și durează suficient de mult timp încât să ducă la deteriorarea fizică a subiectului.

Echraidhe credeau că pot să retrăiască amintiri din vieți trecute, așa cum alte popoare credeau în zei, reîncarnare, focul iadului sau damnare. Nu avea de gând să emită vreo judecată în privința asta.

A apăsat iar pe ÎNREGISTRARE, apoi s-a răzgândit și a închis aparatul. Nu-i mai rămâneau decât puține ore de înregistrări pe cip. Putea să se lanseze oricând în tot felul de speculații. Când cipul o să fie plin, va trebui să-și întoarcă ochii de la prezent, de la perspectiva ei de cercetătoare a unui trib primitiv, și să privească spre viitor. Dar cipul încă nu era plin.

A intrat în cort și a legat pânza la loc. Reușea să vadă în jur doar cât să nu calce pe nimeni în picioare. Aoife s-a mișcat pe salteaua ei.

— Aoife?

N-a răspuns, însă îi simțea privirea în întuneric.

— Îmi pare rău, nu...

N-avea cum să-i explice tot ceea ce simțea.

— Îmi pare rău, a repetat ea.

A doua zi și în zilele următoare, Aoife o tot trezea înainte să se crape de ziuă și stăteau pe câmp până se lăsa noaptea. Marghe se întreba dacă voia s-o țină la adăpost de vreun pericol.

De data asta, nu mai stătea la povești. Aoife avea mereu un aer sumbru și nu deschidea gura decât ca s-o învețe să distingă

între venele și arterele de la beregata taarului și să-i arate pe care trebuia s-o spintece dacă voia ca animalul să moară cât mai repede. Sau ca s-o învețe să jupoaie cu cuțitul dintr-o bucată un taar sacrificat. Lecțiile nu se mai terminau, Marghe avea impresia că Aoife încerca s-o învețe într-o singură iarnă absolut tot ceea ce trebuia să știe o Echraidhe. Se întreba de ce. Înainte de seara aceea din cortul lui Levarch, acțiunile lui Aoife i s-ar fi părut arbitrare, însă acum se întreba ce anume se aștepta femeia să se întâmple de o trudea atât de nemilos.

Marghe încă îi purta pică lui Aoife, doar o ținea prizonieră, era tot timpul cu ochii pe ea, împiedicând-o să trăiască liber. Însă în timp ce munceau pe câmp, iar Aoife îi repeta cu răbdare lucruri absolut elementare pentru ea, Marghe își dădea seama – deși încerca din greu să îndeplinească sarcini pe care orice copilă a tribului le făcea cu ochii închiși – că, de fapt, nu era atât de diferită de ea. Aoife nu făcea decât ceea ce i se părea corect și era la fel de singură ca ea.

Noaptea, ridicau amândouă capul, ciulind urechea la auzul oricărui tropot de cal, și se culcau la loc când își dădeau seama că nu e Uaithne.

În a cincea noapte după incidentul din cortul lui Levarch, Marghe s-a trezit în întuneric și a ascultat cu atenție. Copite de cal. Uaithne. Și-a tras cu greu cizmele în picioare – erau la fel de țepene ca brațele.

Pe cer nu se zărea aproape niciun nor. Lunile nu răspândeau nicio lumină, însă stelele se vedeau pe cer, într-un brâu răsucit, parcă bătut cu pietre scumpe vechi. Aerul era proaspăt și translucid. Auzea foarte limpede calul, așa cum îl auzeau și altele – pânzele de cort s-au dat deoparte și femeile s-au apucat să tropăie din picioare ca să-și încălzească tălpile în cizmele trase în grabă.

Aoife a venit lângă ea, aproape.

— S-a întors Uaithne, a spus Marghe și a simțit-o cum clatină afirmativ din cap.

Dintr-odată i-a venit s-o ia în brațe și s-o strângă la piept pe femeia aceea măruntă, cu chipul ei aprig, s-o apere de suferințele care o așteptau. Simțea un nod dureros în gât de la atâta singurătate.

Tropotul de cal se apropia, auzeau suflarea gâfâită de animal alergat până la epuizare. Și apoi au sosit. Cineva a ținut caii și Uaithne a alunecat jos din șa, înălțând brațele.

— A început! a strigat ea.

La lumina stelelor, sângele de pe mâinile ei părea negru.

CAPITOLUL 8

Peste noapte, cerul a rămas senin, iar spre dimineață negrul nopții a început să pălească, preschimbându-se într-un bleumarin închis. Aerul era tăios și sticlos de la ger. Odată cu schimbarea vremii, venise timpul ca din turme să fie sacrificate animalele bolnave sau slăbite, pentru ca restul să reziste peste iarnă cu nutrețul rămas, iar din carnea, oasele și sângele celor ucise să-și întrețină tribul vlaga cât țineau Luna Cuțitelor și Luna Tăcerii, când întreaga lume părea aproape să înțepenească locului, ca apoi să se rotească iarăși, până la primăvară.

În zăpada ce împrăștia sclipiri de sticlă spartă, taarii forfoteau temători, mânați spre țarc de Marghe, Aoife și alte femei din trib. Femeile se strigau una pe alta, țipau la animalele nătânge, care se îmbulzeau zăpăcite, și suduiau când vreun taar mai îndrăzneț încerca s-o ia la goană spre libertatea câmpiei. Cosițele lui Uaithne parcă ardeau în soare ca un șuvoi de aur irlandez topit când se repezea după câte un animal, doborându-l la pământ, îngenuncheat, fără vlagă.

Marghe se întreba cum se simțise oare taarul când se crezuse doar o clipă scăpat, ca îndată să se prăvălească în zăpadă, într-o rafală rece și vijelioasă de râs.

Marghe încerca discret să rămână tot timpul în cealaltă parte a turmei față de Uaithne – Uaithne, cu dinții ei strălucitori, mai albi decât zăpada, râzând și năpustindu-se pe cal când într-o parte, când într-alta, Uaithne cea puternică, plesnind de sănătate și fără nicio mustrare de conștiință pentru ceea ce făcuse. Câteva femei îi țineau isonul. Tăcerea cutremurată din noaptea trecută lăsase loc mormăielilor, care după o vreme amuțiseră resemnate,

iar acum lumea se liniștise, acceptând pur și simplu situația: da, Uaithne a ucis o Briogannon, a stârnit vrajba între triburi și, din pricina ei, se putea ca niciuna să nu apuce primăvara, însă era o Echraidhe, sora lor, iar nebunia ei – dacă nebunie era – ardea cu o flacără mândră și frumoasă.

Aoife n-a zis nimic. Din seara dinainte nu mai scosese o vorbă.

Echraidhe s-au apucat să aleagă animalele de sacrificiu, lucru care cerea trudă și haos: femeile plesneau animalele peste crupă cu palourile, răsuceau lațuri prin aer, separau taari parcă la întâmplare și-i mânau într-un capăt al țarcului. Marghe s-a uitat ce face Aoife și a încercat să-i urmeze exemplul, împingând cu paloul câte un taar mai bătrân, slab sau șchiop și scoțându-l dintre semenii mai sănătoși. Puțin a lipsit odată să n-o calce doi taari în copite, când fugeau orbește să scape de palourile ce vâjâiau prin aer – a trebuit să se strecoare în patru labe prin zăpada împroșcată de bălegar proaspăt. Când a ridicat ochii, Uaithne o privea cu o intensitate aproape sexuală. Marghe s-a înroșit. Uaithne a întors capul râzând.

Era aproape prânzul de-acum, iar Aoife tot nu spunea nimic. Marghe era agitată. Se tot fâțâia în toate părțile, nesigură pe picioare, clipea prea tare din ochi, își arunca lațul aiurea și întorcea capul de cum zărea vreo umbră prin preajmă, de teamă să nu fie Uaithne. Când Mairu a fluierat, dând semnalul de prânz, Marghe era stoarsă de puteri. Marac, Scatha și două fete pe care nu le știa au adus castroane cu dap și grăunțe. S-a apucat să mănânce.

Lângă ea a apărut o femeie a cărei umbră se lungea întunecată pe zăpada împănată cu bulgări de gheață. A ridicat privirea, crezând că e Aoife. Era Uaithne. S-a sprijinit de țarc, cu gluga pe cap și zăpadă în păr. Avea o piele foarte netedă, catifelată și proaspătă, îmbujorată de la efort. Mănușile și le vârâse sub centură, lângă cuțit. Mânerul sculptat din os se tocise și se netezise cu timpul sub mâna ei. Uaithne i-a zâmbit.

— Mai bine-o mănânci până nu îngheață, i-a zis ea arătându-i din cap gălușca de grăunțe cu unt pe care Marghe o dusese la gură.

Marghe, știind prea bine că n-o să fie-n stare să înghită nimic, a pus-o la loc în castron. Aoife nu se vedea nicăieri. Uaithne și-a scos cuțitul și s-a apucat să-și curețe mizeria și unsoarea de sub unghii.

— De ce-ai rămas? a întrebat-o pe un ton lejer.

— De ce-am rămas?

Firișoarele aurii de pe degetele îi luceau în soare, la fel și tăișul negru, lustruit, ce părea din bronz. Marghe s-a întrebat dacă o ucisese pe femeia din celălalt trib chiar cu cuțitul acela, împlântat și răsucit în stomac.

— Da, a zis Uaithne.

Cuțitul i-a alunecat puțin din mână, tăind-o până la sânge. N-a părut s-o deranjeze.

— De ce-ai rămas și de ce-ai venit?

Pentru că m-ați luat cu forța, îi venea să-i răspundă. *Pentru că era să-mi înfigi sulița-n burtă și Aoife m-a azvârlit în șaua ei.* Însă Uaithne rămăsese cu privirea pierdută peste câmpia acoperită de zăpadă, așa că Marghe a simțit că deja nu mai aștepta să-i răspundă, deja avea un răspuns.

— Și de ce-ai trimis-o pe cealaltă? Ca să mă pună la încercare?

Cealaltă? Unde era Aoife? Nu îndrăznea să întoarcă privirea să se uite după ea.

— Oricum, am trecut de toate încercările ei, a continuat Uaithne.

Sângele i se prelingea în zăpadă – în picături perfect rotunde, rubinii.

— Ei, m-a amenințat ea, a căutat să-mi afle slăbiciunile, însă i-am râs în nas când m-a amenințat cu glasuri demonice care dau roată lumii, cu lumini ucigașe și plute ce alunecă pe șuvoaie de aer mai iute ca orice cal în galop.

Sănii. Femeia îi vorbise despre relee, lasere și sănii.

— I-am arătat ce-nseamnă să te pui cu Duhul Morții. M-am arătat vrednică. Nu i-am luat în seamă rugămințile și am ucis-o încet, pe bucățele. Bucăți-bucățele, a zis rar Uaithne, apoi a părut să se dezmeticească dintr-odată, revenind în prezent. Așa că de ce-ai mai venit? Să mă pui la-ncercare?

Când avea opt ani, Marghe s-a repezit într-o dimineață afară pe ușă, să se joace într-o cascadă cu ape fierbinți, aburinde, însă în ultima clipă mama a prins-o de braț și i-a zis că nu are voie să iasă până nu face curățenie în camera ei. Marghe s-a smuls din strânsoare și i-a zis smiorcăindu-se: „Bine, dar am făcut deja." Putea să jure că Uaithne îi vorbise pe același ton.

Fără să se gândească, i-a răspuns cum îi răspunsese și mamei atunci.

— Nu te cred.

Însă o credea.

Uaithne și-a vârât mâna însângerată în buzunar și a scos ceva ce sclipea în soare. Marghe a întins automat mâna să-l ia. După ce ținuse atât timp în mână numai obiecte din os, lemn și piele, metalul i se părea lucios și lunecos la atingere.

Un comuniceas. Stricat.

— Vezi, și tu porți unul la fel.

Marghe a studiat comuniceasul. N-avea cum să afle al cui era. Simțea în mațe apăsarea spaimei, ca o bulă de aer ce tot creștea și creștea.

— Când l-ai luat? Cât e de-atunci?

— Șaișpe luni, poate mai puțin, a răspuns Uaithne ridicând din umeri.

Winnie. O omorâse pe Winnie.

— Mi-ai ucis asistenta, a spus ea mâniată dintr-odată.

— I-am tăiat degetele de la mâini, a spus Uaithne ridicând iar din umeri, apoi i le-am tăiat pe cele de la picioare, numai că mă tot punea la-ncercare, mă amenința cu plutele de demoni cu lumini

ucigașe, să vadă dacă poate să mă oprească. Așa că i-am tăiat mâinile ca să-i arăt că sunt vrednică...

Marghe și-a scuturat capul, încercând să se dezmeticească parcă dintr-un vis, numai că soarele a rămas la locul lui, aburul răsuflării i-a atârnat mai departe în aerul înghețat, iar femeia de lângă ea i-a povestit mai departe cum o ucisese pe Winnie Kimura, cum o torturase până la moarte.

— ...înainte să moară, țipa ca un mânz de două zile, până i-am tăiat limba. A rezistat mult. Mi-ai trimis soli puternici.

Respiră adânc. Inspiră. Expiră.

— N-am trimis niciun sol, a zis ea, după care și-a amintit că-i spusese deja lui Uaithne că Winnie era asistenta ei.

— Mi-a zis c-o să vii și ai venit, i-a răspuns Uaithne cu un zâmbet viclean. Era să mă păcălești – ai venit pe cal, nu pe plută. Însă te cunosc. Te-am mai văzut.

Și-a trecut cuțitul în cealaltă mână. Mânerul era însângerat.

— Mi-ai vorbit când visam cu ochii deschiși, a început ea, trecând treptat la intonația rituală. Căci m-am cufundat în trecut și am văzut Moartea cu ochii. Acum ai venit la mine și ne-am cufundat împreună în prezent. Vorbește-mi, cântă-mi, zi-mi ce trebuie să fac.

Ochii îi sticleau de adorație nebună ca două cristale de gheață; Marghe s-a înspăimântat. În coaste simțea un junghi dureros, carnea îi tremura sub piele. Broboanele de sudoare de pe față au început să-i înghețe.

— Marghe, s-a auzit un glas din spatele ei.

Marghe a îndrăznit să întoarcă doar o idee capul. Aoife stătea cu mâinile goale, într-o postură de dansatoare gata să-și ia elan, cu ochii pe cuțitul din mâinile însângerate ale lui Uaithne.

— Marghe, nu-i nevoie de tine aici, a spus încet, fără să se miște.

Uaithne începuse să se legene.

— Du-te în yurti, s-o ajuți pe Borri.

Marghe s-a îndepărtat încet, cu spatele, până a simțit că nu mai puteau să pună mâna pe ea și nici s-o audă, până a simțit că i se înmoaie picioarele, așa că s-a oprit. Aoife i-a vorbit încet soestrei sale, venind mai aproape de ea. Uaithne s-a oprit din legănat; Marghe s-a întrebat ce-i spunea. Aoife și-a pus blând mâna pe brațul lui Uaithne, vorbindu-i mai departe. I-a arătat taarii. Uaithne a clătinat din cap, ascultând-o. Aoife a vorbit mai departe. Uaithne a zâmbit, a bătut-o pe Aoife pe spate, și-a vârât cuțitul în teacă, părând pe jumătate distrată. Apoi a râs și a plecat. Aoife s-a dus la Marghe.

S-au întors în tăcere la yurti. În prezența lui Aoife, Marghe se simțea pe deplin în siguranță, ceea ce o neliniștea profund – știa de unde vine senzația: își lăsase propria siguranță personală în grija lui Aoife. Iar asta o speria aproape la fel de tare ca Uaithne.

Turma sacrificată i-a apărut în vis: zvâcnirea cuțitelor roșii, sângele revărsându-se peste brațele vânjoase care țineau de gât taarii îngroziți, umplând vasele de pământ. Doar până la jumătate, a spus Aoife, altfel ulcelele o să se spargă la îngheț. Uaithne a luat un castron, i-a zâmbit cu o înclinare din cap și a băut, a băut până când lichidul roșu și lipicios i s-a prelins în jos pe bărbie, apoi pe firele ude și lipite ale hainei îmblănite, și a început să se întindă în cort ca un ochi întunecat de apă. Învață să înoți, i-a șoptit Uaithne, învață să înoți, iar copilele tribului râdeau și se împroșcau și se hârjoneau în sângele care se înălța tot mai mult, până i-a ajuns la bărbie, înecând-o cu valuri vâscoase.

Marghe s-a ridicat gâfâind în capul oaselor din sacul de noapte. Toată lumea dormea. Vatra încă răspândea o lumină roșie, ce se răspândea în cortul greu de suflarea atâtor oameni. A bâjbâit după haina de blană.

Ningea, fulgii cădeau încet, fără zgomot. A luat-o la pas, îndepărtându-se de yurtu, de țarcuri, trecând pe lângă cortul lui Levarch, până a rămas singură în întunericul amuțit. Mai era puțin și veneau

zilele-beznei: cele nouă zile de amurg prelungit. Ajunsese să urască din tot sufletul Tehuantepec.

Comuniceasul arăta că mai erau ore bune până-n zori. Ar fi putut să meargă mai departe prin pustiu, până n-o mai țineau picioarele. Zăpada i-ar fi acoperit urmele. Cel mai probabil ar fi răpus-o foamea și frigul din sălbăticie până s-o găsească Aoife. Poate că mai bine murea decât să trăiască aici ca un animal domesticit, bun de prăsilă – ca să împrospăteze sângele și să îmbogățească zestrea genetică a tribului.

De prăsilă. A izbucnit în râs mergând mai departe, iar neaua moale i-a absorbit hohotele; hăul negru o pândea din toate părțile, gata s-o înghită. Hăul era alcătuit din multe lucruri: gerul, lumea străină, virusul, propriile spaime. La un moment dat avea să rămână fără vaccin. Însă, dacă reușea să evadeze, ar fi murit de frig. Sau ar fi prins-o. S-a oprit. Zăpada îi cădea pe față și pe păr. Putea să moară și dacă rămânea. A pornit mai departe. Însă dacă evada, ar fi putut s-o trimită pe Uaithne după ea, cu cuțitele ei care tăiau degete și limbi...

S-a așezat în zăpadă, fără să țină seama de gerul cumplit, și și-a scos comuniceasul. Așa putea să-și expună gândurile. Doar era o femeie rațională. Nu-i rămânea decât să enumere toate opțiunile rămase și să ia decizia cea mai indicată.

— Problema: supraviețuirea pe termen lung a Reprezentantei CCE Marguerite Angelica Taishan. Opțiuni: să renunțe și să rămână definitiv aici, în tabăra Echraidhe; să încerce chiar acum să evadeze; să încerce să evadeze mai târziu, când Echraidhe o să slăbească vigilența. Informații pertinente de luat în considerare: unu, să presupunem că reușește să evadeze – unde se duce? Nu știe unde se află. Chiar dacă ar reuși, printr-o minune, să ajungă în Portul Central înainte să i se termine capsulele cu vaccinul experimental, tot poate să moară. Însă cel puțin ar avea la dispoziție aparatură medicală.

S-a oprit, s-a gândit o clipă la discuția pe care o avusese cu Lu Wai pe tema virusului și a continuat:

— În privința direcției, cel mai important ar fi să se afle la adăpost când o să rămână fără capsule și o să se îmbolnăvească.

A scos din buzunar fiola de FN–17, și-a vărsat capsulele cu grijă în palmă și le-a numărat, punându-le la loc pe rând.

— Dacă se presupune că virusul are o perioadă de incubație de treizeci de zile și factorul de siguranță e asigurat, virusul urmează să se manifeste peste aproximativ patru luni. Așadar, dacă va încerca să evadeze, e cazul să se îndrepte spre cel mai apropiat adăpost, indiferent unde s-ar găsi.

Era prea întuneric să consulte harta, însă o studiase deja de nenumărate ori. Nu prea o ajuta. Tot încercase să calculeze cât de departe se afla tabăra de iarnă de cercul-de-piatră și cât ar fi făcut pe cal până acolo, însă mai toată călătoria atârnase în șa cu capul în jos și n-avusese cum să consulte busola. Tabăra putea să se afle oriunde pe o rază de o sută și mai bine de kilometri de acolo. Își calculase opțiunile cu un șiret aruncat, ținând cont de scara hărții. Oriunde s-ar fi aflat, cu excepția zonei de la sud-vest de cerc, se ajungea mai repede la Ollfoss sau măcar la Pădurea Gemetelor decât în Valea Holme. Prin urmare, ar fi făcut mai bine s-o ia spre nord și apoi spre est, spre Ollfoss. Însă cât s-o țină spre nord și cât spre est depindea de locul unde se afla și habar n-avea unde se află.

— O a doua posibilitate de luat în considerare: să aștepte declanșarea virusului aici, în tabăra Echraidhe? Borri pare o tămăduitoare pricepută. Un contraargument ar fi pericolul la care se expune în prezența lui Uaithne.

Începeau să-i amorțească picioarele. A închis ochii, a respirat rapid de trei ori, scufundându-se automat într-o ușoară transă, și s-a concentrat să-și pună sângele în mișcare în vene și în capilarele degetelor de la mâini și picioare. Și-a simțit picioarele ceva mai calde și a început să tremure iar.

— O a treia posibilitate...

Comuniceasul a clipit, emițând o lumină gălbuie – cipul era plin. S-a uitat în gol la el. Pâlpâia mai departe. L-a închis, l-a vârât în buzunar și l-a scos iar. Poate visase. A apăsat pe ÎNREGISTRARE. Luminița gălbuie a clipit iar, așternându-i pe vârful degetelor un luciu portocaliu. A pâlpâit așa vreun minut, apoi s-a oprit automat.

Marghe a rămas în zăpadă, singură, la mii de milioane de kilometri de casă. Acum nu-i mai rămăsese nimic. Nu a plâns: acolo, în nord, lacrimile i-ar fi înghețat pe loc și i-ar fi zgâriat obrajii.

Luna Cuțitelor.

Marghe ieșea mai rar să călărească cu Aoife. Și dacă se înfofolea mai bine pe sub haina îmblănită, tot îngheța. Acum înțelegea de unde-și luase luna numele: gerul parcă îi înfigea o mie de cuțite în plămâni. Aoife i-a croit o mască pentru zăpadă dintr-o bucată din pâslă de taar pe care și-o fixa peste nas și gură. Dar și-așa respira tot greu, însă ieșea cât mai des pe câmp. De câte ori ardeau flăcările în vatră, luminând yurtiul, o vedea parcă aievea pe Uaithne din vis și tot sângele. Pe câmp putea să uite o vreme de Uaithne, să se uite la albul nesfârșit și la cerul mereu schimbător, să asculte scârțâitul stins al șeii și al zăpezii sub copitele cailor.

Odată, când ieșiseră pe cai, Aoife s-a aplecat în față și Marghe a observat că-și îndreptase atenția asupra unui punctișor din zare. Parc-ar fi avut în fața ochilor un râu cu ape zbuciumate strecurându-se în albia îngustă a unui defileu. Urmărindu-i privirea, a văzut atunci un punct negru care putea fi o călăreață. Aoife și-a dus mâna la praștie. Cuprinsă pe neașteptate de un val de adrenalină, Marghe și-a scos și ea praștia și și-a vârât bine frâiele calului sub coapsă, ca să-și elibereze mâinile, fără să-și dea seama decât mai târziu de cine se temea de fapt: de Uaithne.

Punctișorul negru s-a topit în zare.

— Nu-i nicio primejdie, a spus Aoife fără să se uite la ea.

Marghe și-a vârât praștia înapoi sub curea și a apucat frâiele. O vreme au călărit în liniște.

— Aoife, Uaithne a ucis... pe cineva din familia mea. Acum cred că vrea să mă ucidă și pe mine, a spus Marghe cu glasul înăbușit sub masca de zăpadă.

Aoife cerceta mai departe zările.

— Ești Echraidhe, a răspuns ea mecanic. Echraidhe e singura ta familie. Uaithne e Echraidhe. N-o să ucidă pe nimeni din familia ei.

— Tu n-ai ucide pe nimeni, așa e. Însă nu înțelegi că Uaithne nu mai e Echraidhe sau nu se mai consideră Echraidhe? Se crede Duhul Morții și nu răspunde decât în fața zeiței morții. Sunt încă teafără doar pentru că nu s-a hotărât dacă sunt aici ca s-o pun la încercare sau sunt chiar marea zeiță în carne și oase.

Aoife a rămas tăcută.

Marghe și-a smuls masca de pe față.

— Ascultă-mă. Femeia asta e nebună. Deja a încercat să te ucidă chiar pe tine, soestra ei, o Echraidhe din familia ei, iar acum a târât tot tribul într-o răfuială pe care nimeni n-o dorește de fapt. Ce alte dovezi îți mai trebuie ca să te convingi că trebuie neapărat s-o oprești?

— Nu se poate face nimic. Uaithne e Echraidhe, eu sunt Echraidhe. Tu ești Echraidhe.

Marghe a încercat să-și aleagă cu mare grijă cuvintele.

— Hai s-o luăm așa: pentru binele hergheliei, din când în când trebuie să jugăniți armăsarii tineri și să-i ucideți pe cei care se arată prea bătăioși. Uaithne se poartă ca un armăsar nărăvaș care seamănă zâzanie în trib. Trebuie potolită.

— E Echraidhe, a spus Aoife tulburată. Nu e iapă.

— Întocmai, de-asta trebuie să te gândești bine la ce-i de făcut. Și să găsești o rânduială nouă. Uneori vechea rânduială nu e de-ajuns.

— Vechea rânduială a fost întotdeauna de-ajuns.

— Nu. Nu a fost.

Marghe simțea un șuvoi de cuvinte gata să i se reverse de pe limbă ca o lavă fierbinte.

— Câte yurtu sunt în tabăra de iarnă?
— Cincizeci și patru.
— Câte yurtu aveați în tabăra de iarnă pe vremea când Levarch dinainte era Angelast?
Aoife n-a răspuns. Marghe a continuat, ducându-și mai departe argumentul:
— Mai mult de cincizeci și patru de corturi, probabil pline, nu pe jumătate goale, ca acum. Aoife, înțelegi ce-nseamnă asta: Echraidhe e pe moarte. Trage să moară de mult, de când s-a rupt de Briogannon. De când nu mai face negoț și s-a izolat de restul triburilor. Aici e vorba de...
Cum putea să-i explice în alți termeni conceptul de *densitate minimă a populației*?
— Un trib mic are nevoie de trata. Gândește-te la sănătatea copiilor, la micuțele Licha și Kaitlin. N-au cum s-o ducă doar cu grăunțe și unt în iernile cu zăpezi mari. Au nevoie de verdețuri, de fructe proaspete, de pește. Iar de așa ceva nu poți să faci rost decât prin trata.
A respirat adânc și a continuat:
— Ești Angelast. Oprește-o pe Uaithne. Du tratative cu Briogannon. Vechea rânduială nu e întotdeauna cea mai bună.
Mergeau mai departe călare prin zăpadă. Aoife se uita pierdută în zare.
— E război, a zis ea până la urmă. Nu se mai poate face nimic acum.
— Poți să faci ceva să nu mai fie.
— Nimeni n-a mai făcut așa ceva.
Oare Aoife o întreba de fapt ce era de făcut?
— Mergi cu Uaithne la Briogannon și zi-le că ea a fost de vină dintre noi. Că nu a făcut deloc bine, că ne pare rău. Că o să le despăgubim pentru ce-au pierdut și că le promitem să nu se mai întâmple a doua oară. Să vedem împreună cum putem să punem capăt vrajbei dintre noi.

Aoife încă părea s-o asculte cu atenție, așa că Marghe și-a căutat cu mare grijă cuvintele.

— Împrejurările se schimbă. Uneori trebuie să facem lucruri noi, pe care nu le-a mai făcut nimeni. Și strămoașele voastre au făcut lucruri noi la vremea lor. O să fii Levarch. Folosește-te de rangul tău ca să-ți salvezi tribul.

Aoife a rămas mult timp tăcută.

— Sunt Angelast. Datoria mea e să duc mai departe vechea rânduială Echraidhe.

Marghe i-a simțit amărăciunea în voce, a simțit cât de apăsător era să faci mereu ceea ce este bine, să trăiești doar după codul Echraidhe, chiar dacă suferi.

— E război, a spus ea fără să se uite la Marghe.

În unele zile, Aoife vorbea atât de puțin când ieșeau să călărească, încât Marghe se adâncea tot mai mult în gânduri și în amintiri din copilăria petrecută în Macao. Însă pe măsură ce treceau zilele, Marghe a început să viseze la evadare. Își închipuia cum ar fi să se furișeze afară din cort într-o noapte și să fure cumva doi cai de sub nasul paznicelor – unul de călărit și celălalt de povară. În scenariile pe care și le imagina ningea mereu – o nea caldă care-i ascundea urmele și o ferea de Aoife și Uaithne, o urma în călătorie, conducând-o la Ollfoss.

Uneori Aoife călărea alături de ea și evadau împreună.

Într-una dintre zile, când frigul se mai îmblânzise, Marghe s-a pomenit că își pune calul în calea lui Aoife, silind-o să oprească. Și-a scos masca de zăpadă.

— Mi-ai zis că ați prins două femei mai înainte, la cercul-de-piatră. Zi-mi ce s-a întâmplat cu ele.

— Pe prima au prins-o pe vremea mamelor noastre, a răspuns Aoife după ce s-a gândit. Pe atunci Levarch era o femeie sălbatică

și crudă. Se spune că au înjunghiat-o, au făcut-o bucăți și le-au atârnat pe pietre, să putrezească acolo.

Marghe s-a întrebat dacă Uaithne s-a folosit de amintirea aceea drept model când a torturat-o pe Winnie Kimura.

— Dar cealaltă?

— Și ea e moartă.

— Când au prins-o?

Oare o lăsaseră pe Winnie pe mâna lui Uaithne, pe post de jucărie?

— Am fost de față, eram foarte mică.

Deci nu era Winnie.

— Cum a murit? a întrebat Marghe încet.

— Și-a luat singură viaţa.

Și-a luat singură viața. Dacă nu te omora vreo Echraidhe, te răpunea disperarea.

— Aoife, cât ați ținut-o prizonieră?

Aoife s-a uitat o clipă în tăcere la ea.

— Orice femeie care trece de pietrele noastre strămoșești aparține tribului Echraidhe. Devine o Echraidhe. Aparţine tribului, ca turmele de taari și caii. Ca mine și ca tine. Femeia pe care am luat-o a trăit la noi în yurtu, laolaltă cu noi, douăzeci şi şase de ierni.

Privind în gol zăpada de la picioarele cailor, Marghe și-a închipuit cum era să trăiești printre oamenii ăia aproape douăzeci de ani. I se pusese un nod ciudat în gâtlej.

— Mulţumesc, i-a zis lui Aoife.

— Pune-ți masca la loc, i-a spus Aoife dând neputincioasă din umeri.

Marghe s-a gândit un pic.

— Mai am doar o întrebare: încotro e Ollfoss?

— O Echraidhe n-are nevoie să știe.

— Nu.

După o clipă de ezitare, Marghe a ridicat privirea și s-a uitat la Aoife.

— Dacă aș încerca să fug, m-ai ucide?

Aoife a clătinat din cap, cu mâna la praștie – nu era nevoie s-o ucidă. Chipul îi încremenise într-o expresie pe care Marghe învățase s-o citească ușor: nefericire.

Marghe a dat să-și ridice masca la nas și s-a oprit.

— Ții la mine, Aoife, nu-i așa?

Tăcere.

— Atunci de ce nu poți să-mi zici doar încotro s-o iau și să mă lași să plec?

— Nu pot, i-a răspuns ea cu asprime. Doar nu ești a mea să te dau. Aparții tribului.

— Nu aparțin *nimănui*! Nu sunt un bun pe care puteți să-l țineți lângă voi, să-i poruncići sau să-l aduceți la disperare până-și taie venele. Uită-te la mine, Aoife. Uită-te la mine! Sunt femeie.

— Nu, a spus Aoife ridicându-și tulburată privirea, apoi și-a întors calul și i-a făcut semn spre față. Pune-ți masca, ne întoarcem.

Dintr-odată, Marghe și-a îndemnat calul la galop, întorcând spatele taberei.

Timpul părea să se dilate ciudat, o cuprinsese o stare de euforie amețitoare. O să fugă. Aoife n-o să-i stea în cale! S-a aplecat în șa râzând, peste grumazul calului, îndemnându-l să fugă ca vântul și să nu se mai întoarcă niciodată printre Echraidhe. Juganul gonea cât îl țineau picioarele, iar Marghe se înflăcărase toată de fericire, așa cum nu se mai simțise de când reușise prima oară să-și încetinească pulsul.

Apoi, din senin, calul s-a poticnit. S-a trezit azvârlită în zăpadă. A rămas întinsă pe spate, răsuflând greu.

Nu era adevărat. De fapt se afla în șaua calului, gonind spre libertate, nu zăcea în zăpadă.

Nu era adevărat.

Aoife a venit într-un suflet la ea și a cercetat-o din șa, palidă la față.

— Ești rănită?

Marghe a văzut-o punându-și praștia la brâu. Desigur. Ce prostie că își făcuse speranțe.

Aoife a trebuit s-o ajute să se urce pe cal. Își scrântise glezna când căzuse. S-au întors în tăcere; Marghe era prea amorțită ca să plângă.

Zilele erau tot mai scurte și mai întunecate, la fel și speranțele lui Marghe. Uneori uita că-și scrântise glezna și încerca să meargă, iar când cădea, rămânea zăpăcită locului. Borri venea să i-o bandajeze la loc, țâțâind nemulțumită când vedea glezna umflată și spunându-i că, dacă n-are grijă, o să se vindece prost. Marghe n-avea grijă.

Acum Marghe nu mai visa la evadare, ci la toate morțile cu care avusese de-a face de când se știa: moartea viselor revoluționare ale tatălui ei și a dragostei pe care i-o arăta, moartea propriilor idealuri, moartea copilului din ea când devenise adult, moartea mamei sale, a miilor de oameni care veniseră aici, pe Jeep. Uneori, când stătea la foc în yurtiul lui Aoife, pierdută în visarea ei, începea să plângă cu nasul în castronul cu supă îmbogățită cu sânge, închipuindu-și ochii cu iriși înguști, argintii, ai taarului care murise ca să-i umple burta, doar că în visele ei taarul avea întotdeauna ochii căprui, ca de vacă.

Zilele-beznei au învăluit Tehuantepec în amurgul lor fără sfârșit. Cum lumina limpede a zilei n-o mai ținea cu picioarele pe pământ, lumea tribului Echraidhe se topea tot mai mult în întunericul nelămurit, încât nici nu mai părea o lume reală, cu oameni care mâncau, respirau și își făceau nevoile. Marghe se pierdea și rătăcea tot mai mult în visele ei. Oamenii ăia o luaseră prizonieră și o cufundaseră într-o lume de dincolo, ruptă de scurgerea timpului, la fel de iluzorie precum palatele acvatice ale celorlalți hoți de oameni, neamul Sidhe, zânele care furau copii, le smulgeau

sufletele din trupuri și le turnau în loc vrăji întunecate. Nimic nu era aievea.

A mai încercat de două ori să fugă, aproape fără să-și dea seama ce face. Aoife a adus-o înapoi în tabără de fiecare dată, iar Borri a oblojit-o clătinând din cap, încercând s-o convingă să mănânce ceva. Însă nu auzea ce-i spune Borri și nici nu băga de seamă degetele grijulii ale lui Aoife masându-i picioarele degerate după ce bătuse câmpul desculță jumătate de noapte. N-a auzit când Borri i-a zis lui Aoife să nu-i mai lase cuțitul pe mână în starea în care era și nici când Aoife i-a răspuns tămăduitoarei că era cuțitul lui Marghe și nu puteau să i-l ia.

N-avea cum să evadeze de acolo decât în vise.

Când ieșea cu taarii în zăpadă, nici nu vedea turma. Uneori își închipuia că sunt oi, ca turmele de pe dealurile galeze pe care rătăcise când mama ei era pe moarte – chinuindu-se să moară, scuipându-și plămânii, plângând și zicându-i doar „Îmi pare rău, Marghe, îmi pare rău", încât se simțea și mai îngrozitor, și mai vinovată.

N-avea cum să fugă de moarte. Când o să i se termine capsulele de FN–17, o să moară acolo, între femeile tribului, scuipându-și plămânii ca mama ei. Deja nu-i mai păsa.

După ce s-au sfârșit zilele-beznei, a început să se ivească treptat lumina, mai întâi câteva minute, apoi o oră, apoi două. Gerul s-a întețit și norii au acoperit cerul ca o căiță.

Marghe și-a îndemnat răbdătoare calul bătrân să grăbească pasul. A doua zi urmau să închidă turma în țarcuri la iernat, așa că nici ea, nici tânăra care o însoțea nu se obosiseră să-i ducă la păscut prea departe de tabără.

Nu-și amintea cum o cheamă pe tânăra Echraidhe. Probabil îi ziseseră de trei ori, însă nu-și bătuse capul. Ce-i păsa ei cum o cheamă pe cutare sau cutare?

Marghe a oftat, cu ochii la un taar care se răzlețise de turmă, căutând iarbă mai bogată. S-a abținut să-și înfigă călcâiele în

coastele calului ca să-l zorească. Era o iapă bătrână, nu mai avea mult și-o lăsau de tot picioarele. De când încercase să evadeze ultima oară, nu mai voiau să-i dea să călărească un cal tânăr și iute. Dacă se vedeau silite s-o ucidă sau să-i ucidă calul, Echraidhe nu voiau să sacrifice un animal prețios.

Și-a desfăcut paloul și a gonit taarul înapoi la tovarășii lui. Apoi s-a uitat la cerul înroșit dinspre apus, unde soarele se cufunda în zare, după nori. Taarul s-a alăturat liniștit turmei, fără să dea vreun semn că mai are chef s-o ia de capul lui pe câmp. Marghe a destupat burduful cu locha atârnat de șa și a luat o gură. S-a uitat iar la cer – părea mai roșu decât înainte. S-a uitat lung, a mai luat o gură de locha. Ceva nu era în regulă. S-a șters la gură cu dosul mâinii, a astupat burduful și a strigat-o pe tânăra Echraidhe, arătându-i cu mâna.

— Heeeii! Cerul!

— Foc! a zis femeia adulmecând.

Marghe a rămas mirată. Foc? Pe zăpada de pe Tehuantepec? Femeia se ridicase în scări.

— Briogannon au dat în sfârșit atacul. Ard yurturile!

Și a luat-o din loc, gonind spre lumina din zare, cu praștia deja în mână.

Marghe a rămas o clipă nemișcată, pe gânduri, apoi și-a întors iapa în cealaltă direcție și și-a înfipt călcâiele în coastele ei.

Pe lângă urechi îi pluteau fulgi mari de zăpadă. N-a mai stat deloc pe gânduri, nu-i rămânea decât să călărească mârțoaga până se prăbușea. Avea mintea golită cu totul, concentrată doar pe zvâcnetul animalului sub coapse și pe frâiele groase, petrecute peste degete. A călărit așa în voie, simțindu-se ruptă de prezent, ca un copil plutind pe spate pe valurile oceanului, cu ochii doar la cer și la nori. Apoi s-a lăsat noaptea și calul a încetinit, până a ajuns s-o țină într-un trap șontâcăit. Atunci s-a dezmeticit și a tras de frâu să-l oprească. Cerul era iarăși senin, mut și încremenit.

Lunile aproape pline străluceau pe cer și îi era frig. S-a răsucit în șa. În jur totul era alb și tăcut. Unde se afla oare?

Cu ochii închiși, a reușit să vizualizeze fără probleme harta. Apoi a revizualizat turma de taari, soarele la apus și în ce direcție erau yurturile aprinse și s-a apucat să calculeze. Fugise spre nord. Ollfoss era tot la nord, apoi la est – o să-l găsească ea cumva.

A întors iapa în direcția bună și a îndemnat-o din picior s-o ia la pas. Nu-i rămânea decât să meargă fără să se oprească, fără să se gândească la situația ei: n-avea nici mâncare, nici adăpost, nici praștie, nici suliță și nici cu ce face focul – poate că era mai bine să trăiască alături de Echraidhe ca prizonieră decât să moară singură în pustiul înghețat. Până una-alta, ajungea că este liberă. Asta conta. Doar însemna ceva în sine, nu? Gulerul îmblănit îi gâdila bărbia, și-a tras mai bine masca de zăpadă.

Când au apus lunile, ea tot călărea. Și-a dat seama că, instinctiv, căutase un loc bun de popas: un pârâu, un desiș, un adăpost oarecare – ceva care să se înalțe cât de puțin din albul nesfârșit. Însă nimic. N-avea cum să dea de așa ceva. A oprit calul și a descălecat, iar iapa și-a plecat capul cât i-a dat șaua jos. Când a tras de căpăstru, țurțurii ce-i atârnau în coamă s-au făcut țăndări. S-a apucat să frece sărmana ființă cu mâna înmănușată, însă și-a amintit ceva ce-i spusese Aoife: zăpada și gheața prinse de părul cailor puteau să țină de cald, așa cum stratul de zăpadă putea servi drept adăpost și pătură călătoarei.

S-a lăsat pe vine, și-a scos mănușa și a frecat un pic de zăpadă între degete. Zăpadă uscată. Se putea clădi un adăpost din ea. A luat cu grijă o gură de locha și s-a pus pe treabă.

Mai întâi a dat jos căpăstrul iepei și i-a legat cu el picioarele, lăsând-o să scurme în zăpadă după mușchiul bun de mâncat. A pus șaua jos, s-a lăsat în genunchi lângă ea și s-a apucat să-și înalțe un adăpost din zăpadă. A reușit să clădească pereții un pic înclinați, însă când s-a apucat de acoperiș, cum îi arătase Aoife, i se tot prăbușea în cap. A încercat să-l reclădească, mai întâi cu zăpadă

nebătătorită, apoi cu zăpadă aproape întărită și, până la urmă, cu zăpadă cimentată cu lama cuțitului. În zadar. Era o căpoasă, așa-i spusese mereu tatăl ei, era căpoasă ca un măgar portughez. Însă nu azi. S-a făcut covrig, și-a pus capul pe șa și s-a culcat.

Peste vreo două ore s-a trezit tresăltând și tremurând ca varga, cu mușchii atât de încordați de frig, că o dureau oasele. Nu mai era nicio șansă să adoarmă la loc. A făcut câteva exerciții de respirație, și-a dezmorțit mușchii și a pus șaua pe iapă. Deja o lua amețeala. Trebuia să facă rost de mâncare, n-avea nimic la ea – în afară de burduful pe jumătate plin de locha. Și-a sprijinit fruntea de blana mițoasă de pe coastele calului. Încă se putea întoarce la yurtu. A simțit un val lent de greață în stomac. Nu. Niciodată. Avea blănuri, paloul, cuțitul, locha și un cal. Nu trebuia decât să reziste câteva zile, atât. O să reușească. S-a săltat în șa, a îndreptat iapa spre Ollfoss și a îndemnat-o s-o ia la pas.

În a doua noapte, doar s-a lungit pe spate și s-a afundat în zăpadă până nu i-a mai rămas decât fața pe-afară. Când s-a trezit, întreaga lume era o pată albă, iar foamea o rodea ca un șobolan. Cerul era luminat blând, lăptos, ca toată câmpia – parcă s-ar fi aflat în miezul unei perle scobite. O lua amețeala. A golit burduful de locha și l-a atârnat la loc de șa. Dacă nu găsea cu ce să-l umple, putea să încerce să-l mănânce.

De data asta, a trebuit să lovească iapa zdravăn cu călcâiele ca s-o ia din loc.

Când s-a trezit în a treia dimineață, Marghe a descoperit că junghiurile ascuțite de foame se preschimbaseră într-o durere surdă – știa că-i este foame, însă n-o mai deranja atât de tare. Neaua de sub picioare era albă și moale, ca spinarea blănoasă a miticului cyarnac. Era o zi frumoasă. Când s-a uitat în jur, a zâmbit. Totul părea suflat cu o pulbere de cristale. Când și-a măturat zăpada de pe mâneci, fiecare firișor se vedea limpede, ca prin farmec. Și-a cercetat visătoare șaua – în pielea ei se deslușea fiecare por. Ar fi putut să admire ore în șir cum se oglindește lumina în

bobițele mărunte de gheață din coama iepei. Foamea nu mai conta deja. A pus șaua pe iapă, simțind cum îi curge vioi sângele cald prin vine. Mădularele îi erau netede și ușoare. Azi se simțea... bine.

Iapa a păscut mai departe mușchiul înghețat, cu capul plecat, în timp ce Marghe strângea chinga șeii. Limba cataramei s-a fixat ușor în gaura ei, iar catarama s-a afundat fără împotrivire la locul ei în cureaua de piele. Însă șaua era prea largă. Atârna pe cal. S-a dat cu un pas mai în spate și s-a uitat la iapă, silindu-se să vadă cum îi atârna pielea pe oase și cum îi ieșeau coastele prin piele, nu fiecare firișor de păr în parte. Calul murea de foame – la fel și ea.

Iapa a mai curățat cu copita un petic de mușchi și s-a apucat să-l rupă cu dinții. Marghe s-a lins pe buze cu ochii la ea, gândindu-se la mușchiul înghețat. Dacă-l fierbeai, îl puneai la uscat și-l pisai, puteai să coci turte din făina aia. Crud nu era chiar otrăvitor, cel mai probabil era indigest. Însă trebuia să mănânce ceva.

S-a lăsat la pământ și s-a apucat să curețe un petic mic de mușchi, apoi a început să smulgă mănunchiuri de tulpini cu degetele și să le adune în grămăjoare. Mai întâi voia să încerce altceva. Pământul era tare ca fierul. A trebuit să se opintească în cuțit și să-l tot întoarcă până a reușit să desprindă un bulgăre micuț, ca o pietricică înghețată.

I-a luat mai multe ore să sape o groapă cât antebrațul ei. Iapa păștea și curăța mai departe zăpada cu copita.

Marghe și-a sumecat mâneca și și-a vârât brațul gol în gaură. A închis ochii, simțind frigul pătrunzător, și s-a apucat să respire regulat. Inspiră, expiră, inspiră, expiră. Pauză. Inspiră. Expiră. Pauză. Inspiră pe nara stângă, expiră pe cea dreaptă. Pauză. Atâta oxigen o amețea. A vizualizat corpusculele roșii care-i năvăleau în degete pe braț în jos și înapoi spre umăr, prin vasele pulmonare, în inimă și apoi afară, într-un șuvoi rapid. Roșu și fierbinte. Fierbinte. Și încărcat cu informații. Și-a concentrat în braț toată atenția de care era în stare. A ascultat cu el, și-a extins câmpul

electromagnetic, așa cum învățase, sondând pământul tot mai larg, difuz, în așteptare.

La început n-a simțit nimic. Nici urmă de râme-de-zăpadă, așa cum sperase. Apoi a dibuit ceva care își făcea loc prin preajmă, cu un hârșâit. Un ruk.

A deschis ochii. Ce spusese Aoife? *Înveți de nevoie.*

Cu mișcări lente, abia respirând, Marghe și-a desprins paloul de la centură, l-a desfăcut pe jumătate și și-a fixat cuțitul în curelușa de la capăt. Apoi a rămas aplecată deasupra găurii, cu sulița improvizată gata de atac.

Rukul se apropia, croindu-și drum prin pământul tare ca piatra. Cu simțurile treze și mușchii încordați, Marghe a așteptat. Rukul a venit și mai aproape – îl auzea frecându-și de pământ carapacea tare. Când i-a ieșit botul prin peretele gropii, Marghe a înfipt cuțitul în groapă. Slăbită de foame cum era, s-a mișcat prea lent. Rukul s-a tras iute la loc în pământ, făcând cale-ntoarsă.

Așa cum se așteptase, Marghe a vomitat mușchiul crud de cum i-a ajuns în stomac – grămăjoara a scos o clipă aburi în aerul rece și apoi a început să înghețe. Temperatura era în scădere. A supt niște zăpadă ca să-și schimbe gustul oribil din gură și s-a silit să respire regulat. Dacă nu reușea să se gândească la o soluție, murea.

Aoife îi povestise că niște femei din trib reușiseră să găurească cu pumnul venele de la beregata cailor și să le bea sângele. Numai că ea nu se pricepea deloc, iar calul ei avea probabil să sângereze până murea, după care frigul i-ar fi înghețat rana. Era un animal bătrân, aproape mort de foame, n-ar fi rezistat nici dacă pierdea un castronel de sânge. Avea nevoie de el în viață. Singura ei speranță era să ajungă la Ollfoss sau măcar până la Pădurea Gemetelor, unde putea să facă focul, să strângă nuci, să se adăpostească de zăpadă... Nici pe cal nu știa dacă o să răzbească până acolo. Însă fără el sigur n-ar fi ajuns.

N-avea ce să mănânce acolo și se făcea tot mai frig. O s-o țină tot spre est, fără să-și piardă speranța.

Înainte să-și pună mănușile, și-a cercetat cu atenție mâinile. Prin pielea albă i se ghiceau oasele. Nu mai avea niciun strop de grăsime în corp – se topise toată de frig. În câteva zile o să înceapă să se autodevoreze, să-și digere mușchii până nu mai rămâneau decât pielea și osul din ea. Nu mai rezista decât cel mult patru, cinci zile, asta dacă își păstra optimismul și nu intervenea nimic. Ca să ajungă la pădure, știa că trebuie să reziste măcar șapte, opt zile. Va trebui să închidă circulația în părțile din corp de care n-avea nevoie momentan. Era posibil și știa teoretic cum se face. Doar că nu se afla într-un mediu controlat, conectată la mașini, sub supravegherea personalului medical, plus că era deja sever subnutrită.

A suit în șa. Norii erau scunzi și rotunzi, netezi ca un coș cu ouă. Cerul unei lumi străine. Era singură sub cerul unei lumi străine. Undeva acolo sus, la bordul stației *Estrade*, Sara Hiam se întreba dacă vaccinul ei funcționa. Undeva acolo sus se afla un satelit care putea să-i detecteze COLI-ul, dacă s-ar lăsa destul de aproape, și i l-ar putea transmite lui Danner prin intermediul celui mai apropiat releu. În patru, cinci zile s-ar putea să vină o sanie s-o ia. Ah, și atunci ar avea ceai fierbinte sau supă și pâine, și i-ar zâmbi o femeie pe care o cunoștea. Și cât mânca și bea, cu mâinile bandajate, și ajungeau înapoi la Portul Central, la adăpost sigur.

Nu, visase destul. N-avea niciun motiv să se uite la cer – decât ca să anticipeze vreo schimbare a vremii. Era singură. N-avea cine s-o salveze. Nici Sara, nici Danner, nici Lu Wai, nici Letitia. Nici măcar Aoife. Cum îi spusese Cassie, era singură, orfană sub cerul ăla. Nimeni n-o cunoștea. Aici era Străina sau Reprezentanta CCE. Nu Marguerite Angelica Taishan, nici Marghe. S-a întrebat dacă mai exista de fapt acea persoană.

După ce și-a îndreptat calul în direcția bună, și-a controlat respirația ca să se cufunde în transă.

Marghe nu și-a mai amintit niciodată ce s-a întâmplat în următoarele zile. A călărit mai tot timpul în transă printr-un peisaj alb, rece și mut. Uneori se mai stârneau vârtejuri de zăpadă. De două ori pe zi se dezmeticea din transă, se dădea jos din șa și se apuca să dezgroape mușchi înghețat pentru calul prea obosit ca să mai scurme cu copita. Cât păștea animalul, se concentra să deschidă și să închidă diverse vene dintr-o parte sau alta a corpului, dând drumul sângelui să se reverse în mâini, în picioare sau în față, pe sub pielea albă și moartă. De fiecare dată îi era tot mai greu să iasă din transă și să-și forțeze corpul să se miște.

În a șasea zi, când s-a dat jos din șa, n-a mai reușit să se țină pe picioare. S-a prăbușit în zăpadă și a trebuit să-și pună în mișcare sângele în tot corpul ca să se ridice și să se apuce să curețe mușchiul pe care-l păștea iapa. Când a încercat să urce iar în șa, n-a mai reușit. Piciorul îi tremura în scară, nu izbutea să se sprijine în el. Cât ai clipi, un val intens de frică i-a străbătut corpul și a început să i se bată tare un ochi. Aerul îi șuiera în nări când respira. Trebuia neapărat să urce înapoi în șa. Și-a sprijinit fața de grumazul plin de țurțuri al iepei și s-a odihnit o clipă. Hai că poți. Pune sângele în mișcare în brațe, în coapse și în gambe. Respiră. Adună-te.

Dintr-o săritură, agățându-se de cornul șeii, a reușit să se cațere pe burtă pe spinarea iepei. Și-a lăsat piciorul drept de partea cealaltă și s-a ridicat în șa, legănându-se în ritmul pașilor letargici ai iepei.

Vântul a fost acela care a trezit-o în cele din urmă, suflându-i tăios și rece în obrazul stâng – dinspre nord, pe cerul galben-gri ca spuma de linte, acoperit de nori de ninsoare.

Calul mergea împleticindu-se, Marghe îl simțea cum tremură și se lasă greu pe fiecare picior. Apoi vântul s-a potolit de tot, iar primii fulgi au coborât prin aer ca niște fluturi de noapte. Peste câteva minute, a început iar să bată vântul, preschimbând ninsoarea ușoară într-un viscol tăios. Singura soluție era să silească iapa

să meargă tot înainte. Rafale de gheață și zăpadă biciuiau blana și pletele, pătrundeau printre gene și pe sub unghii, în locuri pe care le crezuse de mult amorțite. Calul mai că s-a împiedicat, apoi s-a îndreptat.

Marghe a încercat să-și dea seama cât o să dureze viscolul – cel puțin o zi, două. Se îndoia c-o să supraviețuiască. Ar fi fost mult prea greu să oprească iapa și să se dea jos, așa că a lăsat-o să meargă cât mai putea. Se simțea împăcată.

Dintr-odată, iapa s-a prăbușit la pământ ca un mănunchi de spice secerate. Marghe a picat lângă ea în zăpadă, s-a uitat la ființa sfârșită și s-a târât mai aproape, punând cu părere de rău palma pe gâtul iepei – era încă în viață, însă de ridicat n-avea să se mai ridice niciodată.

Viscolul urla în jur. Mâinile îi erau atât de amorțite de frig, încât aproape că nici n-a simțit mânerul de os când și-a scos cuțitul din teacă. A trebuit să-și țină ochii aproape închiși; cu toată zăpada care i se așternuse pe gene, nici nu vedea dacă-l ține cum trebuie. De coama iepei atârnau ace de gheață – a mângâiat-o și a început să cânte. Părea o idee bună să-i cânte ceva. Era o melodie tremurătoare pe care și-o amintea de când mersese prima dată la templu, în copilărie. Voia ca iapa să audă și altceva decât viscolul când își dădea suflarea.

Tot cântând, a adunat un morman de zăpadă de-a lungul venei mari care șerpuia în jos pe gâtul subțire. Apoi i-a arătat bătrânei iepe cuțitul, i-a zâmbit și l-a înfipt în carne.

Sângele neînchipuit de roșu s-a vărsat pe zăpada albă. Iapa a mai răsuflat o dată și ochii i-au încremenit, tot mai sticloși pe măsură ce înghețau. Din șuvoiul de sânge n-a mai rămas decât un firicel. Marghe a înjurat și s-a repezit la șa, să ia burduful gol de locha. L-a ținut în dreptul venei deschise, însă gura era prea îngustă; burduful a rămas moale – nu se strânsese decât vreun castronaș de sânge. Marghe și-a vârât în gură niște zăpadă însângerată. A ținut-o pe limbă până s-a topit și s-a încălzit. Avea un gust dulce,

metalic. A așteptat puțin, apoi a mai luat o gură de zăpadă cu sânge. De data asta nu i-a mai venit să vomite.

Deja se așternea zăpada peste calul mort. Timpul trecea. A luat cuțitul și s-a apucat să spintece burta iepei. Avea degetele țepene de frig, iar cuțitul era mic. Îl tot scăpa și îl apuca din nou și tăia mai departe. Era o treabă foarte murdară și foarte obositoare. Nu prea vedea mare lucru. Din când în când se oprea să se odihnească, să-și șteargă cristalele de gheață din ochi și să mai ia o gură de zăpadă cu sânge. Când a terminat, se mânjise din cap până-n picioare, însă lângă ea erau înșirate mai multe bucăți de carne crudă. Și-a descheiat haina îmblănită și și-a vârât pe sub haine fâșiile alunecoase, lipite de pielea caldă, să nu înghețe.

Se mai înzdrăvenise un pic de la sângele înghițit, însă mai avea de trudit, nu glumă. S-a apucat să strângă zăpada, împingând-o cu brațele pe lângă și printre picioarele din față ale calului mort, apoi a făcut la fel cu zăpada așternută pe lângă picioarele din spate. A trebuit să taie șaua din chinga ei și s-o tragă peste ea, între picioarele întinse, înțepenite ale calului. După care s-a apucat să se împresoare cu un zid de zăpadă până la brâu, împingând-o și bătătorind-o. Apoi a făcut trei tăieturi mari cu cuțitul în pielea iepei. Cum toată grăsimea subcutanată se topise, nu i-a fost greu să jupoaie pielea de pe membranele interne fără s-o rupă. Însă a fost un chin să-și tragă deasupra capului pielea jupuită de mai bine de jumătate de metru pătrat și s-o întindă bine până la peretele de zăpadă.

Adăpostul pe care și-l clădise era neîncăpător și înăbușitor, însă își făcea treaba. Mai bine de-atât nu se putea. S-a încovrigat ținând la piept burduful cu stropul acela de sânge și bucățelele de carne ce urmau s-o țină în viață și și-a umplut burta cu aer. Nu mai avea unde să se ducă.

Marghe nu-și mai simțea picioarele și viscolul tot nu trecuse. Mestеca ultima bucățică de carne rămasă, știind că n-avea cum să-și extragă din ea destulă energie ca să se încălzească.

Ziua trecea. Cu masca la nas și gură și fața îngropată în gluga îmblănită, de-abia dacă reușea să respire. I se părea că e un ou de muscă, clocindu-se în carnea putrezită a calului mort, din care urma să iasă dintr-o clipă într-alta în chip de larvă.

Amorțeala îi ajunsese la genunchi. Nu știa dacă îi degeraseră picioarele sau era doar o consecință a circulației restrânse din corp, însă, dacă s-ar fi mișcat, trebuia să dea deoparte pielea de cal, iar așa vântul i-ar fi răpit într-o clipă toată căldura strânsă în adăpost. Ar fi prea slăbită ca să mai supraviețuiască. Dacă viscolul nu se oprea cât de curând, avea să slăbească tot mai mult, până i se oprea inima.

Nu voia să moară. Până și acum, aproape sufocată și moartă de foame, simțind cum i se răcește și îi moare pielea de pe față și mâini, refuza să se dea bătută. Nu așa îi era sortit să sfârșească – înghețată, împuțită și singură, dată permanent dispărută, asta dacă n-o găseau înmormântată într-un aisberg, plutind de-a lungul coastei de est, între Insulele Colier și continent. Refuza să moară și gata.

Gândește-te.

Pe vremuri, tatăl ei îi spusese o poveste cu un biochimist care dorea să descopere structura unei anumite molecule. Într-o noapte i-a apărut în vis: era un inel de benzen. Așa știa tatăl ei să-și ilustreze maximele enervante de înțelepciune, gen „Dacă vrei, poți", „Occidentalii își învață copiii să nu gândească" și „Relaxează-te și lasă răspunsul să ți se înfățișeze la timpul potrivit". În clipa aia, de foame și de frică nu mai era în stare de nimic. Trebuia să-și limpezească mintea și să-și relaxeze corpul – trebuia să rămână nemișcată și să lase răspunsul să-i vină în minte de la sine. Poate că totul avea o soluție la fel de evidentă, desăvârșită și elegantă ca inelul de benzen.

Acum îi amorțiseră și mâinile, și picioarele. Când și-a destupat burduful de locha, au durut-o crunt toate degetele, în afară de al treilea și al patrulea de la mâna stângă. A băut ultimul strop de sânge închegat și s-a apucat să-și frece cât mai bine mâinile una de alta, prin mănuși. Însă tot nu-și simțea cele două degete.

Degeraseră – semn clar că unele părți ale corpului începeau să-i amorțească definitiv.

Ori gândești, ori mori.

Însă chiar ar fi fost mai rău să moară decât să simtă durerea acută de spate de la cât stătuse încovrigată cu un burduf cu sânge în brațe, aproape vârâtă cu totul în burta unui cal mort? Nu era mai bine să moară de tot decât să simtă cum moare încet-încet de frig, pe bucățele, și începe să putrezească? Orice-ar fi însemnat să mori, sigur avea să-și găsească liniștea, să scape odată de scrâșnetele ca de diamant tăiat ale viscolului, de frica nesfârșită care o măcina, de toată durerea și lupta asta pentru supraviețuire. Dacă se lasă bătută și gata, cine o să afle? Ce mai conta?

Nu știa să răspundă la nicio întrebare.

De ce se chinuia atâta să rămână în viață? Chiar dacă supraviețuia acum, era foarte posibil să moară ucisă de virus. Dacă n-o omora virusul, Compania putea să arunce toată planeta în aer. Viața era doar un șir de lupte zadarnice. Dintr-odată i-a apărut în minte, ca pe un ecran, o amintire de la trei ani. Se afla în grădina de pe acoperișul casei din Macao, deasupra efluviilor mirosind dulceag a descompunere și vin de orez, și stătea ghemuită lângă o găleată veche de plastic în care pusese o mână de râme. Râmele se zvârcoleau și se târau în sus pe pereții găleții, alunecând din când în când, însă fără să se dea bătute – se apropiau tot mai mult de margine, unde erau libere. Le privea cu atenția deplină a copiilor de trei ani. Cum ajungea o râmă sus, cum se apleca și-i trăgea cu grijă un bobârnac, azvârlind-o pe fundul căldării. N-o făcea din cruzime, pur și simplu îi plăcea să se uite cum se străduiesc s-o scoată la capăt. Iar râmele se tot străduiau orbește, prostește și cu încăpățânare să urce, așa că până la urmă copila de trei ani s-a plictisit și a răsturnat găleata, iar râmele s-au târât afară și s-au îngropat în siguranța oferită de pământ.

Foarte bine. O să încerce să se târască afară din găleată – n-avea decât să-și facă griji mai încolo dacă pământul în care nimerise era sau nu bun.

Când a tras adânc aer în piept, a apucat-o un acces de tuse care a zgâlțâit-o bine, încât o clipă acoperișul de piele înghețată s-a desprins de la locul lui, iar prin crăpătură a pătruns o pală de aer atât de rece, că i-au dat lacrimile. Și-a șters fața de gluga îmblănită – gheața ar fi orbit-o. Exersase totul foarte bine, a mai tras o dată aer în piept, apoi a treia oară, iar mușchii i s-au relaxat automat.

Când medita, șmecheria era să-și lase mintea să se odihnească într-o stare de confort și căldură. Marghe și-a închipuit că nu era făcută covrig sub o bucată de piele plină de zăpadă și sânge întărit, în toiul viscolului, ci pe covorul mov cu verde din fața căminului ei din Țara Galilor. Simțea mirosul buștenilor de măr pe foc, flăcările lingând leneș cărămizile pline de funingine, pictând lumi îndepărtate, licăritoare, în nuanțe de galben și roșu aprins. A privit o vreme flăcările, curioasă ce-o să-i arate.

Au trecut așa ore în șir. Din când în când mai punea câte un lemn din coș pe foc sau azvârlea câte-o mână de sare sau zahăr, urmărind cum flăcările se fac violet-levănțică sau verde crud. Într-un târziu, coșul s-a golit, nu mai erau decât așchii, iar buștenii se făceau scrum, stingându-se încet.

Voia să rămână cuibărită acolo, să se bucure de căldura care-i mai rămânea și să încerce să doarmă. *Scoală-te*, i-a zis vocea din minte, *scoală-te*, însă nu voia să plece. *Scoală-te*, i-a poruncit iarăși vocea, *n-o să-ți vină nicio idee aici. Trebuie să te ridici.*

Ah, ce greu îi venea. Ușa camerei pe care o știa atât de bine dădea spre niște trepte înalte, din piatră rece și umedă. N-aveau balustradă de care să se sprijine. Fiecare treaptă părea și mai înaltă decât cea dinainte și, cu cât urca mai sus, ieșind din transă, cu atât i se părea piatra mai alunecoasă. Era atât de simplu să se lase numai un pic în spate ca să cadă înapoi jos, în camera încălzită. A strâns din dinți și a urcat mai departe, încet-încet i-au amorțit

picioarele, iar degetele de la mâini i s-au învinețit, i s-au răcit și i s-au încovoiat ca niște gheare. Doar două degete i-au rămas întinse. O dureau urechile.

Când s-a trezit, în adăpost era o liniște râncedă și întuneric. Chiar dacă se simțea prea slăbită ca să se miște, avea mintea foarte limpede. Meditația nu-i înfățișase nicio formulă magică, nicio soluție elegantă pentru problema ei. Nu mai avea ce să facă. Se afla în ținutul sălbatic al tribului Echraidhe, pe platoul Tehuantepec, în toiul iernii, în ultima zi a Lunii Cuțitelor, și nu-i mai rămânea decât să decidă cum vrea să moară. Nu era rău să moară în camera caldă. Poate că o să se întoarcă acolo, o să pună pe foc ultimele așchii, o să adoarmă și n-o să se mai trezească. Nu i se părea deloc nobil să se tot chinuie să moară în tăcerea pustie din jur.

A respirat încet, adânc, și a expirat cu grijă. A respirat iar și a dat tot aerul afară.

Tăcere?

Data următoare a respirat adânc și cu forță, punând rapid sângele în mișcare prin vasele care se mai puteau deschide, umplându-le de oxigen și viață. Brațele îi furnicau când s-a opintit să dea deoparte pielea de cal pe care se așternuse zăpada. S-a uitat afară. Neaua și cerul erau albe ca perla și liniștite. Nu mai viscolea.

Când s-a mișcat, a simțit un junghi ascuțit în picioare. N-avea cum să se ridice încă. S-a târât afară de sub piele, care s-a rupt cu un trosnet. După ce stătuse în întuneric atât amar de timp, lumina de-afară o orbea. Habar n-avea dacă era dimineață sau amiază. Poate că era după-amiază târziu. A rămas în patru labe și s-a uitat în jur. Apoi a început să râdă. Și-a sprijinit spatele de leșul calului și a râs cu fața la cer, a râs până când aerul înghețat i-a rănit plămânii și a apucat-o tusea, încât a trebuit să-și tragă masca de zăpadă și să-și astupe gura cu mâna. Însă n-a reușit să-și stăpânească tremurul umerilor.

La stânga, în zare, se întindea pădurea întunecată. Doar două ore de mers și găsea acolo hrană, adăpost și lemne de foc. Dacă n-ar fi prins-o viscolul, ar fi văzut-o. Ar fi mirosit pădurea, ca acum: un miros străin, de verdeață, mirosul copacilor ciudați răspândindu-se în întuneric, puternic, însă ascuns. Doar două ore și ajungea. Pe cal ar fi făcut jumătate de oră. Numai că iapa ei murise, iar ea de-abia se mai ținea pe picioare.

Speranța i-a dat puterile pe care le-ar fi prins dacă mânca ceva sau apuca să se încălzească. Râma s-a pregătit să urce ultima dată peretele găleții. S-a chinuit să se ridice în genunchi de jos, apoi să-și salte un picior de la pământ, rezemându-se doar într-un genunchi. A trebuit să se sprijine de leș ca să se ridice în picioare. S-a îndreptat de spate clătinându-se, însă n-a căzut.

Ușor, pas cu pas, s-a îndemnat singură. Nu conta cât îi lua s-ajungă. A făcut un pas și încă unul. Nu era rău. Și încă un pas. Ia uitați-vă la mine, îi venea să strige, uitați-vă la mine! Parc-ar fi învățat iar să meargă, parcă nu erau picioarele ei. Inima îi ticăia obosită în coșul pieptului, însă își făcea treaba. Încă un pas, mai că a căzut la pământ. Nu te gândi, o să fie mai ușor dacă nu te gândești.

A deschis gura și a început să fredoneze prima melodie care i-a venit în cap: un cântecel pe care-l învățase la cinci ani. *Știu eu un ursuleț, ursuleț cu părul creț, vine-ncoace acritura și dă oamenii de-a dura...* S-a apucat să cânte toate versurile. Adesea o lăsa vocea și picioarele îi tremurau ca varga, însă nu se oprea în ruptul capului. Copacii erau tot mai aproape. Sau păreau copaci. Dacă în pădurea aia străină nu existau nici nuci, nici fructe, nici altceva bun de mâncat? Nu contează, mergi înainte și cântă.

Fiecare pas îi punea voința la-ncercare. Până la urmă n-a mai rezistat și a căzut. A început să se târască. Terminase versurile cântecelului. S-a apucat să născocească altele. *Știu eu un dinozaur, dinozaur cu solzi de aur, vine-ncoa' balaura și înfulecă lumea, știu eu un dinozaur...* Lumea era o bucată de pământ pe care înainta de-a bușilea, cincizeci de centimetri de lume i se-ntindeau în fața

ochilor lăsați în jos. Îi rămăsese un firicel de voce, ca de nou-născut, tot târându-se orbește peste rădăcini și resturi de copaci prăbușiți.

Ceva s-a mișcat.

A ridicat capul clipind din ochi, încercând să-și focalizeze privirea. Acolo, după copac. Zei milostivi! Să tot fi avut doi metri. Un got? Un cyarnac? De-asta se chinuise atâta, doar ca s-o mănânce un soi de ursuleț cât toate zilele? *Știu eu un ursuleț, ursuleț cu mult păr creț, dă năvală ca o bilă și ne-omoară fără milă…* Poate i se părea. Da, i s-a părut. Nu existau ursuleți cât toate zilele. S-a târât mai departe.

Din neant s-a ivit o femeie.

Marghe a clipit iar și a așteptat să se risipească năluca. Văzând că nu se risipește, și-a dus încet, chinuit, mâna la cuțit. Îi știa prea bine cizmele și căciula din piele de taar, sulița și paloul de la brâu, chiar dacă osul rotund și șlefuit de la curea i se părea ciudat și nu-i recunoștea chipul. Mai bine o omora sau se omora decât să ajungă iar prizonieră.

Femeia s-a apropiat, păzindu-se însă de cuțit.

— Sunt Leifin. Fiica lui Jess, Bejuoen și Rolyn. Sora lui Kristen.

— De unde ești? a șoptit Marghe răgușit.

Leifin s-a aplecat spre ea ca s-o audă mai bine.

— Sunt Leifin. Nu-i nevoie de cuțit, a spus și a mai făcut un pas spre ea. Cum te numești, străino? Cine ești?

Marghe s-a gândit puțin. Cine era? Nu prea știa nici ea.

— De unde ești? a cârâit iar.

Tăișul cuțitului îi sclipea în fața ochilor.

— De unde sunt? a zis Leifin și a arătat cu degetul în spate. Din Ollfoss. La trei zile și ceva de aici.

Cuțitul i-a tremurat în mână. Ollfoss. Ollfoss. Marghe s-a prăbușit cu fața în zăpadă.

CAPITOLUL 9

Tuburile de neon din sala de sport păreau prea puternice după lumina cenușie a unei zile de iarnă de pe Jeep. Danner și-a dat jos uniforma și s-a îmbrăcat în costumul alb de scrimă. Era timpul să dea uitării capcana pe care i-o întindeau spioanei care opera din rândurile lor. Kahn își făcea deja încălzirea, vânturându-și floreta prin aer, în duel cu umbrele. Danner a desprins o floretă din câmpul magnetic al peretelui și a făcut câteva mișcări de probă. Rumega de săptămâni întregi problema spioanei, fără niciun rezultat. Și-a coborât masca pe față. Putea s-o lase pe mai încolo.

Kahn se pusese deja în gardă, într-o poziție perfect executată, poate o idee prea în față. Danner a studiat-o cu atenție. Poziția era sigur o capcană, însă, dacă nu intra în joc, n-avea cum să învețe lecția pe care, evident, voia să i-o dea Kahn. Putea să blocheze lama din cvartă sau sixtă, așa măcar n-o să pară din calea-afară de naivă.

Lama floretei a sclipit în lumina neonului și s-a îndoit o clipă când Kahn i-a găsit fără probleme punctul vulnerabil din gardă și a atins-o pe acoperitoarea gâtului cu butonul din vârf.

— Când te eschivezi, încearcă mai întâi un degajament, apoi fandează, i-a explicat Kahn.

De data asta Danner și-a luat o poziție de gardă nițel prea întinsă.

— Iar ți-ai îndoit mâna.

Danner și-a întins-o.

— Mai bine. Nu te lăsa atât în față.

Danner și-a concentrat toată atenția asupra celor două florete – a ei, așteptând nemișcată, și a lui Kahn, venind tot mai aproape, cu lama lucind ca solzii de știucă. Danner s-a mișcat.

Coupé în linie inferioară, fentă, fandare. Kahn a parat, i-a dat la o parte lama și a împuns-o cu butonul floretei în piept.

S-au tras amândouă în spate.

— Încă o dată.

Masca de plasă a lui Kahn sclipea ca ochiul compus al unei insecte. Masca era de metal, floreta era de metal. Metal.

Danner s-a pus automat în gardă, dusă pe gânduri.

Metal. Dacă i-ar fi lăsat Compania baltă, floretele le-ar fi fost de folos nu ca arme, ci ca bunuri de dat la schimb. Și-a întins brațul. Lamele floretelor cu care exersau erau din oțel. Aveau și lame din amalgam, lame electrice, lame inteligente. Kahn era tradiționalistă – mai întâi învață fundamentele sportului, îi zisese, mai târziu n-ai decât să adaptezi o tehnică sigură. Așa că exersau cu florete cu lamă din oțel, cămăși din aluminiu și pomouri de alamă. Trei metale.

Kahn a încercat un *coupé* de-a lungul floretei lui Danner, care s-a eschivat automat.

Câte metale, atâtea bunuri de schimb prețioase. Mai aveau și alte metale la dispoziție, de exemplu gardul din sârmă al bazei.

Kahn i-a deplasat ferm floreta și a atacat în forță.

— Nu ești deloc atentă.

A fentat și a fandat iar, silind-o pe Danner să pareze și să se dea în spate. Apoi a încercat o pătrundere în șurub. Prindere dublă. Danner și-a desprins lama din blocajul lui Kahn, a reușit să pareze atacul în linie inferioară al lui Kahn și a ripostat. Gâfâia deja.

— Mai bine, a zis Kahn, silind-o să se retragă.

Gardul. Era o chestiune importantă, însă nu reușea să se concentreze, cu floreta lucitoare a lui Kahn solicitându-i atenția. Gardul. Metalul. Dacă-l dădeau jos și-l topeau…

Butonul floretei lui Kahn a împuns-o în plexul solar. Kahn a bătut din picior.

— Trebuie să…

Danner a ridicat mâna stângă, încercând să-și tragă sufletul.

— Numai un pic.

Kahn s-a dat în spate, înclinând din cap.

Danner și-a trecut floreta în stânga și și-a scos masca cu dreapta.

— Gardul, a zis ea. Asta e soluția. E numai bun. Din metal.

— Când o să dăm jos gardul bazei, spioana noastră, oricine-ar fi, o să se îngrijoreze și o să facă apel la *Kurst*, i-a explicat Danner Sarei Hiam, care o privea de pe micul ecran din modulul ei. Iar noi o să fim pe recepție – Sigrid la voi și Letitia la noi – și o s-o prindem. Sau o să le prindem. Și... oricum, m-aș simți mai bine dac-am da jos gardul ăla. Indigenele n-au la activ niciun act de violență împotriva noastră, gardul doar lasă impresia că trăim ca la închisoare aici și că ele conduc de fapt planeta. Este o acțiune cu impact psihologic pozitiv.

— Nu-i nevoie să mă convingi.

— Însă știi care-i frumusețea de fapt? a zis Danner aplecându-se în față. Gardul este din metal. Avem tone de metal pe care-l putem folosi ca monedă de schimb. Dacă rămânem blocate aici. Mi-a venit ideea în timpul unui meci de scrimă cu Kahn. Tot metalul din floretele alea – putem să-l topim...

— Mă mir că nu ți-a trecut prin cap să vă ascuțiți floretele și să treceți la atac cu ele.

Danner nu știa dacă Hiam vorbește serios sau nu.

— Cred că metalul ne-ar fi mai util pe post de monedă de schimb, a răspuns prudentă. Mai avem o mulțime de materiale care pot servi drept arme. În lumea asta, mai utile ar fi proiectilele: arcuri, praștii, sulițe. Și n-ai nevoie de metal pentru așa ceva. Plus că avem artizane care pot să învețe să confecționeze la nevoie lame din olla. Metalul din dotare poate servi pentru pluguri, tesle, foarfece, ace, dălți... Unelte.

Sara o privea ciudat, cumva afectuos, și Danner s-a simțit brusc jenată. Toate ideile ei i se păreau dintr-odată fantezii de fetișcană

care visase pe vremuri să călărească liberă pe câmpii, fluturându-și arcul cu săgeți și urlând ca o războinică în vânt.

— Văd că te-ai gândit mult.

— Da.

— Bun. Și eu m-am gândit. Danner, trebuie să ne aduci pe toate trei la sol fără să afle *Kurst*. Nu se știe ce-o să fie. Am vreo două idei, numai că se izbesc de niște probleme.

Sara a sunat-o de pe *Estrade* la birou noaptea târziu, când Vincio avea liber.

— Hannah, am prins semnalul.

Doctora s-a uitat în spate și a zis ceva. Pe ecran au apărut două ferestre: Hiam într-o parte și Sigrid în cealaltă. Sigrid era o femeie foarte palidă, cu ochi spălăciți.

— E pe aceeași frecvență, doamnă comandantă.

— Stați așa, le-a oprit Danner, apoi a vorbit în comuniceas: Dogias, avem semnal. Pe aceeași frecvență. Rămâi pe recepție.

Apoi, adresându-se lui Sigrid:

— Știm deja din ce direcție vine?

— Nu. Însă după scanarea preliminară, se pare că e undeva la marginea de nord, poate nord-vest, a Portului.

— Dogias, Sigrid spune că vine din nord, nord-vest, i-a comunicat Danner.

— Ascult și mă supun.

Danner a scos un oftat.

— Vreo problemă? a întrebat-o Sara de pe ecran.

— Nu. Așa e Dogias, originală, a răspuns Danner clătinând din cap. Numai o clipă.

A tastat codul de apelare al lui Lu Wai.

— Sergentă, avem semnal.

— Da, să trăiți, am auzit. Sunt lângă Letitia, mă ocup.

— Direcție inițială la nord, nord-vest. Ia-o pe Kahn.

— Da, să trăiți.

— Rămâi pe recepție.

— Da, să tr...

— Cred că punctul de origine al semnalului e situat la aproximativ trei sute de metri de gardul bazei, a întrerupt-o Dogias.

Danner a afișat pe ecran o hartă a Portului Central.

— Sunt o groază de clădiri în zona aia.

— Nu toate au acces la rețea.

Danner și-a mutat privirea la ecran.

— Sigrid, ai putea să ne spui dacă e un semnal din rețea sau un releu personal?

Sigrid a zâmbit distrată.

— Încă nu, a răspuns până la urmă.

— Fir-ar să fie, a spus Dogias. Atunci poate să fie oriunde.

Danner nu s-a mai obosit să-i ordone să scaneze mai departe. Dogias știa ce are de făcut.

— Lu Wai pe recepție. Propun un control standard cu ofițera Kahn.

— Negativ. Repet, negativ. Să le lăsăm pe Letitia și Sigrid să detecteze punctul exact. Unde ești?

— La aproximativ cinci sute de metri de gardul bazei. Între posturile de pază șase și șapte.

— Activitate în zonă?

— Din plin. Suntem lângă zona de recreere.

— Aspect?

— Foarte vizibil. Amândouă suntem în armură.

Nu era bine. Voia să nu sară deloc în ochi. Două Oglinzi în armură erau o prezență insolită și și-ar fi atras comentarii din partea femeilor care se duceau la bar sau la film.

— Kahn rămâne în armură, ascunsă, tu o dezactivezi pe a ta și rămâi în uniforma obișnuită. Vreau să nu se știe ni...

— Am localizat semnalul, a întrerupt-o Sigrid. Dacă folosim poziția comandamentului ca punct zero, semnalul pornește de la 336 nord, 42 vest. Cinci metri marjă de eroare.

Danner a deschis o fereastră pe ecran și a tastat coordonatele în diagrama complexului. Era undeva în cele trei clădiri din spatele zonei de recreere.

— Dogias, avem un posibil punct de origine în complexul de depozite și birouri din zona de recreere. Poți să confirmi?

— O clipă, a spus Dogias și a fredonat ceva. Măi să fie, a zis ea părând mulțumită. Pot să vă zic exact unde e. Transmiteți-i lui Lu Wai că spioana se ascunde după sacii cu fasole.

Danner și-a stăpânit enervarea.

— Sergentă, Dogias...

— Am înțeles, să trăiți. Recepționat. Suspecta e în depozitul de alimente. O reținem imediat.

— Negativ. Rămâneți pe poziție, gata să interveniți.

Și-a luat cascheta după o clipă de ezitare.

— Sara, Sigrid, ies pe teren, a spus ea verificându-și echipamentul. Monitorizați mai departe semnalul. Transmiteți tot ce aveți de transmis pe canalul meu.

Și-a fixat cascheta, și-a tras mănușile și a deschis canalul de comunicare al costumului.

— Dogias, monitorizează transmisia. Comunicăm pe canalul meu.

— Am crezut că sunteți într-un tomberon, așa se aude. Am înțeles. Încă transmite, să știți. Doriți s-o auziți?

— Nu-i codată transmisia?

— Da, mă rog, am apucat să decodez. A folosit o variație destul de simplă a...

— Negativ la propunere. (I-ar fi distras atenția.) Înregistrează doar. Numai în cazul în care consideri că cineva din personalul meu se află în pericol iminent. Sau cineva de pe *Estrade*, a adăugat, gândindu-se la Sara.

Ningea. Costumul i s-a încălzit rapid, iar prin viziera siderală lumea se vedea cenușiu-străvezie, ca prin fum; fulgii cădeau ca o funingine neagră. Iarba înghețase, însă nici nu-i auzea scârțâitul

sub bocanci – toate sunetele, imaginile și senzațiile erau filtrate de costum. Era tăiată de lume, ca într-una dintre primele misiuni de antrenament virtual de pe vremea când era doar cadetă.

A mers prin noapte, simțindu-și ca de obicei gura uscată, de la adrenalină. La un moment dat a zărit un mic mamifer alergând prin iarbă – o pată gri deschis pe fundalul grunjos.

Kahn stătea absolut nemișcată pe poziție, lângă peretele de nord al zonei de recreere. Doar Danner o vedea, prin spectrul de vizibilitate al vizierei.

— Kahn, te am în vizor.

Kahn a cercetat lent zona și i-a făcut cu mâna.

— Rămâi pe poziție. Dacă trece de-acum cineva pe aici, reține-o.

— Am înțeles.

Lu Wai stătea ghemuită sub una dintre cele patru ferestre luminate.

— Sunt la cincizeci de metri în spatele tău, a anunțat-o Danner încet, apropiindu-se. E înăuntru?

— Da.

— Ieșiri?

— Doar una, la est de clădire. Și pe ferestre. Avem nevoie de Kahn.

Danner s-a ghemuit lângă Lu Wai și și-a ridicat viziera.

— De acord.

În cască a auzit glasul lui Lu Wai, slab din cauza aerului care pătrundea de afară, ordonându-i lui Kahn să li se alăture lângă fereastră. Apoi sergenta s-a întors spre ea.

— Propun să intru cu Kahn să reținem spioana.

— O trimit pe Kahn când ești pe poziție, a încuviințat Danner. Așteptați semnalul meu înainte să acționați. Și nu faceți zgomot.

Lu Wai a încuviințat din cap și s-a pierdut în întuneric. Cu viziera ridicată, Danner a avut impresia că se face dintr-odată nevăzută. Bun. Toată acțiunea trebuia să rămână secretă. S-a uitat prudentă pe fereastră. Lumina dinăuntru era prea slabă, n-a zărit

decât niște umbre nelămurite – saci, își închipuia – și pe spioană, probabil, cu comuniceasul la gură. Vorbea. Nu-și dădea seama cine e.

A schimbat canalul din cască.

— Sara. Încă vorbește. *Kurst* comunică și el?

— Sigrid spune că sigur fac schimb de mesaje. Și mai e ceva de interes pentru tine: *Kurst* transmite direct de pe puntea de comandă.

Danner a clătinat din cap pentru sine. Avea confirmarea: persoana dinăuntru comunica și spiona în slujba eșalonului superior al Companiei, cu buna știință și aprobarea tuturor – în afara comandamentului de pe Jeep. Se simțea ușurată, de-acum n-avea de ce să se mai trezească noaptea întrebându-se dacă nu cumva e paranoică. A rămas surprinsă de cât de mâhnită se simte dintr-odată, acum că i se confirmau bănuielile. Doar se așteptase la așa ceva.

A sosit Kahn. Danner a trimis-o după Lu Wai.

Spioana nu se mișcase din loc. Ce-avea atâta de vorbit? Danner își dorea de-acum să fi acceptat propunerea lui Dogias de decodare simultană. Oare spioana vorbea despre ea?

— Dogias, recunoști vocea?

— Nu. Nu-mi pare cineva cunoscut. Însă, judecând după cum i se adresează comandantului navei, aș zice că e Oglindă, și nu o soldată de grad inferior. Poate e locotenentă.

Danner avea doar șase locotenente. Le cunoștea pe toate și le promovase personal. Resimțea foarte acut trădarea. Ardea de nerăbdare să afle cine e, însă a reușit să se controleze. Trebuiau s-o lase să termine – voia să țină cât mai mult timp secret faptul că le descoperise duplicitatea, ca să afle cât mai multe informații și să câștige cât mai mult timp până...

— Dogias pe recepție. Pare gata să încheie convorbirea.

— Sergentă, fii pe fază.

Apoi a schimbat canalul:

— Sigrid, te rog să monitorizezi *Kurst*. Vreau să aflu exact când întrerup transmisia.

Apoi a revenit pe canalul dinainte:

— Sergentă, activați-vă amândouă armurile, nu se știe.

S-a uitat iar repede pe fereastră.

— Nu cred că e înarmată, așa că mișcați-vă discret, fără vâlvă. Vreau să rămână în liniște, imobilizată în clădire. Să n-apuce să zică nici pâs. Înțeles?

— Înțeles.

— Eu rămân la fereastră, în caz că încearcă să iasă pe aici.

Și-a coborât viziera. Lumea s-a cufundat iar în ceață. Inima îi bătea tare în piept.

— Gata, a auzit-o brusc pe Dogias în ureche.

— *Kurst* a încheiat transmisia, a confirmat Sara.

— Treceți la acțiune! a ordonat Danner.

S-a dat mai în spate, ca să aibă spațiu de manevră. De cinci ani nu mai luase parte la vreo acțiune pe teren. Uitase că îți tremură picioarele de la adrenalină și că termostatul costumului parcă-și pierdea efectul. O treceau fiori reci.

Nimic. Lu Wai și Kahn ar fi trebuit să iasă de-acum.

O fracțiune de secundă a văzut galben înaintea ochilor, apoi viziera s-a adaptat: Oglinzile aprinseseră lumina în camera de depozitare. O siluetă în armură, probabil Kahn, o acoperea pe Lu Wai cu arma pregătită, în timp ce sergenta confisca comuniceasul spioanei și îi înfășura brațele, talia și apoi gleznele cu bandă imobilizantă.

— Subiectul a fost imobilizat, s-a auzit vocea calmă a lui Lu Wai.

Danner și-a ridicat viziera și a luat-o cu pași mari spre ușă. Își simțea mușchii umflați, prea încordați pe coapse – de la adrenalină și de la furie. Acum o să vadă cu ochii ei.

În depozit mirosea a praf, grâne și un pic de ozon de la benzile imobilizante. Spioana nu avea cascheta pe cap.

— Sublocotenenta Relman, să trăiți, a anunțat-o Lu Wai salutând-o.

Spioana stătea prăbușită pe niște saci. Era tânără. Păr creț, tuns scurt. Pe chipul rotund i se citea disconfortul fizic, în locul expresiei relaxate obișnuite.

— Pune-o pe picioare, a ordonat Danner fără să se adreseze cuiva anume.

S-a conformat Kahn. Helen Relman se afla sub comanda directă a căpitanei White Moon, care o avea drept superioară directă pe Ato Teng. Oare până unde mergea trădarea?

— Sublocotenentă Relman, te reținem ca suspectă de acțiuni potențial periculoase pentru corpul ofițeresc. Vei fi închisă și interogată într-un spațiu adecvat. Ai vreo întrebare între timp?

Zi-mi că e o greșeală, îi venea să-i spună. *Explică-mi despre ce e vorba.*

Relman a rămas tăcută.

Inundată de adrenalină și cu venele doldora de oxigen, Danner n-a mai suportat tăcerea.

— Ce mama naibii, Relman?!

Îi venea s-o scuture până-i clănțăneau dinții în gură, însă s-a mulțumit să dea ture prin depozit.

— De ce naiba ai făcut una ca asta? M-am purtat vreodată rău cu tine sau ce?

— Ați zis că voi fi dusă într-un spațiu adecvat pentru interogatoriu.

— Suntem într-un spațiu cât se poate de adecvat, a zis ea, apăsând pe comutatorul care tăia vizibilitatea ferestrelor și încrucișându-și brațele la piept. Putem să stăm toată noaptea aici.

Relman a părut să se gândească.

— Aș vrea ca partenera mea, Bella Cardos, să fie informată unde mă aflu.

— E și ea implicată?

— Nu, a răspuns Relman părând surprinsă. O să-și facă griji, atâta tot.

Danner s-a întors spre Lu Wai.

— Sergentă, găsește-o pe Cardos și du-o într-un birou din apropiere. Spune-i doar că urmează să fie interogată în legătură cu un delict care poate să pună în pericol corpul ofițeresc.

— V-am zis că nu e deloc implicată.

— Nu te cred, i-a răspuns Danner calm. Desigur, ai putea să încerci să mă convingi oferindu-mi informațiile relevante.

Nimic.

— Avem tot timpul din lume, a repetat Danner, știind prea bine că nu-l aveau – acum, că puseseră mâna pe Relman, totul urma să se precipite.

Relman era palidă la față, doar la nas i se spărseseră niște vinișoare. Lui Danner i se părea că arată foarte răcită. Femeia începea să înțeleagă în ce situație se vârâse.

— Sigur, poți să alegi să ne spui despre ce este vorba, ca să putem verifica informațiile – vom ține seama de asta. Sau poți să nu ne spui nimic și să-ți pui speranța că, prin cine știe ce minune, o să intervină ceva în avantajul tău.

Danner își luase un ton sigur, calm și liniștitor.

— După părerea mea, ar fi nemotivat și chiar nesăbuit să speri așa ceva. Nu cred că-ți dorești să faci vreo prostie de-acum înainte.

Femeia aia doar nu-și închipuia că o să aterizeze *Kurst* s-o salveze.

— Nu avem nimic de declarat.

— Sunteți mai multe?

Relman s-a făcut roșie la față, însă n-a mai zis nimic.

Danner a oftat. Proasta.

— Nu-nțeleg de ce te porți așa. N-ai nimic de câștigat, dar ai foarte mult de pierdut.

S-a uitat prin încăpere, a găsit o scară pliantă de plastic gri pe care a deschis-o în fața lui Relman și s-a așezat pe ea.

— Cel mai probabil, n-o să mai pleci niciodată de pe planeta asta. Nimeni nu mai pleacă de-aici. Gândește-te: numai cu noi o să ai de-a face până mori. Iar noi suntem nemulțumite și n-o să

te iertăm. Nici măcar Bella. Și nimeni n-o să uite ce-ai făcut. Asta îți dorești?

Danner s-a oprit. Clar n-avea cum s-o convingă: Relman încă nu înțelegea gravitatea situației. S-a ridicat.

— Te las să te mai gândești.

Afară era frig și umezeală, mirosea a zăpadă. Danner a salutat femeile care plecau din zona de recreere, singure sau în perechi. În drum spre birou, a sunat-o pe Lu Wai.

— Sergentă, du-o pe Relman la infirmerie să-i faci un control. Poate că e în stare de șoc. Ai grijă să mănânce ceva. Nu-i spune nimic, las-o pe ea să deschidă discuția. Când dai de Cardos, explică-i situația și, dacă reușești s-o convingi să ne ajute, lasă-le singure cinci minute. Amândouă sunt consemnate la infirmerie, indiferent dacă Bella Cardos se arată cooperantă sau nu. În încăperi separate. Înștiințează persoanele superioare în grad că două membre ale personalului sunt internate pe caz de boală conform procedurii. Informează-le că Relman și Cardos au contactat o boală contagioasă rară și că nu primesc pe nimeni în vizită. Dacă face scandal căpitana White Moon, să ia legătura cu mine.

Relman n-are decât să fiarbă nițel în suc propriu.

În biroul din față era beznă. S-au aprins automat luminile când a intrat, însă, ca în orice încăpere pustie, întunericul părea să persiste prin unghere. În biroul ei central și-a dat jos mănușile și și-a dezmorțit mâinile o vreme. O durea capul.

A apelat-o pe Dogias, masându-și rădăcina nasului.

— Letitia, vreau cât mai rapid conversația aia. N-o trimite prin rețea. Prezintă-te cu un disc la mine.

— Dacă nu puteți fi sigură de rețea, de ce vi se pare că vă puteți baza pe sistemul dumneavoastră de operare? O să transfer convorbirea pe un disc audio și o să-mi șterg transmisia. Peste douăzeci de minute sunt la dumneavoastră.

Dogias era enervantă, dar, ca de obicei, avea dreptate. Douăzeci de minute. A ieșit în biroul din față să-și facă un ceai.

În fața ochilor i-a ivit dintr-odată o amintire din urmă cu patru ani: zâmbetul victorios de pe chipul lui Helen Relman, care stătea în fața ei în poziție de drepți, primindu-și tresele de subofițeră. Oare ce fusese în capul lui Relman în ziua aia? Danner a oftat. Se îndoia că de-acum înainte o să se mai bucure vreodată când o să promoveze pe cineva.

Cel mai probabil, n-o să mai țină niciodată vreo ceremonie de promovare.

O înțepau ochii. Și i-a șters nerăbdătoare. Avea lucruri mult mai bune de făcut decât să se lase în voia amintirilor.

Revenind în birou cu ceașca aburindă de ceai, a format codul Sarei Hiam.

— Aici Danner. Am reținut o femeie pe nume Helen Relman. Sublocotenentă. Nu vrea să vorbească, însă mai are cel puțin o complice. Nu se cunosc numele. Dogias o să-mi aducă înregistrarea peste câteva minute, s-ar putea să ajute.

A sorbit din ceai și a continuat:

— Sau nu.

A pus ceașca jos și și-a frecat fruntea cu degetele.

— Sara, dacă nu vrea să vorbească?

— O faci să vorbească și gata, i-a zis Hiam fără menajamente. Aveți în dotare mai multe droguri eficiente și total nedureroase.

— Nu-mi place să droghez pe nimeni.

— Cui îi place? Crezi că ai dreptul să nu te folosești de o metodă prin care poți să obții informații de importanță vitală pentru sute de oameni doar pentru că ai anumite sensibilități?

Danner a oftat. Asta-i mai lipsea acum.

— M-aș fi așteptat să te arăți un pic mai înțelegătoare față de mine și Relman.

Sara a izbucnit într-un râs sec, urât.

— Mai înțelegătoare? Danner, sunt prea moartă de spaimă ca să mă mai arăt înțelegătoare. De câte ori mă ia somnul, îmi imaginez cum ar fi să-i alunece din greșeală degetul pe trăgaci artileristului

de pe *Kurst*. Dacă reușesc să adorm, visez că nu mă mai trezesc niciodată. Drogheaz-o odată și stoarce tot ce poți de la ea.

— S-ar putea să nu fie nevoie.

— S-ar putea. Însă nu te chinui prea mult să scoți informațiile altfel.

Pe parcursul următoarei zile, Danner a încercat toate metodele care i-au venit în cap: amenințări, muncă de convingere, cuvinte înțelegătoare. Relman n-a deschis gura. Nu mai aveau timp de pierdut. Până la urmă a decis s-o lase pe Cardos să mai încerce o dată – măcar ea părea să înțeleagă mai bine pericolul în care se afla Relman.

Când Danner a adus-o pe Cardos din încăperea securizată a infirmeriei, Kahn s-a ridicat de pe scaunul de la ușa de sticlă a salonului unde o țineau pe Relman, pregătindu-se s-o însoțească pe Cardos înăuntru.

— Așteaptă aici, Ana. Las-o să intre singură.

Danner i-a făcut semn lui Cardos să intre.

— Da, sa trăiți.

— Așteptăm pe hol.

Kahn i-a oferit scaunul ei, însă a refuzat-o.

Timpul trecea încet. Danner simțea în buzunar plasturele medical – părea mai mare decât era de fapt. Și-a trecut un deget peste el. *Nu mă face să-l folosesc, Relman.*

Cardos a ieșit clătinând din cap.

— Nimic. Aș putea să mai încerc o dată.

— Crezi c-ar avea vreun efect?

— Păi... Nu.

— Ofițera Kahn o să te conducă în cameră.

— S-o chem pe sergenta Lu Wai mai întâi, doamnă comandantă? a întrebat-o Kahn.

— Nu-i nevoie. Când te întorci, rămâi de pază la capătul coridorului.

Kahn a părut surprinsă, iar Cardos – speriată.

— Doar n-aveți de gând s-o bateți?

— Nu.

Nu va fi nevoie. A intrat în salon. Era o încăpere mică, cu tavan scund și pereți văruiți în verde crud. Conținea doar două paturi, un ecran și o poză înrămată fixată în peretele din fața ușii. N-avea ferestre. Relman era imobilizată cu benzi de patul dinspre intrare. Arăta ceva mai bine, prinsese un pic de culoare în obrajii înainte pământii.

Acum ai de-a face cu mine, Relman.

— Ultima dată îți ordon, Relman. Zi-mi ce trebuie să aflu.

Relman a ignorat-o.

— Nu ne jucăm aici, sublocotenentă, nu mai am nici timp, nici răbdare. Nu vreau să te droghez, însă n-am de ales.

Relman s-a uitat atunci la ea.

— Nu prea cred. E ilegal și total lipsit de etică să droghezi pe cineva care se opune. Te cunosc doar, Danner, n-o să faci așa ceva.

Relman chiar era convinsă de asta, și-a zis Danner, apoi a apucat-o furia – era furioasă pe Companie, pe Hiam și pe Relman, pentru că o silea să ia o asemenea măsură.

— Dă-o dracului, Relman, ascultă la mine. Ascultă-mă bine. Uită de coduri etice și de drepturile angajaților. Chiar acum, deasupra noastră, cei de pe *Kurst* încearcă să decidă dacă să ne ucidă pe toate sau pur și simplu să ne lase baltă aici. Trebuie neapărat să aflu ce știi. Sunt în joc sute de vieți omenești. Ce mai contează ce consider eu că e bine sau rău? Crede-mă, chiar o să te droghez.

— Atunci n-ai decât, a zis Relman pălind. Nu-ți spun nimic.

Femeie fără minte.

Danner a scos pliculețul sigilat din buzunar. Când l-a rupt, în încăpere s-a răspândit un miros slab de antiseptic. *Folosește un plasture anestezic*, o învățase Hiam, *un miorelaxant. Așa o să rămână trează douăzeci și ceva de minute și n-o să-i pese deloc ce spune. Am auzit cele mai bizare chestii de la pacienții anesteziați.*

Danner a suflecat cracul drept al pantalonilor lui Relman și i-a lipit plasturele mai apăsat decât trebuia pe dosul genunchiului. *Putea să evite toată chestia asta*, și-a zis Danner furioasă, *chiar i-am dat de ales. Nu e vina mea. Nu e.* Însă, cât a așteptat, nu-și dorea decât să fie cât mai departe de femeia aceea.

După două minute, Relman a început să fredoneze o melodie. Era un cântec la modă pe Gallipoli cu vreo opt ani în urmă, și-a dat seama Danner.

— Hannah, știai că benzile de imobilizare creează senzații erotice? a întrebat-o Relman ca și cum ar fi făcut conversație. Cred că e de la curent. Îmi simt acut toți nervii și în tot corpul...

— Nu mă interesează corpul tău. Mă interesează să-mi răspunzi la niște întrebări. Cine e cealaltă spioană?

— Nu știu.

— Sigur că știi...

Apoi a schimbat tactica:

— Mai e vreo spioană în afară de tine?

— O, da, a încuviințat Relman. O, da, da, da.

Dădea din cap mai departe.

— De unde știi?

— Vorbim pe comuniceas.

— O cunoști?

— Nu cred. Are o voce ciudată... o filtrează printr-un codificator digital. Însă știu că ea e pentru că folosește mereu același cod.

Relman a zâmbit însuflețită, bucuroasă că putea s-o ajute.

— Cât de des te contactează și cu ce scop?

— Din când în când. Ca să-mi spună pe cine să ascult și din astea. Trebuie să fac ce-mi zice, numai că nu sunt obligată să fac doar ce-mi zice ea. Eu am avut inițiativa să sun la *Kurst*. Ce mi-am zis: „De ce numai Danner are dreptul să..."

Relman s-a întrerupt, încruntându-se. Dintr-odată, în încăpere s-a simțit un puternic miros de fecale.

— Hopa, a chicotit Relman, apoi a zâmbit, de parcă propria incontinență și neputință ar fi fost cine știe ce farsă epocală.

Danner a strâns din dinți. Nu era vina ei, îi trebuiau informațiile și gata. Chiar nu avusese de ales – era vina lui Relman.

— De ce-ai făcut așa ceva, Relman?

— Păi, doamnă comandantă, v-ați purtat cam dubios.

Relman a mormăit ceva și pe pat s-a întins o baltă de urină care s-a prelins pe podea.

— În primul rând, ați colaborat cu CCE și cu indigenele împotriva Companiei. Iar apoi, mă rog...

Relman s-a întrerupt zâmbind vag. Danner a așteptat.

— Suntem aici de cinci ani de zile și de patru ani batem pasul pe loc – nu ne-am apucat de nicio exploatare majoră, n-am deschis nicio mină. Apoi mai sunt modulele. Modulele, modulele, modulele.

Danner a așteptat puțin.

— Modulele?

— Știi doar, ofițerele și tehnicienele s-au apucat să le decoreze. N-am mai văzut niciodată așa ceva. E deranjant. Da. Deranjant, deranjant, deranj...

— De ce?

— Plus că ai redus numărul personalului de pază. Iar Oglinzile au ajuns să poarte armurile din ce în ce mai rar și să-și croiască haine civile. Gândește-te numai puțin, o Oglindă în haine croite de mână...

Relman parcă și-a amintit dintr-odată ce fusese întrebată.

— Când am auzit că ai ordonat să fie dat jos gardul, ce era să înțeleg din toată chestia asta?

— Puteai să vii să mă întrebi.

Relman a continuat de parcă Danner nu-i răspunsese.

— Pur și simplu mi s-a părut că ți-ai propus să ne compromiți, doamnă comandantă. Să ne aduci încet-încet la același nivel cu indigenele, a zis ea încetișor, cu limba împleticită. Poate asta

vrei, să fim și noi indigene. Numai că nu suntem. Numai bucățica asta de lume e a noastră. Și tu vrei să dobori granițele și să nu se mai înțeleagă nimic, să le lași să vină peste noi. Suntem ceea ce suntem, numai că tu vrei să tulburi apele. Nici nu mai știm de ce ne aflăm pe planeta asta.

Tăcere.

— Relman?

— Atâta confuzie...

Și a început să sforăie.

Danner s-a apropiat să se uite mai bine la ofițeră. Relman, care păruse pe vremuri atât de tânără și de entuziasmată. Și uite cum ajunsese, sub conducerea ei. *Atâta confuzie...*

Danner nu voia s-o vadă nimeni pe Relman în halul în care era; și-a suflecat mânecile.

Când a plecat, și-a fixat la centură banda imobilizantă; Relman era acum goală și curată, dormea tun învelită într-un cearșaf subțire. Danner a aruncat plasturele anestezic folosit într-un receptacul de deșeuri medicale și a încuiat ușa cu propriul cod de comandă. La capătul coridorului, Kahn a luat poziția de drepți, cu o expresie neutră, bine controlată.

— Relman e închisă în salon. Vezi ce face peste douăzeci de minute și vino în salonul de recuperare.

Nici nu mai știm de ce ne aflăm pe planeta asta. Oare avea dreptate? s-a întrebat, luând-o pe un alt coridor văruit în culori vesele. Mergea să se întâlnească cu Lu Wai și Dogias.

Salonul în culori pastelate, cu ferestrele sale imense, era pustiu. S-a uitat cum ninge afară. *Nici nu mai știm de ce ne aflăm pe planeta asta.* Nu știuse ce să răspundă, însă acum, când se uita la zăpadă și la cerul străin de după geamul fragil al ferestrei, știa. Ca să supraviețuiască.

— Așa cum putem, a mormăit când s-a deschis ușa din spatele ei.

— Așa cum putem? a întrebat-o Dogias, dându-și jos geaca și scuturându-și fulgii de zăpadă care i se topeau în păr.

— Să supraviețuim.

Danner s-a întors cu fața la fereastră. În geam a văzut-o pe Dogias punându-și geaca pe spătarul unui scaun.

— Nu-i rău să începem cu asta, a comentat Dogias trecându-și degetele prin păr. De ce e mereu atât de cald aici?

Și-a șters mâinile ude pe șalul pe care și-l înfășurase în jurul taliei.

— Ei, a ciripit pasărea din colivie?

— Într-un final.

— Dar? a întrebat-o Dogias uitându-se țintă la ea.

— Dar am urât toată chestia, Letitia, a oftat Danner.

Nu voia să-i zică de droguri, asta rămânea între ea și Relman.

— M-a dat peste cap ce mi-a zis. Tot ce-am făcut, toate măsurile de bun-simț pe care le-am luat – reducerea personalului de pază. La urma urmei, ce ne mai trebuie pază nonstop când indigenele nici nu vor să se-apropie de noi? Și un climat mai relaxat în bază, doar o să rămânem aici... multă, multă vreme... Ea are impresia că vreau să-mi compromit oamenii. Să demoralizez și să derutez lumea. Chiar am început să cred că s-ar putea să aibă dreptate.

— Ei, eu nu sunt absolut deloc derutată.

— Nu, doar că...

— Doar că ce? Tot ce ați făcut mi s-a părut de bun-simț.

— Bine, însă altă comandantă ar fi făcut la fel?

— Ce mai contează? Doar pe dumneavoastră vă avem. Dacă vă interesează părerea mea, mi se pare că v-ați descurcat mai bine decât oricare alt comandant de care știu. La urma urmei, ați învățat totul din mers, aveți pregătirea necesară, n-ați încercat să impuneți cu forța reguli care nu se potrivesc în condițiile cu totul excepționale de aici. V-ați condus în primul rând după bun-simț și compasiune și mai puțin după practicile standard. În concepția mea, toate astea demonstrează că sunteți o comandantă excelentă

pentru oamenii de la sol. Însă chestiile astea s-ar putea să nu dea deloc bine din perspectiva altora, a mai-marilor din Companie.

Dogias s-a oprit o clipă, apoi a continuat, ridicând din sprâncene:

— Numai că noi deja bănuiam cumva asta.

Danner a zâmbit cu jumătate de gură.

— Eu am avut mereu impresia că fac ceea ce este bine pentru toată lumea. Relman e o ofițeră bună. Altfel n-aș fi promovat-o. Doar că nu-i place deloc ce încerc să fac aici. O sperie. Oare câtă lume e la fel de speriată?

Dogias și-a dat o șuviță după ureche.

— Toată lumea e speriată. Personalul descurajat caută automat o cauză anume, o persoană pe care să dea vina. Adică dumneavoastră, că doar dumneavoastră sunteți la comandă și nu le lăsați să-și facă iluzii că ne aflăm aici într-o misiune de rutină. Bine, mai sunt și femei curajoase sau care au măcar atât curaj cât să nu dea vina pe dumneavoastră pentru tot ceea ce se întâmplă.

Dogias avea cumva dreptate, însă nu era numai asta.

— Am câte o justificare perfect logică pentru tot ceea ce am decis. Doar că nu prea mai știu dacă am fost de fapt atât de cinstită în intenții.

A respirat adânc și a continuat:

— Cred că, în sinea mea, chiar mi-am dorit să se întâmple tot ceea ce s-a întâmplat. Mi-am dorit să rămân pe Jeep.

— Credeți că numai dumneavoastră v-ați dorit?

Danner n-a știut ce să răspundă.

Lu Wai a intrat în salon însoțită de Kahn.

— M-am tot gândit..., a zis brusc Danner.

Cele două nici nu apucaseră s-o salute pe Letitia.

— Ne-am ales cu o sublocotenentă retrasă din funcție care trebuie înlocuită. Lu Wai, ești promovată în grad de sublocotenentă chiar din acest moment.

— Mulțumesc, doamnă comandantă.

Lu Wai s-a uitat pe furiș la Dogias, care a ridicat din umeri.

— Ofițeră Kahn, tot din acest moment îți revin sarcinile, drepturile și responsabilitățile de sergentă.

— Da, să trăiți, a răspuns Kahn.

— Până la noi ordine, amândouă vă aflați în subordinea mea directă. Superioarele vor fi informate în consecință.

Danner a evitat să aducă în discuție aspectele oficiale și nimeni n-a întrebat-o nimic. Date fiind ultimele acțiuni ale Companiei, nu mai avea niciun sens să țină vreo ceremonie cu angajamente de fidelitate și tot tacâmul.

— Vă rog, luați loc. Toată lumea.

S-au așezat toate, iar Danner s-a simțit o clipă descumpănită. *Compania nu mai are nicio putere aici, funcția mea de comandă este egală cu zero.* S-a așezat lângă ele – Letitia și Lu Wai stăteau una lângă alta, Kahn își curăța o unghie. Erau femei de nădejde. A rămas mai departe tăcută.

— Eu am încredere în voi, a spus în cele din urmă. Sper că și voi aveți încredere în mine.

S-a întrerupt iar.

— Am nevoie... Am nevoie de un pic de ajutor ca să iau niște decizii.

Danner a așteptat să vadă cum o privesc, cu milă sau cu dispreț? Doar era treaba ei, povara ei să ia deciziile, nu a altcuiva. Însă ele doar au privit-o în continuare cu atenție. S-a mirat că-i vine atât de greu să vorbească. Ai încredere în ele, și-a zis. Ai încredere și atât.

— Doctora Hiam, de pe *Estrade*, și cele două membre ale echipajului ei trebuie să coboare de pe orbită. M-am gândit că am putea să încercăm împreună să le aducem la sol în siguranță – și fără să afle *Kurst.* Nu mai trebuie să vă spun că, dacă o să reușim să menținem cât mai mult timp impresia de normalitate în bază, o să apucăm să ne organizăm mai bine până când o să ia Compania măsurile pe care o să le ia la un moment dat. Orice zi în plus contează.

Tăcere.

— Practic, trebuie să trimitem o navetă acolo sus, cu o misiune aparent normală...

— Să ducem pe cineva sus, a spus Letitia.

—... și să aducem în ea patru persoane pe lângă navigatoare – și asta fără să stârnim suspiciunile celor de pe *Kurst.*

— Ce-ar fi să întrebăm pe cineva dacă vrea să plece, sigur găsim pe cineva, și s-o trimitem sus cu navigatoarea.

— Nu aș risca, a clătinat Danner din cap. E mai bine să punem la curent cât mai puține persoane care pot să ia legătura cu nava *Kurst.*

— Atunci aveți nevoie de o voluntară dintre noi? a întrebat-o Letitia.

— Încă nu.

A urmat o lungă tăcere. Danner s-a uitat cum ninge afară. Anul trecut viscolise până se așternuseră chiar și troiene de aproape trei metri. Hiam o asigurase că iarna de acum o să fie mai blândă.

— Unde e *Kurst* față de *Estrade*? a întrebat Kahn dintr-odată.

— Nu prea știu, a zis Danner și și-a consultat comuniceasul. Se pare că nava ocupă mai multe poziții variabile.

— La intervale regulate?

— Da.

— Se întâmplă vreodată să se interpună Jeep între navă și stație și să piardă contactul vizual?

Danner a tastat în comuniceas.

— Da.

— Ha! Ana, ești un geniu! a exclamat Dogias împungând-o pe Kahn cu degetul în coapsă, apoi, întorcându-se spre Danner: Cât timp rămân fără contact vizual?

Danner a căutat oftând informația.

— Șase ore.

— Ajunge? a întrebat-o Dogias pe Kahn.

— Poate, a răspuns Oglinda pe gânduri. E cam din scurt totuși.

— Ne puteți lămuri și pe noi?

Kahn i-a făcut semn lui Dogias să explice.

— *Kurst* este o navă militară dotată cu senzori și echipament de detecție ultimul răcnet. Știu ce zic, doar înainte am fost ingineră de telecomunicații pe un crucișător. Doar că, în cazul în care unitatea supravegheată e poziționată în spatele unui obiect de mari dimensiuni, ești silită fie să lucrezi cu un alt set de senzori, care trebuie reprogramat cu mare precizie și atenție, fie (a rânjit ea) te bazezi pe date cu un grad de aproximație mai mare. Mult mai mare. Dacă o să trimitem naveta în intervalul de șase ore, se vor vedea siliți să aleagă una din două. Așa că mai întâi o să-și verifice datele.

Dogias s-a uitat la Kahn, iar Oglinda a încuviințat din cap.

— Nu trebuie decât să ne asigurăm că o să fie mulțumiți de datele pe care le au și n-o să-și mai bată capul cu al doilea sistem de scanare de mare precizie.

S-a oprit, încântată de sine.

— Și atunci?

— Și atunci, dacă urcăm la bordul navetei o ființă vie, n-o să aibă de unde să știe dacă e om sau altceva.

— Un animal?

— Contează doar să fie destul de mare.

Danner nu știa de unde puteau să facă rost de un animal mai mare.

— Trebuie neapărat să fie un singur animal mai mare? Ce-ar fi dacă urcăm mai multe animale mai mici? a întrebat Lu Wai.

— Ar trebui să meargă.

Danner s-a gândit. Ar putea funcționa. Ar putea să piloteze naveta de la distanță. Mai bine nu puneau în pericol viața personalului. Pentru necesitățile audio puteau să utilizeze conversații înregistrate. Da, chiar mergea. Cel puțin la dus.

— Dar în rest?

— Avem mare nevoie de aparatura de pe stație?

— Da, stația controlează sateliții, adică toate canalele de telecomunicații, releul cu microunde, prognoza meteo…

— E mai importantă decât echipajul de pe *Estrade*?

— Personalul se află pe primul loc, i-a răspuns ea ferm Letitiei.

Chiar era? i-a șoptit o voce. *Dar Relman?*

— De ce? Ce idee ți-a venit?

— Dacă am detona o explozie pe platformă, la câteva minute după ce le luăm pe Hiam și restul în navetă, cel mai probabil nimeni n-o să stea să verifice naveta venită pe stație într-o cursă de rutină – e prea complicat. O să fie oricum prinși cu investigarea exploziei de pe platformă.

— Totuși, nu se poate să nu găsim o soluție mai bună?

— Poate reușim să aruncăm altceva în aer – de exemplu, un vehicul tehnic sau ceva.

— Ar merge, a încuviințat Kahn gânditoare.

Danner se uita când la una, când la cealaltă.

— Vreo altă idee? Nu? Bun, Kahn și Dogias, vreau să puneți la punct detaliile operațiunii pe care am discutat-o și să-mi aduceți un raport… poimâine?

Dogias și Kahn au încuviințat.

— Bun.

— Doamnă comandantă? a început Lu Wai.

— Da, serg… sublocotenentă, s-a corectat Danner zâmbind.

— Ce facem cu Relman?

— Repuneți-o în libertate.

— Poftim?

— A îndurat destul. Confiscați-i comuniceasul – și pe al lui Cardos – și trimiteți-le pe amândouă undeva în misiune pe teren. Cât mai departe de aici.

— Cardos e cartografă.

— Atunci însărcinați-le să întocmească o hartă a zonei de sud-vest. Așa o să aibă ceva de lucru și Relman o să apuce să se

mai gândească. Cât timp nu poate să comunice cu nava *Kurst*, nu cred c-o să pățească nimic.

Danner a rămas cu privirea pe geam.

— Avem nevoie de cât mai multe femei sănătoase. Ne așteaptă o muncă grea. Trebuie să ne pregătim să evacuăm tot Portul Central în caz că superiorii de pe *Kurst* o să decidă să sterilizeze toată zona.

Să sterilizeze. Ce ușor era să se exprime în eufemisme.

Cerul părea dintr-o singură bucată cenușie; ningea fără oprire.

— Mi-e dor de cerul de acasă, a continuat Danner, fără să se adreseze cuiva anume. Îmi vine să plâng când mă gândesc că n-o să mai văd niciodată cerul albastru deschis din Irlanda, dimineața devreme, deasupra câmpiilor verzi, ude.

— Mie-mi place aici, a spus Dogias.

— Mi-e dor de casă, a recunoscut Lu Wai. Însă nu cred c-o să ne mai întoarcem vreodată acolo.

A atins mâna Letitiei.

— Nu-i chiar atât de rău aici, am putea să ne simțim ca acasă la un moment dat.

Danner bănuia că Lu Wai se simțea acasă lângă Letitia oriunde s-ar fi aflat.

— Dar tu, Ana?

— M-am născut pe o stație orbitală de pe lângă Gallipoli, a răspuns Kahn. Pe Pământ nu m-aș simți ca acasă. Și nici unde au de gând să ne trimită dacă vrem să plecăm de-aici – pun pariu. Nici aici nu mă simt chiar ca acasă, însă nu-i deloc rău.

Da, rău nu e, și-a zis Danner, însă cum o să trăiască acolo? Și cum o să-și găsească locul în lumea asta nouă după ce se liniștesc apele? Era om de arme, comandantă, însărcinată cu asigurarea securității, nu se pricepea decât să dea ordine. Nu știa nimic, nici cum erau organizate comunitățile de-acolo. Ce bine-ar fi fost dacă n-ar fi plecat Marghe... Avea incredibil de mare nevoie de o antropologă.

— Măcar dac-am ști cum să trăim lângă oamenii de aici, a zis neputincioasă.

Letitia și Lu Wai au făcut schimb de priviri.

— Deja știm, a spus Letitia. Cât de cât. Sau cel puțin știe Day.

— Day? Ofițera Day, pe care a salvat-o din incendiu indigena aia slăbănoagă înainte să izbucnească virusul?

Dogias a încuviințat.

— Bine, dar a murit. Nu? Virusul...

— Cred că e dată dispărută, să trăiți, a răspuns Lu Wai.

— Adică n-a murit?

Apoi și-a dat seama.

— Voi știți unde e!

— Da.

Sania zumzăia lângă poarta de nord, sau ce mai rămăsese din ea, cât îi făcea Lu Wai o verificare de rutină. Cu toate că era în toiul dimineții, afară se vedea o lumină de amurg. Vântul mătura troienele dintr-o parte într-alta a întinderii întunecate.

Danner a luat-o mai mult în fugă pe iarbă, cu gluga pe cap și ochii mijiți în ninsoarea care împânzea aerul. Dogias era în spatele saniei, fixând bine ultimele cutii cu provizii.

Danner a bătut-o pe umăr. A trebuit să urle în vânt ca să se facă auzită.

— Nu uitați să-i comunicați că nu e nimic oficial. În documente încă figurează ca dispărută și așa o să rămână orice s-ar întâmpla, doar dacă vrea ea să schimbe ceva. Spuneți-i orice, numai convingeți-o să vină.

— O să fac tot ce pot, i-a strigat Dogias.

Capota de vreme rea s-a ridicat și Lu Wai a scos capul afară.

— Hai să pornim. O să se strice și mai rău vremea.

Dogias s-a dat jos din spate și s-a urcat pe scaun în față. Lu Wai a apăsat pe butonul de coborâre a capotei, a înjurat și s-a apucat s-o coboare manual.

Sania s-a ridicat de la pământ vâjâind, iar sub ea s-a stârnit o dâră de zăpadă care a izbit-o pe Danner în glezne.

Vehiculul a luat-o încet din loc, apoi a accelerat. Peste nici două minute, Danner nu mai vedea decât zăpada de la nord.

Dintr-odată s-a simțit singură. Cum o să reziste două săptămâni fără impertinențele lui Dogias – trei săptămâni, dacă se strica vremea. Danner le ordonase să se întoarcă urgent dacă detectau vreo defecțiune a canalelor de telecomunicație. Era prea periculos să rămână izolate sub cerul liber pe o astfel de vreme sau dacă li se dezactivau COLI-urile.

Atunci și-a amintit de Marghe: fără COLI, fără nicio modalitate de comunicare, acolo, în nord, la sute de kilometri depărtare, într-o regiune cu climă foarte aspră.

A luat-o la pas, depărtându-se de gard. Văzând construcțiile pe jumătate dezmembrate din zona abandonată intemperiilor, Danner avea impresia că Portul Central este deja în ruină.

Danner a deschis două ferestre pe ecran: într-o parte Nyo, în cealaltă Sara.

— Până la urmă putem să mutăm drăcia aia de satelit ca să detecteze COLI-ul lui Marghe sau nu?

— Păi, da, a început Nyo. De mutat, putem să-l mutăm, numai că s-ar putea să nu mai reușim dup-aia să-l punem pe poziție. Ceea ce ar da peste cap toate căile de comunicare pe care le-ați instalat deja.

— Se poate să nici nu-i mai meargă COLI-ul, i-a atras Sara atenția.

Danner a lăsat deoparte problema.

— Hai să zicem că funcționează.

— N-ar fi deloc o idee deșteaptă în momentul ăsta, a spus Sara. Ce-o să spună *Kurst* când o să vadă că mutăm un satelit de pe poziție? Nu ne permitem absolut nicio acțiune care ar putea stârni suspiciuni, nicio schimbare vizibilă.

Hiam avea dreptate. Danner trebuia s-o lase pe Marghe să se descurce singură și să spere că reprezentanta avusese noroc și

rezistență fizică. Și că vaccinul funcționează. Când o să ajungă Day în Portul Central, Danner o să afle dacă știa vreo viajeră pe unde ajunsese Marghe. Din moment ce Marghe n-avea cum s-o ajute să ducă tratative comerciale și diplomatice cu indigenele în numele Portului Central, deschizând o breșă în lumea aceea necunoscută, Danner se vedea nevoită între timp să se bazeze pe propria relație personală cu Day și pe indigenele care-i salvaseră viața, Oriyest și Jink, ca și pe relația ceva mai impersonală de trata dintre Cassil, din Valea Holme, și ea, în calitate de comandantă a Portului Central. Și să spere.

Cum puteai să-ți întemeiezi viața, a ta și a atâtor oameni, pe asemenea mărunțișuri?

CAPITOLUL 10

Marghe și Leifin au făcut trei zile până la Ollfoss, prin Pădurea Gemetelor. Marghe n-a putut să spună mai târziu dacă trecuse un an întreg sau o clipă. Nu și-a amintit mare lucru: doar că, din când în când, îi apăreau în fața ochilor copaci care nu erau chiar copaci, cu rădăcini mai întinse decât coroanele sau fără coroane, că uneori simțea în nări un miros pătrunzător și rânced, ca de jivine cuibărite în vizuini, și că o dureau mâinile, picioarele și fața. Însă cel mai limpede și-a amintit că într-una dintre zile a căzut pe pământul presărat cu zăpadă spulberată și a rămas lungită pe spate, amețită, cu ochii la frunzele – dacă frunze erau – care se învârteau prin aer deasupra ei. A izbucnit în râs, însă pădurea i-a înghițit hohotul ca pe o panglică subțire și strălucitoare. S-a potolit, dându-și seama că de fapt ea era străina nimerită acolo din altă lume. Tot verdele și întunecimea din jur aveau să rămână neatinse, nu puteau s-o înghită și s-o mistuie, oricât ar fi încercat. Așa cum animalele carnivore nu erau capabile să digere celuloza, tot așa nici ea nu putea fi asimilată. Era un corp străin.

Restul călătoriei a fost un haos total: Leifin lipită de pieptul ei, încălzind-o, un terci umed și moale în gură, pe care Leifin îl mestecase și i-l vârâse printre buze, Leifin luând pe furiș ceva din buzunarul ei și apoi strigându-i să se oprească – atunci și-a dat seama că strângea între dinți mâna lui Leifin și o dureau gingiile, însă n-a vrut să-i dea drumul până când Leifin nu i-a pus la loc fiola în buzunar.

Nu ține minte când a sosit în Ollfoss. Abia mai târziu și-a închipuit totul: cum ieșise împleticindu-se de sub rămurișul întunecat

al pădurii pășind pe zăpada de un alb orbitor, pe lângă șopronul care adăpostea doar un mic gong de metal, apoi pe drumeagul acoperit de nea ce ducea de la clădirea băilor comune, construită deasupra izvorului cu ape fierbinți, până la faimoasele grădini de zarzavaturi de la Ollfoss, luând-o apoi spre casele, acareturile și clădirile comunale ce păreau reproduceri din piatră ale corturilor Echraidhe, cu fantele lor orizontale, acoperite cu storuri de lemn, de sub streșinile cu pământ ale acoperișurilor înclinate, cu șănțulețe de piatră săpate cu grijă pe la colțuri. Erau case scunde și trainice, clădite să reziste la zăpezi și la pâraiele de primăvară stârnite la dezgheț.

În următoarele zile s-a zvârcolit pradă febrei, strigând într-o portugheză răgușită să aprindă cineva lumina, s-a chinuit să soarbă din supă și a plâns când o vomita fără să vrea, îndurând durerea din mâini, picioare și față, legată bine în pat. Și-a amintit tot felul de chipuri, străine toate, uitându-se de sus la ea, cu un aer serios sau surâzător.

Încet-încet – nici n-ar fi putut să spună despre vreo zi anume că „Atunci am început de fapt să mă restabilesc" –, Marghe și-a dat seama că nu era legată de mâini și de picioare, ci o bandajaseră cu cârpe și smocuri de mușchi. Delirurile amețitoare s-au mai liniștit și a început să deslușească o lume concretă, cu chipuri care dispăreau și apăreau iar când i se întâmplau diverse lucruri: cineva o lua pe sus și o așeza lângă foc, o spăla cu apă caldă, o hrănea sau potrivea fitilul lămpii cu abajur de corn de pe cufărul de lângă peretele alb.

În visele năclăite de febră și durere îi apărea cel mai adesea un chip întunecat și zbârcit ca miezul de nucă: era o femeie pe nume Kenisi care îi desfăcea cârpele, arunca bucățelele de mușchi, o ungea cu ceva pe rănile dureroase și o bandaja la loc cu mușchi proaspăt și cârpe curate. Era mai mărunțică și mai vioaie în mișcări decât Borri, însă la ochi semăna leit cu tămăduitoarea Echraidhe. Marghe a încercat să zâmbească atunci când și-a dat seama ce

făcea Kenisi, deschizându-și pe loc rana de la buză, care nu i se vindecase de tot.

După o vreme, a reușit să rămână trează ceva mai mult timp, sprijinită în capul oaselor pe patul îngust, și să le salute pe celelalte femei, ale căror chipuri îi evocau de-acum câte un nume: Leifin, desigur, femeia cu ochi schimbători ca marea și buze subțiri, care venea adesea și ședea cioplind bucăți de lemn cu cuțitul, Hilt, o femeie înaltă cu un păr doar o idee mai închis la culoare decât cafeniul pielii sale, tuns scurt de tot, cum nu mai văzuse până atunci la femeile din lumea aia. Hilt era corăbieră din Sălașul de Nord și venise la Ollfoss să-și vadă sora de sânge – o viajeră pe nume Thenike.

Când Kenisi a văzut că Marghe începe să se întremeze, a început să primească mai multe vecine în vizită. Unele purtau, ca Leifin, căciula, hainele îmblănite și sulița tribului lor, altele erau înveșmântate în mantii de pânză și căciuli împletite, ca Hilt, iar altele – o combinație de pânzeturi țesute la război, piei tăbăcite și pâslă. Multe purtau bijuterii: șiraguri de mărgele colorate din olla la gât, la mână sau prinse în clipsuri la urechi, broșe sculptate și vopsite în culori tari. Unele erau din Ollfoss, altele veniseră să-și petreacă iarna alături de neamuri sau iubite. Toate erau tare curioase: aveau de-a face cu o femeie venită dintr-un loc cu totul străin, care reușise să supraviețuiască tribului Echraidhe și iernii pe Tehuantepec.

Marghe nu le-a luat în seamă întrebările. Nu se simțea în stare să se gândească la Echraidhe, la zăpadă și la îngheț, la clipele în care aproape că renunțase la viață. Încă nu știa de ce se chinuise atât să supraviețuiască și nici dacă se bucura că trăiește.

În schimb, s-a concentrat pe corpul ei. Când a venit Kenisi să-i schimbe bandajele de la mâini, în loc să rămână cu ochii la bârnele groase care se întâlneau în vârful tavanului, Marghe a început s-o descoase.

Cele două zgaibe groase cu care se alesese în locul celor două degete mai mici de la mâna stângă n-aveau nevoie de lămuriri, însă Kenisi i-a arătat degetul pătat de la stânga și degetul mic fără unghie de la dreapta.

— Ăsta și ăsta o să se vindece, i-a zis.

A lăsat-o să se uite, apoi le-a bandajat cu grijă la loc și s-a apucat să-i desfășoare cârpele de la cap și ureche.

— O să ai cicatrice aici – a atins-o cu degetul rece deasupra sprâncenei stângi – și aici.

Când a atins-o după ureche, Marghe a tresărit.

— Doare?

Marghe a încuviințat. Kenisi a uns-o încet cu alifie.

— Ai rămas fără o bucățică din ureche. Dar n-o să se vadă deloc sub păr.

Marghe era atât de recunoscătoare că tămăduitoarea îi vorbește atât de simplu și la obiect, încât a reușit să-și facă și ea curaj s-o întrebe:

— Altceva? Picioarele?

Kenisi a zâmbit, iar pielea de pe chip i s-a încrețit toată.

— N-arată deloc bine, însă or să se vindece. Zic să scoatem de tot bandajele, să vedem cum le merge așa, a zis ea, terminând s-o ungă pe față și apucându-se să se îngrijească de rănile de la picioare.

Marghe s-a bucurat că tămăduitoarea îi spusese deja că o să se vindece – propriile picioare îi aminteau de niște pui de focă jupuiți. Și-a ferit repede privirea, bucuroasă că n-avusese nicio oglindă prin preajmă de când își revenise.

Mai târziu în aceeași zi, Leifin a venit cu o fată cu plete lungi, neîmpletite. I-au adus de mâncare. Pește fiert, fructe și apă – numai hrană moale. Încă i se clătinau dinții în gingii. Mai avea mult până să reușească să mestece carne sau legume mai ațoase. Leifin i-a prezentat-o pe fată:

— Gerrel, fata soră-mii de sânge Kristen.

Din câte a observat Marghe, Gerrel se străduia să nu se holbeze la ea. La fața ei. Și-a pipăit-o cu binișorul.

— Cum arată?

— De parc-ai dat cu capul de-un copac, a răspuns Gerrel, cercetând-o fără menajamente și clătinând din cap. De vreo două ori!

— Ei, se poate și mai rău.

Pe chipul lui Gerrel se citea scepticismul. Marghe și-a văzut de mâncare cât Leifin și Gerrel i-au luat plosca s-o golească și i-au adus-o spălată și mirosind a ierburi aromate.

Din ziua aceea, Gerrel i-a tot adus de mâncare lui Marghe, a dat o mână de ajutor la îmbăiat sau a mutat-o pe cufărul cu blănuri de lângă perete cât schimbau cearșafurile Kenisi și o femeie pe nume Ette. La rugămintea lui Marghe, Gerrel a adus niște apă călduță și o bucată de săpun tare. Cât o spăla pe cap, Marghe a încercat să mai obțină niște informații de la ea.

— Care sunt neamurile lui Ette?

— E de-a lui Kristen.

— Sora de sânge a mamei tale și a lui Leifin? și-a amintit Marghe încruntându-se.

Gerrel i-a descâlcit cu grijă părul.

— Kristen e mama mea de sânge.

— Însă nu stai cu ea?

— Nu. Ea stă cu familia în casa cu două hornuri: ea, Namri, Ellyr, Rathell, Hamner cea mică și bebelușa Gin.

Marghe a clătinat din cap, neînțelegând încă prea bine cine unde stătea.

— Ai grijă să nu verși apă peste tot.

— Și acum ce neamuri ai?

— Pe Wenn, care e cea mai în vârstă, și pe Kenisi, desigur.

— Tămăduitoarea.

— De fapt e bucătăreasă. Ea gătește cam tot ce mănânci. Și coace pâine pentru alte familii. La vremea culesului, toată lumea se îmbulzește la oala noastră. Să vezi ce prăjitură face de sărbători!

A strâns părul plin de clăbuci într-o mână și cu cealaltă a tras mai aproape ligheanul cu apă.

— Apleacă-te în față, să te clătesc.

Marghe s-a aplecat.

— Leifin și Huellis au două soestre mici, pe Otter și Moss. Apoi mai e Thenike, care vine din când în când în vizită, nu prea des, pentru că e viajeră și merge cu barca aia a ei de colo-colo cu treburi, și mai e sora ei de sânge, Hilt. Nu s-a mai întâmplat de-o veșnicie să fie amândouă acasă, ca acum. Și mai sunt și eu.

— Atunci de ce locuiești aici?

— Thenike e mama mea aleasă. Wenn m-a trimis să locuiesc aici, cu familia lui Thenike, a zis că eu și Kristen n-o să facem casă bună. În fine, așa ceva. De mică stau aici.

Așadar o înfiaseră, definitiv sau temporar.

— Dar Thenike ce rude mai are? În afară de Hilt?

— Nu știu. S-a alăturat familiei acum mult timp, dinainte să vin eu.

Gerrel era o adevărată mină de informații. Huellis, a zis ea, era partenera lui Leifin, numai că toată lumea știa că nu se luaseră din dragoste: Leifin îi făcuse curte din pricina unei trata neavantajoase, încheiate între rudele ei și ale lui Huellis cu ani în urmă. Acum, că se înrudiseră, trata trebuise renegociată și, ca urmare, neamul lui Leifin se îmbogățise. Leifin și Huellis păreau să se-nțeleagă destul de bine acum – Huellis rămăsese alături de ea.

Gerrel nu se jena s-o ia la întrebări. Marghe nu-i răspundea tot timpul, însă fata părea să înțeleagă că nu se simte în stare să vorbească despre anumite lucruri.

Însă Gerrel i-a pus o întrebare anume, la care Marghe știa că va trebui să răspundă odată și-odată: „Leifin ți-a salvat viața și te-a adus aici. Familia noastră te-a luat în grijă. Cum ai de gând să ne răsplătești?"

Două zile mai târziu, într-o dimineață în care razele de soare se strecurau când și când prin ferestrele înguste de sub acoperiș, trezindu-i dorința de a ieși în aer liber, Marghe medita la întrebarea aceea, sprijinită în capul oaselor în pat. În poală ținea mai multe obiecte: fiola de FN–17, mănușile îmblănite, cuțitul și paloul. Toate erau daruri de la femei pe care abia dacă le cunoștea. Erau tot ce avea pe lumea asta.

Le-a atins pe rând.

Fiola era aproape goală și lipsea o capsulă. Spera că, în delirul ei prelungit, subconștientul îi dăduse alarma la momentul potrivit și o pusese s-o înghită automat. Nu prea știa când ajunsese în casa aia, însă avea impresia că mai era puțin și trebuia să ia următoarea capsulă.

Mănușile fără degete, care fuseseră maro-roșcat pe vremuri, când le primise de la Cassil, erau acum acoperite de o crustă de sânge și mizerie închisă la culoare. Puțeau. Dacă nu puteau fi curățate, ca tot restul hainelor sale îmblănite – nu știa unde le țineau –, nici n-avea cu ce să se îmbrace.

Și cuțitul era pătat – mânerul îmbrăcat în piele era întinat, parcă ros de o infecție. Lama de piatră era ciobită – nu-și amintea când se întâmplase asta. Putea s-o netezească. A atins-o ușor cu degetul. Rece. Aspră. Îi amintea de Shill și de Holle, care-i dăruiseră cuțitul.

La urmă a luat paloul, cântărindu-l în mâna dreaptă. La lumină, departe de zăpezile aspre de pe Tehuantepec, desenul gravat pe el părea mai stângaci decât printre corturile Echraidhe. I-l făcuse Aoife cu mâna ei.

L-a așezat lângă cuțit.

Toate darurile erau anume pentru ea – nu le cumpărase la repezeală într-o după-amiază dintr-un centru comercial animat, ci fuseseră meșteșugite în nopți reci de iarnă, la lumina opaițului, sau jupuite de pe leșuri de animale din care se înălțau încă aburii, sub cerul pe care goneau norii. Lemnul fusese uscat, potrivit, cioplit,

lustruit și băițuit. Cuțitul era deja vechi când îi ajunsese în mână: un obiect cald și intim, dăruit cu dragoste. Până și fiola de FN–17 era rezultatul trudei și eforturilor Sarei Hiam.

Erau tot ceea ce avea pe lume. Fără ele n-ar fi supraviețuit. N-avea cum să le răsplătească niciodată după merit pe femeile care i le dăruiseră.

Când a venit Gerrel să-i aducă un blid cu supă și un codru din pâinea tare, maro-cenușie, pe care o coceau în Ollfoss, Marghe încă privea lung obiectele înșirate în poală. Gerrel a lăsat tava pe podea și i le-a luat.

— Miros urât, i-a zis ea întinzând și netezind cuvertura, apoi i-a pus în poală tava: Supă de piciorul-boului și ceapă.

Mirosea a sparanghel și era străveziu-maronie, poate de la blidul din lemn, poate de la ceapa caramelizată. La suprafață plutea un boț de brânză care începea să se topească. Părea prea fierbinte ca să mănânce. Marghe a luat o bucată mai mică de pâine.

— Mai bine înmoi pâinea și întinzi un pic de brânză pe ea, a învățat-o Gerrel.

Marghe a rupt din pâine.

— Ce-i aia piciorul-boului?

— Știam eu c-o să mă-ntrebi.

Gerrel a scos din buzunar două frunze. La mărime aduceau cu dafinul, doar că erau albicioase, cu nervuri verde pal.

— Când le rupi, au aceeași culoare peste tot, ca olla, iar astea (i-a arătat cu degetul nervurile) sunt verde închis. Însă dacă își pierd prospețimea, parcă se aburesc și arată așa.

Marghe se chinuia să-și întindă din brânza ațoasă pe pâine.

— Nu, uite așa.

Gerrel a rupt o bucățică din pâinea ei, a înmuiat-o în supă, a sucit-o cu pricepere până a învelit-o în brânză și vârât-o în gură.

— Ah, ca spaghetele.

— Ce?

Marghe a lămurit-o. Gerrel o asculta cu atenție.

— Gerrel, tu chiar crezi ce-ți spun? a întrebat-o ea dintr-odată.

— De ce să nu cred? a răspuns Gerrel nedumerită. Nu-i adevărat?

— Ba da, e-adevărat, a zis Marghe simțind că-i dau lacrimile. Tot ce-ți zic e adevărat.

După-masă a venit cineva s-o vadă. A intrat fără zgomot, i-a zâmbit, a arătat ridicând dintr-o sprânceană spre capătul patului și s-a așezat când Marghe a încuviințat din cap.

— Eu sunt Thenike, s-a prezentat.

Avea un glas melodios, armonic.

Marghe a încercat să-și amintească.

— Sora de sânge a lui Hilt.

Era ceva mai înaltă decât restul femeilor, cum era și Hilt, însă nu cu mult. Și la piele era altfel, mai brună și cu porii închiși. Avea fața netedă și osoasă, dând impresia de forță, ca rădăcinile unui copac bine crescut. Spre deosebire de Hilt, avea părul lung, răsucit într-un coc în vârful capului, brun și lucios, ca lemnul masiv și greu de mahon, tec sau cireș de Jamaica.

— Gerrel mi-a zis că ești viajeră.

— Pun pariu că nu ți-a zis numai atât, a zâmbit Thenike.

— Așa e. Însă n-a știut să-mi spună cum aș putea să vă răsplătesc pentru că m-ați luat în grijă.

Thenike a rămas tăcută o vreme.

— Cum ai zis și tu, sunt viajeră. Dacă mi-ai povesti despre tine, mi-ai face o mare favoare. Dacă te simți în stare, ai putea să te achiți de o parte din datorie povestindu-mi cum ai ajuns aici.

— Aș putea să te răsplătesc cu o poveste pentru toate astea? a întrebat-o Marghe arătând în jur.

— Nu doar eu hotărăsc, a răspuns Thenike studiind-o. Dac-aș hotărî eu, da, povestea ta ar răscumpăra totul. Uneori nu-i atât de ușor să-i dăruiești o poveste unei viajere. Însă am și eu un cuvânt de zis în casă și, dacă-mi spui ce trebuie să aflu, o să te scap de bună parte din datorie.

— Cine hotărăşte restul?

— Familia. Noi toate. Mai precis, pentru că Leifin te-a adus la noi, cuvântul ei o să atârne cel mai greu. Însă hai să ne-ntoarcem la povestea ta. N-o să fie uşor, dar dacă facem totul cu cap, cred că amândouă o să avem de câştigat. Te-nvoieşti?

Măcar avea ocazia să vadă cum îşi face treaba o viajeră.

— Da.

— Atunci o să începem chiar de azi, a zis Thenike şi a ridicat privirea spre deschizăturile fără geam ale ferestrelor.

— Nu prea e aer aici. E o zi rece, însă cu soare. Vrei să iei o gură de aer şi să vezi cerul?

— Da.

Marghe ştia că va trebui să spună şi altceva decât „da", aşa că s-a străduit să-şi dea drumul la limbă.

— Mi-ar plăcea.

— Stai să-ţi fac rost de nişte haine.

Thenike a luat lampa de pe cufăr şi a cotrobăit o vreme prin el.

— Poftim.

Era o mantie cât toate zilele. Thenike i-a dat deoparte cuvertura.

— Pune-ţi picioarele pe podea. Aşa, da. O să te-ajut să-ţi pui ăştia pe tine.

Marghe a recunoscut pantalonii căptuşiţi cu blană pe care-i purtase înainte – erau curaţi.

— Acum trage mantaua peste cap. Pune-ţi un braţ pe umărul meu. Nu, apleacă-te mai spre mine şi... Hopa sus!

Marghe s-a clătinat pe picioare, înfofolită în mantia de pâslă.

— Cum te simţi? Poţi să mergi?

Marghe a încuviinţat şi a făcut un pas. O dureau îngrozitor picioarele. Probabil i se citea pe faţă.

— O să te doară, însă nu-i nimic dacă faci câţiva paşi. E vremea să te mişti un pic.

Marghe a mai făcut un pas şi s-a strâmbat de durere.

— Sprijină-te de mine, i-a zis Thenike.

După ce stătuse atâta în casă, a apucat-o tusea de la aerul rece și curat de afară, iar picioarele o dureau și mai rău când tușea. Era o zi însorită – soarele se vedea galben decolorat, cerul era de un albastru ceva mai deschis, însă razele scăldau totul, iar lumea se afla la locul ei. A rămas nemișcată, respirând greu și ștergându-și lacrimile de pe obraji – nu erau toate de la tuse.

— După cum vezi, ți-am pregătit un mic culcuș.

Thenike a ajutat-o să se așeze pe o saltea întinsă pe mușchi, la soare, lângă peretele casei. Marghe s-a lăsat pe spate cu ochii închiși și s-a bucurat de căldura înșelătoare a soarelui. Știa că Thenike e cu ochii pe ea.

— Aveți parte de mult soare aici, în Ollfoss, iarna?

— N-am mai stat aici peste iarnă de patru ani, a răspuns Thenike. Iar ultima oară cerul a fost înnorat până-n Luna Durerilor.

Când a deschis ochii, Marghe a văzut-o zâmbind.

— Dar, da, în toate iernile pe care le știu norii se mai risipesc din când în când, plantele din grădini și răsadnițe dau frunze noi și toată lumea mănâncă bine. Cum e iarna în ținutul de unde ești tu?

— Sunt din mai multe locuri.

Atâtea locuri.

— Zi-mi de care vrei. Îmi închipui că n-am cum să fi văzut niciunul cu ochii mei. Așa că povestește-mi ce dorești.

Și Marghe a început să-i descrie iarna la Macao, cerul cenușiu ca un ceaun răsturnat și mirosul pe care-l simțea în aer la șase ani: rachiu de orez și mare, senzațiile tari din cazinouri și mirosul de sudoare și frică răspândit de atâția bărbați care-și puneau la bătaie averi pe care nu-și permiteau deloc să le toace în jocuri de noroc. I-a povestit despre colinele iernatice ale Portugaliei, pe care le văzuse când mersese ultima oară să-și viziteze tatăl: cerul albastru și rece, vântul care-i pătrundea prin haine când mergea dimineața pe drumeagurile pe unde o luau turmele de capre. Nu știa cum era iarna în Portul Central.

Soarele a dispărut după un strat de nori parcă cioplit din steatit gri, alunecos. Marghe s-a uitat la cer lung, obosită – vorbise prea mult.

— Un cer suke, i-a zis Thenike.

— Suke?

— Precum sukele pe care le purtăm unele dintre noi la brâu.

Thenike și-a vârât mâna sub manta și a scos un disc rotund, cu o gaură în partea de sus, prin care era trecut un șiret. L-a dezlegat și i l-a întins lui Marghe.

— Ăsta e al meu.

Era pe jumătate cât palma, fără niciun strop de vopsea, ușor rotunjit, neted pe spate, în timp ce pe față avea gravat un pește. Era o gravură cu linii apăsate, stilizată și meșteșugită. Un soi de emblemă.

— Tu l-ai lucrat?

— A fost al mamei.

— A murit?

— Nu, a zâmbit Thenike. Iubita ei i-a făcut altul, cu două nerka, nu una.

— Nerka?

— Așa se cheamă peștele de pe el. Are spinarea albastră și trăiește în mare, doar primăvara ajunge pe Țărmurile Înalte, ca să-și depună icrele.

Ca și cum ar fi simțit cât de istovită era, Thenike i-a preluat sarcina de povestitoare.

— Eu și Hilt ne-am născut în Sălașul de Nord – acolo locuiește când nu-i pe mare. Eu locuiesc pretutindeni, a zis ea arătând cu brațul în jur. În Ollfoss, în Sălașul de Nord, pe Țărmurile Înalte, în Golful cu Pietriș. Pe Ho în sus și pe Sayesh în jos, pe Huipil și pe malurile Râului de Sticlă.

— Înțeleg că îți place să călătorești mai mult pe apă.

— Da. Am o barcă pe nume *Nid-Nod*. Știi ce-i nid-nodul? E o pasăre caraghioasă care trăiește în smârcurile din valea Râului

de Sticlă și în Mlaștinile Trern. Are niște picioroange lungi și un cioc și mai lung, prea greu pentru căpșorul ei, pe care și-l tot saltă să vadă ce se întâmplă în jur. Din câte se zice, nid-nodul se teme să nu-i scape vreun lucru bun care stă să se-ntâmple pe undeva pe-aproape.

Marghe a zâmbit, amintindu-și de mai mulți oameni care sunt așa.

S-a ivit iar soarele și o vreme s-au bucurat în tăcere de razele lui.

— Cred că e vremea să te întorci în casă.

Marghe n-a mai făcut nazuri, era obosită. Cei câțiva pași înapoi până la pat au durut-o mai rău decât la venire. Thenike a ajutat-o să se așeze pe pat, lăsând-o să-și dea jos mantia și s-o împăturească.

— O să vin și mâine să te văd. Cât mai devreme dacă e soare.

După ce a plecat Thenike, Marghe și-a dat seama că nu pomenise deloc de Țara Galilor și de mama ei. Și nici nu-i spusese că mama ei murise.

A urmat o zi cu soare; când a ajuns Thenike, dimineața, Marghe și Gerrel tocmai mâncau felioare de goura și semințe cu miez moale de nitta.

— Nitta e o plantă tare urâtă, i-a spus Gerrel lui Marghe. Toată numai păstăi și rădăcini ceroase, trebuie să te chinui o groază pentru o mână de semințe. Nu știu de ce ne mai sinchisim să le mâncăm, parc-ar fi căcăreze de vârteriță.

Însă lui Marghe îi plăceau, așa că a primit și porția lui Gerrel.

— Ai face bine să le mănânci, i-a atras atenția Thenike cu glasul ei bogat. Sunt foarte sănătoase.

— Mănâncă-le tu dacă sunt așa grozave, i-a replicat Gerrel nepăsătoare.

— Din păcate, nici mie nu-mi plac deloc, a zâmbit Thenike. Însă țin la sănătatea mea. Dacă nu mănânci deloc nitta, pune-ți mai mult praf de gaver în supă, eu așa fac.

Gerrel s-a strâmbat.

— Poate e timpul să-ți mai spun o dată povestea cu Torren și tămăduitoarea.

Gerrel a oftat și a luat o lingură de semințe din blidul lui Marghe. Thenike s-a făcut că nu vede.

— Nu-i nevoie să te grăbești cu masa, i-a zis ea lui Marghe. Soarele nu pleacă nicăieri. Azi e mai cald decât ieri.

După ce au ieșit la aer, Marghe s-a uitat la Thenike.

— Povestea cu Torren și tămăduitoarea?

Thenike a zâmbit.

— Torren era o fată care se credea mai învățată decât toată lumea și nu-și mânca mereu porția de semințe de nitta și nici nu ieșea tot timpul cu căciula pe cap în toiul iernii. Într-o zi s-a îmbolnăvit și s-a dus la tămăduitoare. Dar tămăduitoarea a dat-o afară zicându-i că, dacă Torren nu se îngrijește de sine, de ce s-ar îngriji *ea* de Torren?

— Și ce s-a întâmplat?

— Depinde. Uneori Torren se căiește, alteori tămăduitoarea se îmbunează, iar alteori Torren moare.

Marghe a meditat puțin.

— Deci viajerele sunt învățătoare. Cu ce se mai ocupă în rest?

— Depinde de viajeră. Slujim ca martore la învoielile dintre neamuri și așezări, facem dreptate în dispute, uneori dăm în folosință bucăți de pământ câte unei păstoare.

— E pământul vostru?

— Nu. Avem foarte mult pământ la comun. Când se mută o familie sau dă de piatră-arsă, sau se desparte în două, are nevoie de o bucată de pământ. Viajerele știu care pământuri sunt date în folosință și ce bucată e bună pentru familia care o cere. Noi ținem minte totul. Știm ce familii au certuri vechi, așa că avem grijă să nu primească pământuri învecinate. Apoi călătorim, răspândim știrile, cântăm, istorisim, conducem cântările-cadențelor și căutările-adânci, tămăduim oase rupte și vechi nemulțumiri, însă cel mai mult avem grijă să ne amintim.

Marghe avea impresia că-i scapă ceva, însă nu-și dădea seama ce anume.

Thenike a zâmbit larg.

— Însă nu-s doar viajeră. Mai sunt și o bucătăreasă lamentabilă, o corăbieră bună și o adversară periculoasă dacă joci degescioare cu mine.

Marghe tot nu părea mulțumită.

— Te așteptai la mai mult? Nu sunt vreo înțeleaptă sau vreo sfântă. Am anumite talente care-mi sunt de folos ca viajeră. Așa cum și tu îți pui în practică anumite talente ca antropologă.

A pronunțat cuvântul cu grijă – ieri îl auzise prima dată.

— Pot să mă folosesc de tot ceea ce fac în munca mea dacă vreau. Așa cum și tu poţi și te folosești dacă vrei.

A ridicat privirea spre norii frământați ca spuma de la suprafaţa unei oale în clocot, prin care se ivea când și când soarele.

— Dacă n-aș fi fost viajeră și n-aș fi avut talente de viajeră, aș fi fost altcineva. Poate că aș fi plutit pe mare, ca Hilt, aș fi plecat primăvara din Sălașul de Nord și m-aș fi întors abia toamna, după ce aș fi străbătut Adâncurile cu Pești Argintii, până la Ochiul Oceanului și înapoi.

Thenike își luase un ton melancolic.

— Dar tu? Ce-ai fi ales să faci dacă n-ai fi venit aici ca antropologă?

Marghe s-a gândit o vreme.

— Nu știu.

— Ce-ți place să faci? Când colindai pe colinele Portugaliei iarna sau când stăteai lungită pe burtă pe acoperiș, cu ochii la pescarele din Macao (și iarăși a pronunțat cu grijă numele străine), ce ţi-ai fi dorit să faci dacă ai fi avut timp?

— Să explorez, a răspuns Marghe surprinsă. Să ajung în locuri necunoscute. În ținuturi palpitante, unde pot să dau peste dragoni adevărați.

A râs, încântată de propria descoperire.

— Întotdeauna mi-a plăcut s-o iau pe orice cărare mi se ivește în cale, să văd unde duce, la cine duce. O hartă, o lume nouă, o țară necunoscută – toate sunt bucățele de mozaic pe care trebuie să le aranjez la locul lor, altfel nu mă simt bine, nu înțeleg ordinea lucrurilor. Însă odată ce înțeleg, mă simt deja prea bine, așa că e timpul să-mi văd de drum, să văd locuri și oameni noi. Să descopăr altceva nou.

— Tot timpul?

— Până acum, da, a rostit Marghe rar, dorindu-și dintr-odată să nu mai spună nimic.

Thenike a clătinat din cap înțelegătoare.

— Și ajungi cumva să ții la locurile astea noi și la oamenii de acolo? Sau doar îi cercetezi ca pe niște cochilii ciudate, găsite pe țărmul mării?

Marghe s-a silit să zâmbească, făcând vag cu mâna. *Ca pe niște cochilii ciudate, găsite pe țărmul mării...* Nu voia să se gândească la asta.

— Cum i se spune cerului de acum?

— Cer bras, a răspuns viajera. Dacă acum ne-am fi aflat în barcă, aș fi tras undeva la mal. O să se stârnească vântul.

— Bras?

— Dacă ești în stare să faci o mică plimbare, o să-ți arăt.

Marghe a trebuit să respire adânc și egal, sprijinindu-se de Thenike când au pornit-o pe drumul acoperit de un strat subțire de nea, până la o clădire pe jumătate ascunsă după copaci. Acoperișul înclinat era plin de zăpadă mai veche, întărită și cenușie, iar ferestrele înguste aveau storuri pe dinăuntru, nu pe afară. Spre deosebire de mai toate casele din Ollfoss, aceea avea mai multe încăperi sub pământ decât deasupra.

Treptele ce duceau la ușa solidă nu erau abrupte, însă Marghe le-a coborât una câte una, ca un copil.

Înăuntru era rece și nu se vedea mare lucru: butoaie, mese de piatră, saci, lăzi și vase imense de lut. Când și-a trecut degetele

peste unul, a observat că era astupat cu o pecete aspră, tot din lut. Era un depozit de alimente. Thenike a ridicat câteva storuri cu un par de lemn cu cârlig în vârf. În încăpere se simțea o duhoare lăptoasă pe care Marghe nu reușea s-o identifice și încă un miros, mai slab, însă pătrunzător.

— Bras, a zis Thenike arătându-i cu degetul.

Era o putină de lemn pentru brânză. Thenike și-a sprijinit parul de peretele alb și a ridicat pânza ca de tifon de deasupra, iar Marghe a simțit în nări un miros puternic, nu chiar de brânză. Zerul din putină părea scămos și rânced, precum cerul de afară.

— Aici facem unt și brânză și punem la păstrare laptele rămas peste zi.

Thenike a tras într-o parte capacul de piatră de pe un vas mare.

— Drojdie pentru pâine, a zis și l-a tras la loc. Pe aici sunt legumele.

Erau mormane întregi de rădăcinoase și tuberculi, iar din tavan atârnau mănunchiuri și bulbi de verdețuri puse la uscat. Thenike a vârât mâna într-un butoi, a scos un fruct mic, rotund și l-a mirosit.

— Soca. Uite, miroase-o, e aromată. Înseamnă că nu-i gata. Le culegem la sfârșitul Lunii Sălașelor și le lăsăm la întuneric până când sunt bune de mâncat. Put îngrozitor când sunt numai bune, a picioare nespălate, însă au gust de ploaie după secetă, de briză pe o mare nemișcată.

Din câte-și dădea Marghe seama, pivnița avea mâncare cât să hrănească o mie de oameni un an întreg. Atunci și-a dat seama că nu mai văzuse niciodată vreun depozit de alimente neprelucrate. În Portul Central depozitau probabil mai multe proteine și vitamine într-o zecime din spațiul de aici, sub formă de concentrate, fleici congelate și amestecuri de fructe și legume deshidratate.

Soarele urcase destul sus pe cerul bras când au ieșit la suprafață. Un vânt rece mătura zăpada de pe drumuri. O dureau rănile cicatrizate și o luase tremuratul. Era aici, la Ollfoss, destinația

spre care o luase cu doi ani în urmă ca să... *cerceteze oamenii ca pe niște cochilii ciudate, găsite pe țărmul mării.* Nu prea mai știa dacă vrea să facă asta. Dintr-odată nu mai era sigură de nimic, ceea ce o speria. Dacă nu-și mai dorea să facă ceea ce-și propusese până atunci, ce dorea să facă? Ceva nu mai era la fel. Pierduse ceva pe drum.

— Marghe? Ești bine?

— Nu, a răspuns ea.

— Lasă-te pe mine, nu mai e mult.

Thenike a cuprins-o de mijloc cu brațe tari și puternice. I-a venit să se sprijine cu totul în ele și să plângă după tot ceea ce pierduse, deși nici nu știa dacă era bine sau rău ori dacă nu i se părea doar că pierduse ceva. A luat-o încet și chinuit spre odaia unde o găzduiau.

A lăsat-o pe Thenike s-o ajute să se întindă în pat, bucurându-se când viajera s-a aplecat să pună lemne pe focul bine întreținut, ca să întețească flăcările. Când s-a întors spre Marghe, obrajii îi erau rumeni.

— O să-ți fie cald și bine. Mai ai nevoie de ceva?

Rămâi cu mine, i-a venit să-i zică. *Nu mă lăsa singură cu gândurile mele.*

— Nu.

— Atunci o să vin un pic mai încolo să văd ce faci.

Marghe era obosită. Focul ardea fierbinte. A adormit.

A visat că merge pe un țărm lung și mohorât, presărat cu iarbă-de-mare, pene și scoici. Mai jos, la marginea apei, se afla cineva. Thenike. I-a întins ceva tare și strălucitor, încrustat cu nisip umed. Un nautil cu cochilie compartimentată.

— Vezi, Marghe, a zis ea deschizându-l de parcă avea balamale. Cochiliile nu sunt goale.

Fiecare compartiment lucitor dădea pe dinafară de vietăți moi, umede. Era un obiect atât de frumos și de fragil. Prețios. Apoi cochilia și Thenike au dispărut, iar Marghe gonea dintr-o parte

într-alta pe țărm, ascultând cu disperare strigătele mamei sale, prinsă într-o cochilie dusă de maree.

Însă atunci a observat ceva întunecat și umed care lucea într-un cuib de alge. S-a aplecat să-l ia. O cochilie fosilizată, un amonit. Îl simțea ca o piatră, rece și greu, în mâna mutilată. Însă mama ei fusese răpită. *Nu se poate să mă pierzi chiar acum*, i-a șoptit amonitul, *de-abia m-ai găsit.* Și l-a văzut cum îi intră în palmă și se face nevăzut. Când a ridicat ochii, nu mai era nicio cochilie pe țărm.

Marghe s-a trezit zvâcnind. Îi amorțise mâna stângă, dormise cu ea sub corp. A scuturat-o până a început s-o furnice, simțind cum o apucă tremuratul pe măsură ce i se usca sudoarea. Și-a amintit ce visase, cochilia fosilă...

Sau doar îi cercetezi pe oameni ca pe niște cochilii ciudate, găsite pe țărmul mării? Întrebarea lui Thenike i se infiltrase în conștiință și o afectase profund, cerea un răspuns cinstit. Măcar pentru sine.

Prea bine.

Trăise de una singură de când se știa, părinții ei fuseseră întotdeauna extrem de ocupați. Se îngropase în studiu, în observații și analize. Treaba ei era să-i țină pe oameni sub observație, nu să lege relații cu ei. Iar acum mama murise, tatăl era un străin. Și nu avea niciun prieten. Nu avea prieteni pentru că, de câte ori se apropia de cineva, se simțea pe teren nesigur, ceea ce o speria, așa că fugea într-un loc nou, unde putea să studieze oameni noi, în ochii cărora nu trebuia să fie un om ca ei.

Nu trebuia să fie un om ca ei. Nu prea știa cum.

Când s-a întors Thenike, rămăsese cu privirea la cuvertură, chinuindu-se să digere această revelație.

— Cum te simți?

— Nu știu.

— Ce-ai pățit? a întrebat-o Thenike așezându-se la capătul patului.

Marghe nu îndrăznea să-și ia privirea de la cuvertură. Însă trebuia să discute cu cineva, să simtă că totul era aievea.

— Nu ți-am povestit mai multe lucruri.

Atâtea lucruri.

— Despre mama. Despre rănile de pe față.

Și-a dus mâna la nas, la osul pe care numai ea îl știa rupt.

— Și nici... Și nici nu ți-am zis de ce mă simt atât de singură.

Thenike a luat-o de mână.

— Nu ești singură. Te ascult.

— Uneori... uneori simt că nu mi-a mai rămas decât slujba mea. Îi cercetez pe oameni, asta sunt, o cercetătoare de oameni. E adevărat ce mi-ai spus azi-dimineață. Pentru mine oamenii sunt niște specimene interesante, nu ființe umane. Asta pentru că... Pentru că nu știu să mă port altfel. Nu mai știu decât să-mi fac treaba. Sunt doar o cochilie goală. Dacă mă privești de la distanță, sunt bine, însă dacă te uiți de-aproape, nu mai rămâne nimic din mine, doar o cochilie fragilă, cu niște spirale drăguțe. Iar acum am rămas fără slujba mea. Fără cochilie. Ce-mi mai rămâne fără ea?

Nu i-a povestit visul ei, cu amonitul care i se cufundase în oasele palmei, greu, solid și desăvârșit.

— Ce aveai înainte să-ți începi slujba?

Marghe i-a povestit încet-încet despre mama ei, Acquila, care fusese tot antropologă; își alesese același domeniu de studiu pentru a păstra legătura cu mama când era plecată, adică adesea. I-a povestit despre Companie. Despre minerii care o bătuseră. Cum murise mama ei și cât de tare se temea de virus.

Nu era chiar totul, nici pe departe. Însă tot era ceva.

Când Gerrel a adus prânzul, stăteau liniștite cu ochii la foc.

— Miroase bine, a zis Thenike ridicând privirea.

— Mai e niște mâncare la bucătărie. Vrei să-ți aduc o porție?

— Mulțumesc.

— Poftim. Începeți să mâncați, mă duc să mai aduc un blid.

— Dacă pui tava la foc, o să rămână caldă până te întorci, să mâncăm împreună, i-a propus Marghe.

Dintr-odată simțea nevoia să le aibă alături pe copila nepăsătoare și pe femeia care nu se credea înțeleaptă. Se simțea deprimată, nesigură pe ea, nu era în stare să-și rumege de una singură toate gândurile acelea noi și fragile.

Marghe a stat de vorbă cu Thenike în fiecare zi. A învățat despre norii linn, norii-cascadă, cu mai multe straturi, umflați de ploi torențiale, despre cerul n'gus – regina cu coarne-pumnal –, cu nori ce se mișcau lent și maiestuos, ca jivinele pădurii, despre cerul pilwe, cu nori moi, albi și ondulați, care ascundeau uneori soarele câte o lună întreagă.

Nu știa ce ține Thenike minte și ce nu, însă i-a povestit cum a venit pe Jeep, cum a făcut trata în Valea Holme cu Cassil, cum a primit-o de la Holle și Shill pe iapa Pella, precum și cuțitul fără de care n-ar fi supraviețuit. O după-amiază întreagă i-a vorbit despre Aoife.

— Ea l-a cioplit cu mâna ei, i-a spus arătându-i paloul. Însă tot ea m-a lovit, și nu doar o dată. Uneori se purta cu mine de parcă nu eram om, însă alteori... Thenike, știu că ținea la mine! Uneori am impresia că ajunsese să țină la mine așa cum nu mai ținuse la nimeni de mult. Însă nu voia să mă lase să plec. Odată am crezut c-o să mă lase, chiar am crezut... Am încercat să aflu de ce. Însă parcă ar fi fost doi oameni, nu unul. Tribul, tribul, numai tribul era important. Altceva nu știa. Până la urmă n-a mai contat că ținea la mine. Aparțineam tribului, nu eram chiar un om ca ele, cu toate că în inima ei știa că eram. Cum poți să te porți așa?

— Poate că te-a ajutat cât a putut.

— M-a ținut prizonieră.

— Te-a învățat să supraviețuiești.

— Ca să fiu o membră de nădejde și folositoare a tribului!

— Ei, chiar și așa.

Marghe a făcut un gest exasperat și s-a strâmbat de durere când s-a lovit cu mâinile rănite de marginea patului.

— M-a ținut ca pe un animal în cușcă. Până am uitat de tot cine sunt. Thenike, în unele zile, când eram pe Tehuantepec, nu-mi doream decât să mă ucidă odată Uaithne ca s-o termin cu toate. Nu, nu-i adevărat. Nu-mi mai păsa de nimic, așa că nici nu mă mai sinchiseam să-mi doresc ceva anume. Pur și simplu nu-mi mai păsa. Eram un nimic, un gol. Te-ai simțit vreodată așa? E cea mai îngrozitoare senzație din lume.

Marghe plângea fără să se mai obosească să-și șteargă lacrimile.

— Puțin a lipsit să nu mai fug nicăieri când s-a ivit prilejul. Când am văzut focul, mi-am zis că nu mai are rost să fug, că, dacă mă întorc în tabără, măcar o să-mi fie cald.

A râs îndurerată.

— Și știi care-i partea cea mai îngrozitoare? Mi-am spus că n-ar fi cinstit față de Aoife dacă aș evada. N-ar fi cinstit față de Aoife. Cum să trăiesc cu așa ceva pe conștiință?

— Totuși, ai hotărât că vrei să trăiești.

— Da, nu-i așa? Mă-ntreb de ce.

— Crezi că mai contează?

— Da. Nu. Nu știu.

A rămas tăcută o vreme, apoi a urmat:

— A fost greu, Thenike. A trebuit să mă tot lupt. Întruna. Când mi s-a stricat busola. Când am evadat. Prin viscol. Să merg fără oprire până la copaci. Să trăiesc. N-ai cum să înduri toate astea fără un motiv foarte puternic.

— Ești o supraviețuitoare.

— Nu știu ce sunt.

Și-a șters lacrimile reci, care începeau să i se usuce pe obraji.

— Nu mai vreau să fiu Marghe antropologa, cercetând fără oprire cochilii pe țărm. Nu cred că mai sunt omul care eram. Însă nici nu știu cine vreau să fiu de-acum înainte.

— Vrei să afli?

Marghe s-a gândit o clipă.

— Da.

— Atunci, peste câteva zile, când o să te mai întremezi un pic, ai putea să faci ceva ca să afli.

Venise și ultima zi din Luna Tăcerii, iar aerul era rece și încremenit. Construcția care adăpostea gongul se afla în marginea pădurii. Era un șopron cu patru stâlpi de lemn ce susțineau un acoperiș cu șindrilă, gata să primească sub el orice femeie din Ollfoss care trecea pe acolo. Însă nu trecea nimeni. Aici s-a adăpostit Marghe timp de o zi și o noapte.

Înfofolită în mantia ei de pâslă, stătea îngenuncheată pe peticul de mușchi pe care-l curățase de zăpadă, cu ochii la gong. Era atârnat de tavan cu două frânghii vechi, din metal bătut, în care lumina se oglindea ca în aramă; doar în mijloc era crem-argintiu, unde crestăturile de la început se neteziseră și se lustruiseră aproape integral după ce îl tot bătuseră atâtea generații la rând. În lumina dimineții, chipul lui Marghe se oglindea nedeslușit pe suprafața lui strâmbă. Părea o lună.

A cercetat chipul palid din fața ei, amintindu-și cum îi înșiruise Aoife numele lunilor. Luna Tăcerii – așa spusese Aoife că se cheamă luna aceea din toi de iarnă; acum Marghe își numise așa propriul chip.

Cavitatea dintre un corp planetar și ionosferă formează o cameră de rezonanță naturală; cei mai mulți pământeni nu știau că trăiesc pe un gong gigantic care sună de fix șaizeci și nouă de ori pe zi. Nici coloniștii de pe Gallipoli nu știau, deși era o planetă mai mică, așa că vibra mai des. Însă oamenii de pe Jeep știau. De trei ori pe an – înainte să însămânțeze grădinile și să planteze bulbii, când fructele și grânele erau aproape coapte și după culesul roadelor – alegeau o femeie din Ollfoss să stea o zi și o noapte lângă gong și să-l lovească atunci când simțea cum bate lumea. Ritmul creat ajuta recoltele să crească, îi spusese Thenike. Putea

s-o ajute și pe Marghe: dacă reușea să stea liniștită și să-l asculte, ar fi aflat ce trebuia să afle despre sine.

O ședință prelungită de meditație. Marghe știa că n-o să audă niciun sunet, doar o să simtă ceva anume, așa cum simțise pietrele de pe Tehuantepec. Stătea lângă gong și respira încet, rar, inspira prelung și expira egal, cu atenția afundată în propriul câmp electromagnetic – atunci când o să sune lumea, corpul ei o să-i dea de veste.

La momentul potrivit, când își simțea plămânii plini până la refuz de aerul cu miros deja bine cunoscut de rășină lipicioasă, vegetație, pământ și vizuină de mamifer mărunt, când i s-a părut că lumea se oprește o clipă în așteptare, când a auzit, a simțit și s-a contopit cu pulsul electromagnetic al Jeepului, cu râsul și răsuflarea lui, s-a ridicat în genunchi, a înălțat vergeaua din lemn pe care o ținea în mâna dreaptă și a bătut gongul cu capătul înfășurat în cârpe. Unda s-a întins pe furiș în toată așezarea, ca mirosul de iarbă după ploaie, în rezonanță cu pulsul și inima lumii. S-a lăsat la loc. Multă vreme după ce sunetul nu s-a mai auzit, tot mai simțea un zumzet în aer de la vibrația gongului atârnat în sfori.

Vibrația metalului s-a rărit. A stat liniștită, respirând, cu ochii la chipul oglindit iarăși în gong. Chipul oglindit o privea la rândul lui.

Nu mai era omul de pe vremuri. Așa cum o bucată mată și brută de sticlă se preschimbă în mâinile unei sticlare pricepute, și ea devenise altceva. Ceva rece, strălucitor și încremenit. La mâna stângă nu mai avea decât trei degete și două cicatrice. Chipul pe care i-l stâlciseră minerii pe Beaver purta acum alte însemne. Iarăși nu mai era chipul ei.

A meditat la asta ascultând tăcerea încordată a Pădurii Gemetelor, răsuflarea lentă a lumii – mușchii de pământ, oasele de piatră, sângele mărilor. A ascultat vibrația ca de coarde vocale adânc în gâtlejul planetei și, când a răsunat din nou pulsația lentă, s-a aplecat în față să bată gongul.

Chipul i-a zvâcnit din nou și i s-a făcut țăndări, recompunându-se iar și iar.

Marghe știa că toate acestea însemnau ceva: asculta cu tot corpul pulsul lumii, bătea gongul, noul ei chip se descompunea și se închega la loc.

Lovitură de gong.

Toate aveau legătură: lumea, corpul ei, chipul ei. Poate că era mai bine să întrebe nu cine e, ci mai degrabă din ce anume face parte. Lumea îi spunea: sângele ei, creșterea și descreșterea celulelor, fluctuațiile nervilor ei deja pulsau în ritmul planetei, așa cum rezonaseră pe vremuri la undele electromagnetice ale Terrei. Corpul ei răsuna în ritmul lumii. Își găsise un loc aici, putea să-l ocupe dacă dorea.

Lovitură de gong.

Marghe sorbea aerul rece și încremenit, simțind cum îi golea căldura din plămâni, și-l dădea afară încet, cu grijă, într-un norișor de cristale ce aburea suprafața gongului. Era un însemn al prezenței sale în lume.

A ridicat capul. Pe cer trecea o procesiune nesfârșită de nori ca niște cocoașe întunecate, ca un banc de somoni albaștri care țâșneau din mare și rămâneau încremeniți înainte să se scufunde înapoi. Un cer nerke. Norii erau alcătuiți din propria ei răsuflare și din respirațiile unui milion de femei care se împăcaseră cu lumea, femei pe care venise să le cerceteze ca pe niște cochilii.

Însă până aici.

Acum putea să lase deoparte cine fusese pe vremuri și să le accepte pe Thenike, Cassil, pe Holle sau pe Shill, chiar și pe Danner, Lu Wai și Letitia Dogias, ca pe niște egale, nici mai mult, nici mai puțin. Niște oameni de la care avea de învățat, în care își putea găsi alinare, pe care putea să-i ajute la rândul ei cu sfaturi sau cu sprijin. Dacă așa hotăra.

Lovitură de gong.

De data asta l-a bătut prea tare – a început să joace agăţat în sfori. Sunetul a ricoşat zbârnâind în spaţiul liber din jur. Alege odată, parcă-i spunea. Alege. Însă de fapt nici n-avea de ales, decizia fusese deja luată. Nu-i rămânea decât să accepte situaţia: fie că voia, fie că nu, lumea Jeep şi virusul Jeep urmau să fie parte din ea. Capsulele de FN–17 n-aveau cum să-i ajungă până se întorcea în Portul Central. Nici dac-ar fi fost destul de întremată ca să pornească la drum, nici dacă răfuielile dintre triburi n-ar fi împiedicat-o să străbată Tehuantepecul, nici dacă ar fi fost vreme bună, iar vasele ar fi putut să coboare la sud de-a lungul coastei, nici atunci n-ar fi fost de-ajuns. Virusul o s-o invadeze celulă cu celulă, o să-şi vâre degetele reci în celulele ei şi o să-i ia genele în pumn. Niciodată n-o să mai scape de el. Nici în vecii vecilor.

Putea să decidă chiar ea să nu mai ia vaccinul şi să primească virusul în corpul ei cu braţele deschise. Oricum o să se întâmple. Aşa măcar putea să se pregătească din timp. S-ar putea să conteze, i-a zis Thenike. Avea mai multe şanse să supravieţuiască dacă nu se împotrivea schimbărilor din corpul ei, dacă se lupta să atingă doar ceea ce era posibil, să rămână în viaţă, în loc să-şi dorească imposibilul – să oprească pătrunderea virusului care deja i se vârâse sub piele.

Dacă decidea aşa ceva, să renunţe voluntar la FN–17, trebuia să facă un pas în necunoscut, trebuia să iasă de la adăpostul ipostazei sale profesionale şi să rămână goală şi vulnerabilă. Să fie doar ea însăşi.

Marghe s-a foit. Poate că ar face mai bine să ia în continuare vaccinul. La urma urmei, se putea ca Danner să facă minuni, să instaleze noi relee, să mute sateliţii, să trimită un detaşament de Oglinzi în nord ca să-i detecteze COLI-ul. Apoi o să urce pe *Estrade* înainte să se termine cele şase luni permise. O să scape de virus. O să...

Nu. Erau doar vise. O să contracteze virusul, şi atunci o să se molipsească şi o să-i treacă sau o să se molipsească şi o să moară. Restul erau simple detalii.

Lovitură de gong.

Chipul recompus era palid și osos, îi amintea de mama ei.

Dincolo de toate fricile ei zăcea mama. Mama ei care tușea asudată. Pe moarte. După ce mureai nu mai puteai să decizi nimic.

Mama a murit în patul din camera de oaspeți, cu totul neîncăpătoare, a căsuței de țară. Zăcea nemișcată, părând să se pregătească să mai respire o dată scurt, chinuit, și să izbucnească într-un nou acces de tuse, așa că Marghe a așteptat cu răsuflarea tăiată, plină de speranță. Însă mama a rămas tăcută. Marghe a stat locului în picioare aproape o oră, refuzând să creadă că se întâmplase aievea. În doar trei zile, mama ei, care străbătea râzând colinele galeze, se preschimbase într-un manechin slab de ceară. Iar acum nu mai rămăsese nimic din femeia plină de viață și de spirit de pe vremuri, doar amintirile pe care le purta fiica ei în adâncul memoriei.

Marghe s-a uitat în gol la gong, la imaginea palidă și informă oglindită în el. Dacă murea acolo, cine o s-o țină minte și cum o să apară în amintire? Fusese Marghe Reprezentanta CCE sau Marghe cobaiul uman. Nimeni n-o cunoștea pe femeia Marghe.

Poate doar Aoife. Aoife, care-i cioplise paloul și-o învățase ce trebuia să știe ca să rămână în viață, însă încercase totodată s-o țină prizonieră într-un loc în care s-ar fi stins încet, încet pentru că nu putea să fie un om deplin.

Marghe a întrebat-o pe Thenike de ce erau Echraidhe atât de inflexibile, atât de legate de tradițiile lor.

— Pentru că sunt atât de puține, a răspuns Thenike. Pentru că mamele surorilor lor sunt totodată surorile mamelor lor alese. Sunt prea apropiate încă din naștere. Toate amintirile lor se leagă una de alta, duc în aceeași direcție, spre aceleași destinații. Fiecare amintire o oglindește pe alta, o repetă și o întărește, până nu mai există decât ceea ce cunosc deja. Pentru Echraidhe nimic nu e aievea decât dacă le mai apare o dată, în memoria mamei lor sau a mamei mamei lor. Poate că pentru ele necunoscutul nu există.

Thenike s-a oprit o clipă, apoi a continuat clătinând din cap:

— E primejdia care te paște dacă te cufunzi des și profund în căutarea-adâncă.

— Adică dacă ești viajeră.

— Sau ai fi putut să devii viajeră, a încuviințat Thenike, părând pierdută în gânduri. Poți să vezi bună parte din lume așa cum apare în amintirile altora – locuri pe care nu le-ai văzut niciodată cu ochii tăi, chipuri pe care nu le-ai văzut și nici n-o să le vezi vreodată, cum simte altcineva vremea, ce gust au mâncăruri pe care nu le-ai încercat niciodată. Așa că uneori e greu să nu-ți dorești decât să simți, să guști și să vezi iar și iar lucrurile pe care le știi foarte bine deja. Lucrurile cu adevărat noi devin străine, cu totul altceva decât tine, și nu poți să te încrezi în ele. Există femei care au ajuns să-și cunoască atât de bine satul prin ochii și inimile atâtor înaintașe, că nu mai pot să plece nicăieri, nu suportă să pună piciorul pe un drum nemaibătut, pe vreun pământ nesemănat deja de o mie de ori în cine știe ce viață trecută de vreo iubită sau copilă. Unele nu mai reușesc să iasă din casă sau din cort, nu mai pot să-și îndrepte barca dincolo de coasta pe care o știu deja. Așa ajung o mulțime de femei care sunt în stare să se cufunde adânc și în forță, cum fac viajerele.

— Dar tu?

Atunci Thenike a zâmbit, deși pe chip i se citeau amintiri amare.

— Norocul meu e că port în minte amintirile a o mie de mame din vechime, unele mai limpezi, altele mai vagi. Și tot un noroc e că trecutul ajunge să mă plictisească, așa că am chef s-o iau cu barca în zare sau să urc pe dealuri ca să văd ce se-ntinde dincolo.

Lovitură de gong.

Era trecut de prânz. După ce stătuse nemișcată toată dimineața, pe Marghe o luase tremuratul de la frig.

Virusul avea consecințele lui, îți conferea unele capacități care puteau să te înnebunească. Uaithne era dovada vie. Oare cum o s-o afecteze pe ea? Oare o să fie în stare să-și vadă trecutul, trecutul mamei sale, al mătușilor sale? Al tatălui său? Nimeni nu-i spusese

nimic despre așa ceva când fusese în Portul Central, nu pomeniseră de niciun efect bizar asupra memoriei... Însă câtă lume încercase? Așa ceva nu se întâmpla de la sine. Era nevoie de un anumit ritual, de disciplină. Poate că nu era numai asta. Poate că trebuia să porți virusul în celule încă din naștere, dinainte de naștere.

Lovitură de gong.

Era după-amiază de-acum. Marghe a zărit o siluetă micuță desprinzându-se din penumbra care începea să se lase și luând-o spre ea prin zăpadă. Nu putea să-i dedice întreaga atenție, o parte din corpul ei asculta conectată la Jeep. Aștepta. Silueta creștea și creștea, pășind înainte cu grijă. Aducea ceva. Mâncare. Gerrel a lăsat tava acoperită la picioarele lui Marghe, de unde ea putea s-o ridice întinzând brațul, și s-a retras în tăcere. Atunci Marghe și-a dat seama cât de bine o cunoștea de-acum pe Gerrel: nu știa doar cum o cheamă, unde stă, ce soestre și înaintașe are, însă și la ce feluri de mâncare strâmba din nas îngrețoșată, ce povești îi plăcea să asculte când era frig și urât afară, ce lucruri o făceau să râdă sau să roșească. Toate astea îi spuneau ceva anume despre sine însăși și despre cum ajunsese să privească locul în care se afla: începuse să-i ia cu adevărat în seamă pe oamenii din jur.

Putea să trăiască aici o vreme.

Marghe a mâncat, a ascultat, a bătut gongul. A ascultat, a simțit și a bătut gongul. S-a lăsat seara. Au apărut stelele și lunile – pete lucitoare, nedeslușite, de dincolo de nori. Luminile s-au afundat în zări și au pălit. Pădurea a început să miroasă altfel, mai sălbatic și mai întunecat. Lui Marghe i s-a părut că aude o fiară dând târcoale printre copacii de la margine.

Gerrel i-a adus micul dejun în zori. N-a mâncat. Lumea i se părea foarte vastă și străvezie.

Când s-a ridicat soarele pe cer, Marghe a așteptat, a bătut iar gongul, i-a potolit vibrațiile cu degetele și a așezat deasupra bățul înfășurat în cârpe. S-a ridicat clătinându-se un pic pe picioare, apoi s-a aplecat să ia jumătatea de goură de pe tava de care nu se

atinsese până atunci. Copacii păreau să o cheme. *Ascultă*, îi ziceau, *și noi sunăm după același ritm ca tine, ca virusul, ca întreaga lume.* Poate o să reușească să se stabilească în sfârșit aici și să învețe cum e să ai familie și prietene. A apucat-o prin pădure, nu voia să dea încă ochii cu nimeni.

După ce s-a întors din pădure, Marghe a luat-o prin Ollfoss, printre grădini, pe drumul ce ducea la ușa lui Thenike. Când a dat să bată, a observat că avea încă în mână fructul pe jumătate mâncat. A bătut cu cealaltă mână. Niciun răspuns. A bătut iar.

Thenike a venit să-i deschidă până la urmă. Când a dat cu ochii de Marghe, s-a dezmeticit pe loc.

— Vreau să rămân aici, în Ollfoss, a zis Marghe fără niciun preambul. Am multe de învățat. Ajută-mă.

CAPITOLUL 11

— Dacă vrei să rămâi, trebuie să vorbești cu Leifin, i-a zis Thenike în dimineața aceea. Ea te-a găsit și te-a adus aici. Poate că la vremea aceea nu știa de ce, însă acum sigur știe, doar că nici nu-mi închipui din ce motiv. Ea are întotdeauna câte un motiv pentru tot ceea ce face, câte un plan anume sau o explicație.

S-a oprit să curețe cenușa din cămin și să sufle în tăciunii aprinși.

— Ea te-a găsit, așa că răspunde cumva de tine și are un cuvânt greu de zis mai departe.

— O placi?

— Huellis mi-a zis odată că, după ea, Leifin gândește prea mult și simte prea puțin.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu. O să-ți răspund mai încolo, după ce apuci și tu să-ți faci o idee. Du-te să vorbești cu ea. Spune-i că vrei să rămâi. Vezi ce zice.

Dintr-odată nu i-a mai venit deloc să discute cu Leifin.

— Altfel nu se poate?

— Sigur că se poate, a spus Thenike părând iritată. Orice hotărâre are nevoie de acordul întregii familii și al tău. Însă o să-ți fie de-ajutor să afli ce motiv sau motive are Leifin în ceea ce te privește. E bine să începi cu ea.

Leifin ședea pe un taburet, lângă căminul de la sud, din camera principală, și cioplea cu grijă o bucată de lemn pe care o ținea în poală. Pe o fâșie de piele tocită stăteau înșiruite frumos diverse unelte din piatră și din olla, iar la picioare avea un morman de așchii răsucite. Marghe a simțit încă de la ușă mirosul de lemn

nou. Micuțele soestre Otter și Moss erau întinse aproape de foc, pe o blană frumoasă; doar una dintre ele era trează – Marghe nu-și dădea seama care – și stătea cu pumnișorul în gură. Camera principală era lungă, cu tavanul înclinat. Ocupa toată partea de vest a casei și, din câte văzuse Marghe, era singura încăpere din Ollfoss cu o fereastră verticală. În comparație cu odaia încăpătoare, ferestruica era prea mică, însă avea un geam gros și ondulat, cu pete mate, în nuanțe de crem și trandafiriu. Podeaua era din lemn lăcuit, ca și mobilierul masiv. La ambele capete ale încăperii se afla câte un cămin.

Era o cameră plină de obiecte frumoase: gravuri, tapiserii, blănuri – întinse pe podea și pe pereți –, tocuri de ușă sculptate, cu modele complicate, și sfeșnice superbe de lemn. Însă cea mai de preț operă trona în mijlocul încăperii: o sculptură imensă, ce pornea de jos, din podea, și înfățișa trunchiul și brațele unei femei care înota cu spinarea arcuită și brațul dus cât se poate de mult în spate, încât oasele și tendoanele păreau gata să plesnească.

Când Marghe a intrat în cameră și a închis ușa după ea, Leifin a ridicat o clipă ochii, a dat din cap și s-a concentrat mai departe pe lucrul ei. Avea aceeași expresie ca prima oară când o văzuse Marghe ieșind din pădure, la vânat de goți: o privire hotărâtă, plină de concentrare. Privirea femeii ieșite la vânătoare.

Marghe s-a dus la foc și s-a așezat lângă pruncul adormit, dispusă să aștepte. Până la urmă, Leifin a lăsat cuțitul cu care cioplise și a ales o daltă.

— E opera ta? a întrebat-o Marghe arătând spre sculptura de pe podea.

— Da.

A mângâiat blana pe care stătea.

— Dar asta?

— Nu, aia e veche. Altele sunt ale mele.

Și a arătat cu dalta o blană splendidă, albastru-cenușie, întinsă pe spătarul unei banchete.

— Pe aia am croit-o înainte să-mi aleg numele.

A așteptat să vadă dacă Marghe mai întreabă ceva, apoi și-a văzut de lucru. Dacă se întreba cumva de ce zăbovește Marghe lângă ea, nu a lăsat să se vadă.

Dalta era ascuțită și Leifin o mânuia cu dibăcie, frecând cu lama o anumită parte a lemnului. La picioare îi cădeau așchii de lemn într-o nuanță bogată, maro-argintiu, și, încet-încet, Marghe a observat cum în lemn se conturează o curbură. Rumegușul rămânea prins între firele brune de păr de pe antebrațul lui Leifin.

După o vreme, Leifin s-a oprit, a lăsat dalta, a ridicat bucata de lemn și a studiat-o în lumină. Marghe s-a întrebat dacă la fel îl cerceta și pe animalul pe care-l omorâse, înainte să-i jupoaie blana.

Când a ridicat ochii, Leifin i-a surprins privirea întrebătoare de pe chip, înțelegând-o greșit.

— Caut direcția fibrelor, ca să cioplesc de-a lungul lor. Așa pot să lucrez cel mai bine lemnul și sculptura iese mai frumoasă. Și mai trainică.

După lămuriri, s-a întors la lucru, ridicând fiecare unealtă pe rând și punând-o apoi la locul ei în trusa de piele. Lucra metodic, cu răbdare, de parcă ar fi vânat o sălbăticiune gata să-i cadă în capcană: ținea cont de puterile rămase și căuta punctele slabe ale prăzii. Mormanul de așchii creștea tot mai mare.

Copila care nu dormea și-a scos pumnișorul din gură și s-a pus pe plâns, trezindu-o pe cealaltă, care i-a ținut isonul.

— Li s-a făcut foame, a zis Leifin, punând apoi cu grijă bucata de lemn rotunjită lângă unelte și scuturându-și din rumegușul de pe brațe.

A luat de jos pruncul care plângea mai tare și l-a legănat pe genunchi cât și-a desfăcut tunica de piele căptușită cu blană.

— Gata, micuța mea, a zis când copila a început să sugă cu poftă. Leagăn-o tu pe Moss, te rog.

Marghe a ridicat cu binișorul cealaltă fetiță, amintindu-și s-o țină de ceafă.

— Cât au?

— S-au născut după vremea culesului.

Cu patru luni de-ale lor în urmă, adică trei luni și jumătate pământești.

— Ce noroc pe ele că au o familie.

Leifin a încuviințat, așteptând urmarea.

— M-ai ajutat. Familia ta are grijă de mine. Îmi place aici.

După o scurtă ezitare, Marghe a continuat:

— Vreau să rămân.

— Continuă.

— Atât aveam de zis. Vreau să rămân aici, în Ollfoss.

— Alături de familia noastră?

— Da, a răspuns Marghe surprinsă.

Care altă familie?

— De ce?

— Voi m-ați ajutat. Și deja vă cunosc pe unele din voi: pe Thenike, pe Gerrel, Kenisi... N-am apucat să cunosc cum trebuie pe nimeni din vreo altă familie.

— Și nu vrei să mai aștepți să te însănătoșești de tot ca să cunoști alte familii?

— Nu.

Leifin o privea cu ochii ei ageri, ca la vânătoare.

— Bun. Nu văd de ce n-ai rămâne. Nu mai e mult.

Și i-a întins mâna zâmbind. Era caldă și puternică; deși ar fi trebuit să-l ia drept un gest de prietenie, Marghe nu așa îl simțea. Leifin își vedea doar de interesele ei, și-a zis.

În a doua zi a Lunii Ghețurilor Crăpate, familia alcătuită din Leifin, Thenike, Gerrel, Hilt, Kenisi, Wenn – partenera lui Kenisi –, Huellis și soestrele Otter și Moss s-a reunit să discute cererea lui Marghe de a se alătura lor.

Era o zi mohorâtă și cenușie, iar lumina ce pătrundea prin geamul lăptos al singurei ferestre descoperite nu reușea să risipească

umbrele jucăușe pe care le așternea focul peste femeile așezate pe blănuri în jurul căminului. O oală de dap sfârâia la foc. Cu toate că amândouă căminele duduiau, lui Marghe îi era frig. S-a făcut mică între aliatele sale, Gerrel și Thenike, s-a învelit mai bine în haina îmblănită și a ascultat.

— Tu m-ai învățat, îi zicea Gerrel lui Wenn. Și tu, și Kenisi, și Leifin, toate m-ați învățat că fiecare răspunde pentru faptele sale. Leifin a găsit-o pe Marghe și i-a salvat viața, Marghe s-a lăsat salvată. Amândouă sunt acum răspunzătoare una pentru binele celeilalte. Cum altfel?

Marghe și-a vârât mâna în buzunar, așa cum făcea de obicei ca să se liniștească, și a tresărit când n-a găsit nimic – era a doua oară pe ziua aceea. Fiola de FN–17 rămăsese în camera oaspetelor, unde o lăsase. A respirat adânc, să se liniștească. Era în siguranță, era în siguranță. Se afla în Ollfoss, nu printre Echraidhe. Nimeni n-o să-i pună cuțitul la gât și nici n-o s-o lovească din senin.

—- Am putea să ne achităm de răspundere în alt fel, a propus Huellis.

Kenisi a oftat.

— Marghe, Leifin te-a adus la noi în casă. Recunoaștem că e răspunderea noastră să te hrănim și să te găzduim până te înzdrăvenești de tot, după care poți să-ți vezi de drum. Nu ți se pare de-ajuns?

— Aș dori să mă alătur familiei.

— De-abia ai ajuns, nu vrei să mai aștepți?

— Nu.

Încercase să le explice mai devreme, să le spună că simțea nevoia să-și găsească locul undeva chiar acum, până să i se strecoare virusul în corp și să îi răpească viața. Știa că Thenike înțelege, iar Gerrel o să se bucure să mai aibă o soră. Leifin era de partea ei, din motive pe care nu le înțelegea și nici nu-i miroseau a bine, însă restul... Știau în ce pericol se afla, însă nu-i înțelegeau temerile.

Se aștepta să urmeze inevitabila întrebare.

Cercul femeilor și-a mutat atenția asupra lui Wenn. Bătrâna a vorbit pe șleau.

— De ce să te primim în rândurile noastre și în inimile noastre când peste două luni s-ar putea să mori?

Pentru că mi-e frică, îi venea să răspundă. Se temea că-și consumase toate rezervele de încredere în sine când luptase să supraviețuiască pe Tehuantepec, se temea că nu-i mai rămăsese decât un gol în suflet. Ca să se simtă în stare să se lupte cu virusul, avea nevoie să-și înfigă o rădăcină trainică undeva, să zică: *Uite, dacă mor, lor o să le pese.* Trebuia să știe că-și găsise un loc printre oameni și că virusul n-o s-o smulgă pur și simplu de acolo, ca un curent întunecat și întins care o trăgea fără oprire tot mai departe, uitată de toată lumea și neplânsă de nimeni. Avea nevoie de ceva și se temea de propria ei nevoie, pentru că, dacă o refuzau acum, cine știe dacă mai apuca să încerce vreodată?

A rămas locului neputincioasă, neștiind cum să se facă înțeleasă măcar un pic.

— Se cuvine s-o primim oficial pe Marghe în familia noastră pentru că deja o avem la inimă, a zis Leifin și toți ochii s-au întors spre ea. Gerrel deja simte că a câștigat o nouă soră în locul celei pierdute...

Marghe s-a uitat la Gerrel – nu știuse. Gerrel a reușit să zâmbească cu gura până la urechi, deși era roșie la față.

— ... iar Thenike s-a ales cu o elevă și așa o să-și găsească astâmpărul, silită cum e să rămână locului peste iarnă.

Thenike a zâmbit șters – din câte o cunoștea Marghe, își dădea seama că nu era un zâmbet prea prietenos.

— Marghe n-are decât să rămână cu noi peste iarnă și să muncească pentru masă și casă până la primăvară, când o să vrea să plece, a zis enervată Wenn. Dacă trebuie, poate să stea și mai mult. Și dacă peste un an, doi o să dorească să ni se alăture, poate o s-o primim mai cu drag.

— Eu n-a trebuit deloc să muncesc pentru masă și casă când am venit și nici Thenike, a spus încet Hilt.

— A fost altceva, știam din ce neam veniți.

— Ba nu știați, a comentat blând Thenike.

— Bine, măcar știam de unde sunteți. Știm ceva despre Marghe?

Auzindu-le cum vorbesc despre ea de parcă nu era de față, Marghe și-a amintit cum o lăsase Levarch pe mâna lui Aoife, ca pe o traistă. Parcă i se zbătea ceva fierbinte în coșul pieptului, gata să se rupă, însă nu știa dacă de furie sau de disperare.

S-a ridicat în picioare și toate s-au uitat la ea. Se simțea îngrozitor de vulnerabilă. Femeile din fața ei puteau s-o primească sau s-o respingă după chef și n-avea nici cum să se ascundă după aparențele profesiei sale, nici să se retragă altundeva ca să păstreze distanța. S-a uitat la Thenike, care i-a zâmbit chinuit, și la Gerrel, care stătea încruntată. Ținea la ele – măcar la două dintre ele ținea sigur.

— Recunosc că nevoia mea e doar a mea, și nu a voastră, însă eu tot vă rog să mă primiți în neamul vostru. Nu am bunuri materiale, ci doar cunoștințe felurite, mâini puternice, pe care vreau să le pun la muncă, și o inimă sinceră. Vreți să mă primiți sau nu?

— Eu te primesc, a zis Thenike imediat.

— La fel și eu.

Hilt.

— Și eu.

Gerrel.

Numai Wenn a clătinat din cap.

— Nici măcar nu știm de unde ești, Marghe, din ce neam te tragi, nimic.

— Ba știm, a interveni iar Leifin, pe un ton la fel de liniștit. Ştim cel puțin că are niște prietene puternice, care au încheiat trata cu Cassil, în Valea Holme. N-o să rămână unde sunt la nesfârşit, n-au destul pământ bun de lucrat acolo, la Portul ăla al lor. Când o s-o ia din loc, trebuie să știm ce-au de gând, unde o s-o

porească. Cu cine o să facă schimburi. Dacă Marghe e de-a noastră, atunci toate familiile din Ollfoss care vor să facă trata or să vină la *noi*. O să știe că putem să punem o vorbă la ruda noastră cea nouă și puternică din sud. Gândește-te un pic.

Wenn a părut să mediteze.

Marghe s-a uitat la Huellis, care o alăpta pe Moss. Acum începea să înțeleagă cum se simțise sărmana femeie: ca un pion într-o partidă de trata. Amintindu-și ce-i spusese Thenike – „Acum pare destul de fericită" –, nu i-a mai venit să zică nimic. Însă voia să fie primită în familie pentru că țineau la ea, nu pentru cine știe ce avantaj pe care nici nu știa dacă putea să-l obțină.

— Nu pot să duc trata cu voi în numele femeilor din Portul Central. Odată ce vreau să mă alătur vouă, n-o să mai fac parte din... familia lor.

S-a așezat. Wenn avea aceeași expresie gânditoare pe chip.

— Poate așa o fi, a zis Wenn. Însă avem multe de învățat de la tine.

— Și ești puternică și sănătoasă. Sau o să fii curând, te vindeci destul de rapid, a adăugat Kenisi.

Leifin reușise să le convingă. Marghe s-a uitat la Gerrel, la Thenike și la Hilt, sora de sânge a lui Thenike. Măcar ele aveau un motiv bun s-o primească. Poate și Leifin o plăcea, nu o vedea doar ca pe un mijloc de a face trata prin care familia ei putea să-și întindă tentaculele. Și nici Wenn sau celelalte femei nu păreau s-o antipatizeze, erau doar prudente. Măcar o să aibă familia ei – sau așa ceva. Poate mai târziu chiar o s-o îndrăgească.

Wenn a clătinat aprobator din cap.

— Da, da, s-ar putea să meargă. Nu văd de ce nu. Huellis? Kenisi?

Au încuviințat amândouă.

— Foarte bine atunci.

I-a trosnit un genunchi când s-a ridicat, întinzându-și brațele spre Marghe, care s-a grăbit să se salte de jos.

— Bine-ai venit, Marghe, fiica...

— Acquilei. Și a lui John, a adăugat ea. Tatăl meu.

N-aveau cum să înțeleagă, în dialectul din Ollfoss nu exista niciun cuvânt pentru „tată”. Nu voia să folosească echivalentul aproximativ „părinte”, care nu era același lucru.

— Fiica Acquilei și a lui John, sora...

— Nu am surori.

— Acum ai, i-a zis Gerrel, aplecându-se să-i pună o mână caldă pe picior.

— Bine-ai venit, Marghe, fiica Acquilei și a lui John, în căminul și casa noastră, alături de surorile tale, Gerrel, Thenike și Hilt (cele trei s-au ridicat pe rând, venind lângă ea și Wenn), alături de Leifin și Huellis, Moss, Otter și Kenisi.

Wenn și-a întins mâna noduroasă, ajutându-și partenera să se ridice de jos.

— Și alături de mine, Wenn.

— Vă mulțumesc, a răspuns Marghe, neștiind ce să zică.

— O să te hrănim, o să te îmbrăcăm, o să împărțim tot ceea ce avem cu tine, fără nicio reținere și fără nicio pretenție. Și tu trebuie să faci la fel. Te învoiești?

Marghe s-a uitat la chipul însuflețit al lui Gerrel, știind că Thenike zâmbește în spatele ei. O familie. Da.

Au mâncat laolaltă. Gerrel era în mare vervă, iar Hilt a povestit despre ultima ei călătorie pe mare, însă Marghe se sfia să spună ceva. S-a făcut mică lângă Thenike, care părea să-i înțeleagă nevoia de tăcere. Simțea o vagă stare de rău de la oboseală.

S-au apucat iar să vorbească despre ea. Gerrel s-a aplecat s-o tragă de mânecă.

— Acum nu mai ești musafiră, i-a zis ea, așa că nu mai poți să rămâi în camera oaspetelor. Va trebui să te muți cu cineva. Nu vrei să stai cu mine în cameră?

În doze mici, Gerrel era o companie plăcută, numai că Marghe pur și simplu n-avea destulă energie să-și petreacă tot timpul cu ea. Trebuia să răspundă cu diplomație.

Kenisi a scutit-o de acest efort.

— Gerrel, Marghe încă nu s-a însănătoșit. Are nevoie să stea în liniște, în camera oaspetelor.

— Bine, dar poate să spună deja dacă vrea sau nu să...

— Gerrel, sărmana femeie de-abia se ține pe picioare de oboseală...

— Dar...

— Mai încolo...

Thenike a cuprins-o de umeri.

— Te ajut să mergi la culcare.

Acum, că se simțea pe teren sigur sau cel puțin mai sigur decât înainte, Marghe a început s-o descoase mai serios pe Thenike. Cum fusese întemeiat Ollfossul? De când exista așezarea? Cum anume fluctua populația?

— Rathell are o hartă în casă, dacă vrei s-o vezi.

Rathell locuia cu familia ei într-o casă mai mare din vestul Ollfossului. Rathell le-a condus ea însăși în camera principală.

— Poftiți. După ce terminați, veniți la mine. Cel mai probabil mă găsiți în bucătărie. O să stăm la un dap împreună.

Pe peretele de vest se afla o hartă imensă, de vreo patru metri lungime și trei lățime, părând destul de veche. Era din hârtie tare; când a cercetat-o de-aproape, Marghe a observat că unele bucăți erau lipite de restul. Cerneala era ștearsă mai peste tot – litere maronii peste întinderi maronii –, de culoarea sângelui uscat, cu petice în culori vii, albastru și auriu. Dacă o compara cu imaginea pe care o văzuse la monitor pe *Estrade*, era o hartă neașteptat de fidelă. Peste tot se vedeau embleme micuțe reprezentând diverse sate, terenuri de pășunat, râuri, peșteri și curenți periculoși.

Cel mai important era că fiecare emblemă avea câte o inscripție cu litere înghesuite, trasate cu multă grijă. Erau în engleza veche, din urmă cu trei, patru secole.

— Poți să citești ce scrie?

— Dacă nu sunt prea șterse cuvintele, da, a răspuns Thenike ridicând din umeri. Uite, i-a arătat ea un desen reprezentând o cascadă de la marginea de sud a pădurii. Ollfoss.

— Toată lumea înțelege ce scrie pe hartă?

— Da, cam toate femeile de aici, cred. Nu toată lumea vrea să învețe.

— Tu ai învățat. De ce?

— Îmi place să învăț tot ceea ce este de-nvățat, a zâmbit viajera. Să cânt la olla, să vopsesc țesături, să fac oale de lut, să cioplesc în piatră. Să-i cânt unei păsări-de-turmă și să jupoi un taar. Orice.

— Deci n-ai învățat să citești doar ca să descifrezi harta asta și să te orientezi după ea?

— Nu, pentru asta pot să întreb lumea.

— Și dacă uiți ceva?

Thenike avea niște ochi foarte blânzi, căprui deschis, în care se oglindeau nuanțele de sepia și ivoriu închis ale hărții.

— Viajerele nu uită nimic.

Marghe și-a amintit când îi spusese „Noi ținem minte totul" și s-a întrebat dacă nu cumva virusul le înzestra pe acele femei care luau asupra lor sarcina de viajere cu o memorie ieșită din comun. Thenike o urmărea cu atenție.

— Mai aveți vreun alt text, ceva? a întrebat-o Marghe.

Poate exista vreo înregistrare de bord a vreunei nave care să menționeze de unde și când sosiseră primii oameni. Cum trăiau pe atunci.

— Există câteva, nu prea multe. Hârtia nu ține cât pietrele-sol sau nodurile. Sau memoria.

— Aveți vreo consemnare din vremurile de la început? De când au sosit aici strămoașele voastre?

— Ce anume vrei să afli?

— Multe lucruri.

Thenike se oferea să-i răspundă din memorie, din tradiția lor orală.

— Însă aș vrea să văd și înregistrările în sine, contează la fel de mult ca faptele pe care le-ar putea evoca. Există așa ceva?

— Rathell ține aici multe obiecte vechi, moștenite din mamă în fiică. Mi-a arătat odată...

Thenike s-a dus la un cufăr de lemn străvechi, cu muchiile deja tocite de atâta lustruit.

— Nu cred c-o deranjează dacă ne uităm.

În cufăr se aflau mai multe pachete de pânză. Thenike a desfăcut unul: conținea o oală spartă. A învelit-o la loc și a desfăcut un altul.

— Asta cauți?

Discuri. Numai că acelea erau mari cât palma, reflectând parcă însuflețite culorile din încăpere. Nu mai văzuse așa ceva decât în vechile arhive. Nu erau bune de nimic. N-avea cum să le citească. Doar dacă... Letitia Dogias ar fi reușit poate să scoată ceva, asta dacă bazele de date foarte fragile de pe ele nu fuseseră de mult distruse. Discuri. Poate ascundeau o mină de informații prețioase.

— Învelește-le și pune-le la loc, n-am cum să le citesc. Poate o să vină mai încolo cineva care se pricepe să se uite pe ele.

Thenike le-a învelit cu grijă și le-a pus înapoi în cufăr. Marghe a încercat să-și alunge dezamăgirea și s-a dus iar la hartă. La sud de Ollfoss erau desenate mai multe pietre înalte. Neliniștea a izbit-o ca un pumn în stomac. A respirat cu grijă. Acum era cu familia ei. S-a uitat iar la hartă. În zona unde își imagina că se află acum Portul Central erau două, trei comunități. Le-a arătat cu degetul.

— Nu știam că locuiește cineva acolo.

— Nu locuiește nimeni. S-au mutat demult, de când cu piatra-arsă. Acum locuiesc în Trei Copaci și Cruath.

I-a arătat pe hartă, cu degetul ei lung și maroniu. Unghia era roz și lucioasă și avea o cicatrice destul de lungă, întinsă de la rădăcina degetului mare până pe dosul mâinii.

Thenike părea bucuroasă s-o vadă curioasă, așa că Marghe a cercetat mai atent harta. Parcă emblema cascadei din Ollfoss

încă păstra o nuanță ștearsă de albastru. Cascadă – *waterfall*[1] – *foss*[2]. Ollfoss.

— N-am văzut nicio fosă pe aici, a zis ea.

— Nu mai e. Mai bine zis, noi nu mai suntem lângă ea. Când o să te faci bine, o să te duc la fosă, în vechea vale.

Din tonul lui Thenike și din felul apăsat în care rostise cuvântul „când", înclinând din cap, fără urmă de îndoială, Marghe a înțeles că viajera voia să zică „Când o să-ți revii după evadarea de pe Tehuantepec", însă și „După ce o să te molipsești și o să-i supraviețuiești virusului". Thenike îi tot spusese să-și conserve energia, să se pregătească pentru momentul când urma să lupte cu virusul.

Din câte aflase, și Thenike era tămăduitoare, nu doar Kenisi.

— Toate viajerele se pricep să tămăduiască până la un punct, îi spusese ea lui Marghe.

Nu o lămurise ce voia să spună.

Marghe a luat-o șontâc-șontâc pe drumul ce ducea la grădinile din Ollfoss, unde munceau laolaltă femei din mai multe familii, curățând zăpada și greblând pământul ca să pregătească vastele loturi ale așezării pentru răsadurile de nitta aspră și goura și pentru tufele scunde de soca, pe care le recoltau și le dădeau la schimb în fiecare vară în Sălașul de Nord. Le-a făcut cu mâna femeilor pe care le cunoștea. Uneori le mai ajuta pe Gerrel și Kenisi să care până la casa lui Ette rația de pâine și supă cu care contribuia familia lor la masa generală a lucrătoarelor.

Vremea era tot mai caldă, Marghe se simțea din ce în ce mai bine, așa că Gerrel s-a oferit să-i arate grădinița familiei lor și s-o învețe ce are de făcut.

---

[1] Termenul în engleză pentru „cascadă" (n. red).

[2] Termenul în engleză pentru „fosă", formă de relief depresionară, lungă și adâncă (n. red.).

Cerul era albastru și senin, iar dinspre pădure sufla un vânt de iarnă târzie, care-i umfla pletele, cu mirosul lui de zăpadă și verdeață. Marghe și-a mutat rogojina jerpelită din piele de taar ceva mai în față în lungul brazdei de pământ și a îngenuncheat, bucurându-se că putea să-și odihnească picioarele. Grebla de piatră fără coadă pătrundea ușor în pământul de la suprafață, însă trebuia să se opintească dacă voia să răscolească mai adânc. Grebla i-a alunecat din mână, așa că și-a pus cele trei degete de la mâna stângă peste dreapta, s-a încordat din toți mușchii și s-a împins în greblă.

Cicatricele de la mâna stângă o dureau când se lăsa în ea. A luat mâna. Degetele păreau un fleac, dar s-a întrebat dacă o să ajungă vreodată să nu le mai simtă și să nu le mai deplângă lipsa. Măcar avea picioarele tefere. Și era în viață. Putea să se bucure de atingerea bulgărilor de pământ aspri, reci și umezi, proaspăt răscoliți, și de rafalele tăioase de vânt care-i biciuiau chipul. N-avea de gând să se gândească la cicatricele ei. N-o să se gândească și gata.

Și-a vârât mâna dreaptă în pământul afânat și s-a apucat să culeagă pietrele și să le azvârle într-o parte, să plivească buruienile. Era în viață. În viață. S-a oprit și a început să pipăie cu grijă pământul din jurul bulbilor care începeau să prindă rădăcini, până a mai dibuit o piatră. S-a apucat apoi să tragă zdravăn de un mănunchi de licheni cățărători, având grijă să scuture rădăcinile de pământ. Lichenii trebuiau să dispară, însă pământul bogat trebuia să rămână la locul lui.

— Te chinui să-i omori? a întrebat-o Thenike zâmbindu-i larg. Bea, i-a zis ea întinzându-i o cană din care se înălțau aburi.

Marghe a mai scuturat o dată smocul de verdeață, apoi l-a aruncat peste mormanul pentru compost. A luat cana și a mirosit. Era fiertura împuțită pe care i-o pregătea Thenike zi de zi – îi scotea din corp otrăvurile din compoziția vaccinului, îi spusese ea. Viajera rupsese în palmă o capsulă de gel și-și înmuiase cu grijă vârful limbii în lichidul roz și uleios. Marghe se întreba cum de reușise să afle dintr-o simplă degustare cât de toxici erau adjuvanții, însă

nu se îndoia deloc că reușise și se bucura că cineva vrea s-o ajute să-i dea afară. A lăsat cana să se răcească în zăpadă și s-a apucat iar să grebleze.

— Ce-avem aici? a întrebat-o Thenike arătând spre pământul răscolit.

— Deocamdată e doar talmeș-balmeș, a răspuns Marghe. Însă dacă o să reușesc să curăț toate buruienile, la vară o să avem un strat de cetrar.

Thenike a îngenuncheat lângă ea și s-a uitat cum lucrează. Marghe a scos din greșeală un bulb din pământ. Thenike l-a luat şi l-a cântărit în palmă.

— Nu prea are rădăcini.

Rădăcinile chiar păreau prea firave ca să se prindă ca lumea.

— Din punctișoarele astea vineții de deasupra o să crească tulpinile, iar mugureii ăștia o să dea lăstari, i-a arătat Marghe cu unghia plină de pământ.

Thenike s-a uitat cu atenție. Mugurii erau cât ouăle de afidă, abia dacă se vedeau cu ochiul liber.

— Greu de crezut că ditamai leguma crește dintr-un firicel de plantă, a zis ea și a îngropat bulbul în pământ.

Marghe s-a apucat să-l dezgroape.

— De când n-ai mai sădit nimic?

— De mult.

— Prea mult. Certarul are nevoie să crească în pământ bine afânat. Așa.

A făcut o gropiță, a depus bulbul în ea, a umplut groapa cu mâna și a apăsat-o o dată rapid.

— Ai învățat deja multe.

Marghe s-a îndreptat de spate, ridicându-și fața spre soarele cu dinți de pe cer.

— Nu-i așa?

După câteva clipe, s-a apucat iar să sape, de data asta cu mâinile. Îi plăcea să simtă pământul între degete. Thenike s-a uitat la ea.

— Dacă vrei să mă ajuți, poți să plivești buruienile, i-a zis Marghe ridicând ochii.

Au lucrat o vreme în liniște, cot la cot.

Cât a durat Luna Ghețurilor Crăpate, Thenike i-a ținut tovărășie când lucra în grădină, când se îmbăia și când stătea la masă, ascultându-i poveștile. Uneori Marghe avea chef de vorbă și se apuca să-i istorisească amintiri fericite din viață, însă cel mai adesea o descosea pe Thenike.

Când spălau un coș de tuberculi proaspăt scoși din pământ pentru Kenisi, în spălătorul imens de piatră din bucătărie, Marghe a întrebat-o pe Thenike când a știut prima dată că vrea să fie viajeră.

Thenike a rămas o clipă nemișcată, cu tuberculul într-o mână și cu peria în cealaltă.

— De cum am fost în stare să merg de-a bușilea mi-a venit s-o iau pe drumuri neștiute și să vorbesc cu tot felul de lume. Îmi înnebuneam familia de cap, tot timpul o luam din loc. Când aveam șapte, opt ani, mama mea aleasă trebuia să mă ia cu ea de câte ori pleca pe mare să facă schimb de mărfuri – pe atunci Hilt deja crescuse și muncea pe corabie, iar celelalte surori și mame n-aveau chef să stea tot timpul cu ochii pe mine. Prea le dădeam bătăi de cap.

Thenike s-a apucat iar să spele tuberculi.

— Imediat ce puneam iar piciorul pe uscat, mă duceam la următoarea străină pe care o vedeam și nici n-apuca femeia să mă-ntrebe cum mă cheamă, că eu o și storceam de povești, cântece și bancuri. Și tot drumul înapoi spre Sălașul de Nord mă țineam după lume și turuiam poveștile și cântecele auzite mai devreme, până mă amenința mama că mă pune în barcă și mă lasă acolo, în spatele corăbiei, până acasă. Chiar s-a întâmplat odată, când aveam nouă ani, a zâmbit Thenike. Nu prea a fost mare deosebire.

— Și de la cine ai învățat meșteșugul?

— De la toți oamenii pe care i-am întâlnit. Mama mea de sânge m-a învățat să bat la tobe. O corăbieră pe nume Jolesset m-a învățat să cânt la fluier, iar una pe nume Zabett mi-a arătat în ce împrejurări să cer mult și în care să cer puțin. Cerere și ofertă, cum îi zicea ea.

— Câți ani aveai?

— Am învățat meserie încet-încet. La paișpe ani, adică la doi ani după căutarea-adâncă, am plecat prima oară singură în lume. N-am lipsit decât zece zile. După aia am început să plec tot mai des și să lipsesc tot mai mult, până când mama s-a mutat din Sălașul de Nord în Golful cu Pietriș, când aveam șapteșpe ani. Cum mă născusem în Sălașul de Nord, nu mă simțeam deloc acasă în Golful cu Pietriș, așa că am început să călătoresc.

— Și călătorești oriunde, când ai chef?

— Nu chiar. Am mers în multe locuri, însă deocamdată îmi vine să bat o anumită regiune într-o anume perioadă: Sălașul de Nord, Pietrele-Lunecoase, Trei Copaci, Cruath. Și, desigur, Ollfoss, deși nu vin pe-aici atât de des cât mi-aș dori. Iar uneori mă mai reped în sud, în Valea Holme, să le văd pe T'orre Na și pe păstoarele de pe pășunile de-acolo. Acum câțiva ani am călătorit o vreme cu T'orre Na.

— Am auzit de T'orre Na, a zis Marghe și s-a apucat să numere tuberculii. Cred că ajung pe ziua de azi. Du restul în cămară. Zi-mi cum ai ajuns în familia lui Wenn, i-a zis ea după ce s-au apucat să taie în felii groase tuberculii spălați.

— La Ollfoss am ajuns prima dată când am început să călătoresc de una singură. Pe atunci Wenn era mai tânără. Cum veneam prin pădure, am găsit-o opintindu-se să smulgă un ciot uscat de copac din pământul ei. Am ajutat-o să tragă de el. Seara m-a poftit la ele la masă și m-am dus. Le-am zis povești și ce noutăți știam. Și de-atunci am tot trecut pe la ele, mai mult pentru că-mi plăcea mâncarea. Însă deja le simțeam de-ale mele. Uneori veneam

cu Hilt. Iar când mama s-a mutat în Golful cu Pietriș, mi-a venit să mă stabilesc aici.

A oftat și și-a dat o șuviță din ochi cu mâna.

— Chiar ar trebui să stau mai mult pe aici. Însă Wenn înțelege. După o vreme pur și simplu îmi vine... s-o iau din loc.

— Povestește-mi despre restul familiei. Despre Leifin.

— Nu-ți place de ea, așa-i?

— Mai degrabă nu-mi inspiră încredere. Poate că fără ea n-aș fi supraviețuit, însă mi se pare un om prea calculat. Și n-o înțeleg deloc. Cum poate cineva ca ea, cineva care știe să dea o formă așa de frumoasă lemnului și lucrează cu drag ore în șir la el, cioplindu-l și lustruindu-l, cum poate un asemenea om să măcelărească animale doar ca să le jupoaie de blană? De ce nu vede cât de frumos e animalul viu?

— Pentru că vede lumea altfel, așa cred. Lui Leifin i se pare frumos doar ceea ce poate să atingă cu mâna oricând are chef.

— Ceea ce are în posesie.

— Da.

Leifin își manipulase familia s-o primească pe Marghe în rândurile sale pentru că se aștepta să obțină unele câștiguri materiale din trata: cu cât era mai bogată, cu atât își permitea să cumpere mai multe lucruri. Însă nu mai voia să se gândească la Leifin.

— Zi-mi de Gerrel. A avut o soestră pe vremuri, nu?

— A avut două soestre gemene, care au murit la naștere – au venit prea devreme pe lume. Tot atunci a murit și mama lor, iubita mamei de sânge a lui Gerrel. Am primit-o pe Gerrel în familie deoarece Kristen nici nu mai îndura să se uite la fiica ei.

Uneori se întâmpla s-o ia Thenike la descusut și stăteau de vorbă până se înălțau lunile pe cer. Din când în când se înfofoleau în blănuri și mantii și ieșeau să se plimbe prin grădină, la lumina lunilor, discutând mai departe. Uneori mergeau în tăcere, iar lui Marghe i se părea că aude cum bate inima lui Thenike, aproape.

Prima oară a auzit-o bătând la tobe în camera cea mare a familiei, într-o seară, după cină. Fusese o masă tare gustoasă și ale casei se scobeau încă în dinți când Leifin le-a dat de știre că pleca la vânătoare peste câteva zile.

— Ce vânezi? a întrebat-o Marghe încremenind.

— Păi, n'gus, taari sălbatici, ce găsesc.

— Nu goți?

— Goți? a râs Leifin. Goții dau târcoale doar prin poveștile de demult, nu prin Pădurea Gemetelor.

S-a întors spre restul familiei:

— Ați văzut vreun got vreodată?

— Eu am văzut unul, a răspuns Marghe cu glas sigur. Îl vânai tu.

— Când?

— Când m-ai găsit. La marginea pădurii.

— Marghe, a zâmbit Leifin, atunci aveai mințile rătăcite bine de tot. Te târai pe jos – în cerc, dacă vrei să știi. Aveai ochii afundați de tot în orbite și încleiați bine cu sânge și muci – ca haina de blană de pe tine.

A râs, făcându-le semn celorlalte să vină lângă ea. Gerrel s-a strâmbat, spre mulțumirea lui Marghe. Thenike avea chipul golit de expresie. Celelalte zâmbeau.

— M-ai amenințat cu cuțitul, Marghe, nu mai ții minte? M-ai luat drept o Echraidhe. Ei, dac-ai putut să confunzi o femeie din Ollfoss cu o sălbatică suită pe cal, la fel de bine puteai să confunzi un copac cu un got și o pasăre chia cu un... dragon.

— Era un got.

— Dacă zici tu. Hai să spunem că ai dreptate. Și ce dacă vânam goți?

Leifin știa și ea de ce nu este bine să vânezi goți, sau așa credea Marghe, însă nici n-a apucat să-și găsească vorbele, că a deschis Gerrel gura.

— Vânezi prea mult! a izbucnit ea. Nu ne trebuie atâta carne. Avem destule blănuri. Cred că pur și simplu îți...

— Mereu putem să dăm blănuri la schimb în Sălașul de Nord, s-a împotrivit Leifin cu voce blândă.

— Bine, dar...

Gerrel s-a întrerupt neputincioasă. Marghe o înțelegea. Leifin părea mereu atât de rezonabilă.

Thenike s-a întins și s-a uitat la mesene.

— Cred că azi merge să vă cânt ceva.

— Cântă-l pe ăla cu râurile care s-au hotărât să se arunce în mare, a zis imediat Gerrel.

— Mi-am propus să vă cânt ceva deosebit, a zis Thenike și s-a uitat la Marghe cu o expresie indescifrabilă pe chip. Numai să-mi aduc tobele.

Când s-a ridicat iute, i s-au rotit poalele mantalei, iar Marghe a simțit în nări mirosul cald și amețitor al pielii, amestecat cu aroma mai dulce și pătrunzătoare a ierburilor pe care le punea Kenisi în săculețele pe care le țineau între haine. Ușa s-a închis fără zgomot după ea.

Femeile familiei au așteptat, ascultând cum trosnește focul și sorbind din vin.

Când s-a întors Thenike, flăcările s-au înălțat dintr-odată, stârnite de aerul care pătrundea pe ușa deschisă. Thenike s-a lăsat pe vine lângă foc și și-a pus tobele la încălzit, sucindu-le din când în când. În încăpere nu se auzea decât lemnul frecat de piatră, când mișca tobele.

Când instrumentele s-au încălzit de-ajuns, iar pielea s-a întins bine, Thenike s-a așezat cu picioarele îndoite și și-a fixat bine tobele în poală. Apoi s-a uitat la Marghe cu expresia indescifrabilă de dinainte.

— Odată ca niciodată, lumea era altfel. Era tot rotundă, ca acum, soarele răsărea la est și apunea la vest, tot ca acum, doar că lumea era mai tânără, mult mai tânără. Unde e acum câmpia, pe

atunci era pădure, unde e acum vale, pe atunci era mare. Munții se avântau până-n văzduh, roși de vreme. Apele râurilor se adunau și creșteau și-și tăiau albiile în piatră, dând năvală spre ocean. Lumea se rotea mai departe. Pe vremurile acelea, pe câmpia înaltă a Tehuantepecului de acum se înălța o pădure. Era mama tuturor pădurilor, întinzându-se de la Golful cu Pietriș, în est, până la Deșertul Oboshi, din vest, și de la Mlaștinile Trern, în sud, până la coasta de nord – deși nu exista nicio femeie pe lume ca să le zică pe nume. Această pădure-mamă chiar se întindea dincolo de coasta de nord, căci pe atunci nu despărțea nicio mare ținuturile acestea de pustiurile de gheață, cum le zicem acum, iar la nord erau pământuri bune și rodnice. Pădurea se întindea cale lungă-lungă și soarele o încălzea mai ceva decât acum.

În timp ce povestea, Thenike își mișca încet mâinile pe tobe, mângâietor sau sacadat, adunând sunetele în căușul palmelor și trezindu-le la viață cu o atingere a degetelor sale lungi și cafenii. Apoi s-a oprit din vorbit și și-a redat povestea doar din tobe. Tobele povesteau despre ploile calde și ceața ce se ridica între copaci, despre făpturi înaripate stranii, cu pene strălucitoare, violet-aurii, care țipau de răsuna pădurea.

Văzând-o atât de concentrată, Marghe a știut că o să înțeleagă ceva cu totul nou, ceva care urma să-i arate ce înseamnă în esență să fii viajeră. În seara aceea nu se pregătea să asculte doar un basm frumos, pe fundalul unei melodii drăguțe.

Ochii viajerei sclipeau în lumina torțelor. Pletele negre, răsucite într-un coc neglijent în creștetul capului, îi lăsau dezvelit gâtul încordat. Dădea încet din cap dintr-o parte în alta, în ritmul tobelor, iar umbrele i se adunau și i se risipeau pe chip, pe obraji, pe tâmplele și pe țeasta scobită. Se legăna de-acum lent, din tot corpul. Ritmul prindea amploare.

O fracțiune de secundă, lui Marghe i-a venit s-o ia la goană. Thenike era într-un soi de transă. Cadența tobei o atrăgea tot mai mult, își simțea inima bătând în ritmul palmelor viajerei pe pielea

tobei, iar respirația îi urma legănarea corpului lui Thenike. Marghe știa, fără să înțeleagă cum de știe, că viajera se pregătea să facă ceva care o punea în pericol, așa cum o punea și pe Marghe. Însă când Thenike a început să cânte, Marghe a rămas locului, captivată.

Nu auzea cuvintele cântecului. Le trăia pe pielea ei. Știa că stă la foc în Ollfoss, dar cu mintea s-a întors într-un alt loc, un luminiș unde mai multe animale înalte care nu erau de fapt animale tăiau copaci cu topoare lungi. Și ea era printre ele, nădușind în blana ei stufoasă, de culoarea fildeșului. Și-a privit fascinată mâna cu două degete mari și trei mai mici mânuind toporul, în luminișul tot mai larg.

O altă scenă: se afla în nord, într-o răcoare plăcută. Animalul din fața ei avea o curea de piele petrecută peste umăr și înfășurată în jurul mijlocului, apoi trecută mai departe peste umărul și în jurul mijlocului ei, și tot așa cu cel din spatele ei și cea din spatele lui. Se opinteau să smulgă din pământ o piatră imensă. La o aruncătură de băț în stânga lor era un alt șir de șase care se chinuiau cu altă piatră. Munceau așa de luni de zile. Zeii o să fie mulțumiți.

A trecut timpul. Acum se afla iar în luminiș, la capătul sudic al elipsei pe care o parcurgeau în traseul lor de nomazi. Pietrele erau fixate la locul lor – un cerc format din douăzeci și șapte de stâlpi. Pietrele cântau. În centrul cercului se aflau trei lespezi împodobite, cu șase laturi. Pe lespezi se înălța o sculptură înaltă, verde, împletită din vegetație – ierburi, mușchi, frunze, vițe cățărătoare. A cântat laolaltă cu ceilalți un imn tunător în cinstea zeilor cerului și pământului, apoi au dat foc sculpturii, care s-a mistuit răspândind o duhoare acră. Când i-a venit rândul, a pășit prin fum. Culorile îi pulsau pe retină, la periferia câmpului vizual, iar sunetele se mișcau încet prin aer, ca niște făpturi vii. Un drog. Au dansat, au cântat și s-au împerecheat. A scris cu degetul în cenușă un nume, numele partenerului său.

Apoi timpul a prins viteză și a sărit peste câteva secole, urmărind cum ninsorile cădeau tot mai devreme, iar copacii din nord începeau

să moară, în timp ce ea și urmașii ei călătoreau mai departe în sud și se adunau la cercul de piatră, să se împerecheze și să-și cinstească zeii. Eoni întregi au trecut iute ca bătăile inimii și între pădurea de la sud și nordul chinuit s-a înălțat marea. Anii s-au scurs, iar în toiul verii pe mare pluteau ghețarii, pe când în ținuturile albe din nord domnea înghețul. Ea și ai ei au fost siliți să scurme la rădăcina copacilor după fructe înghețate și să verse lacrimi mari, galbene când le mureau puii. Nimeni dintre ei nu se mai aventurase de generații prin apa înghețată și pe ghețarii plutitori.

Apoi, într-o iarnă, marea a înghețat.

Înălțând imnuri asurzitoare de slavă, și-au învelit cât mai bine puii și au luat-o spre sud. Au mers la locul unde li se împerecheau pe vremuri strămoșii, ca să înalțe un foc mare acolo, să-i îmbuneze pe zei și să readucă soarele.

Drumul era tare greu. Picioarele le sângerau pe gheață, mâncarea era pe sponci. Când puii se făceau covrig și se opreau din plâns, murind unul câte unul, îi depuneau pe gheață, cu un cântec de doliu ce le ținea de mormânt. Când au ajuns la pădurile înzăpezite de pe țărmul de sud al mării, grupul se împuținase mult.

Niciunul dintre supraviețuitori nu mai fusese la pietre, însă le purtau amintirea în măduva oaselor, ea i-a condus într-acolo. Înaintau printre copaci cu pași siguri. Însă numai ce-au lăsat țărmul în urmă, că dintr-odată cerul s-a despicat în două – un fulger urmat de tunet – și un trăsnet dumnezeiesc s-a năpustit din cer, retezând pădurea și stârnind larmă și fum. Suflul exploziei i-a azvârlit cât colo, pământul se cutremura sub picioarele lor, iar copacii se făceau pulbere, nimiciți de trăsnetul negru, cu foc mare și mirosuri străine.

Au fugit înapoi spre nord, au trecut marea înghețată, pe lângă trupușoarele sloi ale puilor, și s-au întors în ținuturile reci de gheață, la copacii chinuiți; zeii le dăduseră de înțeles cât se poate de limpede că nu le mai îngăduiau să coboare la sud. Nu le rămânea decât să se supună și să se întoarcă în nord, să scrijelească mai departe gheața ca să dea de mușchi și de fructele de pădure uscate

și zbârcite, în fortăreața lor singuratică, în care se împuținau tot mai mult...

— Vai, neamul meu, a șoptit Marghe cu ochii la focul aproape stins, apoi a ridicat nedumerită privirea.

Neam? Thenike stătea nemișcată pe podea, stoarsă de puteri, cu tobele alături. Lucirea din ochi i se stinsese – acum erau întunecați și pierduți. Leifin era palidă la față, respirând greu. Gerrel arăta năucă și un pic speriată. Wenn și Kenisi se alinau una pe cealaltă ținându-se de mână. Huellis și Hilt se uitau țintă la Leifin – una gânditoare, cealaltă posomorâtă. Marghe s-a întrebat dacă și ea arăta la fel. Când a simțit-o pe Thenike privind-o printre pleoapele ostenite, s-a întors spre ea.

— Thenike...

Nu știa ce să zică. Thenike reușise ceva de neînțeles și aproape de necrezut. Mai mult decât atât, povestea ei, dacă era adevărată – și chiar se potrivea cu datele pe care le stabilise ea însăși –, avea implicații uimitoare. Oamenii...

A doua zi, Marghe a lucrat ca de obicei în grădină. Thenike n-a venit, s-a dus Marghe la ea.

Viajera se afla în camera ei, stătea pe pat cu picioarele încrucișate. Razele soarelui pătrundeau în cameră, colorând pereții albi în galben ca lămâia și trezind parcă la viață flăcările pictate pe peretele de nord. Cu atâta lumină în jur, Thenike părea o pată întunecată, stoarsă de vlagă – cearcănele negre i se citeau limpede pe chipul palid, aproape străveziu. Marghe îi vedea vinișoarele albăstrii de sub piele. În cameră era frig.

— Mă întrebam unde ești, a zis Marghe rămânând în ușă, lângă perdeaua dată deoparte.

Thenike părea golită de substanță. Lui Marghe îi venea s-o cuprindă în brațe ca să se încredințeze că era într-adevăr în cameră, teafără și nevătămată. A căutat un pretext plauzibil pentru vizita neanunțată și nu l-a găsit.

— Mi-am făcut griji, a zis ea simplu.

Thenike a zâmbit, un zâmbet obosit, însă plin de căldură.

— Intră. Ia loc aici, lângă mine. M-am gândit la tine. Zi-mi cum ți s-a părut povestea de ieri.

— Mi s-a părut adevărată. Aievea.

Văzând-o că așteaptă să continue, Marghe s-a străduit să fie sinceră.

— Tu, povestea ta... m-ați luat în stăpânire.

— Multe viajere le-au cântat celor din neamul tău, a zis Thenike încuviințând încet. Femeile zâmbesc, zic „Foarte drăguț", dar nu aud și nu văd nimic. Am ajuns să credem că sunteți oarbe cu toatele. Tu însă...

O clipă, Thenike a părut să se cufunde în sine și Marghe a așteptat, stăpânindu-și curiozitatea.

— Tu m-ai urmat în căutarea-adâncă.

Căutarea-adâncă. Ritualul numelor, al zămislirii și uniunii. Căutarea-adâncă... Nu știa dacă s-o creadă sau nu pe Thenike.

— Credeam că nu se poate fără virus.

— Cine știe?

Oare însemna că virusul deja îi pătrunsese în corp? Nu, nu se poate. A încercat să-și amintească ce-i spusese Lu Wai despre perioada de incubație, știa că molipsirea și manifestarea simptomelor nu aveau loc simultan. Nu, nu putea să fie virusul. Încă avea vaccinul în sânge, nu? Și-a amintit când s-a trezit în Ollfoss și și-a dat seama că lipsea o capsulă de FN–17. Oare o luase sau o pierduse?

Thenike a netezit cuvertura.

— Unele viajere pot să cânte cufundate în transă, din profunzimile memoriei. Pot să atragă alte femei în transa lor, să vadă ce văd ele și să simtă ce simt ele. Să fie ce-au fost ele.

— Dar tu n-ai fost niciodată...

— Got? Probabil că nu. Însă poate că virusul are în esența lui ceva din ceea ce numim noi got.

Thenike voia să spună că virusul conține particule din ADN-ul unui got, o parte din memoria rasei. Care se combina cu particulele ADN-ului uman. Marghe a clătinat din cap. Imposibil. Nici măcar nu era convinsă că goții existaseră vreodată.

Însă pietrele existau, le văzuse cu ochii ei. Și erau incredibil de vechi.

Transa aia. Cu transa cum rămânea? s-a întrebat ea. Era posibilă, nu visase. Sigur că mai mulți oameni puteau să intre simultan în transă. Se înregistraseră destule cazuri de hipnoză în masă. Iar toba inducea o stare de hipnoză, nu-i așa? La fel și muzica. Ritmul, sunetele, căldura focului. Se antrenase foarte bine să se concentreze pe orice tipar sau ritm, practic așa învățai să-ți controlezi biofeedbackul.

— E doar o chestiune de antrenament.

Mai bine n-o zicea cu glas tare.

— Așa înveți și meseria de viajeră, a zis Thenike uitându-se iscoditor la ea. Știi să bați la tobe?

— Nu.

— O să te învăț.

Soarele stătea ascuns după nori de două zile. În camera lui Thenike focul ardea în vâlvătăi; perdeaua de la ușă era trasă. Marghe a pus tobele lângă ea pe pat, și-a scos tunica de pâslă, și-a șters sudoarea de pe față și și-a pus iar tobele între genunchi. În toba dreaptă, cu sunet mai înalt, bătea cu mijlociul de la mâna dreaptă, iar în cea stângă bătea cu mijlociul, rămas nevătămat, de la cealaltă mână beteagă – cu stânga bătea mai prost.

Thenike a venit de lângă foc, unde stătuse până atunci, ascultând. I-a luat stânga în mâna ei.

— Încă te dor cicatricele?

— Nu.

— Atunci nu le mai feri atâta. Bate tare și iute.

Şi-a repezit dintr-odată mâna ca un şarpe, ca să-i arate cum: din încheietură, cu o singură mişcare puternică a degetului. O singură bătaie perfect executată.

— Încă o dată.

Aşa că Marghe a tot repetat, până când a reuşit să cânte la ambele tobe cu aceeaşi profunzime şi aceeaşi amploare a sunetului, indiferent dacă bătea cu stânga sau cu dreapta. Lovea în tobe într-un ritm tot mai alert, mulţumită de sine.

— Acum încearcă să cânţi aşa, i-a zis Thenike şi a executat fără efort o succesiune de mişcări cu un deget, apoi cu toată palma în ambele tobe. Încearcă, a îndemnat-o când a văzut-o descurajată.

A încercat. Şi a tot încercat.

— Nu e bine, a zis ea ştergându-şi sudoarea de pe faţă cu braţul.

— Dă-te mai într-o parte şi mai în faţă.

Marghe s-a tras mai în faţă stângace, cu tobele între genunchi. Thenike s-a urcat în pat, s-a aşezat în spatele ei şi a întins mâinile de-o parte şi de alta, să ajungă la tobe, lipidu-se cu burta de spatele ei. Marghe a tras aer în piept umflându-şi nările şi încordându-şi fără să vrea stomacul.

— Lasă-ţi mâinile pe ale mele. Fără să apeşi. Fii atentă ce fac.

Thenike a executat foarte lent succesiunea de sunete dinainte, cu pauze între bătăi, apoi luând-o de la capăt într-un ritm din ce în ce mai rapid. Marghe a încercat să se concentreze asupra muşchilor şi tendoanelor pe care le simţea sub palme, să calculeze unghiul din care cobora podul palmei şi când anume se îndoia mâna şi trecea degetul la bătaie, însă nu simţea decât pielea caldă alunecând sub mâinile ei şi răsuflarea lui Thenike în ceafă. S-a străduit şi mai tare.

— Bun. Acum încearcă singură.

Thenike şi-a sprijinit braţele pe coapse, rămânând în spatele ei. Lui Marghe îi venea să se lase pe spate în corpul ei cald, dar s-a stăpânit, concentrându-se silitoare asupra tobelor.

Marghe și-a scos cizmele pline de noroi și a luat-o desculță pe pardoseala din lemn a băilor comune. Îi plăceau mult băile din Ollfoss, cu mirosul lor de var și săruri minerale, sala înaltă și spațioasă și vanele imense de piatră, vechi și lustruite de generații, ce coborau pe mai multe niveluri, cu apă la temperaturi tot mai scăzute, din tavan până aproape de podea.

Două femei pe care le știa vag din vedere, Bejuoen și Terle, din neamul lui Ette, storceau o pătură. În bazinul pentru clătit rufe mai plutea doar un veșmânt făcut ghem – o să plece repede. Le-a salutat din cap și s-a apucat să pompeze energic din maneta de lemn care trăgea apă fierbinte din izvorul subteran pe țevile de piatră. Când a început să curgă apa, a tras la stânga zăgazul de lemn și a urmărit cum se umple un bazin puțin adânc, de la nivelul podelei. I-a astupat scurgerea și s-a apucat să-și dea jos hainele pline de pământ bogat din grădină. Când bazinul s-a umplut pe jumătate, s-a apucat să pompeze apă rece, mișcând zăgazul ca să direcționeze jetul spre bazin. Și-a aruncat veșmintele pe rând în apă și a intrat în bazin.

Îi plăcea să calce în picioare hainele groase și să simtă printre degete pământul care ieșea din ele. Când apa s-a făcut maroniu-roșcată, s-a aplecat să destupe scurgerea. A umplut bazinul cu apă curată și s-a apucat iar să-și bătucească hainele sub tălpi.

Le-a salutat din cap pe Bejuoen și Terle, care tocmai plecau.

Când apa nu și-a mai schimbat culoarea și a simțit fibrele tari sub tălpi în locul noroiului alunecos, a ieșit din bazin, a scos dopul și a reglat zăgazurile de lemn de lângă pompe. Bazinele mai mari au început să se umple cu apă cât și-a stors hainele și le-a mutat în spălătorul de haine, să stea la muiat în apa minerală rece și înțepătoare care izvora din subteranele Ollfossului. Nu aveau nevoie de săpun.

Se umpluse cada mare. A direcționat apa fierbinte spre o cadă de mai jos și a urcat mica scară spre cada din care ieșeau aburi.

S-a afundat încet, centimetru cu centimetru, oftând de plăcere când a simțit căldura învăluitoare pe mușchii munciți.

— Din câte aud, ți-ar prinde bine așa ceva.

Marghe s-a uitat în jos peste marginea căzii – Thenike îi adusese un castronel cu ceaiul ei medicinal scârbos.

— Vrei să-ți țin de urât? Sau să las castronul aici, jos?

— Nu, urcă.

Peste câteva clipe, Thenike a urcat scara cu castronelul în mână. Își legase părul împletit în creștet, iar treptele scărilor îi umbreau abdomenul ferm și mușchii subțiri de pe coaste. Mușchi tari, piele moale și tendoane întinse – oare cum se simțeau la atingere? s-a întrebat Marghe. Thenike i-a întins castronelul. Marghe a oftat și l-a băut dintr-o suflare. Era amar, însă o încălzea pe dinăuntru, în timp ce apa o încălzea pe dinafară.

Thenike s-a vârât în apă la celălalt capăt al căzii, lângă tava de lemn cu calupuri de săpun și perii.

— Ah, ce bine e!

Și-a dat cu apă pe umeri și Marghe a admirat jocul umbrelor pe mușchii ei.

— Am observat că s-a apucat cineva să sape grădinile de la sud. Tu?

— De-asta mă dor toți mușchii, a încuviințat Marghe.

Viajera a luat peria de baie cu peri moi.

— Dacă vii mai aproape, te frec pe spate, să se mai destindă un pic mușchii.

Marghe s-a așezat în fața lui Thenike, de parcă băteau iar împreună la tobe. Numai că de data asta Thenike își lipise picioarele goale de ale ei și-i simțea sânii goi mai jos de omoplați. De data asta a simțit limpede cum o cuprinde încet un val intens de dorință, străbătându-i pântecele. S-a arcuit puțin fără să vrea când Thenike și-a trecut peria peste noada ei. Thenike își pusese mâna pe coapsa ei – îi simțea fiecare linie din palmă, fiecare rotocol săpat în pielea de pe vârful degetelor puternice și subțiri. Simțind

îmbrățișarea dorinței, a rămas nemișcată, neputincioasă, respirând doar.

— Gata. Acum e rândul tău.

Thenike a împins-o cu palmele în noadă ca s-o mute mai în față și Marghe a simțit că i se taie respirația. S-a întors încet, simțind cum apa caldă îi învăluie burta și sânii. A luat peria. Thenike o privea cu atenție.

— Marghe. Vaccinul pe care l-ai luat atâta timp, otrăvurile, adjuvanții din el ți-au tăiat și ți-au ținut ascunsă nevoia de sex.

Apoi, arătându-i din cap castronelul de lemn, a continuat:

— Pe măsură ce fiertura îți scoate otrăvurile din corp, începe să-ți revină nevoia de sex.

Marghe o privea țintă în timp ce vorbea – avea buzele foarte roșii și fine.

— Însă nu cred că e bine să faci sex cu nimeni deocamdată. Trebuie să-ți păstrezi mintea și corpul limpezi, netulburate de nimic, ca să poți să faci față încercărilor care te așteaptă. Marghe? Înțelegi?

Marghe se simțea jenată și prostuță. Știa că se înroșise la față. Thenike îi dădea de înțeles că nu e interesată de ea.

— Înțeleg, a încuviințat ea.

— Oare? a oftat Thenike.

CAPITOLUL 12

Marghe a înfipt bățul în pământ, a aruncat cu stânga o sămânță în groapa mică și a astupat-o. A strănutat. A mai făcut o gropiță, a pus iar o sămânță. Frigul îi pătrunsese în mâini; de două zile bătea un vânt tăios din nord, aducând cu sine nori grei, cenușii, ce învăluiau soarele ca un linţoliu. Bine măcar că nu ploua.

A mai făcut o groapă mică și a aruncat sămânța înăuntru, însă de data asta nu a nimerit. A lăsat bățul jos ca să îndese cu degetul sămânța în groapă. Mâinile îi înțepeniseră și o dureau, frigul o cuprinsese pe nesimțite. Când a strănutat iar, a luat-o durerea de cap.

A simțit un junghi de frică în piept. Când a încercat să respire egal, a apucat-o tusea. Nu, nu se poate, și-a zis. Era prea devreme. Se aflau în ultima triadă a Lunii Durerilor. Mai erau câteva zile.

Doar dacă nu luase de fapt capsula lipsă.

O dureau și mai rău capul și genunchii. Ce-i spusese Lu Wai? „Mă dureau încheieturile, mai ales genunchii și oasele bazinului... Apoi m-a apucat durerea de cap. De la infirmerie până la modulul meu nu-i decât vreun kilometru și ceva, însă de-abia am reușit să parcurg ultimii metri, atât de rapid m-a lovit..." Thenike știa ce era de făcut – și Kenisi. S-a uitat în jur. Nimeni. Oricum, nu era prea departe de casă, avea de mers doar câteva sute de metri. A luat-o într-acolo.

După vreo cincisprezece pași, și-a dat seama că n-o să răzbească. Drumul i se legăna în fața ochilor și tremura în așa hal, că parcă stătea să-i cadă capul de pe umeri. După treizeci de pași deja se clătina. Cât de repede se întâmpla totul! Incredibil de repede. Trebuia să meargă înainte, tot înainte. Căldură și lichide,

îi zisese Lu Wai. Căldură. Nu-și permitea să se prăbușească în noroi. Nu trebuia.

Acum respira cu greu. Încă zece pași, și-a îndemnat picioarele. Thenike era aproape.

— Marghe!

Lângă umărul stâng s-a ivit chipul lui Gerrel. Marghe s-a oprit clătinându-se. Era nedumerită. De unde apăruse?

— Mi-e rău, a zis și a mai făcut un pas în față, gata să pice.

Gerrel a cuprins-o, iar Marghe s-a lăsat moale în brațele fetei.

— Marghe...

Odihnă, un pic de odihnă.

— Marghe, a scuturat-o Gerrel. Nu pot să te duc singură până acasă. Ești prea grea. Trebuie să mă ajuți.

Marghe a simțit că o trage ceva slab de subraț. A încercat să ridice capul.

— Cald, a zis și a apucat-o un acces năprasnic de tuse.

Gerrel a reușit s-o care câțiva metri.

O durea fiecare respirație.

— Tre' să stau la cald.

— Numai s-ajungem în casă.

Marghe a încercat să nu ia în seamă genunchii și coapsele care-i luaseră parcă foc, la fel ca țeasta care o strângea aprinsă, gata să scoată flăcări pe ochi. Mergi. Pune piciorul în față.

S-au mișcat nesigur o vreme. Plămânii îi ardeau și ei, nu mai putea să respire.

— Nu te zbate, Marghe, nu te zbate, te țin bine. Nu mai este mult și o să stai la căldură. Nu trebuie decât să mergi. Pune piciorul în față. Stângul în față. Haide. Marghe! Hai cu stângul. Bravo. Acuma cu dreptul.

Parcă s-ar fi chinuit să meargă prin foc – își simțea picioarele pârjolite, gâtlejul o ardea pe dinăuntru, până în plămâni și stomac; mai că-i clocoteau ochii în focul orbitelor. Dar s-a străduit să meargă.

— Nu mai e mult. Nu te opri din mers. Câțiva pași și gata, o să fii în siguranță, la căldură. O să mă duc după Thenike și Kenisi. O să te faci bine imediat. Cât ai bate din palme. Numai că trebuie s-ajungem acasă.

Vocea lui Gerrel părea să vină de departe.

— Te rog, Marghe. Te rog. Câțiva pași și gata.

Marghe nu și-a amintit niciodată cum s-a prăbușit în pat și cum Gerrel, plângând, a acoperit-o cu blănuri. N-a văzut-o pe Kenisi venind într-un suflet. A avut doar impresia că o dihanie nemiloasă, cu ghearele și ciocul muiate în flăcări și acid, îi sfârteca necontenit trupul. Oricât ar fi urlat, n-avea cum să scape de ea.

Ceva mai târziu – să fi fost zile sau ore? – dihania a lăsat-o în pace un timp. Marghe și-a dat seama că zăcea pe spate. Gâtlejul îi era tot o rană și își simțea limba umflată și uscată. Thenike stătea la căpătâiul ei, ținând-o de mână – și-o simțea tăiată de restul corpului, parcă la mare distanță. Respira greu, parcă o apăsa un bolovan încins pe piept.

Thenike îi mângâia mâna.

— Thenike...

Era mai mult un croncănit.

— Șșș, odihnește-te. Sunt cu tine.

— Mă doare... Nu mă lăsa...

Marghe nu știa dacă Thenike îi înțelegea croncănelile îngălate de spută pe care le scotea cu greu din gât.

— Nu pleca. Am nevoie de tine.

Dihania și-a vârât ghearele în gâtul ei. A apucat-o tusea, înecând-o în flegma strânsă pe gât. Thenike i-a dat drumul la mână.

— Nu mă lăsa! a șoptit. Te iubesc.

Însă Thenike s-a dus să aducă un castron pentru spută și Marghe n-a mai reușit să spună nimic, dihania cu gheare fierbinți își reluase și mai sălbatic atacul.

Mai târziu, mult mai târziu, Marghe stătea cu ochii în tavan. Nu reușea să-și miște capul și nici măcar privirea. Acum dihania se preschimbase într-o făptură cu degete reci, subțiri, care îi intrau sub piele și pe sub unghii. Marghe voia să plece, să se ducă undeva unde să nu mai sufere niciodată. Să plece oriunde. A închis ochii. Nu i-ar fi fost deloc greu.

— Marghe!

Era vocea lui Thenike. Marghe nu s-a obosit să deschidă ochii. Deja o luase încet-încet spre un loc cald și plăcut, unde n-o să mai sufere niciodată.

— Marghe, nu te las. Sunt aici, lângă tine. Te țin de mână. Mă auzi? N-o să-ți dau drumul.

S-a auzit foșnetul mantiei și i-a simțit greutatea corpului lângă ea în pat.

— Ascultă-mă. Știu că mă auzi. Îmi simți mâna? Eu o simt pe-a ta. E caldă, vie. Sângele îți pulsează prin braț, la încheietură, așa cum pulsează și în al meu. Încă respiri. Ai obosit, da, ești aproape stoarsă de puteri. Însă nu trebuie decât să respiri mai departe, să-ți ții inima în mișcare. Ai rezistat două zile, nu mai e decât una și o să te înzdrăvenești. Fă-o de dragul meu, Marghe. De dragul meu și al lui Gerrel.

Însă Marghe nu voia să se întoarcă în corpul ei. Nu mai era doar al ei. Acum găzduia virusul, în fiecare por, în fiecare celulă, în fiecare vas de sânge și organ. Îi circula prin creier, rece și poruncitor. Dacă își revenea, nu mai știa niciodată ce vise și amintiri erau ale ei și care îi erau străine. Jeep o lua în posesie. Îi venea să strige: *Nu înțelegi? N-o să-mi mai dea drumul. N-o să mai fiu niciodată curată?...*

— În mine, a icnit ea. Necurat.

Thenike părea s-o fi auzit.

— Necurat? Nu. Trupul tău e în schimbare, cum se întâmplă de câte ori te îmbolnăvești – primești un corpușor străin viu, care trăiește mai departe în tine. Dacă te iau frigurile roșii când ești

mică, după ce crești și fiicele tale se molipsesc și ele, tu n-o să te îmbolnăvești, pentru că boala e parte din tine și nu te mai atacă. E ceva necurat? Nu. Așa e viața – tot ceea ce este viu se leagă. Uneori un fel de viață e mai puternic decât altul. Așa cum s-a întâmplat cu mama ta.

Marghe a încercat să și-o amintească pe mama ei. Nu a reușit.

— Însă tu ești puternică, Marghe, iar virusul, cum îi spui tu, e slab. Primește-l în tine, lasă-l să pătrundă până în străfunduri. Lupta asta te stoarce de puteri. Renunță. Respiră doar, ascultă cum îți cântă sângele prin vene. Aici. Pune mâna.

I-a luat mâna și a pus-o pe sânul ei.

— Simți cum îmi bate inima?

Cealaltă mână i-a lipit-o de încheietura mâinii ei.

— Simți cum îmi pulsează sângele? Îl simți pe al tău? Hai să respirăm împreună. Inspiră. Expiră. Așa. Inspiră. Expiră...

Marghe a răspuns instinctiv, urmându-i ritmul. Era prea ostenită să se mai opună. A respirat mai departe. Prea ostenită. După o vreme a adormit.

S-a trezit treptat, fără să deschidă ochii. O durea tot corpul, își simțea gâtul jupuit și plămânii congestionați, însă dihania cu gheare fierbinți și cu degete reci dispăruse, iar mintea i se limpezise. Cineva o mângâia pe cap îngânând o melodie. A zâmbit.

— Marghe?

A deschis ochii. Gerrel era aplecată deasupra ei, privind-o îngrijorată.

— Bună dimineața.

Nu-i reușise decât o șoaptă hârâită, însă era mulțumită.

Gerrel i-a zâmbit cu gura până la urechi.

— E după-amiază. Ai dormit o zi, o noapte și azi aproape toată ziua.

— Aș mai dormi un pic.

— Mă duc s-o chem pe Thenike. A stat mai mult lângă tine. Însă cred că s-a plictisit să te vadă dormind tot timpul și s-a dus să mănânce.

Gerrel a înclinat din cap.

— Ți-o fi foame. Să-ți aduc ceva?

A luat-o greața când s-a gândit la mâncare.

— Nu vreau nimic.

Se simțea îngrozitor de obosită.

— Ești sigură? a șovăit Gerrel în ușă. Bine atunci. Mă-ntorc repede.

Marghe i-a auzit pașii ușori precipitându-se afară. A zâmbit iar.

Era vie. Vie. A întors încet capul și s-a uitat la perete. Părea altfel. Nici patul nu era... chiar cum îl știa. S-a uitat mai bine în jur. Nu era la ea în cameră. În camera oaspetelor.

Ceva ciripea și cânta afară. Undeva în pădure. O pasăre? Voia să fie în aer liber, să se plimbe printre copaci, să simtă mirosul vietăților în nări, să audă animale gonind și cântând și vântul suflând printre crengile de deasupra capului. Voia atâtea lucruri, se mira și ea cât de tare își dorea totul. Iar se simțea alt om.

Thenike a deschis ușa, cu o tavă în mână. Gerrel s-a strecurat înăuntru din spatele ei.

— Vreau să văd cerul, i-a zis Marghe fără niciun preambul.

Deja prinsese glas.

— Nu. Mai întâi mănânci. Apoi mai dormi puțin. Apoi mai mănânci ceva. De-abia după aceea poți să ieși să te uiți la cer.

— Nu mi-e foame.

Deja obosise.

— Am încercat să-i zic, a spus Gerrel aplecându-se spre Marghe. Numai că ea cică...

— Am zis că trebuie să mănânci, a întrerupt-o Thenike. Febra ți-a topit carnea de pe oase.

A lăsat tava pe vatra curățată.

— Stai să mă uit un pic la tine. Nu, a oprit-o când Marghe s-a chinuit să se ridice în capul oaselor. Tu stai liniștită. Te ridicăm noi.

Au ridicat-o și au proptit-o în perne cât i-a ascultat Thenike plămânii.

— Respiră. Adânc.

Marghe a trebuit să se lase în față, sprijinindu-se de Gerrel, ca Thenike să-i asculte din spate plămânii. Din această poziție vedea o tapiserie neterminată, întinsă pe podea, și niște haine pe care le mai văzuse, aranjate frumos pe raft – se afla în camera lui Gerrel.

— Trage aer în piept.

Thenike a ciocănit-o și a ascultat-o; Marghe a tușit.

— Bun. Bun.

Au întins-o la loc pe perne și au acoperit-o până la bărbie.

— Toată mizeria din plămâni ar trebui să se curețe într-o zi, două. Dacă mă asculți.

I-a făcut semn lui Gerrel, care a adus tava.

— Așa că, întâi și-ntâi, mănâncă.

Marghe a reușit să înghită jumătate din castronul de supă, până când, spre dezamăgirea ei, au început să i se închidă ochii. Thenike a pus-o să bea un castronel de apă călduță, iar Marghe a ațipit din nou. Nici n-a apucat să-i ia Gerrel castronul cu supă și să-l pună pe tavă, că ea dormea dusă.

S-a trezit înainte de căderea serii. De data asta a rămas trează cât să mănânce un castron mare de tocană și s-o întrebe pe Thenike de ce se află în camera lui Gerrel – pentru că Gerrel intrase în panică și o dusese în cel mai sigur loc pe care-l știa, camera ei, a lămurit-o Thenike. Marghe a adormit zâmbind. Gerrel era sora ei.

S-a restabilit repede. Aproape prea repede, i se părea ei. Parcă din adâncuri i se revărsa în trup un izvor de energie fierbinte, care bolborosea și spumega, cerându-i insistent să-l lase să curgă liber.

— Mă simt altfel, i-a zis lui Thenike.

— Ești altfel.

— Nu, mă simt...

S-a chinuit să descrie senzația de bunăstare nemaisimțită care o cuprinsese.

— ...de parc-aș fi în stare să trăiesc un an întreg doar cu raze de soare și aer proaspăt, de parcă n-o să mă mai îmbolnăvesc niciodată.

Thenike a râs și Marghe i-a ascultat râsul: era bogat, savuros, cald, se unduia ca valurile pe un țărm neted, de parcă ar fi răsunat neschimbat la nesfârșit.

— Ei, o să te mai îmbolnăvești tu, a zis viajera și glasul în care se îmbinau atâtea tonalități laolaltă îi suna ca o melodie.

— Parcă și tu ai altă voce. Și îmi miroase a...

Totul avea un miros anume. Simțea în nări toate mirosurile din încăpere, propria încântare și pe a lui Thenike.

S-a uitat cum fruntea întunecată a lui Thenike se contractă un pic în centru, i-a observat prima oară cutele nițel asimetrice, înclinate, de deasupra sprâncenei drepte, ca niște grinzi vechi care începeau să se lase la un capăt. Numai că nu i se schimbaseră doar simțurile – văzul, auzul și mirosul –, mai era ceva, o nouă calitate a percepției, care îi dădea senzația că poate să vadă vocea lui Thenike, care îi ascuțea văzul, încât tot ceea ce avea în fața ochilor căpăta substanță și semnificații dincolo de formă și culoare.

— Poate pentru că ai dat afară toate otrăvurile pe care le-ai înghițit odată cu vaccinul, acum că virusul te-a curățat pe dinăuntru.

Simbioză, și-a zis Marghe. Ca atunci când lași păianjenii să-și țeasă pânzele în casă pentru a scăpa de cât mai multe muște și țânțari. Ca bacteriile *E. coli* pe care le avea din belșug în intestine, cu care digera proteinele și procesa fibrele, moștenite după vreo infecție bacteriană contractată de un strămoș acum un milion de ani.

Ceva a cântat afară, un strigăt prelung, mai întâi galben, descinzând apoi spre albastru și înălțându-se într-un galben-portocaliu scânteietor, de parcă ființa cântătoare se hotărâse să-și alunge tristețea.

— Ce s-a auzit?

— O pasăre chia. Cântă de două zile. E cam devreme, e prima zi din Luna Păsărilor.

— Cum arată?

— Vino să vezi.

Chia, cocoțată pe casă, părea o copie cât palma a păsărilor-de-turmă din planșele pe care le studiase Marghe în Portul Central: avea o creastă osoasă, pielea cenușie, cu aspect alunecos, și tentă roz pe porțiunile împânzite de capilare, pectorali vânoși care puneau în mișcare două aripi ca de liliac mobile, pentru zbor, și una fixă, pentru planat, ca o foiță delicată de pergament. Când pasărea s-a întors să-și studieze observatoarele, Marghe a văzut că avea ochi surprinzător de verzi, ca de pisică.

Se făcea tot mai cald, Marghe s-a mutat înapoi în camera oaspeților. Soarele strălucea tot mai mult pe cer și auzea tot mai adesea cântec de chia și țipete de vârteriță venind dinspre pădure. Mai erau și sunetele gâzelor și foșnetul copacilor în vânt, însă nu sunau ca pe Pământ, ci mai ascuțit, căci frunzele erau mai țepene, încât uneori se auzea ca un șuier.

Marghe săpa în grădină ascultând vântul. În șuierul acela se îmbinau multe sunete: carapacele gâzelor frecându-se de frunzele uscate, frunzele verzi tremurând în vânt, păcănitul înăbușit al unei coji goale de nucă rostogolindu-se pe un trunchi de copac. N-o să se plictisească prea curând de noua ei capacitate perceptivă, acutizată de virus.

În timp ce lucra, se gândea la tot ceea ce aflase de la Thenike despre căutarea-adâncă, despre ritmuri și despre graviditate. Țineau de același proces. A smuls o buruiană din pământ și a azvârlit-o deasupra mormanului pentru compost. Căutarea-adâncă – toate treceau prin așa ceva când se simțeau pregătite. De obicei se întâmpla la vârsta pubertății, dar se putea și mai devreme sau mai târziu. Căutătoarea se uita înlăuntrul ei pentru a descoperi... ce anume?

— Ceea ce vrea să găsească, îi spusese Thenike, fără s-o lămurească deloc. Un nume, de cele mai multe ori. Alteori află cum vrea să trăiască.

Marghe era intrigată. Ce vedeau și cum anume vedeau? De parcă urmăreau un film, o hologramă interactivă în rețea sau o pictură abstractă? Sau poate ținea de auz, de pipăit? De miros?

— De absolut tot, a adăugat Thenike tocmai când Marghe se simțea mulțumită de răspuns. Sau de nimic. Sau de un amestec de mai multe lucruri.

Cu cât o iscodea mai mult, cu atât viajera răspundea mai vag.

— Nu m-ai lămurit deloc, s-a plâns ea nemulțumită. Cum vine asta: „Ascultă ce se întâmplă în tine"?

— Încearcă și tu, a îndemnat-o Thenike. Și dup-aia n-ai decât să-mi explici tu mie.

Discutaseră cu o zi în urmă și lui Marghe nu prea îi venea să-i urmeze sfatul. Îi era teamă.

Medita la toate astea în timp ce săpa și sădea. Din când în când muta câte un răsad mai departe sau mai aproape de plăntuțele vecine. Nu prea știa de ce, doar că le făcea bine – așa i se părea corect. Când plăntuțele nu erau înșiruite corect, avea o senzație vagă de metal scrijelind metalul, îi venea să strângă din dinți. Dacă le rearanja, senzația neplăcută trecea. La început o deranjase că nu putea identifica niciun motiv empiric pentru acest comportament și se străduise să înceteze. Însă atunci senzația neplăcută s-a acutizat. Acum își îngăduia să acționeze automat, încercând să nu-și facă griji.

S-a ridicat, s-a întins bine și s-a dus la parcela unde se pregătea să planteze răsadurile de jaellum pe care le ținuseră în răsadnița de lângă camera principală. Pământul era tare, pe alocuri încă înghețat. A săpat fără oprire, până a asudat de tot în tunică.

S-a îndreptat de spate. Ceva era aiurea. A rămas liniștită o vreme, lăsându-și gândurile să curgă de la sine, până s-a prins: răsadurile de jaellum o să crească mai bine pe latura de la sud a grădinii,

unde pământul era mai nisipos. Ceea ce însemna că săpase degeaba. A înjurat încet. O să-i ia ore întregi să sape o nouă parcelă și mai trebuia și să mute toți bulbii de goura, pe care-i plantase mai devreme în solul nisipos.

Poate se înșela. Ar fi fost mai ușor așa. O să sape mai departe la bucata asta de pământ. Da. La urma urmei, n-avea niciun motiv serios, întemeiat, să creadă că o să crească mai bine în altă parte.

A strâns din dinți și a lucrat mai departe vreo jumătate de oră, însă până la urmă a trebuit să se oprească – se simțea aproape rău. S-a dat bătută. Chiar dacă nu înțelegea cum de știa asta, răsadurile aveau să crească mai bine în pământul nisipos de la sudul grădinii. Aici doar își pierdea timpul și se obosea degeaba. Dacă trebuie, trebuie și gata.

S-a ridicat în picioare oftând și și-a mutat rogojina din piele de taar și fâșia de pâslă udă făcută sul la stratul de goura. S-a apucat să dezgroape unul câte unul lăstarii și să-i așeze cu grijă pe pâsla desfășurată. Data viitoare o să-și asculte mai bine instinctele.

A rămas o clipă nemișcată, cu lopățica în mână. *Dacă trebuie, trebuie și gata.*

Căutarea-adâncă. Dacă era să fie cinstită, Marghe știa că trebuie să încerce. Oricât ar fi ignorat-o, nevoia nu dispărea.

A înfipt lopățica adânc în pământ și a lăsat-o acolo. Mânerul lucea, tocit și lustruit de o sută de mâini omenești. S-a întrebat cât de veche era, dacă o femeie din Ollfoss era în stare, în timp ce lucra cu ea, să se cufunde în trecut și să-și vadă mama sau bunica sau stră-stră-străbunica mânuind mistria, aplecate peste aceeași bucată de pământ. Ideea o îngrozea, însă ceea ce o speria și mai tare era posibilitatea că o să caute înlăuntrul ei și n-o să găsească nimic.

Opt femei i-au ținut cântarea-cadențelor, cu ea erau nouă. Când a întrebat-o pe Thenike de ce erau mereu nouă, Thenike a ridicat din umeri.

— Nouă e numărul corect.

Marghe a hotărât să nu insiste.

— Cât ia?

— Câteva minute sau toată ziua. Fiecare om e altfel. Depinde cât de departe mergi și cât de ușor îți vine. Multe dintre fetele mai mici se tem și le e mai greu așa. Tu cred c-o să te scufunzi repede. Tu alegi cât îți ia.

N-o să ia mult, și-a zis Marghe, n-o să ia mult.

S-au strâns la începutul după-amiezii afară. Vremea era aproape caldă, însă Thenike îi spusese să se îmbrace bine. Dacă stai nemișcată ore în șir, n-ai cum să te încălzești. Două chia făceau schimb de cântece.

Erau de față șase femei din familia ei: Thenike, Gerrel, Hilt, Leifin, Wenn, Huellis. Kenisi și cei doi prunci erau la Namri, care făcuse întindere la spate. Cu Kristen și Ette se făceau opt femei.

Era în siguranță cu Thenike.

Gerrel, care își ținuse prima căutare-adâncă la mijlocul verii trecute, a început cântarea. Îngâna sunetele cu gura închisă, din adâncul gâtlejului, fără să urmeze nicio linie melodică anume. Celelalte au început și ele să îngâne, până când s-a auzit un cor de sunete ce semăna cu foșnetul copacilor, hârșâitul crengilor frecate una de alta, fără nicio direcție anume, ca rafalele de vânt care suflau când dintr-o parte, când din cealaltă pe deasupra pădurii. Cântărețele respirau fiecare după ritmul ei, revărsând pe nări sunetul tremurător, ce urca și cobora, rătăcind fără să ia, aparent, vreo formă. Marghe a închis ochii. Două, apoi trei femei au început să respire și să-și unească glasurile, urmate de a patra și de a cincea. Marghe și-a închipuit că le aude inimile bătând sincron. Propria respirație li s-a alăturat.

Au respirat și au cântat în cor, cu inimile bătându-le lent, iar rafalele puternice ale glasurilor o loveau pe Marghe ca o ploaie tot mai deasă și mai grea, revărsându-i-se pe față și scăldându-i trupul, curgându-i la picioare, până când a simțit că stă nemișcată

într-o cascadă sonoră. Sunetul pulsa la nesfârșit, ca întreaga planetă. Ceva din adâncul celulelor sale i-a răspuns.

O să fiu în siguranță cu Thenike.

A plonjat în șuvoiul de apă, până în adâncuri, unde voia s-o ducă.

Marghe s-a trezit din visul ei care nu fusese un vis. Se simțea înțepenită după ce stătuse atât timp nemișcată, iar cântărețele plecaseră; nu mai era decât Thenike. Marghe i-a zâmbit fără să spună nimic – încă nu voia să vorbească.

Thenike a ajutat-o în tăcere să meargă câțiva pași printre copaci, în penumbra înserării, până și-a dezmorțit încheieturile. Sub tălpi foșneau ierburile pădurii.

Marghe simțea că lipsise mult timp, mult mai mult decât cele două, trei ore cât întorsese lumea spatele soarelui, lăsându-se în brațele serii. Se scufundase în sine așa cum nici nu-și imagina că este posibil, își ascultase corpul ca un întreg, un organism minunat și sănătos. Mai mult de-atât, retrăise amintiri din copilărie uitate și zile de care nu fusese cu totul conștientă. Acum știa cum e să fii o nou-născută de zece zile – o ființă la fel de străină de ea ca orice specie cu care venise în contact de-atunci. Și încă alte lucruri: parcă sinele său de acum și acelea din multe, multe vremuri trecute au stat de vorbă zile în șir. Iar pe toate căile care i s-au deschis în față a transmis aceeași întrebare: cum mă cheamă? Răspunsul a venit în ecouri: Marghe. Și mai târziu: Marghe. Apoi un glas cunoscut i-a zis în șoaptă: Marghe și încă ceva.

Se afla pe un țărm îngust, încețoșat; din umbră s-a desprins mama ei și i-a întins mâna. În palmă ținea amonitul.

— În culturile primitive se credea că sunt șerpi încolăciți pietrificați, de-asta li se zicea șerpi-de-piatră, i-a spus Acquila. Însă „amonit" vine, desigur, din latina medievală, *cornu Ammonis*, cornul lui Amon, din cauza asemănării cu coarnele curbate ale lui Amon, sau Amun, zeul cu cap de berbec al Tebei.

A așezat obiectul rece în palma dreaptă a lui Marghe.

— Numele său, Amun, înseamnă „ființa desăvârșită". A preluat prerogativele fertilității de la Min, zeul procreării în Egiptul Antic.

După o clipă, a adăugat amuzată:

— Pe-atunci Min era foarte îndrăgit, însă i-a trecut de mult vremea.

Mama ei a dispărut în ceață, lăsându-i amonitul în mână. Marghe l-a văzut topindu-se în palma ei, fără să se mai mire. Iar acum nu mai era doar ea, cea de pe vremuri. Era Marghe cea desăvârșită.

— Am fost în atâtea locuri..., a zâmbit Marghe.

— Da, a răspuns Thenike. Ai grijă la rădăcina aia.

— Am văzut-o.

Încă două chia au început să-și cânte una alteia. Sau erau cele dinainte? Marghe s-a oprit și a ciulit urechea.

— Multe femei își păstreze numele din copilărie? a întrebat ea.

— Se mai întâmplă, însă nu sunt așa de multe.

— Pe tine cum te chema?

— Gilraen.

— Gilraen...

S-a gândit la femeia de lângă ea, cu părul ei bogat, strâns în creștet, ochii căprui și degetele puternice.

— E un nume drăguț, dar nu ți se potrivește.

— Nu.

Au luat-o iar la pas.

— Mă numesc Marghe Amun, a zis ea încet după câteva clipe. Cea desăvârșită.

Nimeni nu i-a zis să se mute din camera oaspetelor, însă se întreba dacă era cazul. Trebuia să facă ceva anume, era convinsă. Însă ce?

Marghe simțea pe pielea ei nevoia subtilă, presantă de a face un anume lucru încă nelămurit, așa cum simțea că se schimbă vremea. N-a zis nimănui. A muncit în grădină, a mâncat, a stat

de vorbă cu Thenike, Gerrel și, din când în când, cu Wenn sau Huellis. Leifin a dispărut o vreme, la vânat.

Marghe nu-și mai găsea astâmpărul. S-a apucat să sape în grădină cu mișcări viguroase și aprige, iar seara s-a bucurat că o dor mușchii când s-a cufundat în apa fierbinte. A rămas așa, scufundată în apa aproape clocotită, sperând și dorindu-și să-și găsească alinarea acolo. Însă nimic. Parcă avea undeva un mușchi pe care nu și-l pusese încă la treabă.

S-a șters de apă pierdută pe gânduri. Un mușchi care trebuia pus la treabă. Poate că asta era. Trebuia să afle de ce e-n stare acum, că fiecare celulă din corp găzduia virusul. Trebuia să afle cât de mult se schimbase.

Ajunsă în camera oaspetelor – nu putea s-o considere a ei –, a aprins un foc mic, a făcut câteva exerciții de dezmorțire și respirație pentru a-și destinde mușchii dureroși și s-a așezat cu picioarele încrucișate pe dalele calde din piatră de lângă cămin.

A respirat de trei ori, intrând foarte ușor în transă. Prea ușor. S-a dezmeticit speriată. În mod normal îi lua cel puțin douăzeci de minute ca să se scufunde într-o stare atât de profundă de meditație.

Și-a regularizat bătăile inimii, gândindu-se. Avea motive să se teamă de ceva? Nu prea știa. Putea să se controleze? Probabil că da. Atunci era cazul să mai încerce o dată.

S-a scufundat în transă la fel de ușor, respirând lent, adânc și egal. Energia electrică și activitatea cerebrală se învârteau lent, parcurgându-și ciclurile ample, ca o coardă imensă. Cu ochii închiși, și-a imaginat că sângele care-i curgea în vine era un râu roșu, vâscos, în care înotau o mulțime de făpturi ca niște amibe: celulele T, limfocitele, fagocitele, hemoglobina ca o gogoașă – rostogolindu-se toate în viteză. Îi dădeau impresia de vigoare, o senzație plăcută de curat. Sângele nu băltea nicăieri, vasele nu se îngustau anormal și nici nu părea să existe vreo gârlă plină de celule moarte și toxine pe undeva.

În viața ei nu mai fusese și nu se mai simțise atât de sănătoasă.

Cu ochiul minții a urmărit mai departe producția glandelor, sistemul limfatic, activitatea din intestine. S-a oprit o clipă lângă o bacterie *E. coli*, apoi a trecut mai departe, concentrându-se pe o celulă din obraz. Și-a amintit o oră de biologie de pe vremuri în care desprinseseră mai multe celule de pe obraz, le depuseseră pe o lamă și le studiaseră la microscop. Fusese cu totul altceva.

Celula semăna cu un balon imens cu heliu care plutea prin citoplasmă, pe lângă mitocondrii, ciocnindu-se ușor de nucleul în care se zvârcolea ADN-ul, ca un ghem de șerpi. A intrat în nucleu. Acolo, în mijloc, ca un fir strălucitor de electrum, era virusul. Vibra ca un diapazon. I-a dat ocol plutind, cercetându-l cu atenție. Atât de mic. A dat să-l atingă și și-a retras în ultima clipă mâna. Altă dată.

Când s-a întors la suprafață, în conștient, focul se stinsese demult și tremura de frig.

Și-a dat seama că o obosea și o speria prea tare să se cufunde în transă mai des decât o dată la trei, patru zile. Nu s-a dat bătută. Odată ce se pusese în mișcare, trebuia să afle mai multe, mult mai multe decât aflase deja. Acum își explora și își dezvăluia propriul sine. Se descoperea. Dacă voia să-și merite numele de Marghe Amun, cea desăvârșită, trebuia să afle de ce anume era în stare și cine era.

Cu cât descoperea mai multe lucruri, cu atât știa mai clar că vrea să ajungă în anumite locuri, să facă și să vadă lucruri care acum, de una singură, ar fi pus-o în pericol.

Într-una dintre zile, când stătea la masă cu Gerrel, și-a amintit cum o transportase Thenike în viziunea gotului, dintr-o memorie imposibilă, și cum o ajutase să supraviețuiască imprimându-i ritmurile corpului ei.

A doua zi, devreme, tremurând un pic la umbra friguroasă a copacilor, s-a dus s-o caute pe viajeră. Iarba era încă umedă de

rouă; luându-se după urmele cizmelor lui Thenike, a găsit-o în pădure, aplecată după nuci pentru masa de dimineață a familiei. Marghe a urmărit-o o vreme. Thenike părea desprinsă de peisajul din jur, o formă bine conturată, parcă suflată în cristale; se mișca de colo-colo prin pădure, aplecată de spate, aruncând câte o mână de nuci în coș și oprindu-se când și când să se uite când țipa vreo vârteriță sau ciripea vreo chia. Părul i se revărsa liber pe umeri, ca o cascadă de culoarea lemnului.

Marghe s-a desprins din umbra pădurii.

— Marghe! Ce dimineață frumoasă. Vino să culegem nuci.

— Am nevoie de ajutorul tău, a zis Marghe dintr-o suflare.

Thenike a lăsat coșul cu nuci și s-a așezat lângă un copac cu scoarță netedă.

— Zi-mi.

Marghe a venit mai aproape în luminiș.

— Trebuie să aflu o mulțime de lucruri și singură n-o să reușesc. Intră cu mine în căutarea-adâncă.

Thenike a ales o nucă, a spart-o și s-a apucat s-o mănânce.

— De ce eu?

— Pentru că ești viajeră. Te pricepi foarte bine la așa ceva, a răspuns ea venind lângă Thenike. Și pentru că am încredere în tine.

Thenike a încuviințat încet, apoi i-a făcut semn să se așeze lângă ea. I-a luat mâna, părând s-o studieze îndelung.

— Foarte bine.

Unirea conștiințelor nu era lucru ușor, i-a zis Thenike, trebuiau să se pregătească din timp. O zi au ținut post negru, în a doua au mâncat împreună aceleași feluri ușoare, și tot așa. Post negru, mâncare ușoară, post negru, mâncare ușoară. Tot ceea ce făceau, făceau împreună, dacă se putea: mergeau împreună, mâncau, găteau și se îmbăiau împreună. Dormeau una lângă alta în același pat; uneori Marghe stătea trează, ascultând cum respiră amândouă în același ritm, alteori adormea imediat, știind că Thenike asculta.

Au stat împreună zi și noapte, până când Marghe a început să simtă cum se acumulează între ele o energie tot mai intensă și mai fierbinte, trăgându-le una spre cealaltă, în contracții de stea gata să se preschimbe în nouă.

Într-o dimineață, s-au trezit în camera cu dungi de umbră și soare ca lămâia pe pereți, în cântec de păsări și râsete de femei la fereastră, însă legătura dintre ele ajunsese atât de strânsă, că nu auzeau decât respirația celeilalte, mișcându-se în ritmul propriei răsuflări.

Stăteau goale în pat, întoarse una spre cealaltă, bine lipite. Se mângâiau pe față, pe mâini și pe brațe. Simțeau sub degete cum bate pulsul celeilalte la încheietură. Marghe avea broboane de transpirație pe frunte și amândouă respirau iute. Ochii lui Thenike erau negri ca olla, iar pomeții ascuțiți păreau învăluiți într-o roșeață subtilă, ce se ghicea pe sub piele.

— Am reușit? a întrebat-o Marghe.

Era speriată.

— Nu. E altceva. Nu simți?

Thenike i-a atins fruntea cu degetul. Parcă avea aur topit, fierbinte în oase. Pântecele lui Thenike răspândea căldură aproape lipit de al ei.

Thenike și-a plimbat degetul pe buzele ei, apoi în jos pe bărbie și pe gât. Marghe și-a dat capul pe spate, arcuindu-se cu gura deschisă. Thenike și-a lăsat o mână pe coapsa ei și cu cealaltă a mângâiat-o pe spate, apoi și-a desfăcut larg palma pe coastele ei, mângâindu-i sânul cu degetul mare, și atunci Marghe a gemut adânc fără să vrea, străbătută de un fior. Thenike s-a ridicat deasupra ei și au rămas lipite, mușchi pe mușchi și piele asudată pe piele; părul lung al lui Thenike îi atingea fața.

Marghe și-a îngropat mâinile în părul ei, în care se îmbinau toate nuanțele de maroniu pe care putea să le numească și multe altele pentru care nu avea cuvinte: nuanțe de mahon și tec, de frunze ruginii de stejar, de argilă proaspăt săpată, un castaniu ce-i amintea

de coama lucioasă a unui cal asudat; o cascadă de bucle și șuvițe. Voia să se piardă cu totul în părul ei, să se piardă în Thenike.

Și-au căutat gurile cu ochii închiși, ca o pereche de pești înotând încet tot mai aproape, până s-au lipit sân pe sân, pântece pe pântece, cu brațele petrecute strâns peste coastele celeilalte ca două cercuri mari de stejar, răsuflând greu, în guri de aer rupte din rărunchi. Marghe nu mai știa care gură era a ei și care a lui Thenike, unde se termina coapsa ei și unde începea pântecele lui Thenike, nu mai simțea decât un val fierbinte ca miezul lumii, ca energia răspândită de toate vietățile când își descompun hrana, ard oxigen și hrănesc alte vieți, răspândind și mai multă căldură.

S-au mișcat, gemând cu fiecare respirație, cu toți mușchii încordați și umflați pe sub pielea scăldată în sudoare, până când dorința li s-a aprins între pântece ca un soare răspândind văpăi tot mai mistuitoare, portocalii, galbene, albe, dogorindu-le prin piele ca un val pârjolitor de magneziu topit, insuportabil.

Camera era scăldată în soare și mirosea a săruri minerale, de la apa în care își spălase Thenike așternuturile, a sudoare și piele. Stăteau întinse una lângă alta, Marghe tot pe spate, Thenike pe burtă. În timp ce vorbeau, Marghe învârtea pe deget o șuviță din părul lui Thenike, simțindu-l aspru și tare pe piele.

— Cred că orice persoană, de oriunde, ar trebui să-și aleagă singură numele când se simte pregătită, a zis Marghe.

— Cine ți-a dat numele de copil?

— Parcă tata. Cel puțin știu că avea o mătușă pe care o chema Marguerite. Și nu-mi închipui că maică-mea a ales să mă numească tocmai Angelica. Deși...

Marghe a zâmbit. Cine știe până la urmă?

— Însă acum ai alt nume.

— Da.

— Amun.

Era ciudat să-l audă rostit de altcineva.

— Îți place?

— Zi-mi de ce l-ai ales.

— La început am avut un vis.

I-a povestit lui Thenike visul ei, despre țărmul cu cochilii și amonitul care i s-a scufundat în palmă, devenind parte din ea – era de fapt chiar ea.

— Nici nu pot să-mi închipui cum arată – amonitul, s-a încruntat Thenike.

Marghe a sărit jos din pat, a strâns cenușa în vatră și apoi a netezit-o. A început să deseneze cu degetul în ea. Thenike s-a aplecat să se uite.

— Sunt ceva mai mici, răsuciți în spirale tot mai strânse. Au mai multe compartimente în interior și sunt de un albastru cenușiu, ca ardezia. Și-a pus mâinile în șold, fără să se șteargă de cenușă. Odată, când eram în Anglia, am găsit un amonit pe țărm. L-am purtat cu mine zile la rând. Îmi plăcea să-l simt în palmă.

— Ca o piatră la locul ei.

— Da, exact, a spus sărind la loc pe pat. Numele tău ce înseamnă?

— În Mlaștinile Trern se clădesc bărci din trunchiuri de copac scobite pe dinăuntru; femeile de-acolo au multe cuvinte care descriu sunetele scoase de lemnul lovit. Așa îi încearcă rezistența – ciocănesc în el. Thenike ar însemna „sunet curat”, „adânc și limpede” sau ceva de genul ăsta. Așa aș vrea să mă consider și eu, a mai zis ea zâmbind.

Marghe i-a zâmbit și ea. Din câte o cunoștea pe Thenike, numele i se potrivea perfect... Iar acum o cunoștea foarte bine, mult mai bine decât pe oricine altcineva. Și Thenike o cunoștea pe ea, pe Marghe, mai bine decât o cunoscuse cineva vreodată.

Marghe a simțit dintr-odată un fior slab de panică. Thenike o cunoștea prea bine. Prea bine. S-a foit neliniștită.

— Marghe, Amun, ce-ai pățit?

— N-am nimic, a spus, simțind că i se pune un nod în gât. N-am nimic, a repetat cam tare. E prea cald în cameră. Și mi s-a făcut foame.

— Atunci hai să mâncăm ceva, a spus Thenike ridicându-se în pat.

— Nu, a spus repede, prea tăios. Nu, a repetat, ceva mai potolit. Aș vrea să rămân puțin singură.

Nu reușea să se uite în ochii lui Thenike. S-a ridicat, și-a găsit hainele și și-a tras tunica pe ea.

— Trebuie să... să fac o plimbare, să iau o gură de aer. Să mă gândesc la tot ceea ce s-a întâmplat.

A făcut un gest neputincios din mână spre patul răscolit și a fugit din cameră, încercând să nu vadă durerea din ochii lui Thenike.

Tot restul zilei și a doua zi, Marghe a evitat-o pe Thenike, a mâncat și a muncit singură în grădină. A dormit în camera oaspeților, încercând să nu și-o amintească pe Thenike deasupra ei, mușchii tari și calzi pe pântecele ei și senzația buzelor lui Thenike pe ale ei. N-a deranjat-o nimeni. Familia era destul de prinsă – se întorsese Leifin de la vânătoare și toată lumea o ajuta să tăbăcească pieile și să pună carnea la uscat.

În a treia noapte, Marghe s-a tot sucit de pe o parte pe alta în pat, prea încordată ca să doarmă. S-a ridicat și s-a învelit într-o mantie – trebuia să iasă la aer. Afară nu se vedea decât una dintre luni, pierdută după nori. A luat-o iute și apăsat la pas printre copaci, bucurându-se când a speriat o pereche de vârterițe, care au luat-o la goană țipând.

Îi era dor de Thenike. Însă îi era și teamă. Dacă se ducea la ea, însemna că renunță conștient la tot sistemul ei de protecție și îi îngăduie lui Thenike să pătrundă în lăuntrul ei, unde putea să vadă lucruri pe care Marghe nu le mai arătase nimănui. Pe care nici măcar ea nu prea le cunoștea despre sine.

Lucruri pe care nici n-o să ajungă să le cunoască vreodată dacă se oprea acum.

A rămas o clipă nemișcată, apoi a luat-o iar din loc, furioasă. Nu putea să se oprească tocmai acum, după ce supraviețuise călătoriei pe Tehuantepec, se luptase cu virusul, își alesese singură numele, descoperise atâtea și atâtea lucruri despre sine...

Trebuia să aleagă: Thenike și posibilitatea de a afla cine e sau putea să fie ori vechile obiceiuri înrădăcinate în frici care nu mai aveau niciun fundament?

S-a întors și a luat-o hotărât spre casă. Voia să fie cu Thenike, voia să-și merite numele pe care și-l alesese singură, să afle ce însemna să fie Marghe Amun, să fie desăvârșită, împlinită. Și n-avea de gând să renunțe nici în ruptul capului tocmai acum.

A bătut la ușa lui Thenike și, cum n-a răspuns, a mai bătut încă o dată.

Thenike a deschis înfășurată într-o pătură, cu fața răvășită de somn. S-au privit în tăcere.

— Intră, i-a zis Thenike dându-se într-o parte.

În cameră era aproape întuneric. Thenike a aprins o lumânare de la un tăciune din focul mocnind.

Au rămas una în fața celeilalte. Thenike avea un aer blând și liniștit și mirosea a somn. Lui Marghe îi venea s-o ia în brațe.

— Îmi pare rău, a zis ea. Îmi pare rău, doar că mi-e atât de frică.

Și a izbucnit în plâns.

Lumânarea se topise aproape de tot, iar lacrimile se uscaseră pe obrajii lui Marghe. Stăteau îmbrățișate în pat, respirând ușor și liniștit. Umbrele și lumina flăcării jucau pe pielea lui Thenike, dându-i o tentă bronz-roșcată și înmuindu-i părul în aramă. Marghe știa că poate să-și armonizeze oricând bătăile inimii cu ale iubitei sale, să-și armonizeze respirația sau pulsul cu ale ei – încă erau conectate una la ritmurile celeilalte.

— Vreau s-o fac acum, a zis ea dintr-odată. Mai încolo o să-mi fie prea teamă.

— Lasă-ți mâna peste a mea. Simte pulsul în fiecare deget pe rând, și în ale mele, și în ale tale. În ale tale și în ale mele.

Thenike s-a lăsat peste ea, lipindu-și mușchii de ai ei, cu gura la un centimetru de gura ei.

— Respiră odată cu mine. Respiră-mi respirația.

Era fierbinte, pielea și răsuflările li s-au încins. Inspirau și expirau împreună. Și, dintr-odată, Marghe a renunțat la tot, i-a oferit aerul din piept lui Thenike și a tras în piept răsuflarea ei. Apoi s-au luat în brațe și au rămas privindu-se adânc una pe alta în ochii larg deschiși, iar Marghe s-a lăsat să alunece în jos, la vale, pe panta alunecoasă, afundându-se tot mai jos și mai jos, până când *a devenit* Thenike, pulsul lui Thenike, respirația lui Thenike, pendulând apoi înainte și-napoi: când răsuflarea ei, când răsuflarea lui Thenike, înainte și-napoi. Înainte și-napoi.

Au alunecat una pe lângă alta ca doi magneți cu poli de același fel, afundându-se una în cealaltă.

În fața lui Marghe se înălța ca o catedrală corpul lui Thenike, cu toate sistemele lui biologice, așa cum și Thenike stătea în fața corpului ei. Marghe a pășit înăuntru.

Deasupra capului ei se întindea un spațiu vast, plin de ecouri. A rătăcit dintr-o parte în alta, punând din când în când mâna pe vreun mușchi ce învelea stomacul sau între două coaste. S-a oprit să arunce o privire într-o capelă laterală, unde bronhiolele se preschimbau în alveole. Apoi a luat-o mai departe, uitându-se în treacăt la celule, oase, țesuturi conectoare, glande și canale. La ovare.

Un ovar părea altfel la atingere decât celălalt. Marghe s-a oprit. Era cald, însă se mai simțea ceva, o umflătură în pârg. Peretele s-a umflat și mai mult. Marghe s-a uitat fascinată cum se crapă și se deschide, eliberând ovulul. S-a luat după el de-a lungul trompei uterine, urmărindu-i alunecarea blândă pe cilii unduitori.

Thenike era la ovulație și, pentru că Marghe știa cât de bine sincronizate erau, știa și că în corpul ei se întâmpla același lucru, sub ochii lui Thenike. Marghe s-a apropiat și a întins prudent mâna. Firul de electrum dinăuntru licărea și cânta, iar ovulul a părut o clipă... să se schimbe. Marghe și-a tras mâna.

Virusul îi schimbase fiecare părticică din corp. Acum vedea cum ar fi putut să schimbe cromozomii, să rearanjeze perechile de alele de pe fiecare cromozom în parte. Dacă ar fi atins cu mâna *aici* și cu brațul *acolo*, celula ar fi început să se dividă. Și putea să controleze întregul proces – împreună cu Thenike.

Marghe a simțit tensiunea dintre ea și Thenike, care aștepta.

Putea – voia s-o facă; Thenike o să facă la fel.

A întins iarăși mâna și firul de electrum al virusului ce oscila înăuntru s-a încolăcit, apoi s-a întins la loc, iar celula s-a divizat. Marghe s-a chinuit să-și amintească ce învățase pe vremuri despre mitoză la orele de biologie. Aceea însă era modificată, strict controlată și comprimată de virusul încolăcit ca un șarpe, încât ajunsese să semene cu un soi de meioză redusă. Cromozomii și-au început dansul maiestuos, alăturându-se în perechi și despărțindu-se, cromatidele s-au unit și s-au separat apoi în chiasmele lor, fiecare cu materialul ei genetic ușor modificat. Doar că apoi cromatidele nu s-au mai separat încă o dată, migrând spre polii celulei în al doilea proces de anafază, ci s-au replicat. A rezultat o celulă fiică diploidă, care putea la rândul ei să se dividă într-o nouă fiică.

Parcă ar fi urmărit cum se aranjează singure în șirag mărgele în culori minunate, executând mișcări complicate, fiecare mărgea știind exact până unde să se ducă. Celulele se divideau mai departe, conform procesului obișnuit, urmând coregrafia lor precisă – ovulul monocelular s-a multiplicat în două, patru, opt celule.

Marghe simțea tensiunea înaltă ce lega celulele care urmau să se dividă și să se multiplice înlăuntrul lui Thenike de acelea care creșteau în adâncul propriului corp: doi fetuși care, într-o bună zi, se puteau naște ca soestre.

Marghe s-a ridicat în capul oaselor în pat, învelită în cuvertură, uitându-se la Thenike, care ațâța focul. Lumânarea se mistuise demult, dată uitării. Singura lumină din încăpere venea de la focul din vatră, azvârlind umbra prelungă a lui Thenike până în tavan.

Își privea iubita în liniște, cuvintele i-ar fi dat actului pe care-l înfăptuiseră împreună o concretețe prea copleșitoare.

Thenike a pus câteva crenguțe uscate pe foc. Flăcările s-au însuflețit, iar umbra femeii a dansat pe pereți. A studiat o clipă focul pe care-l hrănise cu grijă și a mai pus un lemn mare deasupra.

— Ai putea fi viajeră. Dacă așa hotărăști. Talent ai.

Marghe și-a pus dreapta pe burtă. O făcuse. De fapt, amândouă o făcuseră. Nu-i venea să se gândească la nimic altceva.

— O să fie soestre, a zis ea.

Apoi i-a trecut prin cap:

— Cum o să merg de colo-colo ca viajeră cu un copil mic după mine? a întrebat ea

Thenike a privit-o peste umăr.

— O să mergem împreună. Cât o să fie mici copilele, n-o să mergem prea departe și nici prea des. Și o să rămânem mai multă vreme pe unde ajungem. N-o să pățim nimic dacă rămânem împreună.

Marghe și-a închipuit că erau pe *Nim-Nod*, pe furtună – Thenike se opintea la cârmă, iar ea se chinuia să strângă pânzele și să țină ca lumea cele două copile la piept, să nu le ia apa.

— De ce zâmbești?

— Mă gândesc la viitor.

Și atunci a știut sigur că într-adevăr își dorea să devină viajeră, crainică, învățătoare, judecătoare și călătoare prin lume.

— Wenn o să fie dezamăgită. Cred că i-ar plăcea mai degrabă să rămân să văd de grădină.

— I s-ar părea mai de folos așa, a aprobat Thenike.

— N-am deloc voce.

— Nici nu-ți trebuie neapărat.
— Învață-mă.
— Asta tot fac de ceva timp.

Când s-au trezit a doua zi dimineață, s-au îmbrățișat strâns, după care s-au desprins.

— Thenike, trebuie neapărat să-i trimit o știre lui Danner, în Portul Central. Să-i zic unde mă aflu și ce se mai întâmplă.

Acum, că aflase în sfârșit ce vrea să facă mai departe, era datoria ei să le anunțe pe Danner și Sara Heim că vaccinul funcționa și că decisese să nu-l mai ia; că voia să rămână alături de Thenike și să nască un copil.

— E cale lungă până acolo. Nu poți să mai aștepți până se încălzește vremea și putem să trimitem o pasăre-de-turmă într-acolo?

— Ar fi trebuit să le dau de știre ce-i cu mine cu ceva săptămâni în urmă.

— O să vorbesc cu Hilt.

Thenike i-a arătat cu degetul pe harta din camera mare a casei lui Rathell.

— Hilt vrea să plece la Sălașul de Nord în ultima triadă a lunii.

Era deja Luna Ierbii Crude. Primăvara.

— De acolo o ia cu barca spre sud-est (a desenat cu unghia o curbă spre Ochiul albastru al Oceanului), apoi prin canalele din Insula Verii. După aceea coboară la sud și cotește spre vest, pe lângă Cornul Cenușiu, în largul Adâncurilor cu Pești Argintii și mai jos, până la Golful cu Pietriș. Acolo o să găsească pe cineva care s-o ia spre nord-vest pe Huipil și să urce dealurile până-n Portul ăla Central al vostru.

Marghe a cercetat încruntată ruta ocolitoare.

— De ce n-o ia cu barca pe-aici? a întrebat ea arătându-i un canal îngust dintre coastă și cea mai mare dintre Insulele Verii. Așa ar ajunge cu câteva zile mai repede, nu?

— N-ai cum s-o iei cu barca prin Gura Mormântului în perioada asta.

— Și nu putem să-i dăm altfel de știre lui Danner?

— Păsările-de-turmă nu pot să zboare pe distanțe lungi decât după ce se încălzește aerul bine și așa pot să plutească pe curenți.

— Când se încălzește?

— Depinde de vreme. Poate pe la începutul Lunii Leneșe. O să ia... zece, cincisprezece zile, poate și mai mult, contează unde au ieșit turmele la păscut și dacă n-au alte treburi cu păsările lor. Dacă nu mai vrei să aștepți, Hilt duce mai repede veștile cu barca.

Marghe a acceptat situația oftând.

— Pot să dau de știre multe lucruri cu o singură sfoară-sol?

— Ce vrei să le anunți? a întrebat-o Thenike luând un șnur și mai multe fire dintr-un morman de pe raft.

— Că nu mai iau vaccinul. Că m-am îmbolnăvit cam cu o lună mai târziu. Că mă aflu aici, în Ollfoss, că sunt sănătoasă și însărcinată.

Thenike s-a apucat să înnoade rapid firele, împletind un fir de-o culoare sau mai multe fire colorate laolaltă și legându-le în noduri elegante. Când a ajuns la capătul cordonului, a luat altul, l-a înnodat de primul și a continuat.

— Asta-i tot? a făcut Marghe când a terminat, luând sfoara și trecându-și printre degete nodurile și firele ei colorate. Nu te las până nu mă-nveți și pe mine.

CAPITOLUL 13

Deși n-ar fi recunoscut față de absolut nimeni, Danner se distra de minune.

Stătea pe o colină joasă, la opt kilometri de gardul aproape demontat al Portului Central, și urmărea cele patru grupe de Oglinzi: se depărtau un pic de ținte, își ștergeau sudoarea de pe frunte cu comuniceasurile, ținteau, trăgeau cu arbaletele și se duceau înapoi la țintă să vadă dacă nimeriseră. Când și când, vânticelul de primăvară târzie îi aducea la ureche pocnetul săgeții înfipte în țintă, urmat de înjurăturile celor care traseseră prost sau de ovațiile trăgătoarelor iscusite.

Oglinzile ei.

Trimisese treizeci și două jos pe câmpie și le pusese să tragă cu diferite tipuri de săgeți – cu vârf de ceramică, plastic, lemn ascuțit –, grupate pe echipe care se luau la întrecere. Și ele păreau să se distreze la fel de bine.

Pe orice planetă ai fi fost, primăvara era mereu la fel: soldații nu-și mai găsesc astâmpărul. Danner vorbise cu comandantele și subcomandantele de unitate și cu altele din eșalonul superior: mențineți personalul activ, ca să le ridicați moralul. Așa că li se explicase doar că trebuiau să testeze invențiile diverselor specialiste în materie, atât Oglinzi, cât și civile, care experimentau cu materiale din partea locului, pentru a le descoperi capacitățile. Cum o auzise pe una din ele: era o nebunie să tragi la arbaletă când aveai la dispoziție arme de foc ultimul răcnet, însă tot era mai bine decât să stai de pază aiurea opt ore din douăzeci și patru.

Și alte specialiste lucrau din greu. Botanistele se angajaseră să identifice copaci cu lemn bun, iar geologele, care la început nu

prea se arătaseră convinse, acum erau mulțumite să-și pună la contribuție talentele ruginite – doar nu te-apuci să sapi puțuri experimentale și mine când e atâta piatră-arsă prin zonă – pentru a detecta eventuale depozite de argilă și olla. Geologele și specialista în soluri se apucaseră să turuie fericite despre pământuri uscate, îngrășăminte, argilă smectică și aluviuni. Climatologele și ecologistele plecaseră cu Ato Teng în căutarea unor terenuri potrivite pentru relocare. Dacă le lăsa Compania baltă, trebuiau neapărat să găsească un loc mai bun decât Portul Central, într-o regiune fertilă și caldă, unde puteau să participe la comerțul din zonă. Un loc unde se puteau apăra.

Danner a tras în piept aerul cald și plăcut al Jeepului și a zâmbit. Evident că în clipa aia o așteptau mai multe rapoarte pe care trebuia să le descarce și să le studieze, însă deocamdată se bucura să zăbovească pe deal, în propriul element. Să fie Hannah Danner și atât, să simtă razele soarelui și vânticelul străin pe față.

La sud zărea sclipirile firave ale undelor Huipilului, râul care se scurgea în Mlaștinile Trern – asta dacă-și ducea mâna streașină la ochi și își îngusta ochii orbiți de soare. La vest se afla valea largă a fluviului Ho, cu apele lui line și leneșe. Fluviul acesta avea mai bine de o mie de kilometri. La est, la jumătate de zi cu sania pe câmpie și vreo săptămână pe jos, se întindea marea, Adâncurile cu Pești Argintii.

S-a întors spre nord. Reprezentanta Marguerite Angelica Taishan se afla undeva în acea direcție. Danner a strâns din buze. Cât n-ar fi dat s-o aibă pe Marghe teafără și nevătămată la ea în birou, să-i răspundă la întrebări! Câte nu depindeau de sănătatea unei singure femei! Dacă vaccinul funcționa, Compania nu trebuia decât să-și vaccineze angajații, precum și eventualii turiști, agenți imobiliari și mineri, care-ar fi preschimbat Jeepul dintr-un dezastru financiar penibil într-o investiție serioasă. Iar atunci toate explorările, tirul cu arbaleta și testarea utilității practice a materialelor

disponibile în zonă ar fi rămas doar un exercițiu pentru menținerea moralului.

În fiecare dimineață, Danner se întorcea cu fața spre nord, așteptând fără să-și dea seama să-i vină vreo știre dintr-acolo.

Vântul a încetat și dintr-odată soarele a început să ardă mai puternic. Danner a oftat. Avea multe de făcut. Poate deja îi trimisese Teng rapoartele cu primele propuneri de amplasare a bazei. Potrivit informațiilor furnizate de sateliți, pe malul de vest al fluviului Ho se aflau mai multe zone propice, atât la nord, cât și la sud. La sud ar fi fost mai bine – mai cald. Afurisita aia de Marghe, și-a zis Danner. I-ar fi fost de mare ajutor acum. De pildă, cu chestiunile legate de trata. Așa ar fi putut să negocieze cu localnicele, să pună mâna pe niște animale de prăsilă – asta dacă ar fi rămas locului, în loc să vâneze himere.

Danner a coborât încet dealul, savurând ultimele minute petrecute la soare și la aer înainte să se închidă iar în birou. Din vale a urcat până la ea un strigăt slab. S-a uitat într-acolo. Dinspre nord venea în fugă o siluetă, apropiindu-se de Oglinzi. În urma ei venea ceva în viteză. Poate o sanie.

Alergătoarea din vale a ajuns la grupul cel mai apropiat de Oglinzi. Una dintre ele a lăsat arbaleta și și-a dus mâna la gură. Comuniceasul lui Danner a scos un sunet de atenționare.

— Sergenta Leap pe recepție, să trăiți.

— Spune.

— Doamnă comandantă, una dintre Oglinzile mele mi-a raportat că se apropie o sanie dinspre nord. Patru ocupante la bord.

Adică Lu Wai și Letitia, care se întorceau cu Day. Însă asta însemna doar trei oameni cu totul.

— Patru. Sigur?

Danner a urmărit siluetele micuțe din vale consultându-se.

— Da, să trăiți. Așa spune cercetașa.

În depărtare, sania a încetinit dintr-odată. Danner a încuviințat pentru sine: Lu Wai le dădea un pic de timp să încropească

un mic comitet de primire. Se bucura că sublocotenenta avusese prezența de spirit să nu anunțe prin canalul de comunicație al bazei cine erau pasagerele de la bord. Danner n-ar fi avut cum să păstreze caracterul neoficial al vizitei lui Day dacă apucau să afle cei din Companie de ea. Și chiar ar fi aflat dacă spioana încă monitorizează toate căile de comunicație.

— Mulțumesc, sergentă. Alege două ofițere care arată cât mai prezentabil și trimite-le la poalele dealului, ajung și eu imediat. Deplasează restul trupei doi kilometri mai la vest și continuați acolo antrenamentul de tir. Am încheiat comunicarea.

N-avea rost să riște. Danner voia să afle imediat cine era cea de-a patra pasageră, cât nu erau de față decât doi oameni.

Și-a șters transpirația de pe față, s-a încheiat la guler și a luat-o la vale cu pași hotărâți. Se putea să fie o vizitatoare de seamă – nu trebuia să lase o impresie proastă.

Una dintre ofițerele care așteptau la poalele dealului era prea în vârstă pentru a avea un rang inferior într-o trupă nonterestră. Danner și-a trecut în revistă din memorie toate dosarele, încercând să identifice chipul aspru și părul scurt, grizonant din fața ei: Pat Twissel. Fusese anchetată de două ori pentru abateri de la disciplină și suspendată din funcție o dată. Înaintase până la gradul de sergentă și aproape promovase la sublocotenentă, dar apoi retrogradase la simplă soldată după anchetă. Era eficientă, însă neclintită în convingeri. Dacă un anumit ordin se potrivea cu concepțiile personale de viață ale lui Twissel, atunci îl urma impecabil, neobosit și inteligent. Însă dacă Twissel nu era de acord cu ordinul și nu trecea totuși la acte fățișe de insubordonare, un lucru sau altul tot nu mergea cum trebuie. Era prea încăpățânată și independentă pentru a face parte din trupele de securitate ale Companiei. Danner s-a simțit tentată s-o trimită în altă parte și să rămână doar cu ofițera mai tânără, al cărei nume nici nu și-l amintea. Numai că s-ar putea să-i prindă bine la un moment dat să aibă de partea ei un om încăpățânat și independent ca Twissel.

Cele două ofițere au salutat-o.

— Ofițera Twissel și ofițera Chauhan la ordin, să trăiți.

Twissel avea o voce neașteptat de blândă. Danner a încuviințat mulțumită, inspectându-le părul bine aranjat și uniforma încheiată până sus.

— Pentru un caz de urgență, nu-i rău. Chauhan, încercă să-ți ștergi pata aia de noroi de pe bocancul stâng.

Chauhan a roșit, părând dintr-odată mult prea tânără, și și-a dres repede bocancul necorespunzător cu un smoc de iarbă.

Prin foșnetul slab al vântului prin iarbă s-a auzit zumzetul saniei apropiindu-se prea lent.

— În sanie se află patru oameni, a zis Danner pe un ton relaxat. Doi dintre ei sunt sublocotenenta Lu Wai și tehniciana Letitia Dogias. Pe restul se poate să-i cunoașteți sau nu. Dacă se întâmplă să-i cunoașteți, nu este permis să o arătați sau să faceți vreun comentariu pe tema asta, nici acum, nici de față cu nimeni altcineva pe viitor. Ați înțeles?

— Am înțeles, să trăiți, a răspuns Twissel, iar Danner a sperat că lui Twissel nu-i cocea nimic sub țeasta ei cu păr sur.

— Chauhan?

— Ah. Am înțeles, mă scuzați, să trăiți.

— Rămâneți în spatele meu. Dacă vedeți că vreo vizitatoare are nevoie de ajutor, oferiți-vă sprijinul fără să vi se ceară.

Acum sania ajunsese la două sute de metri de ele.

— După ce le conduc pe vizitatoare în Portul Central, așteptați – fie eu, fie sublocotenenta Lu Wai o să vă solicite raportul. Se poate să așteptați câteva ore. Ați înțeles?

— Ajutor discret, nu le cunoaștem decât pe Dogias și Lu Wai, așteptăm să vă dăm raportul doar dumneavoastră sau sublocotenetei Lu Wai. Da, să trăiți.

Sania s-a lăsat la sol, iar motorul s-a oprit. Capota s-a săltat și de sub ea a coborât mai întâi Dogias, urmată de o femeie îndesată, cu părul lung, care începea să încărunțească. Se mișca destul de

în largul ei, doar că prea arunca priviri în jur – era nervoasă. Day. Danner a surprins cu coada ochiului tresărirea de recunoaștere a lui Twissel.

Cea de-a treia siluetă era slăbuță, însă a sărit fără niciun efort jos pe iarbă, dându-și pe spate gluga. Femeia cea mărunțică s-a uitat în jur, a dat cu ochii de Danner și și-a întins brațele în semn de salut.

— Hannah.

— T'orre Na.

— Mi-au zis că acum ești comandantă.

— A trecut ceva timp, a zâmbit Danner. Prea mult chiar.

A strâns mâna călătoarei. Pe chipul lui T'orre Na se iviseră vreo două riduri noi, însă, în afară de ele, nimic nu arăta că trecuseră cinci ani de când o văzuse ultima oară.

— Arăți bine.

— Tu arăți îmbătrânită. Și îngrijorată. Trebuie să-ți dau o știre.

— Cât de curând. Deocamdată îți urez bun venit.

Danner i-a strâns mâna, apoi i-a dat drumul și s-a întors spre Day, pe care a salutat-o înclinând sobru din cap.

— Bine-ai venit, Day!

Day arăta mai bătrână și mai rotundă în talie.

— Doamnă comandantă.

— Poți să-mi zici Hannah, ți-am promis că te eliberez din subordinea mea. Îți mulțumesc că ai venit.

Day n-a părut să se liniștească.

— Letitia a spus că e o chestiune urgentă, însă mi-ar plăcea să continuăm discuțiile undeva la loc ferit. Deși nu prea știu cu ce crezi că te-aș putea ajuta.

Încrederea se câștigă, și-a amintit Danner.

— Foarte bine. Haideți să luăm sania.

Au stat în modulul lui Danner. Day și-a băut cafeaua și și-a turnat iar în ceașcă.

— Deci, în absența Reprezentantei, mă vrei pe mine pe post de interpretă între cele două culturi sau așa ceva?

— Exact.

— Bine, dar ziceai că deja ai încheiat trata cu Cassil din Valea Holme. Nu înțeleg ce nevoie mai ai de mine.

— De-aici până-n Valea Holme e cale lungă. Avem de negociat cu localnicele din zonă. Iar tu știi ce vrem și înțelegi ce ne trebuie.

— Nu prea mai știu dacă înțeleg. N-ai cum să nu te schimbi dacă stai cinci ani acolo.

A sorbit din cafea. Danner nu mai văzuse pe nimeni savurând cafeaua atât de intens.

— Și oricum, dacă ați încheiat trata cu Cassil, cam aveți obligația să mergeți mai întâi la ele cu problema asta. Dacă apelați la mine, încălcați protocolul.

— Exact de asemenea informații am nevoie! Uite cum facem, primește să rămâi aici câteva luni, șase luni, să zicem. Dacă ești de acord, și eu o să...

— Ce-o să faci? O să renunți să mă mai vâri după gratii pentru dezertare?

Danner și-a controlat furia.

— Cred că deja m-am învoit să te declar mai departe dispărută. Dacă te hotărăști să pleci chiar în secunda asta, nimic nu se schimbă. În măsura în care pot, îmi onorez toate promisiunile.

— Tocmai formularea asta mă îngrijorează, „În măsura în care pot". Știu cum se obișnuiește în rândul Oglinzilor: dacă e oportun să mi se redeschidă brusc dosarul și să mi se facă anchetă, o să schimbi pe loc foaia. Ei, nu te indigna, știi că e adevărat.

Danner chiar era indignată, însă n-avea niciun rost să protesteze.

— Așa o fi. Însă voiam să-ți spun că o să te ajut cât pot. Avem metale pe care poți să le dai la schimb, putem să-ți furnizăm informații despre starea vremii în perioadele dificile ale anului. De exemplu, în anotimpul când se înmulțește turma.

Au rămas tăcute o vreme, nu se auzea decât huruitul slab al sistemului de aerisire.

— Trebuie să ies un pic la soare, a zis dintr-odată Day. Nu știu cum rezişti în cutia asta fără ferestre.

S-a ridicat și a zâmbit – un zâmbet scurt, ironic, derutant pentru Danner.

— Știu ce-i cu mine, de la cafea mi se trage. Trebuie să fac o plimbare. Mă întorc în vreo oră, două.

După o scurtă pauză, a continuat:

— Știi ce, Danner, se poate să ne înțelegem cumva, însă trebuie să vorbești cu T'orre Na înainte să batem palma.

— O să vorbesc, mulțumesc. O să trimit o ofițeră după ea, însă dac-o vezi cumva, zi-i să mă caute urgent.

Day a rămas pe gânduri.

— Nu mai merg bine sistemele de comunicații, doamnă comandantă?

— E o problemă de securitate.

Day s-a uitat prin încăpere.

— Mi-a zis Letitia. Compania are antene peste tot. Dar în camera asta?

— Ne-am asigurat că nu ascultă nimeni.

— Adică tu, Letitia și Lu Wai? Mi-au pomenit de o sergentă Kahn. Și Twissel?

— Nu.

— Poate e cazul să vorbești și cu ea. Acum știe că mă aflu în bază și că se întâmplă ceva. E isteață, trebuia demult promovată la grad de căpitană. Și o să pună singură lucrurile cap la cap. E mai bine s-o ai de partea ta decât împotrivă.

— O să țin cont de sfat. A, Day, după ce termini cu plimbarea, aș vrea să asiști la discuții când o să vorbesc cu călătoarea. Aș vrea să aflu ce sugestii ai. Uneori T'orre Na se poartă un pic... cum să zic, ca de pe altă lume.

— Îmi închipui că și ea te vede cam la fel.

T'orre Na stătea cu picioarele încrucișate pe pat, ca atunci, în urmă cu ani buni, când venise în Portul Central, însoțită de Jink și Oriyest, pentru a cere despăgubiri Companiei după ce aceasta stârnise incendiul care distrusese terenurile de pășunat ale lui Jink și Oriyest. Pe atunci Danner era doar locotenentă. Parcă trecuseră mai mult decât cinci ani de-atunci, și totuși unele lucruri erau la fel: Danner se simțea la fel de tulburată ca atunci.

— Ce vrea Cassil mai precis?

— Vrea s-o ajuți. Triburile au început să prade tot ce mișcă la nord de Pășunile Cântătoare. Mai devreme sau mai târziu o să dea năvală și mai la sud.

— Și ce-și închipuie că pot să fac eu de-aici? Și de ce aș ajuta-o?

— Cassil vrea să respecți trata. Ea v-a sprijinit pe tine și familia ta când a ajutat-o pe Marghe. Acum vrea s-o ajuți și tu.

— Știi că de fapt nu suntem toate din aceeași familie, nu contează ce crede Cassil.

— Ați încheiat trata ca un gest de bună credință. Doar am fost de față. Alături de o Oglindă de-a ta pe nume Lu Wai. E sub comanda ta, ceea ce înseamnă că răspunzi pentru ea.

Danner s-a făcut pe moment că nu aude.

— Pare o ceartă de-a localnicelor pentru pământuri. Cassil și alte femei de acolo o să rezolve problema fără ajutorul meu.

— Dacă ar fi fost în stare să rezolve problema, ar fi rezolvat-o singure. Regula de bază în trata e să nu renunți la propriul avantaj în fața partenerelor tale și, odată ce-ți cer ajutorul, sunt la mâna ta.

Danner a lăsat deoparte problema tratei, cu toată pletora ei de ramificații, concentrându-se în schimb pe informațiile mai ușor de înțeles.

— Triburile astea...

— Echraidhe și Briogannon.

— Echraidhe și Briogannon. Da. Se țin mereu de jafuri? Zi-mi de ele.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată. E ceva cu totul nou. Ceva s-a schimbat, însă nu știu ce sau de ce. Nimeni nu știe. Se pare că Echraidhe au o conducătoare nouă, care nu mai ascultă de Levarch. O cheamă Uaithne, însă ea și-a luat numele de Duhul Morții, dă năvală în fruntea războinicelor și face omor după omor. Mai întâi a ucis jumătate din femeile tribului Briogannon ca restul să li se alăture, iar acum s-a apucat să măcelărească turmele și cârdurile de pe Pășunile Cântătoare. Păstoarele au fugit de pe pășuni în Valea Holme, însă o să moară de foame fără cirezile lor, asta dacă nu le omoară Uaithne.

— Omoară pur și simplu? E fără noimă.

— Lor nu li se pare. În legendele lor se spune că Duhul Morții o să vină să-i nimicească pe toți oamenii. Uaithne s-a autodesemnat duhul ei.

Danner fusese prinsă și altădată într-un război religios, în a doua sa misiune de cadet în serviciul Companiei pe Aotearoa, în Marea Tasmaniei. Fusese un conflict nemilos, sângeros și de neînțeles – nu erau în joc pământuri sau mijloace de existență, ci idei pe care nu le înțelegea câtuși de puțin.

— Religia e o treabă murdară. Însă ziceai că nu au de pierdut decât cirezile de pe Pășunile Cântătoare. Cum de Cassil îmi cere ajutorul tocmai mie?

— Pășunile Cântătoare au încheiat trata cu Valea Holme.

— Iar Cassil a încheiat trata cu mine.

Marghe, fir-ar să fie!

— Lasă-mă să mă gândesc. Cum ți s-ar părea următoarea propunere: mă ofer fără probleme să le învăț pe femeile de pe Pășunile Cântătoare și din Valea Holme să pună la punct o armată, însă nu sunt dispusă să merg acolo în persoană sau să le trimit din personalul meu.

— Trebuie.

— Nu pot, T'orre Na. Nu știi cu ce mă confrunt aici.

— Cred că înțeleg. Ce să mai, ești de una singură aici.

— Mă rog, eu n-aș zice chiar...

T'orre Na n-a mai așteptat să termine ce-avea de zis.

— Ai mare nevoie de ajutor. De aliate. De sprijin. Cel mai bine le obții pe toate făcând trata. Trebuie să-ți respecți angajamentele.

Vorbea pe un ton scăzut și apăsat, cu totul concentrată asupra lui Danner.

— Trebuie. Pentru Cassil și pentru propriul vostru folos. Du-te în Valea Holme și oprește-o pe Uaithne.

În tăcerea care s-a lăsat s-a auzit un semnal venind de la monitor. Bucuroasă că poate să-și mute atenția, și-a împins scaunul până la terminal și a răspuns.

— Sper că e urgent, Vincio.

— Doamnă comandantă, o patrulă a ridicat o indigenă care venea spre Portul Central. Acum e aici. Spune că o cheamă Sehanol și că au trimis-o cu vești dintr-o așezare numită Lunca Risipită.

— E peste Huipil, înainte să-nceapă mlaștinile, la două zile de aici, spre sud, a intervenit T'orre Na.

— Doamnă comandantă, femeia spune că are un mesaj de la Marghe, presupun că e vorba de Reprezentanta Taishan, care a plecat la Ollfoss. Cred. Nu prea se înțelege ce spune. Vestea rea e că vaccinul nu a funcționat. Se pare că Taishan s-a molipsit de vi...

— Ajunge, Vincio.

Danner nu înțelesese la început ce turuia Vincio în rețeaua de comunicații a bazei. S-a dezmeticit prea târziu.

— Mesagera mai e în bază?

— Da, să trăiți.

— O să trimit pe cineva s-o conducă. Din clipa asta trecem pe cod cinci pe subiectul ăsta.

Codul cinci și tăcerea pe care o impunea erau ca și cum ai fi zăvorât grajdul după ce calul deja fugise. La naiba cu T'orre Na și cu Cassil! Dacă n-ar fi fost cu gândul la trata, poate că ar fi reușit s-o oprească pe Vincio la timp. Acum spioana deja apucase să

transmită informația celor de pe *Kurst*: vaccinul nu funcționa. Compania deja decidea ce-i de făcut. Se terminase. Nu mai aveau timp.

T'orre Na a dat s-o întrebe ceva. Danner a oprit-o cu un gest al mâinii.

— Numai o clipă, trebuie să mă gândesc.

A format codul lui Lu Wai.

— Lu Wai? Trimite-o pe Kahn la biroul meu, să aducă o indigenă pe nume Sehanol la modulul meu. Vreau să pui în acțiune Operațiunea Ascensiunea. Imediat. Începe, Lu Wai!

Apoi a dat de Dogias.

— Danner pe recepție. Prioritate maximă. Depistează și bruiază orice comunicare extraplanetară în afara liniei mele personale cu echipajul de pe *Estrade*. Mișcă-te rapid, Letitia. S-ar putea să fie deja prea târziu.

A închis și a format codul Sarei Hiam, bătând darabana de nerăbdare.

— Ce..., a început doctora, părând răvășită de somn.

— Sara, trecem la acțiune. Încă n-am aflat toate detaliile, însă o să iau măsurile necesare. Ești gata?

Parcă se uita la un film derulat cu încetinitorul: unul după altul, a văzut cum se contractează fiecare mușchi de pe chipul doctorei, până când s-a crispat tot, luându-și o expresie dură – Hiam terminase de digerat informațiile.

— N-am cum să mă pregătesc pentru așa ceva. Însă o să facem față.

Danner știa cât de mult se abținea doctora să nu pună întrebări – Hiam muncise din greu la vaccin. Probabil că era la fel de curioasă și de uluită în calitate de profesionistă cum ar fi fost și Danner dacă ar fi aflat că o trupă de Oglinzi echipate în armură completă ar fi bătut în retragere în fața unor țânci de cinci ani înarmați cu bețe. Danner nu știa cum s-o consoleze.

S-au privit neputincioase. Danner a întrerupt transmisia și a rămas cu ochii în gol. Lucrurile chiar începeau să se pună în mișcare.

Când a ridicat capul, a văzut expresia de compasiune din ochii lui T'orre Na și s-a întrebat ce se citea pe propriul chip chiar atunci. Se simțea răvășită, îndurerată. Ce bine-ar fi fost dacă vaccinul ar fi funcționat. Asta era, acum totul se terminase. Danner simțea deja, ca un bolovan, povara tuturor faptelor viitoare. Parcă întreaga lume se învârtea tot mai departe și nu se mai putea agăța de nimic.

— Cât face Sehanol până aici? a întrebat-o T'orre Na.

— Ce? Ah, douăzeci de minute.

— Și cât mi-ar lua să fac rost de o gustare?

— Gustare?

— Ajută să mănânci sau să bei ceva ca să-ți revii după o lovitură.

— Nu mi-e foame. Însă dacă ai nevoie de ceva (a făcut un gest vag cu brațul), pot să ordon să ni se aducă.

— Aș prefera să merg eu.

— Bine.

— Numai că trebuie să-mi zici unde să mă duc.

Danner a reușit să se adune o clipă.

— O iei la stânga, mergi vreo patru sute de... pași. A treia ușă. Dacă te pun să plătești, zi-le să mă sune.

După ce a plecat T'orre Na, Danner a rămas cu privirea în gol. Avea atâtea lucruri de făcut. Atâtea lucruri. O să se ocupe mai încolo de ele. Pe moment voia să jelească în pace, numai că nu simțea nimic, absolut nimic. Parcă ar fi fost învelită într-un strat de vată.

T'orre Na s-a întors cu o porție de orez fierbinte și patru doze.

— Bere? s-a mirat Danner când le-a văzut.

— Îmi place berea pământeană, a zis T'orre Na desfăcând fără probleme doza și luând o dușcă. Poftim, ți-am luat niște orez.

— Nu-mi vine.

— Atunci bea niște bere.

Dintr-odată, toată situația începea s-o amuze pe Danner. De ce nu? Și-așa n-avea nimic de făcut până una, alta. Au băut într-o tăcere gânditoare.

— Ia o gură de orez, s-ar putea să nu mai apuci să mănânci mai încolo.

T'orre Na avea dreptate, desigur, doar că i se părea... deplasat să mănânce, să bea și să petreacă tocmai când toate stăteau să i se prăbușească în cap. Însă nici n-avea vreun motiv serios să n-o facă.

Au mâncat împreună. Danner s-a simțit mai bine, mai stăpână pe ea cu burta plină.

— T'orre Na, când o să vină mesagera, poate că o să răspundă mai ușor la întrebări dacă vin de la tine.

Danner se bucura s-o aibă pe T'orre Na alături. Înțelegea destul de bine limba de bază a planetei, însă mesagera vorbea în dialectul ei cu un accent atât de puternic, că abia dacă înțelegea un cuvânt din șase. Și-a propus s-o întrebe pe Day care dialect era cel mai important și merita învățat – încă o informație pe care ar fi putut s-o afle de la Marghe.

După ce a răspuns la întrebări preț de câteva minute, mesagera a primit berea oferită, a luat o gură de probă și a pus-o jos. Danner a observat că n-a mai băut deloc. Se părea că nu toate indigenele se dădeau în vânt după bere. Cumva se bucura, deși n-ar fi putut să explice de ce. Poate începea deja să resimtă nevoia tipică a imigranților, indiferent de planetă, să-și separe cultura de a celor din jur. Doar asta deveniseră și ele de-acum – ea, celelalte Oglinzi și tehnicienele de pe Jeep: imigrante.

S-a concentrat asupra cuvintelor mesagerei.

Mesagera părea nesigură de ceva și călătoarea o tot descosea. În cele din urmă, T'orre Na a părut mulțumită și a pus-o să mai repete o dată ceva. Apoi a dat din cap și s-a întors spre Danner.

— Veștile sunt următoarele: *De la Marghe Amun, care se trage acum din familia lui Wenn din Ollfoss, pentru Danner, din Portul Central. Salutări. M-am molipsit de molima din lumea asta în Luna Durerilor* – adică Luna Ploilor, în urmă cu vreo șaizeci de zile, dacă stăm să socotim – *și am zămislit un prunc treizeci de zile mai*

încolo. Eu și viajera Thenike o să naștem soestre la primăvară. Sunt bine, fericită. Îmi cer scuze și iertare de la tămăduitoare.

A repetat mesajul pentru a fi înregistrat.

— Sehanol spune că sfoara-sol a venit cu corabia până la Golful cu Pietriș. Apoi o păstoare a lăsat mai multe pietre-sol pe malul Huipilului, pe care le-a citit fiica ei, Puiell. Pietrele au fost mișcate de la locul lor. Sehanol crede că s-ar putea să se fi pierdut o parte din știri.

— Partea cea mai importantă s-a păstrat: Marghe s-a molipsit de virus, vaccinul n-a funcționat.

Era sfârșitul.

— *Marghe Amun*, a zis Danner încet. Mă-ntreb de ce.

Poate că virusul afectase capacitățile mentale ale Reprezentantei. Din câte se zvonea, unele angajate ale Companiei o luaseră razna când contactaseră virusul. De obicei mureau.

— Marghe Amun. Și e însărcinată. Soestra viajerei Thenike.

Danner nu reușea să citească expresia de pe chipul lui T'orre Na. Părea aproape să se minuneze.

Sehanol a zis ceva.

— Vrea să plece, a spus T'orre Na. În Lunca Risipită e mult de muncă.

Danner s-a uitat la Sehanol, care avea o privire foarte ageră și, evident, urmărise ce discutau. A vorbit clar, alegându-și cu grijă cuvintele:

— Înainte să pleci, Sehanol, vreau să știi că îți mulțumesc și îți rămân recunoscătoare. Dacă pe viitor tu sau familia ta din Lunca Risipită aveți nevoie de vreo mică favoare din partea mea, puteți să veniți la mine.

— O să venim. Ești foarte amabilă.

T'orre Na a apăsat pe panoul de deschidere a ușii, care s-a dat într-o parte șuierând, iar localnica a ieșit.

— Într-adevăr, ai fost foarte amabilă, i-a zis călătoarea lui Danner. Doar solia a fost plătită deja.

— Nu degeaba am zis clar că e vorba de o *mică* favoare. Parcă era important să întărești bunele relații dintre oameni.

Acum că rămâneau definitiv pe planetă.

— Ai făcut bine. Poate acum, că aveți de-a face cu alte împrejurări, o să te răzgândești când vine vorba de obligațiile pe care le ai față de oamenii din nord.

— T'orre Na, nu pot, crede-mă. Nu-mi văd capul de treburi aici. Trebuie să prind pe cineva, o spioană. Acum ori niciodată. Dacă n-o prind acum, o să se dea la fund. N-o să mai știm niciodată în cine putem să ne încredem. Tot eu răspund de strămutarea populației din Portul Central, în caz că vasul *Kurst* o să decidă să nimicească tot ce mișcă aici. Am de mutat aproape o mie de oameni, la care se adaugă magaziile și muniția – și habar n-avem deocamdată unde o să mergem. Mai trebuie să...

S-a abținut cu greu să continue. T'orre Na n-avea chef s-o audă plângându-se.

— Toată lumea trebuie să muncească pe brânci – e în joc supraviețuirea noastră. Nu pot, pur și simplu nu am cum să mă lipsesc de nimeni în momentul ăsta. Te rog, dă-le de știre toate astea lui Cassil și celorlalte femei din Valea Holme.

— Te îndemn să te mai gândești. Chiar acum Echraidhe căsăpesc turme, fac pagubă în recolte și ucid oamenii. Trata e trata.

— Și dacă nu mă țin de tot ce trebuie să fac aici și acum, n-o să mai rămână nicio Oglindă pe lume ca să se țină de trata! Te rog, încearcă să mă crezi.

— Ei, te cred, a zis T'orre Na cu tristețe. Însă ce mai contează? Cassil are nevoie de ajutorul tău și tu refuzi s-o ajuți. Ai încălcat trata. Nu mai e nimic de zis.

CAPITOLUL 14

Hilt a plecat la Sălașul de Nord, luând sfoara-sol cu ea. Era deja Luna Florilor, însă Marghe Amun n-a mai sângerat ca în fiecare lună. Abia atunci și-a dat seama că ceea ce înfăptuise alături de Thenike avea să-i schimbe întreaga viață. Peste câteva luni – un an după calendarul de pe Jeep – urma să nască un copil. O fiică. I se părea ciudat când se gândea că nu peste mult timp o să aibă cu totul în grijă o altă ființă umană. Se simțea agitată, parcă prinsă în cușcă.

Marghe s-a oprit, cu buruiana într-o mână și lopățica în cealaltă. Ovulul – *blastula*, i-a șoptit memoria supradimensionată – era doar un ghem de celule. Putea să le avorteze – să avorteze ghemul ăla, la fel de ușor cum declanșase diviziunea celulară. Putea să fie doar ea însăși, fără să trebuiască să răspundă de altcineva.

Însă deja răspundea. Pruncul care creștea în pântecele lui Thenike exista în parte și ca urmare a acțiunilor ei. Urma să fie soestra fiicei sale. Deja erau legate una de alta.

Marghe a îngenuncheat pe pământul umed. Purta un copil în pântece. Îl voia?

Da. Voia să-l poarte – s-o poarte; voia să-i dea un nume, s-o vadă cum învață să meargă de-a bușilea, să vorbească, să gândească. Voia să aibă un cămin, un loc printre oameni.

S-a apucat iar de lucru.

Aerul curat din Ollfoss se încălzea pe zi ce trece și, în fiecare dimineață și după-amiază, uneori până la căderea serii – când soarele așternea o mantie chihlimbarie peste pădure –, Marghe și Gerrel munceau pe brânci, plivind grădina de buruieni și tăind din firele de jaellum, soca și piciorul-boului care crescuseră prea dese.

Când nu trudea la grădină, Marghe era alături de Thenike și împreună o ajutau pe Wenn să țească, culegeau ierburi medicinale cu bătrâna Kenisi sau îngrijeau cu rândul de Moss și Otter, cât a fost plecată Leifin cu Namri să găsească un copac din care să clădească o ușă nouă, iar Huellis făcea lumânări. Mâncau împreună, dormeau împreună, stăteau de vorbă și învăța o mulțime de lucruri de la Thenike.

Când exersa la tobe, Thenike o învăța cum își putea face ascultătoarele să-i simtă povestea până în adâncul inimii. Când se apuca să împletească sfori-sol, învăța cum să exprime prescurtat idei și fraze prin noduri, cum alcătuia cuvinte sau accentua ceva anume îmbinând firele colorate. Nu era în stare să cânte, n-avea vocea savuroasă a lui Thenike, însă a învățat să imprime un anume ritm și cadență poveștii și să-și facă ascultătoarea să vadă totul cu ochii minții. La asta chiar se pricepea.

A exersat povestindu-i lui Thenike despre viața ei, despre viața mamei sale și a tatălui ei, despre Companie – cum jefuia oamenii pe care nu reușea să-i înșele –, despre planetele pe care fusese și locurile despre care auzise doar.

Pielea i s-a închis tot mai mult la culoare, iar brațele i s-au făcut vânjoase. Camera în care o găzduiseră la început a redevenit camera oaspetelor și, seară de seară, înainte să adoarmă, se uita la cele două mâini așezate una lângă alta: mâna lungă, numai vână și os, a lui Thenike, cu cicatricea albă șerpuind pe dosul palmei, la rădăcina degetului mare, și mâna ei lată, cu degete rotunjite, minunându-se cât de puțin semănau. Uneori avea vise bizare, în care se făcea că îi crește o burtă imensă, de nu mai încăpea pe ușă, iar atunci se simțea blocată, țintuită locului. Dimineața, când se trezea în camera însorită, cu pletele lui Thenike revărsate lângă ea pe pernă, o cuprindea o stare de agitație pe care nu reușea să și-o explice.

Pe măsură ce Luna Florilor se preschimba în Luna Leneșă, agitația îi creștea tot mai mult, ca o mâncărime nepotolită; de-acum venise vara.

Într-una dintre seri, Thenike o clătea pe cap, așezată în spatele ei în cadă. În ziua aceea bătuse vântul, așa că avea părul încâlcit rău.

— Au, a făcut Marghe prost-dispusă. Ai grijă.

— Am grijă, așa sunt nodurile astea.

Marghe a rămas țeapănă și Thenike și-a văzut de treabă fără să mai spună nimic. Dintr-odată a simțit că nu mai suportă toată agitația și tensiunea acumulate în corp.

— Oprește-te, ajunge, a zis, dându-i mâinile la o parte. Mai bine-l tăiem și gata.

— Dacă mai rabzi câteva minute, o să scapi de toate nodurile.

— Nu mai vreau să rabd niciun minut. Iar mâine o să se încâlcească la loc, a zis întorcându-se cu fața la Thenike. Vreau să-l tai.

— Bine, și cum zici să facem? Să-l tai cu dinții?

Înțelegea că Thenike e exasperată de-acum, însă asta nu-i potolea deloc iritarea.

— Îmi pare rău, a zis ea fără să-și ceară scuze de fapt. Doar că...

A izbit nefericită apa cu palma, împroșcând toată podeaua. Tot ea trebuia s-o șteargă mai încolo – ceea ce o enerva și mai tare.

Thenike și-a lăsat mâna pe a ei.

— De zile întregi te văd cum te tot încordezi ca un arc. Dacă-mi spui ce-i cu tine, poate reușim să găsim o altă soluție decât să-ți tăiem frumusețe de păr.

— Mă simt... prizonieră. Nu, nu asta voiam să zic. Doar că Ollfoss e atât de mic. Văd aceiași oameni, care vorbesc despre aceleași lucruri. Zi de zi mă duc în grădină și curăț de buruieni altă bucată de pământ. Apoi mănânc ce-am mâncat și ieri. E... Vreau să știu ce se mai întâmplă prin alte părți. Oare Danner a primit veștile, ce crede? Oare Sara Hiam e supărată că n-am testat vaccinul până la capăt? Vreau să știu atâtea lucruri. Însă sunt țintuită locului, aici, în nord...

S-a întrerupt, amintindu-și că aici era căminul lui Thenike. ***Și al tău.***

Thenike i-a făcut doar semn să continue.

— Stau aici, în așezarea asta micuță, când aș putea să văd lumea! Deșerturile, munții, mlaștinile, canioanele. Și mările. Vorbind cu tine, pe vremea când încă nu mă înzdrăvenisem după îngheț și după tot ce-am îndurat, înainte să mă molipsesc de virus, mi-am dat seama cine sunt cu adevărat, datorită ție, că-mi place de fapt să cunosc, să descopăr locuri și oameni noi și să aflu cum ajung să se înrâurească între ele. Dar n-am mai plecat nicăieri de când am înțeles toate astea. Eu trebuie să fiu acolo, în lume, cu ochii spre alte zări. Vreau să văd vechiul Ollfoss. Locul unde a început totul, de unde se trag societăți atât de diferite. Nici nu știi ce încântare ar fi pentru mine. Să văd leagănul întregii lumi! Da, știu, cel mai probabil nu-i nimic de văzut acolo, însă vreau pur și simplu să *văd* locul ăla. Să-i văd istoria.

Voia să meargă, să tragă în piept aerul de acolo, să atingă pământul, să-și închipuie cum se simțiseră oamenii din vremurile acelea.

— Și nici măcar n-am apucat să văd ca lumea pădurea. Iar nu peste multă vreme nici n-o să mai pot să ies la plimbare, o să stau închisă aici.

Thenike a rămas mult timp tăcută, părând absorbită de propriile mâini, în apa cu clăbuci. Marghe se întreba la ce se gândește.

— Sfoara-sol trebuie să fi ajuns deja în mâinile lui Danner, a zis ea într-un final. N-am de unde să știu cum s-o simți, ce face și cum le merge prietenelor tale.

Și-a ridicat privirea din apă și Marghe s-a văzut oglindită în ochii ei căprui.

— Însă cu restul pot să te ajut un pic. Cred că știu cum te simți. E primăvară, anotimpul când ieși în aer liber, cu chef de aventură. De dragoste, de primejdii, de ceva nou. Probabil toată lumea de-aici, din Ollfoss, se simte la fel. Însă tu simți totul mai puternic pentru că de-acum ești viajeră. Și eu simt la fel. De-asta și suntem viajere. Călătoare. Călătorim pentru că avem asta în sânge – să vedem mereu lucruri noi. Să aflăm de ce e un lucru sau altul așa,

mai puțin ne interesează uneori cum stă situația. Da, știu cum te simți. Poate că e timpul să plecăm.

Să plece în lume, să vadă locuri noi, să simtă mirosuri noi în nări, să vadă ceruri noi...

Însă Thenike mai avea ceva de spus.

— Numai că noi două avem niște datorii de plătit familiei și așezării noastre. Wenn, Leifin, Gerrel, Huellis și Kenisi te-au primit în rândurile lor. Trebuie să le răsplătești cumva. Vara asta o să plecăm doar un pic până la Sălașul de Nord, să zicem.

— Și în vechiul Ollfoss.

— E-n drum, a încuviințat Thenike. O să mergem la vechiul Ollfoss și la Sălașul de Nord, apoi ne întoarcem. La începutul primăverii viitoare o să naștem și apoi mai vedem. La vremea aia deja vei fi pus umărul la recolta pe anul ăsta și o să treci la următoarea. O să se împlinească un an și mai bine de când gătești, mănânci și dormi printre ale casei. O să fii cu adevărat o membră a familiei noastre. Așa încât, atunci când o să mai plecăm din când în când, o să ne întâmpine la întoarcere cu brațele deschise și chipuri surâzătoare, nu cu mormăieli nemulțumite, așa cum mă întâmpină pe mine, pentru că o să fii de-a lor. Te simți în stare?

Marghe s-a uitat la ea, la chipul ei osos, la scobitura dintre clavicule unde îi rămăsese un clăbuc, la șuvița de păr castaniu-negru care-i stătea lipită de frunte.

— Da, a răspuns cuprinzându-și cu mâna pântecele ușor rotunjit.

Deja își găsise căminul în lumea aceea.

Nu le-a fost prea greu să urmeze cărarea ce străbătea Pădurea Gemetelor, chiar dacă erau încărcate cu desagi și ploști grele cu apă, asta până a doua zi, când Thenike s-a oprit pe cărare – dacă se putea numi așa – și a arătat spre est, printre copaci.

— Într-acolo e vechiul Ollfoss. La vreo zi de mers de aici.

Pădurea părea atât de deasă, că Marghe nu credea să mai fi mers cineva pe-acolo de un secol.

S-au chinuit cu rândul să-și croiască drum prin hățiș. Nu era deloc ca într-o pădure pământească. Arborii din aceeași specie păreau să crească îngrămădiți la un loc. Din câte vedea Marghe, erau niște soiuri mai sălbatice și mai rămuroase de copaci-tobogan, cu crengi perfect ordonate și frunze negre-albăstrui aranjate simetric. Mai departe se vedeau copaci care păreau răsturnați: cu rădăcini mai întinse și mai groase decât crengile care formau coroana, crescând din trunchiul tot mai gros pe măsură ce se înălța de la pământ. I se părea că seamănă cu baobabul de Madagascar, doar că nu evoluase ca el într-un mediu uscat. Pășea cu grijă peste rețeaua înșelătoare de rădăcini, care împânzea pădurea precum un cuib de viermi încremeniți pe vecie, și pe covorul uscat, foșnitor de mușchi ce îmbrăca rădăcinile aproape ascunse, punând călătoarea în pericol. Poate că din cauza frigului nu era destulă umezeală pentru vegetația din zonă.

După ce tot ascultase la Ollfoss chemarea vârterițelor și a păsărilor chia, Marghe se așteptase, ajunsă în mijlocul pădurii, să audă mai tot timpul sunete în jur, însă în auzul mai fin decât oricând nu-i ajungeau decât semne sărace de viață.

— Întotdeauna găsești vietăți din belșug prin regiunile mărginașe, dintre pădure și câmpie, dintre ape și uscat, a zis Thenike. Aici sunt mai puține animale și se ascund mai bine.

Marghe s-a uitat în jur, însă n-a văzut nimic.

— Uite-acolo, în copacul ăla. La jumătatea trunchiului, i-a arătat Thenike. Un zbici.

Era lung de aproape un metru, semănând cu lianele ca niște frânghii încolăcite prin copaci. Marghe nu-și dădea seama care era capul și unde se afla coada.

— Pune mâna pe el dacă poți, a îndemnat-o Thenike.

Părea o vietate greoaie. Marghe s-a apropiat încet de zbici, încercând să nu facă zgomot. La doi pași de el, a ridicat brațul.

Zbiciul a dispărut.

Marghe a pipăit nedumerită trunchiul. Thenike i-a arătat cu mâna – sus, în vârful copacului, atârna o frânghie nouă, care tremura un pic.

— Când eram mică, mă chinuiam ore în șir să ating un zbici, voiam să aflu cum erau la pipăit. N-am reușit să prind niciunul. Nici măcar o dată. Și nici nu știu să fi prins cineva vreun zbici vreodată. Se mișcă prea iute.

Marghe s-a întrebat cu ce se hrăneau de era nevoie să se miște atât de rapid. Sau ce vietate îi vâna pe ei.

Au pornit mai departe. Marghe, care stătea acum cu ochii în patru, a zărit o făptură bizară, agilă, care a înălțat o clipă capul din covorul de mușchi al pădurii, și-a fluturat limba și s-a făcut nevăzută în lumea ei ascunsă, uscată și foșnitoare. Peste tot creșteau fructe de pădure, bobițe verzi, roșcate-maronii și negre-albăstrii, numai că toate aveau un aspect lăptos ce amintea de frunzele rupte de piciorul-boului.

Când s-a lăsat seara, au făcut un scurt popas.

— La noapte lunile or să fie aproape pline, a zis Thenike luând o mână de fructe uscate de la Marghe. O să avem destulă lumină ca să ne vedem de drum, dacă te simți în stare. Tu alegi: dacă vrei, putem să dormim la noapte în vechiul Ollfoss.

S-au odihnit până s-au înălțat lunile pe cer, apoi au pornit mai departe. După vreo jumătate de oră, desișul pădurii s-a mai rărit, făcând loc ici-colo peticelor de pământ golaș. Marghe a simțit cum adie un vânt blând din față, dintre copaci, și la urechi i-a ajuns sunetul stins, însă clar al apei.

În fața lor se întindea un luminiș mare – degajat pe vremuri de mâna omului. Era acoperit de iarbă ting verde închis în locul covorului ca de mușchi din pădure și ici-colo se înălța câte un copac, niciunul nu arăta prea bătrân. Toți păreau să fi răsărit dintre dărâmăturile caselor. În lumina lunilor, peisajul părea o gravură veche în lemn poleită cu argint.

— Când au plecat oamenii de aici? a întrebat ea, încercând să nu vorbească în șoaptă.

— Acum două sute de ani, poate și mai mult. Aici vegetația crește încet.

În mijlocul luminișului se auzea puternic vuietul apei. Marghe a tot întors capul, încercând să-și dea seama de unde vine.

— Unde e?

Thenike a zâmbit. Dinții și albul ochilor îi luceau. În lumina monocromă a lunilor, părea mai degrabă o făptură din lemn lustruit decât o femeie, un miez de tulpină rămas dezvelit un secol și modelat de vânturi și ploi până când se preschimbase într-o formă stilizată, un simbol.

— Pe aici, Amun.

Au luat-o prin luminiș, pe lângă un pâlc îngust de copaci, urmând sunetul apei.

— Iazul Menalden.

În lumina lunilor părea negru și lucios. La vest, apa se prăvălea la nesfârșit de pe o stâncă ce părea lunecoasă, suflată în metal. Şuvoiul avea un aer spectral în lumina aceea, încât Marghe mai că se aștepta să iasă vreo nimfă din perdeaua de apă, cântând și răsucindu-și pletele lungi, ude.

—- Pe aici.

Thenike a condus-o de cealaltă parte a fosei, pe malul de nord, mai liniștit, al iazului, unde un copac cu ramuri întinse, ca un candelabru imens, își înmuia rădăcinile în vălurelele potolite. Călătoarea părea să caute ceva.

— Aici.

S-a așezat pe o piatră turtită de lângă copac, mai în spate, și a bătut-o ușor cu palma, făcându-i semn lui Marghe să i se alăture. Când i-a dat ascultare, Marghe a scos fără să vrea o exclamație.

În fața ei, copacul părea însuflețit de jocul luminilor oglindite în apă. Pe dosul crengilor negre și lucioase se întindeau dâre ca de curent electric, întregul copac pâlpâia și lucea ca o menora din

fibră optică, o dendrită străbătută de influxuri nervoase ca niște limbi de fulger.

— Am descoperit locul ăsta când am venit prima oară la Ollfoss din Sălașul de Nord. Eram mică. Am stat trează jumătate din noapte tot minunându-mă de ceea ce vedeam, pierdută în visare. De câte ori ajung pe-aici, fac popas în locul ăsta.

Marghe a încuviințat din cap, încă uimită.

— Eu îi zic levin, e copacul meu. Ești prima persoană căreia i-l arăt.

Marghe a cuprins-o cu brațele.

— Mi-ai dăruit deja atâtea lucruri.

— Mai am să-ți dau ceva.

Și-a vârât mâna în tunică și a dezlegat săculețul de la brâu.

— Poftim.

Era un suke gravat pe amândouă fețele – un amonit.

— Leifin l-a gravat după desenul meu, eu doar l-am lustruit și i-am dat gaură.

Marghe a pipăit desenul săpat în os. Era un dar meșteșugit cu mult drag.

— Poftim un șnur, poți să ți-l atârni la brâu sau la gât.

Marghe a trecut șnurul de piele împletit prin gaură.

— Vrei să ți-l pun?

— Aș vrea să-l țin un pic în mână, a răspuns Marghe clătinând din cap.

Au stat și s-au uitat la apă, una lângă alta, ascultând vuietul fosei. Marghe ținea bine în mână darul – nici dac-ar fi fost un diamant nu l-ar fi păzit mai bine.

— Iazul și-a luat numele de la menaldenii care trăiau aici pe vremuri.

Thenike s-a aplecat să deseneze cu degetul în nisip.

— Menaldenii au pielea plină de pete, ca umbra pădurii.

Arătau ca o căprioară stângace, cu coada turtită ca o cârmă și picioare rășchirate. Menalden. Căprioară bălțată. De la *menald*,

care în dialectul din secolul al XVII-lea însemna „ros", „decolorat" sau „pătat".

Marghe își simțea inima bătând tare în piept. Cum de știa? Habar n-avea, însă știa pur și simplu și dintr-odată a înțeles de ce femeile din lumea aceea foloseau cuvinte din greaca veche și zapotecă sau expresii din gaelică – limbi moarte de secole. Pur și simplu le veneau în minte și păreau să se potrivească. Nu știa dacă informația despre menalden îi zăcea ascunsă în inconștient de ani buni după ce frunzărise în grabă vreun dicționar, iar acum o recuperase ca printr-un act fenomenal de memorie, posibil datorită acțiunii virusului. Era o ipoteză mai credibilă decât cea de-a doua explicație care-i venea în minte: că avea de-a face cu un soi de memorie colectivă a umanității, activată de virus, memoria cuiva care trăise cu mult timp în urmă și vorbise în dialectul acela.

Marghe și-a întors privirile spre levin, culcându-și capul pe umărul cald al lui Thenike.

— Ce-i, Amu?

— Tocmai când credeam că încep să cunosc și să înțeleg lumea asta, mă copleșește cu farmecul ei.

— Ce rost are viața fără un pic de farmec? Preschimbă farmecul în cântec și împarte-l cu lumea.

— Știi că nu pot să cânt.

— Atunci zi o poveste.

Au găsit o casă cu acoperișul aproape intact. Thenike a adormit imediat, însă Marghe a stat trează, meditând la lumina lunilor și la farmecele lumii și întrebându-se cum ar putea să le povestească altora ce văzuse, ca să simtă și ele ceea ce simțise ea în clipa aceea.

A doua zi, Thenike era deja sculată când s-a trezit Marghe. Soarele se oglindea în apă și pe scoarța levinului la fel ca lunile, doar că nu crea aceeași atmosferă de basm. S-a spălat pe față cu apă din iaz, apoi s-a aplecat să vadă cum îi stătea cu sukele agățat de șnur la gât.

— Vezi să nu cazi în apă, a râs Thenike, aducând un pește proaspăt prins.

După ce au mâncat, după ce au stins focul cu apă și și-au făcut sul sacii de noapte, Thenike i-a arătat ce venise să vadă în vechiul Ollfoss.

— Doar asta a mai rămas.

Era o vale imensă, săpată în versantul unui deal, cu o colină stranie, ca o cocoașă la capăt. Nu era o formațiune naturală căci nu se încadra în gradient, așa cum s-ar fi întâmplat, de exemplu, cu un izvor sau ghețar. Fusese săpată de mâna omului – sau a vreunei alte făpturi inteligente, s-a corectat Marghe. Era gigantică, îmbrăcată într-un covor de ting și flori mari, albastre, în formă de clopoței, ce se legănau în vântul ușor, răspândind în aer mirosul dimineților de primăvară și al zilelor cu soare.

— Ce flori sunt alea?

— Bemebeli. Sau clopoței-albaștri. Avem un cântecel pentru copii, cu zâne care se furișează din pădure la răsărit și apus și cântă la bemebeli cu tije de iarbă și stamine rupte din alte flori.

Marghe a privit lung valea, cu cocoașa ei de la capăt, bucurându-se că Thenike nu i-o arătase la lumina lunii – era un loc încălcat de prea multă melancolie.

Nu putea fi decât un singur lucru, nu se putea gândi decât la un singur lucru: acolo aterizase nava în care sosiseră primii coloniști de pe Jeep, femei și bărbați, de cine știe unde. Marghe nu-și dădea seama dacă nava se prăbușise sau nu – probabil că nu. Poate aterizaseră forțat – de ce să aterizezi aici, la nord, când găseai ținuturi mai îmbietoare la sud?

Oare cum se simțiseră când aterizaseră în locul acela ciudat, în care nu se vedeau decât pâlcuri impenetrabile de copaci și cerul acoperit de nori? Probabil că de-abia puteau să respire. Iar mai târziu, când au început să se îmbolnăvească și și-au dat seama că bărbații nu-și mai reveneau... Cât curaj.

— E ceva îngropat în movila aia?

— Nu-i nimic acolo, i-a zis Thenike. Dacă o fi fost ceva, au dezgropat și au folosit totul cu mult timp în urmă, până n-au mai putut. Nimic.

— Sigur? Te-ai apucat să sapi chiar tu acolo?

— Da, în alte vremuri.

Marghe s-a întrebat dacă o să se obișnuiască vreodată cu felul de a vorbi al iubitei sale, care își amintea întâmplări prin care treceseră femei de mult moarte, bizuindu-se pe ele de parcă le trăise pe pielea ei. Însă de data asta nu-i venea să-i dea crezare lui Thenike.

— Bine, dar e ditamai mormanul de pământ, probabil că pe vremuri se aflau o groază de lucruri acolo.

— Nu-i decât țărână vânturată ca poalele iubitei.

Doar țărână. Se potrivea cumva.

Marghe s-a întors oftând. Nu se așteptase să găsească nimic util acolo, însă ceva tot își dorise să descopere, un ciob de ceramică, o bucățică de plastic aruncată, un obiect pe care să-l țină în mână și să și-l închipuie nou-nouț și intact. Însă nu-i trebuiau artefacte, rămăseseră oamenii în carne și oase – oamenii ca Thenike, care-și purtau istoria cu ei. Așa cum ajunsese să facă și ea acum.

Când au lăsat Ollfossul în urmă, cu desagii în spate și ploștile legănându-se pline la brâu, Thenike i-a cântat lui Marghe Amun cântecelul despre bemebeli. Era simplu, ritmat, cu versuri care se tot repetau și pauze în care copiii trebuiau să bată din palme, să se plesnească peste coapse și să dea din picioare în ritmul muzicii. Cele două femei au cântat, au bătut din palme, au ascultat zâmbind ecourile pe care le stârneau în aerul pădurii și au pornit-o spre Sălașul de Nord printre copaci.

Când au ajuns în Sălașul de Nord, în aer răsuna forfota stârnită de sosirea corăbiilor în port și de șuierul unui vânt neobișnuit de rece și aspru dinspre Marea de Gheață.

— Numai că acum, în Luna Leneșă, s-a topit mai toată gheața de pe mare, a zis Thenike. Cel puțin în regiunea de la sud.

Apoi i-a arătat o corabie cu două catarge și pânze care fuseseră pe vremuri verzi cu albastru.

— Cred că-i *Nemora*, vine din Piața-de-Sud. O să aflăm îndată ce vas e.

A tăcut zâmbitoare și Marghe a ghicit că are o prietenă la bordul corăbiei.

În afară de dimensiuni, pe Marghe a impresionat-o la Sălașul de Nord și însuflețirea de peste tot: pe cheiurile de piatră, femeile descărcau pește și coșuri care păreau pline cu carapace de broască-țestoasă, dregeau năvoade, desfăceau frânghii, aruncau căldări de apă peste mormane de mațe de pește în timp ce păsări iuți și scheletice se băteau pe resturile de mâncare împrăștiate pe jos. Era larmă: femeile se salutau și se înjurau în gura mare, valurile se izbeau de piatra cheiului, sfărâind când împroșca malurile întărite cu împletituri de nuiele ale coastei, iar coșurile și frânghiile scârțâiau purtând lăzile de pește pescuit pe mare de pe puntea corăbiilor până pe chei. Și peste tot erau copile, unele ocupate cu treburi, altele prinse într-o partidă haotică de-a v-ați ascunselea, fugind de colo-colo să-și găsească ascunzători, ghemuindu-se la pământ, cât pe ce să le calce oamenii în picioare, și izbucnind în chiote și țipete ascuțite de cum era prinsă careva.

Unele au recunoscut-o pe Thenike – aducea știri? O să cânte? Nu avea cumva un codru de pâine kris sau o felioară de goura și pentru ele? Nu voia să le cânte un pic la fluier? Cine era prietena ei zăpăcită?

Pe Marghe o amețeau asaltul lacom și glăscioarele tari și limpezi ale copilelor, însă Thenike și-a văzut de drum, răspunzându-le în treacăt: da, aducea știri, numai că n-aveau cum s-o plătească. O să cânte mult și bine când venea vremea. N-avea nicio bucățică de pâine sau goura în traistă. Sigur c-o să le cânte ceva dacă veneau cu neamurile lor, iar neamurile o răsplăteau cum se cuvine. Tovarășa ei era Marghe Amun, care era zăpăcită pentru că nu mai văzuse copii mai obraznici ca ăștia din Sălașul de Nord, însă se

pricepea de minune să cânte la tobe și să spună povești, dar n-avea de gând să-și irosească talentele pe niște fiice obraznice și gureșe ca niște păsări-de-turmă!

Cât a râs și a glumit 'Thenike în gura mare cu copilele, Marghe s-a tot uitat cu drag la ea. Iar copilele, ca orice copii, au băgat de seamă.

— Hei! Călătoarele se iubesc! a strigat una dintre fetițele mai mari.

— Călătoarele se iubesc! au început să cânte și celelalte, entuziasmate. Călătoarele se iubesc!

Marghe a simțit că roșește la față, însă 'Thenike doar a râs, luând-o de mână.

— Și ce-am mai iubi o masă bună, nu tot merindele din care ne hrănim de cinci zile. Mai e vreo cameră liberă la han?

— Au tras multe corăbii în port, i-a dat de știre fata cea mare care stârnise toată cântarea dinainte. Le-a adus pe toate vântul bun. Însă mai sunt ceva camere, cred.

Copilele s-au luat după ele, reîncepându-și pe drum jocul de mai înainte.

Hanul părea alcătuit din mai multe clădiri îngrămădite, de felurite forme, mai vechi sau mai noi, din tot felul de materiale de construcție, după felurite pretenții, mărindu-se odată cu așezarea, fără o ordine anume. Acum ajunsese un amestec plăcut de piatră veche și lemn neprelucrat, șindrilă îmbrăcată în mușchi și țigle colorate, cu ferestre înguste care dădeau de-a valma în trei curți separate – una dintre ele cu o fântână arteziană în mijloc.

O femeie cu plete aurii-roșcate curgându-i pe spate mătura frunzele în curtea cu fântâna arteziană. Când a auzit chicotele copilelor, a ridicat privirea, dând cu ochii de Marghe și 'Thenike.

— 'Thenike, tu ești? Era și timpul. Barca aia a ta trebuie neapărat scoasă din apă și curățată bine, până nu-i putrezește coca. Da' de ce căscați gura la mine, n-ați mai văzut nicio femeie măturând? Valea!

Marghe a tresărit surprinsă, însă femeia a continuat să le certe pe copile.

— Duceți-vă de-aici! S-au ținut după coada voastră până aici?

De data asta i se adresase lui Thenike.

— Dacă n-aveți altă treabă decât să râdeți de o femeie sărmană, care muncește pe brânci, vă găsesc eu ceva de făcut, a strigat ea iar la copile, apoi s-a întors spre oaspete: Bun, Thenike, cu ce pot să-ți fiu de folos – ție și tovarășei tale?

— Zabett, ți-o prezint pe Marghe Amun.

— Marghe Amun zici? Ai ditamai numele. Cum vrei să-ți zică oamenii de rând?

— Încă nu prea știu nici eu. N-a trecut așa de mult timp de când mi-am luat numele.

Marghe s-a silit să nu imite stilul de exprimare al lui Zabett.

— Așa deci, un nume nou-nouț, a spus Zabett măturând mai departe. Pun rămășag că ai o poveste numai bună să-mi torni la schimb, doar ca să trageți amândouă la mine și să vă ospătați din mâncarea mea pe degeaba, de-o să ajung pe drumuri din pricina voastră.

— Altfel de ce-am fi venit tocmai aici, la cel mai frumos han din nord? a zis Thenike zâmbind.

— Lingușitoare ce ești. Poți să mă lingușești cât vrei, tot n-o să vă dau cea mai bună cameră din han. Dacă stau să mă gândesc, nu mai am decât o singură odaie neocupată, în curtea de vest. Îmi închipui că vreți s-o vedeți chiar acum, ca să vă odihniți un pic și să vă spălați picioarele prăfuite de atâta mers.

Camera din curtea de vest semăna mai degrabă cu un acaret lipit neglijent de peretele hanului. Însă încăpeau în ea un pat și un raft, iar ușa avea zăvor.

— Nu prea e loc pentru două femei aici, a zis Zabett bătând patul cu palma, însă doar n-o să stați cine știe cât aici înăuntru, o să dormiți doar. Tocmai ce-am schimbat așternuturile.

Lui Marghe îi plăcea odaia.

— E foarte drăguță, mulțumim.

— Mă rog, rea nu e, a comentat Zabett morocănoasă. Bun, pot să pun să vă pregătească îndată ceva de mâncare, însă nu chiar în clipa asta. Mai trebuie să văd și de alte cliente, chiar dacă nu-s ele viajere.

A plecat cu mătura în mână.

— Te place, a zis Thenike despachetând.

— O știi de mult, a observat Marghe, dând târcoale prin cameră și uitându-se afară pe ferestruică. Ține singură hanul?

— Cu sora ei, Scathac.

— E cinstit să tragem aici fără să plătim?

— Nimeni nu stă aici pe gratis. O să cântăm ceva diseară, la cină. Așa e, n-o să stăm cine știe cât aici. Lumea o să se strângă seară de seară în sala mare, să ne audă povestind ultimele noutăți și să ne pună să ducem vești pe unde ajungem.

Marghe de-abia aștepta să se odihnească puțin câteva zile.

— Amândouă adică?

— Numai tu poți să povestești unele lucruri: cum e lumea din care vii, cum te-au luat prizonieră femeile Echraidhe și cum ai scăpat, cum a pornit Uaithne războiul dintre triburi.

— E destul de povestit.

Thenike s-a așezat pe pat.

— Asta numai seara. Ziua o să stăm la soare, o să mâncăm pe săturate din bucatele pregătite de Scathac, o să bârfim de una, de alta, o să ne plimbăm pe chei și pe coastă. O să ți-o arăt pe *Nid-Nod*. Zabett o avea dreptate, e de lucru la ea.

Și-a aranjat hainele pe raft și și-a cercetat tobele.

— Gata. Și mâncarea ne-așteaptă de-acum, ai terminat și tu?

Spre uimirea ei, Marghe a descoperit că nu stătuse degeaba până atunci, ci se-apucase automat să despacheteze, să-și netezească frumos hainele și să-și întindă sacul de noapte pe pat.

— Da.

S-au așezat la masa de lemn decolorat din bucătărie. Trebăluind la vatră, Zabett doar s-a întors o clipă spre ele, făcându-le semn din cap. După câteva clipe, le-a adus niște dap fierbinte la masă.

— Ouăle sunt gata îndată.

Marghe a clipit surprinsă. Nu era Zabett – la păr și la statură semăna perfect, însă pe chip nu i se citea expresia aceea sceptică și acră și nici nu se fâțâia de colo-colo prin cameră stârnind larma. Nu era Zabett. Thenike a zâmbit, încântată s-o vadă așa de mirată.

— Scathac, îngăduie-mi să ți-o prezint pe Marghe Amun. Marghe, ea e Scathac, sora geamănă a lui Zabett, o bucătăreasă minunată, o ascultătoare bună și o minte ascuțită ca o capcană de vârteriță.

— Mă bucur să te cunosc, a spus Marghe.

Scathac a salutat-o din cap.

— Treaba de viajeră cere mâncare multă. Poți să vii oricând să te ospătezi la bucătărie, singură sau cu Thenike.

Au mâncat ouă cu pâine și fructe și au plecat în port.

Se încălzise un pic, cu toate că vântul de nord sufla mai departe, retezând brizanții și împroșcând marea cenușie cu spumă albă. O fi fost ea pe altă planetă, însă mirosul de mare i se părea cum trebuie să fie: puternic, întins și îmbiind lumea să se aventureze în larg.

Au rămas pe chei, cu ochii la apă. Mai multe bărcuțe rotunde, din nuiele îmbinate, erau fixate cu parâme de unul dintre inelele imense de olla încastrate în piatra cheiului, legănându-se periculos pe valurile umflate.

— De unde-s astea? a întrebat Marghe arătându-le cu mâna.

— Sunt din Luast, la două zile de aici, pe coasta de vest. Sunt legate laolaltă, vezi? În alea două de acolo stă câte o femeie pe băncuță și dă la rame, iar în celelalte patru bărci încarcă blănuri și săculețe cu mărgele albastre, scoase din pământul de lângă Beston de Munte. O iau cu bărcile pe unde e apă puțin adâncă, fără să se îndepărteze de țărm.

Marghe s-a îngrozit închipuindu-și bărcuțele fragile luptându-se cu valurile mărilor nordice. Doar ca să facă un pic de negoț.

— Ce iau la schimb?

— Tot felul de lucruri: vinuri din sud, lemn – la ele nu prea se găsește, însă pentru asta au alte bărci mai mari –, uneori fructe sau mirodenii din Oboshi... Tot ce le trebuie, numai să nimerească perioada din an când lumea are nevoie de blănuri și mărgele.

Marghe a cercetat din ochi celelalte vase. Erau nouă cu totul, fiecare clădit altfel: cu două catarge, cu un catarg, cu rame sau fără, cu două pupe, cu prova și pupa robuste, mai mici sau mai mari. Păreau niște jucării de copil viu colorate. A arătat corabia de care pomenise Thenike mai devreme, părea să plece. Siluete micuțe se opinteau să ridice pânzele fluturând în vânt.

— *Nemora*. Ai vreo cunoștință pe ea?

— Pe Vine și neamurile ei. Ah, păcat că nu le-am prins.

Thenike și-a scărpinat cicatricea albă de pe dosul mâinii, zâmbind pentru sine.

La vreo cincizeci de metri în larg, de o corabie cu pânză triunghiulară s-a desprins o barcă. Pe măsură ce se apropia de chei, Marghe auzea tot mai tare gâfâielile femeilor care se opinteau la rame, scârțâitul vâslelor în furcheți și râsete aduse de vânt peste apă. Nu peste mult timp, vârful bărcii s-a ciocnit de cheiul de piatră.

Femeile din barcă au azvârlit o parâmă la picioarele lui Marghe, care a luat-o fără să se gândească și s-a uitat în jur după vreun inel.

— Așa, i-a arătat Thenike cum să facă nod. Se cheamă nod în spinare de pește.

Chiar aducea puțin a spinare încovoiată de pește, s-a gândit Marghe.

Pe chei a urcat atunci o femeie. Când a întins brațul, s-a auzit răpăitul brățării din discuri de lut pe care o purta la mână.

— Roth, s-a prezentat ea. Sunt căpitana corăbiei *Telwise*. Mulțumesc pentru nod.

— Thenike, viajeră.

— Marghe Amun, s-a prezentat și Marghe, continuând după o clipă de ezitare: Tot viajeră. Doar că începătoare.

— Toate am fost începătoare odată.

Alte femei se urcau pe chei, în clinchetul discurilor de lut pe care le purtau la brâu sau la gât.

— Ei, Marghe Amun, de unde zici că te tragi?

De unde se trăgea. Era poveste lungă. Mai bine nu începea? Marghe a șovăit o vreme.

— Ai auzit de femeile din alte lumi?

Roth a încuviințat din cap.

— A trecut viajera Kuorra prin Piața-de-Sud. A auzit de la Telis, care a auzit de la T'orre Na. Cică vin de dincolo de stele sau așa ceva. Au stârnit focuri, habar n-au de niciunele, poartă veșminte ciudate. Își zic „oglinzi".

Apoi, uitându-se țintă la Marghe:

— Bine, dar tu ești viajeră... Kuorra a zis că oglinzile nu sunt în stare să intre în căutarea-adâncă, nici să facă prunci sau să-și amintească. Pesemne oi avea vreo istorie ciudată de povestit, a spus ea uitându-se când la Marghe, când la Thenike.

Thenike nu i-a sărit în ajutor. Marghe știa că se cuvine să vorbească ea însăși.

— Trageți la han? Dacă da, vino să asculți. E și mai ciudat decât poți să-ți închipui.

— Bine-nțeles, bine-nțeles. Mai sunt camere libere la han?

— Știi cum e Zabett, i-a răspuns Marghe. Dacă-i plătești de două ori cât face, o să te pună să dormi pe undeva pe jos și tot tu trebuie să-i mulțumești.

— Bine-nțeles, a râs Roth ducându-și mâna la brățară.

Marghe a observat că purta și mai multe discuri de lut pe un șirag la gât și pe sub tunică.

— Și-așa ne-a mers bine în ultimele două, trei călătorii pe mare, putem să renunțăm la câteva din astea ca să ne ospătăm din mâncarea lui Scathac. Ne vedem la han, a zis ea.

Le-a salutat din cap și s-a dus – era o femeie voinică, în tunica ce-i lăsa picioarele dezvelite de la genunchi în jos și cu un colac de cearșaf petrecut de-a curmezișul pe piept izbindu-i-se de coapsă.

— Când o s-ajungă ea la han, o să afle jumătate din port ce i-ai zis.

Marghe a încuviințat în tăcere.

— Roth îmi amintește de Vine, cu ochii ăia ai ei pierduți în zare și picioarele goale și puternice, a râs Thenike. Așa-s toate corăbierele.

Se apucase iar să se scarpine la mână.

— Hai să ți-o arăt pe *Nid-Nod.*

Nid-Nod era acostată de un chei dublu din sudul coastei. Era o ambarcațiune micuță, cu un catarg ridicat de vreo patru metri și o singură pânză, strânsă bine. La prova, pe ambele părți, era desenată din profil o pasăre verde închis cu picioroange. Marghe i-a arătat ceva ce aducea cu o mânuță întipărită lângă emblema portului.

— Ce-i aia?

— O amintire de la Gerrel. Când am terminat barca, Huellis și Leifin au venit în Sălașul de Nord să-și ia la revedere de la mine, înainte să plec pe mare, și să dea la schimb niște gravuri de-ale lui Leifin. Au venit cu Gerrel, avea vreo patru ani pe atunci. Tocmai pictam numele bărcii. Gerrel a zis să-mi dea o mână de ajutor... Și nu m-am mai apucat să șterg.

Când s-au întors la han, au dat peste Roth, cu cele treisprezece membre ale echipajului ei, adunate în curtea din nord – Zabett tocmai arăta acuzator spre o grămăjoară de lut spart pe care o ținea în palmă.

— Vedeți că nu e? a urlat ea. Nici urmă de dinte de pește. Este o făcătură. Una dintre voi m-a plătit cu o socotea contrafăcută, așa că nu stă niciuna dintre voi la mine-n han până nu aflu cine m-a tras pe sfoară. Niciuna.

— S-ar putea să ne pună să judecăm, i-a zis încet Thenike lui Marghe aplecându-se spre ea.

— Tocmai pe noi?

— Suntem viajere.

Roth și-a desfăcut șiragul de la gât și a desprins un rotocol de lut de pe el.

— Poftim altul bun. E sigur bun, doar tu mi-ai dat cu mâna ta șiragul ăsta acum doi ani, când ți-am adus lăzile cu keoici, a zis ea întinzându-i lui Zabett rotocolul.

— Ah, nu, nu scăpați voi așa ușor, Roth. Una dintre tovarășele tale a încercat să mă fraierească dându-mi o făcătură. Ăsta-i furt, nici mai mult, nici mai puțin, a mai zis Zabett încrucișând mâinile la piept.

— Atunci zi-mi tu ce vrei să fac, i-a întors-o Roth enervată.

— Află care dintre voi umblă să înșele lumea. Aș fi crezut că asta o să faci oricum, ca să fii liniștită. Eu, una, nu primesc o hoață sub acoperișul meu.

Împricinatele s-au uitat mânioase una la alta. Apoi o corăbieră a dat cu ochii de 'Thenike și Marghe.

— Să judece viajerele, a propus ea.

Roth s-a uitat la ele, șovăind o clipă când a cercetat-o pe Marghe din priviri.

— Păi, eu mă-nvoiesc, i-a zis ea lui Zabett. Tu?

Zabett a încuviințat scurt.

— Tu le plătești atunci, doar una dintre femeile tale a stârnit tot tămbălăul ăsta.

Au scuipat și au bătut palma.

— N-ar fi mai bine să se învoiască pe loc asupra pedepsei, înainte să știe cine e de vină? i-a șoptit Marghe lui 'Thenike.

O mulțime de tratative la care asistase pe Pământ sau pe alte planete eșuaseră total pentru că părțile nu se învoiseră de la bun început asupra unor lucruri.

— Zi-le, a îndemnat-o 'Thenike.

Marghe a tras adânc aer în piept. *Prefă-te că duci tratative în numele Consiliilor.*

— Învoiți-vă și în privința despăgubirilor și pedepsei cuvenite, a zis pășind în față.

În timp ce se pregăteau Roth și Zabett să se tocmească la sânge, Marghe s-a întors iar spre Thenike.

— Ai vreo idee cum rezolvăm toată tărășenia?

— Ar fi ceva, numai că nu-s tocmai mulțumită.

— Piesele astea, a început Marghe să gândească cu glas tare. Zabett trebuie să le spargă ca să vadă dacă au în ele un dinte de pește; dacă n-au, înseamnă că sunt contrafăcute. Înțeleg că... Zabett le face cu mâna ei? Da. Și una dintre femei i-a dat o făcătură. Numai că...

Erau de unică folosință.

— Asta-i problema cea mai spinoasă – odată ce spargi piesa, nu mai are nicio valoare. Atunci cum putem să vedem care-s bune și care nu?

Roth încă negocia cu Zabett. Câteva corăbiere se așezaseră în praful curții, știind că o să stea mult și bine la discuții.

Marghe a chibzuit bine. N-aveau cum să găsească o soluție care să mulțumească pe toată lumea.

— Singura idee care mi-a venit e să punem corăbierele să-și dea jos toate piesele de lut și să-și golească buzunarele, să fim sigure, și să pună totul la picioare, pe pământ. Apoi alegem câte o piesă de la fiecare și o spargem. Și tot așa, până dăm de o piesă contrafăcută.

— Unele n-au decât trei, patru cu totul. Ar fi o mare pierdere pentru vreo sărmană nevinovată dacă-i distrugem o piesă.

— Știu.

Au rămas tăcute – Roth și Zabett căzuseră la învoială și așteptau.

— Nu-mi vine nicio idee mai bună, a zis Thenike până la urmă. Și s-ar putea să nu fie nevoie să spargi prea multe piese.

— Cine, eu?

— Tu.

Thenike s-a dat demonstrativ mai în spate. Marghe s-a uitat în jur. Era Marghe Amun, viajeră. Și-a îndreptat spatele și s-a dus la ele.

— Roth, a chemat-o ea pe căpitană, făcându-i semn să se alăture echipajului. Dați-vă jos toate socotelele și puneți-le în față, pe pământ. O să le spargem una câte una până o dăm de gol pe vinovată.

Roth și încă două femei s-au apucat resemnate să-și dezlege șiragurile de la glezne și gât, aruncându-le în praful de la picioarele lor. Restul s-au uitat una la alta.

— Cum așa? a întrebat o femeie mărunțică și bălaie, cu un dinte ciobit în față.

Marghe își simțea inima bătându-i tare în piept. N-avea cum să le silească pe femeile alea s-o asculte. În niciun fel.

— Juomo are dreptate, a spus o altă femeie înaltă, cu pielea de culoarea mâlului roditor de râu. Noi n-am greșit cu nimic. Doar nu-s plină de socotele, să mi le spargă aiurea. Putem să dormim și pe punte.

Mai multe femei au încuviințat din cap, încrucișându-și brațele pe piept.

Marghe s-a uitat la Zabett.

— Poate Zabett o să se învoiască să înlocuiască piesele bune?

Zabett a încuviințat. Măcar hangița îi ținea partea. Mai știi, s-ar putea s-o scoată la capăt.

Corăbierele nu păreau să se înduplece însă. Roth le-a privit pe rând.

— Juomo, Tillis, m-am învoit cu Zabett să le lăsăm pe călătoare să judece neînțelegerea. Așa au ales ele să facă. Dacă nu vă place, alegeți-vă altă căpitană.

Judecând după postura relaxată a lui Roth, Marghe și-a dat seama că nu se aștepta la cine știe ce rezistență din partea oamenilor ei. Începea să se distreze. S-ar putea să meargă.

Femeile au bodogănit nemulțumite, dar s-au apucat să-și dea jos prețioasele șiraguri de fise. Marghe și-a înăbușit rânjetul și le-a privit cu atenție.

Una dintre ele a pus jos un șirag cu numai două discuri de lut; Tillis a pus jos patru. Juomo, femeia cu dintele ciobit, a așezat pe pământ un colier cu cinci piese.

Când a văzut colierul lui Juomo, Tillis s-a încruntat. Juomo s-a făcut că n-o vede, însă Marghe n-a scăpat-o din ochi.

S-a dus la Juomo și i-a arătat colierul cu piciorul.

— Poate mai ai și alte socotele la tine, i-a zis ea, observând cum îi pulsează carotida pe gât, semn că îi accelerase pulsul. Vrem să ni le arăți pe toate.

— Vi le-am arătat.

— Nu cred.

Juomo s-a dat puțin mai în spate și și-a dat nervoasă părul după ureche.

Marghe nu se mai distra de-acum.

— Dă-mi-le pe celelalte, i-a zis întinzând mâna.

Juomo a dat s-o ia la fugă, numai că Tillis i-a pus iute piedică, doborând-o în praf. Matahala a săltat-o de jos apucând-o de curea și i-a pus relaxat brațul pe după gât. Tillis i-a suflecat mâneca – în jurul bicepsului își înfășurase un șirag de vreo douăzeci, treizeci de socotele.

— Știam eu că mai are, a spus Tillis mulțumită.

I-a smuls șnurul de piele și a scos un rotocol de lut de pe el, punându-l în palma întinsă a lui Marghe.

— Încearcă-l pe ăsta.

A venit și Zabett lângă ea, însoțită de Roth și Thenike. Celelalte corăbiere începuseră să-și strângă piesele prăfuite de pe jos.

— Lăsați-le acolo până le încercăm pe-astea, le-a zis Marghe.

— N-ai niciun drept să-mi spargi socotelele! a strigat Juomo.

Tillis a scuturat-o zdravăn.

— Tacă-ți gura. Dacă e bună, îți dau eu alta. Vezi dacă-i bună, călătoareo, i-a zis ea lui Marghe zâmbind larg.

Marghe nu prea știa dacă e-n stare să deosebească o piesă bună de una falsă, așa că i-a întins rotocolul lui Zabett.

— Cred că cinstea i se cuvine lui Zabett.

Cu toată agitația din curte, cina s-a servit mai târziu decât de obicei. Marghe și Thenike au mâncat afară. Norii se subțiau tot mai mult, iar soarele după-amiezii târzii încingea lemnul mesei, răspândind un miros slab, aromat, de rășină. Aproape terminaseră de mâncat, erau la desert – fructe.

Thenike a lămurit-o pe Marghe care era rostul socotelelor. Zabett și Scathac ofereau masă și casă prin troc. Dacă un om sau un echipaj achita cu un obiect de preț care valora mai mult decât șederea și mesele, hangița le răscumpăra cu un anumit număr de discuri de lut – un disc pe noapte. Date fiind valoarea fixă a pieselor și faptul că femeile de pe corăbii ajungeau și în alte locuri, intrând în contact cu alte călătoare, discurile de lut erau considerate un bun de preț prin părțile acelea, mai ales prin porturi și în zonele de largă circulație de pe coastă. Un soi de protomonedă. Cu câțiva ani în urmă, Touk, hangița din Piața-de-Sud, căzuse la învoială cu cele două hangițe din nord să le primească socotelele drept bunuri de schimb dacă și Zabett și Scathac le primeau pe ale ei. După înțelegerea dintre ele, piesele începeau să circule pe post de monedă de schimb.

Marghe a lăsat goura pe care tocmai o curăța de coajă.

— Bine, dar dacă discurile au devenit bunuri de schimb, înseamnă că multe dintre ele trec dintr-o mână în alta.

— Așa e.

— Lui Zabett și Scathac le convine – nu trebuie să se achite decât de o parte dintre bunurile primite.

A tăiat goura felii și le-a întins pe farfurie. O cărăbuză a început să dea târcoale bâzâind pe deasupra fructului lucind de zeamă; Marghe a alungat-o cu mâna.

— Atunci cât de tare influențează toate piesele astea de schimb trata?

— Mai deloc. Doar pe coastă o să vezi că se plătește cu socotele de lut. Oricum, trata înseamnă mai mult decât bunuri de valoare. Înseamnă putere și favoruri – cine cui îi rămâne îndatorată.

Arată cine ți-e prietenă și cine dușmană, e o întreagă încrengătură de oameni de încredere sau nu. Numai străinele fac schimb de socotele.

Au mâncat o vreme din goura în tăcere.

Marghe și-a amintit cât de speriată păruse Juomo când încercase să fugă, să scape de ea – de Marghe. Nimeni nu mai fugise de ea.

— Ce-o să-i facă?

— Lui Juomo? O să-i facă praf toate socotelele. Zabett și Scathac o s-o despăgubească pentru piesele bune. Însă n-o s-o mai primească în veci la han. Iar Roth o să-și caute alt om. Nu cred s-o mai primească nimeni pe corabia ei, doar dacă dă peste vreo disperată.

— Bine, și ce-o să se facă?

Thenike a ridicat din umeri, mâncând mai departe din felioara de goura.

Era o pedeapsă foarte aspră: Juomo n-avea să-și mai găsească nici de lucru, nici adăpost în Sălașul de Nord. Și chiar dacă toate celelalte piese ar fi fost bune, tot nu i-ar fi ajuns să-și cumpere o barcă și să plece în ea. Din câte se părea, de vreme ce lumea nu-și permitea mari pierderi, nici nu era dispusă să-ți mai dea o șansă dacă greșeai. Marghe s-a întrebat dacă ar fi stat să judece mai bine totul știind acestea mai devreme.

Amiaza s-a preschimbat în noapte și din sud-est a început să sufle un vânt cald. Marghe și Thenike au mâncat afară, în curtea cu fântână, trăgând pe nări boarea încinsă, cu miros de iarbă, flori și pădure, laolaltă cu alte mesene. În curte a început să se strângă tot mai multă lume care nu mânca sau mâncase deja de seară, așezându-se pe buza fântânii, pe dalele de piatră, pe banchete sau la rădăcina copacilor. Așteptau.

Așteptau ultimele vești de la ea și de la Thenike. Și încă ceva: Roth deja dusese vorba. Voiau s-o vadă pe viajera de pe altă lume.

Și-a simțit gura uscată și a trebuit să-și controleze respirația ca să-și încetinească bătăile inimii.

— La Ollfoss am avut parte de o iarnă bună, a început Thenike alene. Și de o primăvară și mai bună. Toate roadele o să dea în pârg repede și din belșug. Marghe, aici de față, poate să vă povestească despre grădini, pământuri și semințe, i-a făcut ea semn.

„Închipuie-ți că vorbești doar cu un om”, o învățase Thenike. „Cu cineva care te ascultă cu mare atenție și scoate exclamații taman când trebuie. Și gândește-te ce-ar vrea să audă acea persoană, cum i-ai stârni curiozitatea și interesul. Dacă-i povestești unei pescare despre ceva de la câmpie, fă-ți istoria cât mai pe înțelesul ei.” Așa că Marghe s-a uitat la femeile strânse în curtea hanului din Sălașul de Nord și și-a închipuit că-i spune o poveste lui Holle, păstoarea de pe Pășunile Cântătoare.

— Pot să povestesc despre grădinile de la marginea Pădurii Gemetelor, însă povestea mea începe cu mult înainte, într-un loc aflat departe de așezarea din Ollfoss – care face și ea parte din poveste. Începe într-un loc aflat departe de tabăra femeilor Echraidhe, deși acolo mi-a fost dat să stau o vreme. Da, a urmat ea, chiar pe Tehuantepec era să-mi pierd viața și voința de a trăi. Însă povestea mea începe dincolo de Pășunile Cântătoare și Valea Holme, în locul căruia i se spune Portul Central.

După o pauză ceva mai lungă decât era normal, a urmat:

— Trebuie să fi auzit de așezarea asta.

În jur, unele femei au dat din cap, altele au rânjit, iar altele au strâmbat din nas. Marghe a căutat chipul lui Roth în mulțime și i s-a adresat direct:

— De-acolo sunt, din Portul Central. Ca toate femeile de acolo, și eu am ajuns aici de pe altă lume. Unele ați aflat de noi din poveștile altor viajere, ați auzit că suntem proaste, că n-avem minte nici cât un taar sau o copilă. Măcar pe taari îi duce mintea să nu stârnească focuri din piatră-arsă. Și până și copilele sunt în stare să se cufunde în căutarea-adâncă.

— Și mai stați și acolo, la grămadă, în Portul vostru, ca niște copile rătăcite în pădure, a zis o femeie cu pielea cafenie și aspră.

— Așa e. Însă copilele învață. Și noi învățăm. Eu, de pildă, n-o să pun în veci piciorul pe piatră-arsă. M-am cufundat în căutarea-adâncă și mi-am ales numele. Port un copil în pântece, soestra pruncului din pântecele lui 'Thenike.

A cercetat chipurile din curte – pe unele se citea scepticismul, pe altele curiozitatea, vreo două păreau cinice, însă niciunul nu părea dușmănos.

— Unele dintre voi știu că zic adevărul: înaintașele din vechime ale mamelor voastre se trag toate din altă lume. Probabil că de unde mă trag și eu.

După o scurtă tăcere, a continuat:

— Câte dintre voi n-ați avut vise ciudate, în care se făcea că vă prăvăliți din cer sau ați umblat alături de strămoașele voastre la vremea când au văzut prima oară cu ochii meleagurile acestea?

A surprins câteva priviri neliniștite și din spate s-a auzit limpede un „Eu".

— Strămoașele voastre au învățat, așa cum am învățat și eu.

Mulțimea a încuviințat.

— Numai tu pari să fi învățat din neamul tău, a zis Roth. Viajera Kuorra zice că restul s-au închis în Portul Central și nu vor să mai iasă în ruptul capului de-acolo.

— Nu cred că sunt *singura*, însă sunt una dintre primele din neamul meu. O să-nțelegeți de ce când o să vă povestesc despre mine.

— Păi, povestește-ne, i-a strigat Tillis bine-dispusă, bând dintr-un pocal de olla. Vreau să aflu și eu ce s-a mai întâmplat prin lume de când am plecat pe mare.

— Când ai plecat?

— În Luna Culesului.

— Ei, în Luna Culesului eu tocmai puneam prima dată piciorul în lumea asta...

Și Marghe s-a apucat să povestească. Thenike o învățase multe: părțile care îi stârneau încă suferința le-a istorisit cadențat, după ritual, încât nimeni n-o putea întrerupe, însă în rest doar a povestit totul simplu, iar când și când câte o femeie o mai întreba ceva sau făcea vreo observație.

Nu era numai povestea lui Marghe, desigur. Mare parte din întâmplări le erau de folos tuturor femeilor: că triburile Echraidhe și Briogannon se războiau între ele, așa că o vreme ar face bine să nu plece la drum pe Tehuantepec; că, așa cum le mai zisese, ea, Marghe, o femeie din altă lume, a putut să intre în căutarea-adâncă, iar ea și Thenike au reușit să zămislească împreună două soestre, ceea ce putea să fie de mare interes pe viitor, că veneticele încheiaseră trata cu Cassil din Valea Holme – veste la care multă lume s-a scărpinat gânditoare pe bărbie; că Ollfossul o să dea recolte bogate în anul acela, așa că aveau să se găsească multe bunuri la schimb.

Lunile se înălțaseră pe cer când Marghe s-a oprit în toiul unei fraze să ia o gură de apă, însă castronelul era gol de-acum. A rămas mai departe tăcută, cu ochii pe fundul castronelului gol. Se lăsase frigul de la vântul de noapte.

— M-a răzbit oboseala, a zis ea cu părere de rău. Așa că mă pregătesc să închei pe seara asta.

Nu-i venea să-și ia rămas-bun.

— Vă mai povestesc și mâine.

Ieșind din curte, Marghe și Thenike au mers o vreme în tăcere, înfășurate în aceeași mantie. Marghe a privit stelele, ascultând foșnetul îndepărtat al valurilor, retrăgându-se și năvălind pe țărm și izbindu-se de chei.

Era viajeră. Tot restul vieții o să călătorească prin lume, o să zică povești și o să judece disputele dintre oameni. Știa că rareori o să-i fie la fel de ușor ca în ziua aceea, însă nu simțea nicio părere de rău. Acum știa ce-i trebuia și-l găsise, avea un loc al ei printre oameni, un loc pe care și-l câștigase prin forțele proprii. Și-a dus

mâna la sukele care-i atârna pe piept. Era Marghe Amun, cea desăvârșită. Se simțea împăcată.

S-a oprit și a sărutat-o încet și tandru pe Thenike, trecându-și degetele prin părul ei des.

— Haide la culcare.

CAPITOLUL 15

Zilele erau tot mai calde și nopțile deveniseră mai blânde. Marghe și Thenike dădeau cu rândul ultimele vești cunoscutelor și necunoscutelor care se strângeau în curtea hanului. Roth și echipajul ei și-au luat rămas-bun și au ridicat ancora, apucând-o spre est, spre Insulele Colier. Marghe n-a aflat ce s-a ales de Juomo.

Într-o zi foarte caldă, când s-au făcut nouă zile de când se găseau în Sălașul de Nord, Marghe și Thenike erau la bucătărie, să facă rost de niște apă rece înainte ca Marghe să se apuce să exerseze la tobe. Zabett a venit la ele.

— Vă caută o femeie din neamul vostru, e afară, în curte.

Când au ieșit în arșița curții, au văzut-o pe Leifin așezată cu o mână în apa fântânii și cu desagii mari pe care-i purta peste coapse lăsați pe pământ, la picioare. Se uita în jur. Era îmbrăcată într-o tunică subțire, cu dungi, și Marghe s-a cutremurat când a văzut în ce hal slăbise în puținele zile de când n-o mai văzuse – tendoanele gâtului îi erau umflate ca niște cabluri. Când s-au apropiat de ea, Leifin le-a scrutat când cu un ochi, când cu celălalt, ca o pasăre de pradă.

— Leifin, ce-ai pățit?

— Am fost la vânătoare, i-a răspuns Leifin din scurt.

— Ce te-aduce încoace?

— Am adus niște mărfuri la schimb și niște vești.

Și-a șters mâinile pe pantalonii strâmți, a desfăcut săculețul de la brâu și a scos de acolo o sfoară-sol.

— E pentru tine, cred că nu vestește nimic bun.

Marghe a luat sfoara și a început să citească nodurile, unul câte unul.

Lui Marghe Amun și viajerei Thenike, salutări. Danner, conducătoarea Pământenelor, a refuzat ajutorul datorat prin trata lui Cassil din Valea Holme și se pune astfel în primejdie tocmai când are mai multă nevoie de sprijin împotriva celor care îi vor răul – ei și celorlalte Pământene. Valea Holme și Pășunile Cântătoare sunt amenințate de triburile Echraidhe și Briogannon, unite sub conducerea căpeteniei lor Uaithne, pe care ele o numesc Duhul Morții. Dacă Danner ascultă de tine, fă ceva. Fie ca fiicele tale să se nască într-o lume pașnică. Împletită de mâna lui T'orre Na, viajeră.

— Ce...

A recitit mesajul cu grijă, pipăind fiecare nod cu degetele. Zei milostivi! Cum de făcuse Danner așa o prostie? Și ceea ce afla despre Uaithne... Oh, zei, de n-ar fi adevărat!

— Ce-o să faci, sora mea?

— Nu știu.

I-a întins sfoara lui Thenike.

— Chiar spune ce cred eu că spune?

Thenike a citit mesajul cu voce tare. Înțelesese bine.

— De ce se poartă Danner așa și unde bate T'orre Na când spune „tocmai când are mai multă nevoie de sprijin împotriva celor care îi vor răul"? a întrebat ea plimbându-se încoace și-ncolo agitată. Cred că Danner e în pericol.

— O să fie sigur dacă nu respectă trata, a zis Leifin.

Marghe n-a luat-o în seamă, plimbându-se mai departe.

— Cred că s-a întâmplat ceva, iar Compania a luat în sfârșit măsuri.

Era mai puțin important ce anume se întâmplase. Conta că Danner se afla la mare ananghie și urma să-și înrăutățească și mai tare situația dacă refuza s-o ajute pe Cassil. Cât despre Uaithne... Cum de n-o opriseră celelalte, Aoife sau Levarch? Și-a șters sudoarea de pe frunte. Afurisita asta de arșiță.

Sperase că Aoife o să se dezmeticească înainte ca nebunia lui Uaithne să înghită tot tribul. Sperase că femeia aceea aprigă și

întunecată o înțelesese când îi vorbise, că Aoife o să-și domolească soestra. Însă acum se părea că firea violentă a lui Uaithne o mistuise cu totul și pârjolea în iureș tot nordul continentului.

— Trebuie să mă întorc în Portul Central.

Thenike a părut tulburată.

— E drum lung și greu până acolo.

— Este și vina mea – eu am încheiat trata de la bun început. Este vina mea că nu i-am explicat destul de limpede lui Danner cât de importantă este.

— Poate.

Marghe n-a stat s-o asculte.

— Și tot așa se poate ca nebunia lui Uaithne să nu... Că prin prezența mea am pus paie pe foc când a venit vorba de prostia aia de mit... Thenike, trebuie să mă duc. Poate reușesc să ajut.

Nu știa cum anume, însă trebuia să încerce. Se simțea implicată.

Thenike a cuprins-o pe după umeri.

— Poate vorbim puțin mai încolo, i-a zis ea lui Leifin.

— Desigur, a spus Leifin ridicându-se. După ce vă reveniți de la veștile rele.

— Zi-i lui Zabett să-ți dea o cameră. Ne vedem mai târziu să vorbim despre familie și negoț.

— Da.

Leifin și-a săltat desagii pe umăr și a dat să plece.

Marghe s-a silit să spună ceva.

— Leifin?

Leifin s-a întors mirată.

— Mă bucur să te văd.

Nu mințea. Chiar dacă avea motivele ei neștiute, Leifin era neam cu ea.

Leifin a salutat-o din cap și a plecat.

S-au întors la bucătărie. Era prea cald înăuntru, însă Marghe se simțea mai în siguranță și mai la adăpost în casă. Scathac nu

se vedea nicăieri. S-au așezat la masă și o vreme au rămas în tăcere, sorbind din apă.

— Thenike, trebuie să mă duc. Chiar dacă familia mă vrea la Ollfoss. Sunt răspunzătoare pentru tot ceea ce s-a întâmplat din pricina mea.

— Răspunzi și în fața familiei.

— Știu. Însă trebuie.

— Dacă știi că trebuie, trebuie. Vin cu tine.

Marghe i-a luat mâna. O vreme au rămas în tăcere.

— Bun, a zis Thenike până la urmă. Cum o să le vorbești? Sub numele de Marguerite Taishan, femeia care trebuia să „facă ceva", sau sub numele de Marghe Amun, viajeră, sfetnică și mijlocitoare în tot ceea ce ține de trata?

Alege, îi cerea Thenike, decide-te cine ești și cu cine ții.

Marghe a luat în palmă sukele care i se legăna la piept.

— Cum ajungem acolo?

Thenike a părut să accepte noul ton al discuției.

— Trebuie să aflăm ce corabie o ia spre vest și se-ncumetă să treacă prin Gura Mormântului, spre Țărmurile Înalte sau Golful cu Pietriș.

Marghe a văzut imediat înaintea ochilor harta din Ollfoss, cât se putea de limpede. Își amintea fiecare detaliu. *Noi ținem minte totul*, spusese Thenike. *Viajerele nu uită nimic.* Marghe s-a întrebat dacă o să i se acrească vreodată să țină minte atâtea lucruri noi.

— Cum e cel mai bine?

— Dacă o ia spre Golful cu Pietriș, corabia trebuie să înconjoare Cornul și așa călătoria o să ia și mai mult, însă mai târziu, pe uscat, o să ajungem mai repede la Portul Central. Dacă luăm o corabie până la Țărmurile Înalte, putem s-o luăm pe Râul de Sticlă o porțiune din drum... Oricum, facem cam douăzeci de zile pe drum.

Douăzeci de zile. Și cât mai dura până găseau o corabie. Cam o lună cu totul. Oare ce putea să facă Danner într-o lună?

Thenike era dusă în port, să vadă ce corăbii merg în sud. Marghe a ieșit în soarele după-amiezii. Nu bătea deloc vântul și era deja arșiță. Leifin stătea cu încă două femei în curtea cu fântână – beau vin, râdeau și discutau. Le arăta sculpturile sale în lemn. Pe Marghe n-o observase încă.

Sculpturile erau frumoase – un set de trei castroane care se potriveau unul în altul de parcă ar fi fost unul singur. Lemnul lucea blând – Marghe a văzut că era chiar lemnul pe care-l sculptase Leifin în camera mare a casei, în dimineața în care își exprimase dorința de a se alătura familiei. Apoi mai erau două oglinjoare de mână din olla lustruită, cu un model sculptat care-ți tăia răsuflarea: oglinda era încadrată de o coroniță de flori ce părea aievea, continuându-se cu fire de iarbă pe mâner. Cele două femei țineau cu grijă, dar și cu părere de rău obiectele meșteșugite – din câte se părea, Leifin n-avea noroc. I-au dat castronașele și oglinda înapoi clătinând din cap. Fără să arate deloc descurajată, Leifin a scos un săculeț mare și alb de atârnat pe coapsă, care se lega la gură cu șnururi împletite, minunat lucrate, și l-a întins celei mai apropiate femei.

Marghe s-a dat aproape să tragă cu urechea. Leifin era cu spatele la ea și nu putea s-o vadă.

— E foarte moale. Din ce e?

Cealaltă femeie l-a studiat și l-a pipăit. Leifin se uita la ea în felul acela al ei, ca o pasăre de pradă, când cu un ochi, când cu celălalt.

— E săculețul unui got pe care l-am prins.

Marghe a încremenit. Sacul scrotal al unui got. Și-a amintit de cântecul lui Thenike, de blocurile de piatră înălțate cu atâta amar de vreme în urmă. Leifin o ascultase pe Thenike cântând, știa ce face.

Leifin a luat săculețul și și-a vărsat în palmă niște oscioare albe.

— Degete de got. Astea sunt de la degetele mari – au câte două la mână. Par niște făpturi tare puternice, nu? Și par foarte greu de vânat. Însă nu-s deloc. Sunt ca niște taari mai mari, docili, însă vicleni.

Când a ridicat ochii și a văzut-o pe Marghe, a lămurit-o:

— Auzisem ce blană albă au și am vrut să pun mâna pe așa ceva. Voiam tare mult să pun mâna pe blana aia. Dacă blana e bună, faci multe cu ea. Mi-ai văzut meșteșugul. Și ce mi-am zis eu: cum aș putea să prind dihania fără să-i stric deloc blana? Într-o capcană, numai așa. O groapă. Am săpat trei zile la ea. După urme mi-am dat seama că sunt mari, nu glumă, așa că și groapa trebuia să fie foarte adâncă. Apoi a trebuit s-o ascund bine, să nu se vadă deloc. Am acoperit-o cu ierburi și crengi din pădure și, după un timp, nici eu nu mai știam unde-i groapa. Atunci m-am ascuns și m-am pus pe așteptat. Când pândești vânatul, îți trebuie răbdare multă. Ca atunci când lucrezi lemnul, a zis ea arătând spre castronașele de pe ghizdul fântânii. Am așteptat zile multe, de le-am pierdut șirul. După trei zile am rămas fără mâncare.

Deci de-asta slăbise așa de tare.

— Când a venit în sfârșit pe cărare, se făcuse beznă. Era mare de tot, cât un copac, iar ochii îi luceau în întuneric. Cred că, dacă nu erau ochii, nici n-aș fi zărit dihania. Venea pe nesimțite, ca primăvara, decojea scoarța de pe copaci cu ditamai mâinile și o înghițea lacomă ca pe pâinea de sărbători.

Leifin a clătinat din cap, pierdută în amintiri.

— Da, se furișa de nici n-o auzeai, numai că eu m-am mișcat și mai pe mutește.

Marghe și-a închipuit cum așteptase Leifin nemișcată și tăcută, fără să-și piardă răbdarea. Metodic. S-a uitat cum cântăreau femeile oscioarele în mâini, rostogolindu-le între degete. Cu doar câteva zile în urmă, fuseseră părticele din corpul unei ființe vii.

— A venit pe cărare fără să miroasă nimic și a picat în groapă. S-a pus pe răcnit de nu mai termina. N-am mai auzit așa ceva de când sunt. N-o să vă mint, chiar mi-a fost frică. Am crezut c-o să mă trezesc cu toate verișoarele, surorile, mamele și mătușile dihaniei pe cap și-o să mă salte de la pământ cu mâinile alea ale lor cât toate zilele, și-o să mă hăpăie cu gurile lor uriașe, cu coarne,

ca pe-o bucată de scoarță. După un timp, cum nu s-a întâmplat nimic, a tăcut, așa că m-am târât până la marginea gropii și m-am uitat jos. Când m-a văzut, a scos un răget stins, de parcă mă-ntreba ceva. Eu doar am clătinat din cap și am încercat să-i explic că o să mă-ngrijesc de blana ei mai bine decât ea, o s-arate așa de frumos, că sute de femei o să se minuneze uitându-se la ea.

Apoi, întorcându-se spre Marghe:

— I-am zis că o să cumpăr cu blana ei o mulțime de lucruri de folos pentru familia mea. Desigur, n-a înțeles nimic.

Leifin a tăcut, cu ochii la femeia de lângă ea, care își plimba oscioarele prin mâini cu un aer gânditor.

— Nu știu să mai fi prins cineva vreun got până acum.

Să mai fi ucis, îi venea lui Marghe s-o corecteze. *Ucis.*

Se-ntreba de ce mai ascultă. Însă simțea că era obligația ei, ca viajeră, să fie martoră.

— Oasele sunt foarte rare, se poate chiar să aibă puteri tămăduitoare deosebite.

Însă femeia a clătinat doar din cap, nepărând încă dispusă să se tocmească.

— Așa că am stat lângă groapă și m-am uitat la got cum moare. Sunt ființe foarte rezistente. N-avea nici mâncare, nici apă, însă i-a luat zece zile să moară. Zece zile. După vreo trei, patru zile s-a apucat să scrijelească pământul. A încercat să-l sugă. Cred că a luat-o razna de sete. M-am gândit dacă să-l ajut, să-l ucid cu sulița, numai că așa aș fi găurit blana și aș fi mânjit-o rău cu sânge. Ar fi fost păcat de ea. Așa că am așteptat. După o vreme, părea că s-a resemnat de tot, stătea într-un colț al gropii și rägea singur.

Leifin a continuat după o scurtă pauză:

— Poate cânta. Oricum, făcea îngrozitor de urât, așa că am început să arunc cu tot felul de lucruri în el. În fine, mai mult lucruri moi, ca să nu fac pagubă.

Marghe își imagina totul. Poate că gotul încercase s-o necăjească pe Leifin, ca să-l ucidă. Însă probabil că și Leifin era deja cu mințile rătăcite de-acum. Câte zile flămânzise oare?

— Nu mai termina cu răgetele. Nu vă mint, când a ajuns prea slăbit să mai zică ceva, am răsuflat ușurată. O zi, două după ce a amuțit, zăcea pe fundul gropii nemișcat. Deja mă răzbise și pe mine foamea, desigur. Atunci mi-ar fi fost ușor să mă culc pe-o ureche și să mă duc să-mi caut ceva fructe prin pădure, numai că am așteptat.

Marghe și-a închipuit-o pe Leifin, slăbită și înnebunită, cum a stat și s-a uitat cum moare gotul de foame, fără să poată să-și ia ochii de la el.

— De ce nu te-ai întors după câteva zile, când ar fi murit deja? a întrebat o femeie.

— Nu înțelegi. Blana aia trebuia să fie în stare perfectă. Perfectă. Dacă n-aș fi stat cu el până la sfârșit, cine știe ce fiară sau om ar fi venit să se hrănească din hoit? Nu, trebuia să stau cu el și să mor acolo, cu el.

Leifin a scuturat din cap, de parcă voia să-și limpezească mințile.

— Așa. Și, cum ziceam, până la urmă a zăcut până a murit. Numai că am mai așteptat un pic, să fiu sigură că e mort. Atunci am coborât un laț în groapă și l-am gâtuit mult și bine. Mai bine să fii absolut sigură. Însă nici n-a mișcat. Sigur murise. Mi-a luat o zi întreagă să-l scot din groapă.

Marghe nu mai voia să afle prin ce șiretlicuri ingenioase reușise Leifin să scoată gotul din groapă de una singură. Pentru Leifin totul era atât de rațional. Însă nu era deloc. Leifin avea obsesia perfecțiunii și a posesiunilor. Din cauza obsesiei sale, ei îi era totuna dacă sculpta un obiect frumos sau ucidea pentru blană o altă ființă înzestrată cu rațiune și simțuri.

— ...iar țeasta e imensă, zicea Leifin mai departe arătând cu mâinile o distanță de vreo șaizeci de centimetri. Cred că o s-o frec cu var și o s-o curăț cu grijă și după aia o s-o dau cu ceară. O să

fie tare frumoasă, sigur o s-o cumpere cineva. Iar blana... Două zile am tăiat cu grijă ca s-o jupoi. A ajutat că murise de foame, desigur. Deja îi atârna pe oase. O s-o pregătesc bine de tot, fără grabă. E cea mai superbă...

Marghe s-a îndepărtat. Cât își dorea să aibă talentul lui Thenike de a întoarce cuvintele lui Leifin împotriva vânătoarei, ca să *vadă* ce făcuse și s-o *simtă* în adâncul inimii și în măruntaie; să-i arate prin ce a trecut gotul ca să aibă Leifin o blană pe post de jucărie. Însă poate că era în stare. Poate că Thenike o s-o învețe să pătrundă în psihicul altcuiva pe calea cuvintelor, a muzicii și a unui ritm intens. Așa o să-i schimbe cumva pe oamenii ca Leifin.

Însă chiar era de vreun folos?

S-a oprit cu piciorul în aer. Thenike deja îi cântase lui Leifin, îi arătase că nu puteai să ucizi un got ca pe o vârteriță. Leifin avea o anumită meteahnă în chiar firea ei. Poate că nimeni și nimic n-o putea drege – doar Leifin însăși.

Marghe s-a gândit la mama ei, la minerii de pe Beaver, la Danner, la Aoife și la ea însăși. N-aveai cum să convingi pe cineva să se schimbe. Îi luase ceva să învețe acest adevăr. Omul trebuia să-și dorească singur să se schimbe pe sine.

— Peste patru zile se întoarce *Nemora* în port, i-a comunicat Thenike.

— Corabia lui Vine?

— A luat-o spre Luast, pe lângă coastă, și trebuie să se-ntoarcă să ia niște blănuri și lână.

Marghe și-a adus aminte de got.

— Apoi o apucă spre Țărmurile Înalte.

— O să ne ia și pe noi?

Thenike a zâmbit larg.

— Corăbierelor le place să aibă o viajeră la bord. Darmite două! Te ia plictiseala pe mare. O să le spunem povești, o să le cântăm și, de-atâta recunoștință, o să ne ducă unde le zicem noi.

Marghe a zâmbit. Viajerele nu o duceau doar într-o petrecere, așa, pe degeaba.

— Va trebui să le trimitem vești lui Danner și Cassil.

— Și la Țărmurile Înalte. Ne trebuie o călăuză prin ținuturile alea. Dacă nu prea a plouat, s-ar putea să nu putem s-o luăm cu *Nid-Nod* pe Râul de Sticlă, așa va trebui s-o luăm în amonte într-o barcă de-a lor.

În prima zi pe mare nu s-au îndepărtat prea mult de țărm. Thenike s-a culcat – e prea cald la soare, a zis ea –, însă Marghe a rămas pe puntea *Nemorei*, mai spre pupa, dincolo de țarcul animalelor, bucurându-se să simtă pe gât briza răcoroasă a mării. Soarele bătea din văzduhul albastru închis, iar razele tremurau aprins deasupra oglinzii apei, de te dureau ochii. În spatele corăbiei plutea barca lui Thenike, prinsă bine cu două parâme.

Corăbierele munceau cu pieptul dezgolit – doar unele erau încinse în curele; cele mai tinere, care n-aveau încă mâinile destul de bătătorite ca să nu se rănească de la frânghiile aspre și ude, purtau niște acoperitori din piele pentru palme. Unele purtau pe cap tichii ca să-și ferească părul de apa sărată, altele nu se sinchiseau. Marghe le privea cum se opintesc să tragă de pânza cea mare și de cea mai mică, să profite de vânt, și se întreba cum este să-ți duci toată viața pe ape.

Pe țărm nu se vedea decât pădurea, ca o dungă verde-albăstruie. La noapte sau a doua zi urmau s-o ia spre est, ca să traverseze cât mai sigur Gura Mormântului. O vreme rămâneau în larg. Marghe nu prea ardea de nerăbdare să afle cum o să fie. Era obișnuită cu nave mari, din aliaj și material plastic, cu aparatură de navigație prin satelit. *Nemora* părea prea mică și prea fragilă.

Corabia măsura vreo douăzeci de metri în lungime. Avea o cârmă fixă la pupa și schimba direcția prin manevrarea unei eche în loc de timonă. Catargul mare nu fusese curățat de rămurelele de la vârf; verga era alcătuită din două lemne legate unul de altul

cu frânghie. Puntea era din scânduri sprijinite de bârne, nu era trainică, ci se putea demonta ușor ca să încapă o încărcătură mai mare. Unele scânduri păreau noi, miroseau a lemn nou, proaspăt tăiat. Pe post de cabină aveau la prova un soi de șopron cu pereți din nuiele împletite, unde echipajul se retrăgea la umbră când ardea prea tare soarele. Noaptea se dormea pe punte. De la un capăt la celălalt al corăbiei era întinsă o frânghie imensă, fixată pe capre, care se făcea nevăzută la pupa și la prova. Marghe a atins-o gânditoare.

— Mare, așa-i?

Nu mai auzise pe nimeni vorbind cu accentul acela. O fi fost din sud. Când s-a întors, a dat cu ochii de o femeie înaltă și spătoasă, care venise lângă ea.

— Te-am văzut cu Thenike. Ești Marghe Amun, nu? Eu sunt Vine.

Chiar semăna un pic cu Roth – erau la fel de înalte și purtau aceeași tichie pe cap și șiraguri de discuri de lut. Doar că avea pielea mai aspră și mai groasă și niște ochi maronii, de la care porneau riduri albe, ce brăzdau pielea arsă de soare. Era goală de la brâu în sus. Marghe se abținea cu greu să nu se uite la cicatricele îngrozitoare de pe spatele ei – păreau o pânză alb-roz de dâre umflate, urâte, ca niște viermi.

— Da, e mare. Încercam să-mi dau seama ce rost are.

— Ca să nu se încovoieze corabia.

Vine și-a plimbat cercetător ochii în zare, pe punte, pe pânze și înapoi la ea. Marghe era descumpănită. Însă, cercetându-i în fugă chipul, Vine și-a dat seama că nu înțelesese ce spusese.

— Să nu se lase în jos la capete, a lămurit-o.

— Să nu se lase în jos?

Adică legau toată corabia cu o funie ca să nu se desfacă?

Liniile albe de la ochii lui Vine au dispărut când și-a încrețit toată fața într-un zâmbet.

— Nu-ți face griji. Așa se-ntâmplă cu toate corăbiile – ori s-ar întâmpla dacă n-ar fi funia, doar pentru asta există. Câtă vreme e întinsă, capetele se arcuiesc frumos în sus.

— Nu sună chiar liniștitor.

— E cea mai sigură corabie din lume, a spus Vine cu toată încrederea. Ia uite-aici.

Și i-a arătat peste parapet scândurile fixate unele peste altele.

— E lucrată a-ntâia. Chiar eu am ales lemnul.

S-a îndreptat de spate și a cercetat iar în fugă nava – Marghe începea să se obișnuiască cu modul ei de a privi.

— Te pricepi la lemn? Nu prea? Când clădești o corabie, cel mai important e să ai lemnul potrivit. Dacă ai lemn de o anume textură, tăiat cum trebuie, poți să faci astfel încât corabia să nu se mai încovoieze aproape deloc. Așa că, pentru o corabie mare, ca asta, am ales lemn tăiat pe sfert, rezistent la încovoiere.

Marghe a încuviințat din cap, înțelegând în principiu, dacă nu chiar în detaliu.

— O vezi? i-a arătat Vine echea fixată pe o cârmă mare ca o vâslă. Puține corăbii au așa ceva. E mult mai bună decât cârmele lăturalnice, pe care le vezi peste tot. Dacă n-ai cârma la pupa, poți să tragi la chei fie cu babordul, fie cu tribordul. La *Nemora* nu contează, poate să acosteze cu oricare. Și poți să cârmești mai bine. Bine, ajută și trinca. Pânza de la proră, i-a explicat ea lui Marghe.

S-au apropiat de arborele mare, croindu-și drum printr-un morman de frânghii în totală neorânduială – sau așa i s-a părut lui Marghe.

— Vezi reazemele și întinzătoarele astea lăturalnice?

Se referea la parâmele groase care se întindeau din vârful catargului până la punte.

— Multe vase n-au așa ceva. Numai piedici. Cu întinzătoarele mai slăbim dintr-o parte din apăsarea vântului în catarg. Și putem să cârmim. Nu trebuie să sufle vântul doar din spate.

Marghe a încuviințat – știa Vine ce spune.

— Iar când bate vântul prea tare, spunea Vine mai departe, putem să strângem vela. Nu ne trebuie ghiu, înțelegi?

Nemora părea tot desprinsă de pe tapiseria de la Bayeaux, însă Marghe avea speranțe că o să scape cu viață din Gura Mormântului.

Marghe și Vine au rămas o vreme tăcute, ca două prietene vechi.

— Așa deci, ați apucat să faceți cunoștință.

Thenike avea ochii cârpiți și fața boțită de somn. Își pusese o pereche de pantaloni scurți până la genunchi și o tichie care-i acoperea părul.

— Arde rău soarele aici, pe mare, a zis ea cuprinzând-o pe Marghe de talie cu un braț și trecându-și-l pe celălalt pe după mijlocul lui Vine.

— O să fie și mai rău de-atât.

Vine cerceta iarăși zările, însă Marghe a observat că se lăsase pe umărul lui Thenike. Se simțeau foarte în largul lor una cu cealaltă. Deci erau prietene foarte vechi. Femeia aia făcea parte din trecutul lui Thenike, iar Marghe voia să cunoască tot ceea ce era de știut.

— De când vă știți?

— De ceva timp, a răspuns Thenike fără să se întoarcă, însă zâmbind cu ochii în zări. Încă nu ți-a povestit cum s-a ales cu cicatricea aia de la degetul mare?

— Nu.

— Ei, atunci îți povestesc dacă-mi povestești și tu ceva, viajero. Eu îți spun cum am cunoscut-o pe Thenike dacă-mi spui și tu cum v-ați întâlnit.

— Hai să ne așezăm la umbră dacă o să stăm de povești toată după-amiaza, le-a propus Thenike.

— Mie-mi place arșița, a zis Marghe.

— Mă bucur, numai că soarele și apa laolaltă te prăjesc una-două. Trebuie să stăm la umbră.

Marghe s-a întrebat dacă cicatricele de pe spatele lui Vine o ardeau mai ușor decât restul.

— Și să ne facem de lucru cu ceva, a adăugat Vine. Cât vorbim, putem să și muncim.

Nu după mult timp s-au așezat la umbra peretelui de nuiele și s-au apucat să împletească funii. Marghe le urmărea pe cele două la lucru: nu putea să muncească la fel de bine și iute ca ele, care aveau mâinile exersate, însă după o vreme s-a descurcat și ea.

— S-a întâmplat acum paisprezece veri, a început Vine. Eu acostam în Piața-de-Sud după prima călătorie pe Ochiul Oceanului. Negoțul mersese bine, insula era un loc tare frumos, numai că făcusem cale lungă și, când ne întorceam, am avut parte de vreme tare proastă. Mâncam pe sponci de ceva timp și trudisem din greu să mă întorc acasă, de-asta eram în toane foarte proaste. Când să urc din barcă pe chei, mai că m-am împiedicat de o tânără care avea cel mai negru și des păr pe care l-am văzut în viața mea.

— Thenike, a ghicit Marghe.

— Thenike, a încuviințat Vine. Ațipise întinsă la soare pe iarba de lângă chei, cu pielea plesnindu-i pe tobe de căldură. Ce trai fără griji, mi-am zis eu. Eram tânără...

— Și prostuță, a adăugat Thenike zâmbind. De obicei nu se poate una fără alta.

— Eram tânără, a urmat Vine fără s-o ia în seamă. Și nu știam atât de multe ca acum, așa că mi s-a părut dintr-odată că viajerele astea nici nu munceau ca să-și câștige traiul. Lumea le dădea să mănânce și călătoreau gratis unde voiau. Doar că ziceau povești, atâta. Iar eu mai că nu murisem de foame ca să aduc pe corabie atâtea lucruri de care tinerica aia o să se bucure fără să simtă nicio recunoștință.

— Din câte țin minte, ți-ai arătat foarte limpede nemulțumirea.

— Am trântit vreo câteva în gura mare – că ce leneșe și neisprăvite erau unele femei și că unele nu munceau nici măcar o zi din viață pentru folosul altora. Iar femeia aia de colo, care mi s-ar fi părut destul de drăguță la față de n-ar fi fost așa o puturoasă,

mi-a zis deschizând un ochi: „Bine, corăbiero, crezi că știi ceva ce nu știu și eu la fel de bine să fac?”

— M-am înfuriat, a zis Thenike. Toată noaptea ajutasem o tămăduitoare din părțile locului cu o naștere grea, și uite-o și pe... țopârlanca asta care-mi strica odihna. Și mai arăta și bine, ceea ce, nu știu cum se făcea, mă călca și mai tare pe nervi.

— Așa că i-am propus să ne luăm la-ncercare. Iar ea...

— Deja mă supărasem foc, voiam s-o bat la ceva la care se credea mult mai bună decât mine.

— Așa că mi-a propus să ne întrecem la curățatul peștelui. Era destul de bună, a comentat Vine plină de admirație la adresa tinerei de pe vremuri. Numai că eu curățam pește de-o viață. Nu avea cum să mă bată.

— Iar eu nu puteam să mă las bătută, așa că am dat zor mai departe, din ce în ce mai iute.

— Până când a dat de belea cu mațele alea alunecoase de pește. I-a alunecat cuțitul în mână și, dintr-odată, am văzut roșu peste tot. Sânge șiroaie – pe pești, pe chei, în coșul meu cu pești tăiați felii. Thenike avea o ditamai rana la mână și sângera ca un taar înjunghiat, cu o mutră cătrănită.

— Chiar eram cătrănită. Mă durea. Și mai știam și ce prostie făcusem.

— Însă ținea mai departe cuțitul de curățat pește, de-am crezut c-o să-l vâre în mine, așa că am rămas locului amândouă, ea sângerând mai departe.

Thenike și Vine au rămas o vreme tăcute, pierdute în amintiri. Deasupra lor fâlfâia zgomotos o pânză – se întețise vântul.

— Așa, și? le-a tras Marghe de limbă.

— A azvârlit cuțitul cât colo și s-a dus furioasă, lăsându-mă cu două coșuri de pește, o baltă de sânge și un morman de mațe. Am crezut că n-o s-o mai văd niciodată, asta până a doua zi. Când beam la vin în prostie la han, veselindu-ne că eram în viață și că făcuserăm avere, ce să vezi? Intră viajera bună la curățat pește cu

mâna învelită în bandaje. „Hai să-ți cânt ceva", face ea, și pe loc înșfacă harfa din mâinile lui Byelli și se apucă să cânte la ea. Și știi ce voce are.

Marghe știa. Era o încântare s-o asculte pe Thenike cântând cu glasul ei savuros, bogat, într-o armonie de tonuri.

— Ei bine, dintr-odată mi s-a părut tare frumoasă, așa că am tot pus-o să-mi cânte jumate din noapte.

— Asta și voisem de la bun început, s-a lăudat Thenike.

— Mai târziu și ea a părut să mă creadă frumoasă...

— Chiar ești.

— ...chiar sunt – după unele femei. Așa că până la urmă am poftit-o să-mi cânte la harfă în camera mea. Iar peste patru zile, când am plecat pe mare, până la Insulele Colier, i-am zis să vină cu mine. Doi ani am străbătut împreună mările, ca iubite și, mai târziu, ca prietene. După care Thenike a hotărât că a venit vremea să-și vadă de viață și să se ducă să-și pună talentele de viajeră în slujba celor care au nevoie de ea, așa că nu ne-am mai văzut decât de cinci ori în ultimii doișpe ani.

A lăsat frânghia pe care o împletea și s-a aplecat s-o îmbrățișeze pe Thenike.

— Mă bucur că avem prilejul să călătorim iar împreună pe mare, fie și doar pentru scurt timp.

I-a dat drumul, lăsându-și mâinile pe umerii ei.

— Arăți bine.

— Chiar așa mă simt. Nu mi-a mai fost atât de bine de mulți ani.

Și, dintr-odată, Marghe a simțit în lăuntrul ei un val năvalnic de iubire pentru Thenike, iar atunci arșița i s-a părut mai blândă, marea mai albastră și lumea mai plină de viață decât înainte.

Jumătate de zi au tot cârmit pe ape ca să dea de un curent prielnic, apoi au apucat-o iute prin Gura Mormântului, la doi pași de colții tăioși de piatră ai coastei, care ar fi sfârtecat chila *Nemorei*.

Marghe era mai degrabă încântată decât înfricoșată de primejdia în care se aflau și de vâltoarea amețitoare a apelor albite de spumă.

După ce au trecut de Insulele Colier, vremea s-a schimbat cu totul – briza potolită s-a preschimbat în pale încinse de vânt umed. Zilele înăbușitoare treceau alene, iar Marghe stătea cu orele lângă parapet, cu ochii la marea ce sclipea ca aripa unui dragon și la cerul poleit într-o lumină blândă. Odată a zărit o pasăre cu aripi lungi de peste trei metri, planând deasupra valurilor – cea de-a treia aripă, fixă, era de culoarea scorțișoarei.

Pe măsură ce *Nemora* își croia drum neîntrerupt spre sud-vest, marea se schimba la culoare, trecând de la nuanțele de albastru și gri la o paletă mereu schimbătoare de verde și azur – se aflau în Adâncurile cu Pești Argintii. Marghe a văzut mii de pești argintii lunecând pe sub apă, în bancuri imense, ondulându-se cu irizații argintii ca o perdea de mărgele când schimbau direcția.

Marghe și Thenike se aflau pe punte. Marghe stătea comod pe scândurile încălzite de soare, chiar lângă parapet, de unde putea să urmărească dâra ondulată de spumă din urma corăbiei. Thenike se întinsese cu capul pe coapsa lui Marghe. Era dimineață și Ash, o femeie din echipaj, stătea la prova cu o nisiparniță și un par de care era legată o funie cu noduri. Ash a azvârlit funia în apă apucându-se să numere, iar când o altă corăbieră de la pupa i-a strigat ceva, a răsturnat nisiparnița și a scos funia din apă. Și tot așa de trei ori.

— Ce fac?

— Măsoară viteza corăbiei, a zis Thenike ridicându-se într-un cot. Hei, Ash! Cât e?

— Nouă noduri, i-a strigat corăbiera.

— Bine așa. Și ieri?

— Cam la fel.

— Mulțumesc.

Apoi s-a culcat la loc.

— Dacă ține vântul, în trei, patru zile suntem la Țărmurile Înalte.

Și a închis ochii.

Marghe a mângâiat-o pe păr. Patru zile, plus încă vreo șase, șapte până să ajungă în Portul Central. Se mișcaseră foarte repede. Apoi a zărit dintr-odată ceva strălucind în zare.

— E ceva acolo, în depărtare.

— Hm, a făcut Thenike fără să deschidă ochii.

— E ceva mare și strălucitor și pare să vină spre noi.

Apoi, după ce s-a mai uitat o vreme:

— Cred că se mișcă mai repede decât corabia noastră.

Thenike s-a săltat să se uite printre scândurile parapetului, apoi s-a ridicat în picioare ca să vadă mai bine. Obiectul creștea văzând cu ochii.

— E o pană-de-mare, a șoptit ea. O să treacă pe lângă noi.

Și cele două corăbiere cu nisiparnița și parul o văzuseră și s-au oprit să se uite.

Corpul scufundat al animalului marin, care se înălța când și când la suprafață, părea gigantic, cu solzii lui lucitori, însă ani buni după aceea Marghe a tot zărit în vise lunecarea înotătoarei dorsale, mare cât o pânză de corabie și de două ori mai înaltă decât catargul principal al *Nemorei*. Se înălța strălucitoare între cer și mare ca un imens vitraliu, cu radii zvelte ca bolțile impunătoare din tavanul unei catedrale. Prin pielița transparentă pătrundeau razele de soare, risipindu-se apoi în nuanțe blânde, licăritoare, de azur, indigo, auriu și verde – un spectru complet de culori care se succeda la infinit, ca un imn gregorian.

Când vântul și-a schimbat o idee direcția, radiile s-au desfăcut în evantai ca o cârmă, așa încât, prin pielița bine întinsă, i s-au zărit o clipă vasele de sânge, ca un filigran din argint vechi încrustat în ametist și acvamarin, după care creatura a mărit și mai tare viteza, îndepărtându-se cu vuiet prin apă.

Nemora a lăsat în urmă canalul adânc, luând-o spre vest. Vremea s-a schimbat iarăși – zilele erau mai reci și mai înnorate. Când au zărit uscatul în zare, totul părea cenușiu în jur. Marghe nu prea ardea de nerăbdare să pună piciorul pe țărm – până în Portul Central era drum lung, prin arșiță, și nu prea știa dacă Danner avea să plece urechea atunci când o să se apuce să-și dea cu părerea despre ce aveau de făcut Oglinzile pe planetă.

Țărmurile Înalte erau un ținut deloc îmbietor, totul arăta mohorât, cu stânci de culoarea ficatului și promontorii pietroase ce se înălțau din marea spumegând neliniștită. *Nemora* a aruncat ancora, iar Marghe și Thenike s-au dus pe țărmul abrupt, presărat cu pietriș, la bordul lui *Nid-Nod*. Acolo îi aștepta o femeie cu ochi în aceeași nuanță maro-cenușie ca stâncile. Era slabă, cu un păr lins, castaniu, cu un ciuf în formă de V chiar în mijlocul frunții și un ten pământiu care-i dădea un aer murdar. S-a prezentat cu numele de Gabbro.

— Sunteți viajerele Marghe Amun și Thenike, *sa*?

Marghe a încuviințat din cap.

— O să vă fiu călăuză prin ținutul cu piatră-arsă de la vest, a zis ea mai departe și a luat-o din loc cu pași iuți. Dacă-i dăm zor, putem să batem cale lungă până diseară.

Au rămas locului.

— Putem să mergem cu barca, a strigat Thenike după ea.

Gabbro s-a întors, cam fără chef, din câte i s-a părut lui Marghe.

— Vântul e destul de puternic ca să ne mișcăm mai iute pe râu, în aval, decât pe jos. Bine, dacă a plouat destul astă-primăvară.

— *Sa*, *sa*, râul e destul de adânc.

— O să câștigăm timp cu barca, a zis Marghe.

— *Sa*, *sa*.

Și Gabbro a luat-o în josul țărmului, spre *Nid-Nod*.

— Numai că trebuie să mâncăm ceva înainte de plecare.

— Putem să mâncăm și pe drum. La sfârșitul lunii o să vină încoace bancurile de pești argintii și trebuie să fiu aici la vremea aia. Haideți, ne trebuie și niște frânghii.

După ce stătuse atât timp pe mare, Marghe mergea acum cu greu pe țărmul cu pietriș alunecos și putea să jure că până la căderea serii o să se sature s-o tot audă pe femeie spunând întruna *sa, sa*, doar că femeia n-a mai zis nimic. Își făcuse o idee greșită.

De patru zile călătoreau în aval pe Râul de Sticlă, patru zile de lenevie, în care au manevrat pânza în vânt, au stat la cârmă și au privit cum malurile rămân în urmă. Ore în șir, Marghe s-a străduit să nu-și muncească tot timpul mintea ca să găsească o modalitate de a o convinge pe Danner să respecte trata, în loc de asta concentrându-se asupra feluritelor plante și animale pe care le vedeau din când în când: cratorii, reptile de pradă cu o piele noduroasă și închisă la culoare care se încălzeau la soare pe pietre, sleții, pe care Marghe i-a luat la început drept o tufă de trestii până când a țâșnit unul în aer, chiar când trecea un roi de cărăbuze pe deasupra, reușind să prindă jumătate din norișorul de gâze cu frunzele dințate, lipicioase; și mai erau pelmații, niște amfibieni verzui care se târau încet în albia râului sau pe coca bărcii lor.

Seara acostau la mal și Gabbro se apuca să pescuiască ceva pentru cină. Din când în când, Thenike mai zicea câte o poveste.

Marghe abia dacă simțea gustul peștelui ori auzea vreo poveste. Parcă avea bolovani în burtă. Cu cât se apropiau mai mult de Portul Central, cu atât se simțea mai pierdută, tot căutând o soluție la problema care o frământa: cum s-o convingă pe Danner să facă ceea ce era bine. Cum? Danner avea să ia măsurile pe care le considera cele mai bune când venea vorba de interesul oamenilor ei. Cel mai dificil era s-o convingă pe comandanta Oglinzilor că, pe termen lung, cea mai bună măsură era să respecte trata.

Tot parcurgea în minte acel prim raport despre trata pe care i-l trimisese lui Danner, căutând eventuale defecte. N-a găsit niciunul. Trecuse în el tot ce trebuia: atât beneficiile pe termen scurt, cât și cele pe termen lung. Ce mai rămăsese de zis? Habar n-avea,

însă știa că trebuie să încerce. Avea măcar speranța că, dacă-și pleda cauza în persoană, o să reușească să fie mai convingătoare. Însă nodul și greața din stomac îi lăsau altă impresie. Nu. Problema nu era felul în care își argumentase ideile și își expusese motivele – Danner se văzuse silită de o anume împrejurare să ia decizia aceea. O împrejurare pe care nu o cunoștea deloc. Ce putea să fie? Singura ipoteză care-i venea în cap era că se simțea amenințată de Companie. Ce-i spusese Sara Hiam? „Crucișătorul ăla nu stă să admire peisajul. *Kurst* e o navă militară... De câte ori mă trezesc, mă întreb: oare azi o să fie ultima zi?"

Marghe ciugulea distrată din pește. Se răcise aproape de tot, însă nici n-a observat. Oare ce schimbare de situație transformase nelipsita amenințare de mai înainte într-un pericol iminent, astfel încât Danner lăsase trata deoparte, ca pe o problemă de al doilea rang?

Nu știa sigur decât că nu mai era sub protecția vaccinului. Însă Compania n-avea de ce să treacă la măsuri doar pentru atât lucru. Poate numai dacă s-ar fi dovedit că vaccinul nu funcționează. Însă se exprimase clar în mesajul ei: a ales să nu-l mai ia. Din punctul lor de vedere, numai ea avea de suferit ca urmare a unei decizii personale. Danner sau Hiam n-aveau de ce să fie afectate. Pe termen lung, Compania avea să-și urmeze programul, testând vaccinul pe altcineva și gata. Doar nu era ca și cum drăcia nu funcționase deloc...

— Amu? Marghe?

— Mm?

— Ai curățat destul peștele ăla.

Marghe s-a uitat. Thenike avea dreptate. L-a azvârlit pe mormanul de resturi pe care urmau să le îngroape a doua zi, înainte să o ia mai departe pe râu. Gabbro se apucase să rumenească niște rădăcini de gram pe jăratic. Răspândeau un miros dulceag. Dintr-odată, Marghe a simțit că-i vine s-o ia din loc.

— Mă duc să mă plimb un pic, a zis ridicându-se și scuturându-și nisipul de pe picioare.

S-a întors spre vest, unde se zăreau încă ultimele dâre sângerii ale apusului, ca niște bandaje vechi, întinse peste dealurile din depărtare.

— Vrei pe cineva alături?

Marghe a încuviințat. Au mers în tăcere, oprindu-se din când în când să azvârle câte o piatră pieziș în apele râului sau să asculte susurul liniștitor al undelor în aval. Era cald, gâzele țârâiau și zumzăiau în jur. Liniștea serii i s-a strecurat parcă în corp și și-a relaxat umerii, apoi s-a îndreptat de spate.

— Așa mai merge, a zis Thenike.

Au mers mai departe, până când Marghe s-a oprit să se uite cum se ștergeau ultimele dâre roșu aprins de pe cer. Apoi au năvălit nori de cerneală, iar de pe dealuri a început să sufle un vânticel călduț.

— Pe câmpuri și dealuri bătute de vânt am văzut soarele cum răsare și-apune frumos și solemn ca un vechi cântec spaniol, a citat ea încet.

Cu noua memorie de viajeră putea să-și amintească ușor poezii învățate pe vremuri.

S-au întors la foc ținându-se de mână, să mănânce cu Gabbro din rădăcinile fierbinți și afumate de gram.

În a cincea zi au tras barca la mal, la poalele colinelor Yelland.

— De-aici o luăm pe jos.

Portul Central se afla la sud-vest, însă au trebuit să ocolească pe colinele Yelland, mergând în zigzag spre nord-vest și apoi sud-est ca să evite regiunile cu piatră-arsă, unde, dacă iscai un foc, putea să ardă fără oprire o generație întreagă. Așa ajungeau cu două, trei zile mai târziu, a spus Gabbro.

Marghe mergea în spatele lui Thenike, încercând să-și închipuie cum ar fi fost să se despice pământul sub picioarele ei și să

se trezească azvârlite pe bolovani de suflul gazelor subterane încinse ridicându-se la suprafață; cum ar fi zăcut pradă șocului în tăcerea nefirească, după care prin pământul sfârtecat s-ar fi înălțat clocotind piatră-arsă topită, revărsându-se în bazine și pâlnii, pârjolind iarba...

Iarba era maronie de la secetă, iar vântul uscat purta cu el praful înecăcios. Nu se vedea nicio cărare, așa că trebuiau să se cațere pe stânci de piatră-țepoasă ce lucea pe sub țărână și le-ar fi crestat crunt tălpile dacă alunecau. În regiune creștea o vegetație grotescă, modelată de vânt și de clima uscată – plante groase, pitice, cu rădăcini enorme.

În a doua zi de când o porniseră pe dealuri au întâlnit o echipă formată din șapte tăietoare de olla, a cărei șefă, o femeie pe nume Weal, le-a invitat la masă. Dornice să mănânce altceva decât pește, pâine veche și fructe uscate, au primit pe loc.

Era o tabără provizorie, de sezon, cu șoproane din pari cu acoperiș încropit din frunze late. Pereți nu aveau, iar podeaua era de pământ bătătorit. Însă își pregăteau mâncarea la focuri adăpostite în gropi mari, aveau legume proaspete și zece vârterițe proaspăt vânate, precum și un vin apos și amar.

Pentru a le răsplăti ospitalitatea, Thenike le-a zis tăietoarelor povestea celor nouă soestre călărețe de pe Pășunile Cântătoare, care trăiseră, iubiseră și muriseră cu mult timp în urmă.

Femeile strânse la foc erau scăldate în lumina jucăușă a flăcărilor ce se oglindea pe chipurile absorbite, unse cu untură de vârteriță, și, ascultând cadențele atemporale ale poveștii, cuvintele repetate când și când și descrierea ritualică, Marghe își dădea seama că, dacă s-ar fi uitat o străină la grupul ascultătoarelor, n-ar fi reușit s-o deosebească pe ea de restul femeilor.

În toiul poveștii s-a auzit foșnetul de pene și bufnetul unei păsări-de-turmă care s-a lăsat la pământ. Thenike a tăcut, așteptând ca pasărea să se apropie alene de femeile strânse la foc. De picior avea legată o sfoară-sol. Cele două viajere și Gabbro și-au

ferit politicoase privirea cât a desfăcut șefa muncitoarelor sfoara și a citit-o – puteau fi vești intime, de familie sau chestiuni de trata.

— Unele vești sunt pentru cele două viajere, a zis Weal. Orice femeie din nord care vă întâlnește este rugată să vă dea de știre următoarele vorbe ale viajerei T'orre Na: *Thenike și Marghe, salutări. Danner a pornit-o spre nord, la Valea Holme, însoțită de șaizeci de femei din neamul ei, cărora urmează să li se alăture și altele, ca să se lupte cu triburile. Am plecat cu ea.*

S-a lăsat tăcerea. Când una dintre femei a tușit, pasărea-de-turmă a croncănit, înălțându-și creasta.

— Asta-i tot? a întrebat Marghe.

— Astea-s toate veștile pentru voi, a zis Weal și și-a vârât sfoara în buzunar, apoi a îndemnat-o pe Thenike să continue.

Thenike a povestit mai departe, însă Marghe n-o mai auzea. Oare de ce se răzgândise Danner? Șaizeci de Oglinzi însemna o trupă de șoc – era pusă pe război.

Mai târziu, când Marghe și Thenike stăteau întinse una lângă alta dezvelite – era prea cald ca să se vâre în sacii de noapte –, Marghe tot încerca să-și dea seama ce se întâmplase atât grav încât Danner se hotărâse să intervină în problema triburilor.

— Nu înțeleg nimic. Însă vreau să aflu.

— Atunci mâine-dimineață o pornim spre nord.

— Lui Gabbro n-o să-i convină deloc.

— Așa-i, însă de-aici înainte ne descurcăm și fără Gabbro, știu cum se ajunge la Pășunile Cântătoare.

Au rămas tăcute mult timp. Înainte s-o fure somnul, Marghe a întrebat:

— Chiar au existat vreodată nouă soestre?

— Cine știe, or fi trăit pe undeva, a răspuns Thenike.

Deși era întuneric, Marghe știa că Thenike zâmbește.

CAPITOLUL 16

Danner stătea pe betonul alb, scăldat în soare, și aștepta să aterizeze naveta. Îi era cald și începea s-o ia durerea de cap, mai ales că se tot uita pe cerul senin de vară, deși știa foarte bine că o să audă din timp naveta apropiindu-se.

Day și T'orre Na erau și ele de față – i se păruse politicos să le invite –, precum și o mică gardă de onoare formată din sublocotenenta Lu Wai, sergenta Kahn și ofițerele Twissel și Chauhan. Trebuia să fie și Teng, însă adjuncta ei era plecată să investigheze o regiune promițătoare de la poalele colinelor Kaharil.

Danner se străduia să nu se fâțâie când pe un picior, când pe celălalt. Se putea întâmpla orice. Când – sau *dacă*, mai bine zis – prindeau de veste cei de pe *Kurst* că echipajul voia să lase baltă stația orbitală și să plece, ar fi putut să arunce în aer naveta. Chiar dacă n-ar fi făcut-o, nu însemna că pasagerele erau în siguranță – se putea ateriza fără probleme pe pilot automat când nu era niciun om la bord, însă cu pasageri era riscant; Nyo știa să piloteze, dar nu mai exersase de șase ani.

Din cer s-a auzit dintr-odată un trosnet puternic. Danner a tresărit fără să vrea, ca toată lumea, în afară de Twissel. Era bună în situații de criză, s-a gândit Danner și și-a propus să nu uite. Trăsnetul s-a auzit iar, mai prelung, repetându-se întruna, preschimbându-se într-o undă sonoră plată, tot mai ascuțită – la nivelul de decibeli al unui huruit, apoi al unui răcnet și, după un timp, al unui țipăt ascuțit, asurzitor.

— Uite!

S-au uitat unde arăta Day cu degetul. La nord-vest apăruse un punctișor care se făcea tot mai mare văzând cu ochii. Cele două

sănii pentru transport de urgență au șuierat pe pernele lor de aer cu motorul ambalat. Lu Wai le-a făcut semn celor trei ofițere și toate patru și-au coborât vizierele și au rămas pe poziții.

Brusc, naveta și-a săpat un tunel prin aer și a aterizat, iar Danner a zâmbit larg, scăpată de grijile cele mai urgente, pregătindu-se s-o întâmpine în carne și oase pe femeia pe care ajunsese s-o cunoască atât de bine în ultimele luni, care o ascultase și o sfătuise la nevoie și care făcuse față neclintită celor mai dificile decizii. Aliata și prietena ei.

Avea acum alături o prietenă pe viață. O prietenă.

Naveta a aterizat învăluită într-un glob de căldură și zgomot, trasându-și propria dâră neagră de carbon în careul de linii încrucișate de pe beton. Motorul huruia mai departe ascuțit. O sanie a luat-o zumzăind peste iarbă și beton; o siluetă minusculă s-a aplecat în afară din cabină, deschizând un mic panou din carcasa încă încinsă a navetei și trăgând de un mâner. Ușa s-a deschis și s-a ridicat. Oglinda a coborât rampa. Pe ea au ieșit trei siluete tremurătoare, care s-au urcat în sanie. Una dintre ele le-a făcut cu mâna, iar Day și T'orre Na le-au răspuns. Singurele care au reacționat, de altfel; după sute de ore de instrucție la defilări, Danner și celelalte Oglinzi uitaseră să răspundă la asemenea gesturi, ceea ce o întrista pe Danner. Oare câte alte lucruri le ieșiseră din reflex după atâta instrucție militară? Câte obiceiuri omenești vor trebui să învețe de la capăt?

Sania s-a întors zumzăind pe beton, oprindu-se la un metru și jumătate de Danner. Din sanie a coborât Sara Hiam, nesigură pe picioare. Danner a salutat-o militărește, apoi și-a lăsat repede mâna și i-a zâmbit.

— Bun venit! i-a zis ea întinzându-i mâinile.

Sara i le-a strâns. În carne și oase părea mai mărunțică decât pe ecran – și mai slabă. Tremura ca varga.

— A fost un coșmar să ajungem aici.

— Mi s-a părut că ați aterizat fără probleme.

Nyo și Sigrid au coborât din cabină ca două bătrâne. Și ele păreau mult prea slabe – Nyo era cenușie la față, ca un tăciune încins. Sigrid era atât de palidă, că Danner îi vedea venele albastre de pe gât și din jurul ochilor. Și amândouă se clătinau pe picioare ca doi mânji abia fătați.

— Bine-ați venit, le-a salutat ea îngrijorată, apoi a întrebat-o pe Sara Hiam: E de la gravitație?

— Parțial, deși am făcut mișcare nonstop toată luna.

Depărtându-se ușor de Danner, s-a uitat la cer.

— Mi-a fost tare greu să plec. Toată munca mea de cinci ani se află acolo. Cine știe ce-o să facă nenorociții ăia cu ea de-acum...

Patru zile mai târziu, Danner se afla în biroul ei, consultându-se cu Teng, abia întoarsă.

— După cum vedeți, tiparul precipitațiilor pare favorabil, îi spunea Teng arătând pe ecran. Regiunea aceea de la poalele dealurilor e ideală pentru producția de cereale și creșterea turmelor.

— Da, văd.

Adjuncta ei părea obosită după drum și se exprima cu mai multă pedanterie decât de obicei.

— Am auzit că deja are nume.

— Eu și echipa mea îi spunem Dentro de un Rato, a surâs Teng.

— „În curând", a tradus Danner. E un nume drăguț, agreabil. Dă impresia de acasă. Însă după numai patru zile și-a primit deja o poreclă denaturată, mai englezească: „Dun Rats"[1]. Ce crezi că-nseamnă?

Teng n-a răspuns.

Danner a oftat, dorindu-și să aibă o adjunctă cu mai multă imaginație, cu care putea să discute. Cum era Sara Hiam. Sau chiar Day ori T'orre Na. Și-a pus în gând să stea de vorbă cu viajera mai

[1] „Șobolanii plumburii" (în engl. în orig.) (n. tr.).

târziu în ziua aceea ca să afle dacă indigenele ar fi avut ceva împotrivă să ia în folosință acel teritoriu.

— Continuă.

Teng a părut ușurată.

— Cum ziceam, există mai multe izvoare în zonă. Fa'thezam spune că sunt adânci, așa că nu vor seca decât în caz de secetă severă și prelungită. Situație în care putem să tragem apă din Ho.

A apăsat pe o tastă și harta s-a mărit, înfățișând jumătate de continent.

— Săgețile albastre indică cele mai mari rute comerciale indigene. Putem să transportăm pe Ho bunuri de troc, la nord, mai sus de Trei Copaci și Cruath, până-n Valea Holme și la sud, până la Piața-de-Sud și ruta de coastă.

— Solul?

— McIntyre a dat undă verde.

Teng și-a consultat notițele, parcurgându-le rapid.

— Bogat, bine uscat, bine protejat de rădăcinile vegetației. Ceea ce înseamnă că nu e niciun pericol serios de eroziune. Se pare că...

— Poți să-mi raportezi mai târziu pe domenii. Hai să discutăm în general acum. Alte observații?

— Poziția se poate apăra ușor.

Pe hartă au apărut formele de relief. Danner a încuviințat.

— E o zonă bogată în resurse naturale: lut, lemn, piatră de construcție. Olla.

— Gautier și-a terminat raportul în domeniu?

— Încă nu, a răspuns Teng, parcurgându-și iarăși rapid notițele. Însă pare promițător. Din câte spune ea, valențele chimice ale ollei permit...

— Altă dată. Tot ceea ce vreau să știu este că facem progrese și că totul pare în ordine. Că nu ne-am lovit de niciun obstacol serios.

— Cam așa și stă situația: cu cât aflăm mai multe lucruri despre Dentro de un Rato, cu atât pare mai promițător.

Danner a stins ecranul.

— Ia zi-mi, Teng, crezi că am putea trăi acolo dacă ne taie Compania linia de alimentare? Dacă s-ar întâmpla, să zicem, să rămânem fără aparatură și echipament.

Teng s-a apucat să-și sugă buza de jos, însă Danner nu și-a arătat deloc iritarea, deși era un tic care o scosese întotdeauna din sărite la adjuncta ei. Teng gândea încet, însă metodic. Nu știa să fi făcut vreodată o eroare majoră de raționament: înainte să se implice, Teng verifica și răsverifica totul la perfecție. Danner avea totală încredere în discernământul lui Teng, oricât ar fi exasperat-o metodele sale.

— Greu de zis.

— Încearcă totuși.

Nu gândi, îi venea să-i spună, *vreau să-ți văd reacția sinceră. Zi-mi ce-ți spune intuiția.* Însă așa mai mult o încurca pe adjuncta cea flegmatică.

— Ei bine... a început Teng sugându-și iar buza. Dacă am începe semănatul de acum și n-ar interveni nimic necorespunzător – niciun incendiu, inundație sau secetă – și dacă ne-ar da și indigenele o mână de ajutor cu semințe, animale de prăsilă, schimburi prielnice... Atunci poate că da. Poate că am reuși.

A făcut o pauză, apoi a urmat cu un aer mulțumit de sine:

— Da, chiar cred că putem.

Danner a zâmbit.

— Bun, atunci e bine. Vreau câte un exemplar din fiecare raport, cu comentariile tale. O să le citesc diseară. O să mă consult și cu Day și viajera T'orre Na, să vedem dacă putem să obținem vreo garanție că indigenele o să coopereze.

A bătut o clipă tarabana cu degetele.

— Da...

S-a ridicat hotărâtă.

— Teng, dacă nu te simți prea obosită, aș vrea să te apuci azi și mâine să pui la punct un plan preliminar de evacuare. Mă bazez

pe tine când vine vorba de problemele mai generale de logistică. Dacă până la urmă ne izbim de vreun obstacol major la fața locului, deși nu cred, putem să punem în acțiune o mare parte din plan într-o altă zonă.

Teng s-a fâțâit stânjenită în scaun, fără să se ridice.

— Mai e ceva?

— Da.

Danner a luat loc făcându-i semn să continue.

— Câțiva oameni mi-au cerut permisiunea să... să plece. Să se mute pe *Estrade* cu navetele.

— Aha...

Danner sperase că n-o să se întâmple, însă mereu existau oameni care nu ascultau de rațiune și refuzau să creadă într-un adevăr, și asta pentru că nu le convenea.

— Câte sunt cu totul?

— Șaptesprezece.

— Șaptesprezece? Asta înseamnă să stea pe *Estrade* cu minimum de resurse.

— Ele știu asta foarte bine.

Danner a oftat. Doar n-o să le țină cu de-a sila dacă nu vor să rămână.

— Foarte bine. Numai că nu le dau decât o navetă, cealaltă rămâne. Dacă tot o să suporte să locuiască pe stația aia orbitală suprapopulată, n-au decât să se înghesuie una-n poala alteia până acolo. Dacă nu le convine aranjamentul, asta e, să suporte. O navetă rămâne aici. Nu se știe.

De ce-și tot făcea speranțe? Odată ce Compania se retrăgea, nu mai aveau ce face cu naveta aia. Oricum...

— Cine vrea să plece? E cineva de care nu ne putem lipsi printre ele?

— Poftim o listă.

Danner a luat foaia de hârtie subțire. Era o listă ordonată alfabetic, în stilul metodic al lui Teng. Penultimul nume i-a sărit în

ochi de parcă era scris cu litere mai groase și mai închise la culoare decât restul.

— Vincio? Vincio – ești sigură?

Parcă simțea niște degete țepene împungând-o în abdomen. Nu-i venea să creadă că tocmai Vincio, asistenta ei credincioasă, care-i aducea în fiecare dimineață ceaiul, care nu părea să doarmă niciodată, care știa când Danner primea lume la birou și când avea nevoie să rămână singură, tocmai ea pleca. O părăsea.

A tras adânc aer în piept. Dacă Vincio voia să plece, n-o să-i stea în cale. Masându-și șaua nasului cu degetele, a mai parcurs o dată lista și s-a încruntat.

— Relman nu-i pe listă.

— Nu.

Danner a oftat. Viața o lua de fiecare dată razna.

— Vreo recomandare?

— Lăsați-le să plece. Lăsați-o pe Relman să rămână. Este o ofițeră bună. Acum o să se străduiască și mai mult să vă facă pe plac.

Bine, dar nu mai suntem ofițere de-acum, i-a venit să răspundă. Însă n-a zis nimic pentru că, dacă nu erau ofițere, atunci ce – sau cine – erau? Știa că nu se simte încă în stare să găsească un răspuns – niciuna din ele nu se simțea. Puteau să mai trăiască puțin cu iluzia aia – în vremuri incerte, oamenii, mai ales militarii de meserie, preferă să execute ordine, să fie conduși de cineva care nu șovăia niciodată. Rămânea de văzut dacă era în stare să le ofere ce aveau nevoie.

— Lasă-le să se mai gândească zece zile. Între timp, o să le întreb pe Sigrid și Nyo dacă am putea să facem cumva să blocăm platforma, ca să nu mai poată fi manevrată decât de la postul nostru de comandă de la sol. O să avem nevoie să folosim cât mai mult timp dotările stației, în special sateliții. Nu vreau să ne trezim că o mână de rebele se-apucă să dea programele peste cap. Dacă putem să blocăm sistemele, atunci n-au decât să plece.

După ce Teng s-a retras, Danner s-a apucat să citească rapoartele geologelor despre Dentro de un Rato. Mintea îi rătăcea aiurea. De ce voia Vincio să plece? Ce credea că are de câștigat dacă mergea pe o stație orbitală unde se putea să moară în scurt timp, dacă cei de pe *Kurst* treceau la treabă, sau mai târziu, când o să se defecteze sistemele de oxigen? Și chiar dacă – deși se îndoia – le-ar fi ridicat Compania de pe stație, unde-și închipuia Vincio că o trăiască dacă virusul de care se molipsise nu avea niciun leac?

Danner s-a gândit s-o cheme pe Vincio în birou și s-o întrebe deschis de ce voia să plece, însă până la urmă s-a răzgândit – nu prea se simțea în stare să-i audă răspunsul.

Danner a luat-o încet pe iarba din fața zonei de recreere, încă îmbujorată după ce Kahn scosese untul din ea la scrimă. Când și-a șters fruntea de transpirație cu dosul palmei, a văzut că se mânjise de polen lipicios. Afurisita asta de planetă. Era din ce în ce mai cald – comuniceasul arăta 38°C.

În modul era o răcoare minunată. A făcut un duș rapid, rezistând tentației de a rămâne prea mult sub șuvoiul revigorant de apă, apoi și-a tras pe ea o pereche de pantaloni subțiri și ușori din uniforma de vară. Când i-au ghiorăit mațele, s-a uitat la comuniceas. Va trebui să mănânce cât vorbea cu Gautier, ceramista, despre raportul pe care i-l predase. Nu-i mai ajungea ziua pentru tot ce avea de făcut.

Tocmai ce ieșise în arșița înăbușitoare de afară când i-a bipăit comuniceasul.

— Danner, a răspuns îndreptându-se spre cantină.

— Vincio pe recepție, să trăiți. Am mai primit un mesaj de la Reprezentanta CCE Taishan. Doriți să puneți în acțiune codul cinci?

Danner deja schimbase direcția, luând-o spre birou.

— Da. Să mi-l înmâneze personal.

Când a ajuns, Day și T'orre Na o așteptau pe bancheta de la perete a biroului din față. Le-a salutat din cap. Viajera își trecea printre degete o sfoară cu noduri – fire colorate îi sclipeau în mâinile arse de soare.

— A adus-o o pasăre-de-turmă, i-a zis ea.

— În biroul meu.

S-au așezat. Danner era cât se poate de enervată. N-avea timp pentru așa ceva.

— Ce mai zice acum?

— *De la Marghe Amun pentru comandanta Danner, salutări. Hannah, trebuie* (T'orre Na s-a uitat la Danner), a pus accent pe cuvântul „trebuie", *trebuie să răspunzi cererii pe care ți-o adresează Cassil prin trata. Poți să trimiți doar câteva ofițere. Trebuie să se vadă că ești dispusă să ajuți. Vezi, te rog, raportul meu. Vin să discut personal cu tine.*

— Bine, dar e însărcinată!

T'orre Na a privit-o în gol și Day a zâmbit cu gura până la urechi.

— Ce vreau să zic... Of, afurisită femeie! Asta-mi mai lipsea acum! Să dea buzna peste mine o reprezentantă CCE cu burta la gură care se crede indigenă și să-mi dea lecții despre ce am de făcut sau nu! Bine, ce pot să-i fac, n-are decât să vină să-mi spună ce vrea. Numai că eu nu-mi mai văd capul de treburi aici.

Danner s-a jenat că izbucnise așa, apoi s-a enervat că tot ea se simțea jenată. Dă-o naibii, era prea cald pentru prostii din astea.

— Trebuie să fiu la o întâlnire acum.

Apoi și-a amintit că trebuia să vorbească cu viajera.

— Puteți să luați cina cu mine? Bun.

A ieșit din birou și a luat-o prin iarbă, să ia prânzul cu Gautier, când i-a sunat iar comuniceasul.

Ce naiba se mai întâmplase de data asta?

— Danner!

— Dogias pe recepție. Avem probleme. Releul de nord tocmai a dispărut din rețea.

— A dispărut? Cum adică a dispărut?

— A dispărut. Paf! Kaput.

Lui Danner îi venea s-o gâtuie.

— Explică-mi, i-a zis printre dinți.

— Releul de nord nu mai poate fi accesat. Investigațiile arată că nu mai există.

— Vreo teorie?

— Niciuna. Îmi trebuie un satelit care să scaneze zona sau să merg până acolo să văd ce se întâmplă.

Lui Nyo i-a luat două ore să manevreze *Estrade* de la punctul de comandă din Portul Central, punând un satelit să scaneze zona corespunzătoare și să trimită o fișă cu datele la sol. Apoi lui Sigrid i-a luat jumătate de oră să colaționeze informațiile. Cu cât întârziau mai mult, cu atât creștea iritarea lui Danner.

Camera era ticsită de lume: Dogias, Danner, T'orre Na, Sara Hiam, Lu Wai, Day, Nyo și Sigrid în fața ecranului.

— E un pic în ceață, dar mai bine nu s-a putut, cu toți norii ăia. Aici e Valea Holme. Aici și aici (a încercuit două zone de la nord) sunt așezări indigene. Aici – și mai în nord – se află releul. Sau se afla.

A mărit de mai multe ori imaginea.

— Dumnezeule mare, a exclamat Danner cu ochii la maldărul strâmb de materiale care alcătuiau odată releul de nord.

— L-a distrus cineva, a zis Dogias. Probabil că l-au aruncat în aer. Altfel n-ai cum să îndoi materialele plastice. Poți să mai mărești un pic imaginea?

Nyo a mărit-o și Dogias a studiat-o cu atenție.

— Parcă i-au spart și pâlnia. Vedeți cioburile alea împrăștiate? N-am cum să le lipesc la loc. Aș putea să construiesc altul, cred, însă ăsta e terminat.

— Cum naiba a fost posibil așa ceva? a întrebat Danner întorcându-se spre T'orre Na. Așa știe să riposteze Cassil după ce am refuzat s-o ajut?

Brusc, s-a lăsat o tăcere apăsătoare care i-a permis lui Danner să regrete că deschisese gura.

— Nu, a răspuns T'orre Na destul de calm.

Însă Danner știa că viajera era supărată.

Oricum, era prea încordată ca să-și mai ceară scuze.

— O fi de la vreme?

— O furtună destul de puternică poate să producă pagube, asta dacă vreun trăsnet nimerește din plin releul, însă asemenea distrugeri nu sunt întâmplătoare.

Toată lumea a privit în tăcere ecranul.

— Mai e ceva ce te-ar putea interesa, a spus Sigrid.

A apărut altă imagine.

— Ce naiba e?

— Uite.

Pata întunecată care umplea un sfert din ecran s-a mutat.

— Imaginea a fost captată cu un minut mai târziu. Numai un pic, să măresc.

Cai. În imagine se vedeau cam o sută de călărețe.

— Afurisitele alea de triburi, s-a mirat Danner.

— Așa se pare, a încuviințat Day.

— Poți să deduci punctul de origine, presupunând că s-au deplasat în linie dreaptă?

Peste niciun minut, pe ecran a apărut o linie violet care se întindea de la releul distrus până la călărețe.

N-aveau cum să permită nimănui, absolut nimănui să scape nepedepsit după așa ceva.

— Lu Wai, pregătește patru sănii cu șaizeci de ofițere în armuri complete de luptă și rații pentru… treizeci de zile, a calculat ea în minte. Un spital de campanie și adăposturi. Trimite neapărat și grupa cu arbalete.

Ar fi fost interesant de văzut cum se descurcau într-o situație de pericol real.

— Eu sunt la comandă, Dogias, Neuyen și cine mai trebuie o să se apuce să construiască un alt releu. Dogias, cât îți ia să-ți strângi echipamentul necesar?

— Trei ore.

— Atunci plecăm peste patru ore. Mai avem două ore până se lasă întunericul.

După o scurtă pauză s-a întors spre Nyo:

— Vreau să muți satelitul la nord, am nevoie neapărat să meargă sistemul de telecomunicații.

— Pot să-l mut. Și pot să vă țin la curent cu situația meteo. În zonă se desfășoară fenomene meteo neobișnuite. Se anunță mai multe furtuni puternice.

— Foarte bine. Doctoră Hiam, s-ar putea să avem nevoie de tine.

— Pot să vă însoțesc fără probleme.

— T'orre Na și Day, am nevoie să-mi faceți legătura cu populația din Valea Holme.

Amintindu-și că erau invitatele ei, a adăugat:

— Dacă doriți.

Danner a ieșit cu pași hotărâți din biroul ei, simțind valul de adrenalină din sânge – era mânioasă. Însă mânia i s-a preschimbat numaidecât într-un soi de euforie.

Acum putea în sfârșit să-și facă treaba.

Vântul răcoros care sufla pe colinele Yelland s-a potolit când Marghe și Thenike au coborât de pe coamele dealurilor, luând-o pe câmpie, spre Valea Holme. Căldura o obosea pe Marghe, dându-i o stare de încordare. Aerul era umed, de-a dreptul jilav, parcă simțea pânze de păianjen pe față. Îi tot venea să le dea deoparte cu mâna de pe piele.

În toiul după-amiezii s-au oprit. Marghe simțea un soi de tensiune în aer, de care poate n-ar fi fost conștientă înainte să aibă virusul în corp.

— Nu-mi place deloc, a zis Thenike nemișcată, adulmecând aerul apăsător ca un prepelicar. Se-apropie mai multe furtuni, una după alta. Trebuie să ne adăpostim.

Marghe și-a amintit fuga înnebunită pe sania hâțânată deasupra stâncilor, cu Lu Wai la manetă, gonind să găsească adăpost. Și-a amintit cum se înăspriseră tot mai tare vântul și fulgerele cumplite, fantastice, cum râsese Letitia Dogias ca o nebună, cât de palpitant fusese să simtă forțele naturii în aer.

Însă imaginea care îi tot apărea în minte nu era a Letitiei, râzând în furtună cu capul dat pe spate, ci mai degrabă a lui Uaithne. Uaithne, cu cuțitul, calul și ochii ei deschiși la culoare, întinzându-și mâinile pătate de sânge, râzând la nesfârșit și gonind călare în miezul furtunii ca să facă vărsare de sânge.

— Trebuie să ne vedem de drum cât putem, a zis Marghe. Pe furtuna asta, Uaithne e în stare să facă cine știe ce grozăvie. Trebuie să mergem tot înainte.

Au înaintat cu greu, până când au simțit că-și croiesc drum prin valuri fierbinți, cu atenția încordată la vântul care prindea forță, gata să izbucnească.

Marghe se liniștea singură, repetându-și că Uaithne era neputincioasă în fața lui Danner – n-avea cum să le facă niciun rău lui Lu Wai și Letitiei. Cu sulițele ei de lemn și piatră ascuțită, Uaithne nu le putea ține piept săniilor, armurilor elegante și armelor performante ale Oglinzilor. Nu era posibil așa ceva. Însă Uaithne, cu cuțitul ei în mână, îi tot apărea în minte. Nu reușea să și-o scoată din cap.

Marghe a întins și mai mult pasul. Ultima oară o avusese pe Aoife lângă ea, să-i ia cuțitul din mână. Oare unde era Aoife? Ce făcea Aoife în toată povestea asta?

Valea Holme părea o imensă tabără de refugiate, și-a zis Danner ieșind din spitalul de campanie. Peste tot se vedeau femei care discutau mânioase între ele, zăceau apatice sau legănau bebeluși în brațe,

iar praful se așternuse în toate ungherele: praful stârnit de hergheliile de cai agitate și înfricoșate de pe Pășunile Cântătoare, de săniile remorcate la cablurile de siguranță, instalând cortul spitalului de campanie, de Oglinzile care construiau locuințe provizorii și de tehnicienele care instalau panouri solare și rețele de cabluri. Praful plutea în aerul încremenit ca niște particule suspendate în lichid.

Pe Danner o enerva și mai tare căldura și faptul că toate femeile cu care încerca să vorbească se tot uitau temătoare la cer.

— Mai încolo, i-a zis Cassil când au sosit. Vorbim mai încolo. Vine furtuna. Avem multe de făcut.

Așteptându-se la un pic de recunoștință din partea ei, Danner se îmbufnase. Iar acum, că petrecuse șase ore în vale, deja se săturase de locul ăla.

Sara Hiam vorbea cu femeile care se aleseseră cu răni când năvăliseră triburile pe pășuni, cu câteva săptămâni în urmă – Day îi servea de interpretă. În trecere, Danner a auzit-o pe doctoră înregistrându-și observațiile pe comuniceas:

— Femeile prezintă capacități de recuperare superioare celor de pe Pământ. O fractură multiplă de tibie și fibulă suferită cu șaisprezece zile în urmă deja se prezintă...

Danner a iuțit pasul. N-avea niciun chef să audă cât de sănătoase erau afurisitele alea de indigene. Voia să termine odată cu prima fază a instalării taberei de luptă ca să poată începe să pună la punct o strategie de încercuire a indigenelor.

Căpitana White Moon, Lu Wai, Letitia și T'orre Na o așteptau în cort. Danner li s-a adresat fără niciun preambul:

— Prioritatea maximă, până când ajunge satelitul deasupra noastră pentru a restabili liniile de comunicație cu Portul Central, este reinstalarea urgentă a releului de nord. Căpitană White Moon, ia douăsprezece ofițere și mergeți cu Dogias și Neuyen în zona de amplasare a releului distrus. Luați-o și pe Leap cu câteva ofițere din grupa cu arbalete.

— Să trăiți, dacă îmi permiteți..., a început Lu Wai.

— Nu, Lu Wai, am nevoie să rămâi aici. Șase ofițere ajung. E doar o misiune de recunoaștere cu echipa de telecomunicații, n-ar trebui să prezinte niciun pericol.

Lu Wai părea contrariată, nu-i venea deloc s-o lase pe Dogias să plece singură.

— Da, să trăiți.

Danner nu știa ce-ar fi făcut dacă Lu Wai ar fi refuzat.

— E urgent, căpitană. Ia două sănii.

— Luăm și echipamentul, că nu se știe, a zis Dogias. Dacă tot mergem, am putea să ne apucăm de reconstrucție.

— Nu. Limitați-vă strict la examinarea zonei. Nu vreau să stau prea mult cu trupele împrăștiate. E o misiune de recunoaștere. Vreau ca întregul personal și amândouă săniile să se prezinte în tabără mâine la aceeași oră cu un raport amănunțit.

Cu toate că soarele cobora la orizont, învăluit în dâre sângerii și portocalii, nu s-a lăsat răcoarea. Danner a încercat să-și alunge senzația că făcuse o greșeală când a văzut chipul îngrijorat al lui Lu Wai după ce săniile au luat-o spre nord.

S-a dus s-o vadă pe Hiam. A găsit-o pe doctoră în spitalul de campanie, așezată pe un pat – jongla absent cu ceva, un obiect micuț, care îi solicita însă toată atenția. Danner și-a dres glasul și Hiam s-a întors repede spre ea.

— Ah, tu ești.

Și-a vârât obiectul în buzunarul halatului alb.

— Încă n-ai luat masa, nu? Cassil ne-a invitat să cinăm cu familia ei diseară.

— Chiar e cazul să ne îmbrăcăm frumos și să le impresionăm pe indigene cu purtarea noastră plină de eleganță? a întrebat ea cu un glas pițigăiat și tăios.

— Ești bine?

— Nu.

Apoi a continuat, răsucind absent între degete obiectul din buzunar:

— Trebuie să-mi fac meseria de doctoră, numai că Lu Wai se pricepe probabil mai bine decât mine când vine vorba de chestiuni practice. Eu sunt cercetătoare.

A scos din buzunar obiectul cu care se jucase – o capsulă de gel.

— Uită-te bine. FN–17. Cea mai mare realizare a mea. Doar că nu ține șase luni, cât ar trebui. Tot nu înțeleg de ce. Nu înțeleg de ce a…

A clătinat din cap.

— Am hotărât să nu-l iau înainte să plec de pe *Estrade*, a zis ea. Și le-am recomandat lui Nyo și Sigrid să nu-l ia nici ele. Desigur, acum e prea târziu.

Și-a vârât capsula înapoi în buzunar și s-a ridicat.

— Dacă e să ne luăm după statistici, una dintre noi o să moară cel mai probabil peste o lună, două. Îmi piere toată pofta de mâncare când mă gândesc la asta.

Danner nu știa ce să spună.

— Marghe a supraviețuit. Și eu am supraviețuit. La fel și toată lumea de aici. Și tu o să supraviețuiești, cu siguranță. O să primești toate îngrijirile necesare. Am învățat o mulțime de lucruri despre virus de când a izbucnit. Stai de vorbă cu Lu Wai.

— Am stat.

— Atunci știi că am învățat să ne îngrijim mai bine de bolnave. Odată ce am acumulat experiență, rata mortalității a scăzut mult.

— Însă tot ridicată a rămas.

— Da, e încă ridicată. N-avem ce să facem. Însă dacă tot e vorba de statistici, gândește-te așa: ai mult mai multe șanse să trăiești decât să mori.

— Știu, știu. Însă mă tot întreb: ce mă fac dacă moare Nyo sau Sigrid? Deja mi-e dor de ele. Am trăit cinci, șase ani înghesuite, cot la cot zi de zi. Uneori îmi venea să le omor pe-amândouă și aș fi dat orice să facă una vreo greșeală și să se preschimbe într-un norișor de particule de grăsime și globule de sânge când

ieșeau în spațiu să repare vreun satelit. Însă acum, că nu le-am mai văzut de trei zile, mi-e dor de ele. Mă tot uit în jur după ele și nu înțeleg unde sunt și de ce nu le aud și nu le miros prin preajmă. Mă simt pierdută.

Pierdute, toate ne simțim pierdute, și-a zis Danner ceva mai târziu, când se îmbrăca pentru cină, în cea mai prezentabilă uniformă pe care o avea. Însă n-o să ne simțim așa toată viața. O să ne clădim căminul aici. O să reușim cumva.

Spre mirarea ei, Danner deja cunoștea multe dintre mâncărurile pe care le-a servit Cassil la mesele aranjate în fața unei case clădite dintr-un copac-tobogan încovoiat. Cantina Portului Central creștea și servea de ani buni legume din partea locului. Stătea între Sara și T'orre Na, iar la masă mai erau Cassil, Lu Wai și Day, încă trei femei din vale și una de pe pășuni – o chema Holle și încă avea capul înfășurat într-un bandaj. Îi arăta încântată Sarei cum se mănâncă goura, cu semințele ei mari, și cum se toarnă apă din carafele imense în pocalele micuțe fără s-o verse.

— Nimeni nu prea zice nimic, a observat Sara punându-și un morman de cărnuri în farfurie.

— Acum mâncăm, a zis T'orre Na. Cât nu se răcește mâncarea și nu se încălzește apa. O să stăm de vorbă după ce terminăm.

— Este una dintre multele reguli de bun-simț ale localnicelor, a adăugat Day.

Comuniceasul lui Danner a scos un bipăit.

— Scuză-mă, te rog, i-a șoptit ea lui Cassil, retrăgându-se ceva mai departe ca să răspundă.

— Teng pe recepție.

Se auzea cu interferențe, cuvintele lui Teng erau învăluite când și când de un țiuit slab.

— Naveta e gata de plecare.

— Bun.

Se bucura că puteau să ia din nou legătura cu Portul Central, însă nu știa de ce o deranjase adjuncta pentru atâta lucru.

— Mai e ceva?

— Am amânat plecarea, a sabotat cineva cea de-a doua navetă.

Danner a înjurat cu voce tare, după care și-a dat seama că lumea de la masă se uită la ea, așa că și-a controlat glasul:

— Cât de gravă e situația, Teng?

— Naveta e compromisă.

Probabil că era opera celeilalte spioane pomenite de Relman. Își făcea simțită prezența, în sfârșit.

— Ce anume ordonați pentru plecarea primei navete? a întrebat Teng cu glas cam nesigur. Doamnă comandantă, e singura modalitate de transport dacă vrem să plecăm de pe planeta asta. Nu putem să renunțăm la ea.

— O clipă.

Comuniceasul îi bâzâia din cauza perturbațiilor de transmisie cât s-a gândit.

— Teng, întreab-o pe Nyo dacă poate să securizeze pilotul automat al navetei împotriva unui eventual sabotaj.

Dacă se pricepea să facă la fel cu sistemele de operare ale stației, putea să manevreze în siguranță naveta până pe *Estrade* și înapoi.

— Negativ, doamnă comandantă. Însă spune că poate să aranjeze aparatura navetei, să-i limiteze funcționarea, astfel încât să poată fi pilotată exclusiv din punctul nostru de comandă.

Apoi, după o pauză:

— Vă asigură că, odată ce se întoarce naveta, o să reușească s-o repare la loc.

— Bun. Atunci pot să plece.

Tăcere. Apoi:

— Doamnă comandantă, nu m-ați întrebat dacă am prins sabotoarea. Nu doriți să știți cine e?

Atunci Danner și-a dat seama că știa deja, știuse de la bun început cine e. Cine era cel mai probabil. Cineva care îi fusese

mereu alături, care avea acces la canalele de comunicare de la vârf. Care îi zâmbea zi de zi la birou. Vincio.

— Nu contează, a șoptit ea.

— Cum? Nu v-am auzit, doamnă comandantă. Solicit...

Interferențe.

— Repetă ultima frază.

— ...firmați... plec...

— Te aud cu întreruperi.

— E... furtunii. Cred... spre voi. Repet. Rog confirm... naveta să plece?

— Afirmativ. Pauză. Alo? Alo?

Bâzâitul interferențelor.

— La naiba!

Danner s-a întors spre Lu Wai:

— Sublocotenentă, te rog să contactezi echipa tehnică și să o informezi că se apropie furtuna. Ele o să fie afectate primele. Zi-le să se adăpostească urgent undeva.

Lu Wai s-a ridicat de la masă, înclinându-se ușor spre comesene, și s-a dat câțiva pași mai încolo. Danner a urmărit-o vorbind în comuniceas, apoi s-a întors spre Sara, care a întrebat-o:

— Ce se întâmplă?

Danner a luat cuțitul fără să răspundă. Vincio. Vincio cea săritoare. Care răspundea la orice solicitare, oricât de dificilă.

— Arăți de parcă ți-e rău. Hannah, ce-ai pățit?

Danner a clătinat din cap amuțită. Vincio.

Lu Wai a venit într-un suflet, crispată și palidă la față.

— Doamnă comandantă, n-am reușit să iau legătura cu ele, nu se aud decât interferențele electromagnetice.

Marghe s-a târât afară din adăpostul bătrânei păstoare. Cerul dimineții era albastru, însă aerul se simțea apăsător, încins. Mustea de electricitate. Pe undeva pândea încă o furtună, gata să izbucnească. Însă nu azi. Azi mergeau în Valea Holme.

Au pornit la drum cu pași siguri. Pe la mijlocul unui tăpșan cu iarbă uscată, Thenike s-a oprit brusc și a ascultat cu atenție, tot întorcându-și capul.

— Ce-ai auzit?

Doar nu venea iar furtuna. N-aveau unde să se adăpostească. Pe Marghe încă o ustura fața bătută de vânt și ploaie cu o seară în urmă, iar umerii o dureau de cât stătuse încovoiată ca să se ferească de fulgere și trăsnete.

— Nu știu, a răspuns viajera. Ceva...

Marghe a tras cu urechea, i s-a părut că aude ceva. Sunetul s-a stins, apoi iar l-a auzit: era un zumzăit slab, care creștea și descreștea în valuri. Un sunet cunoscut.

— E o sanie.

O sanie. O să ia prânzul cu Danner. A zâmbit, dându-i lui Thenike o șuviță de păr după ureche.

— Să mergem, i-a zis ea nerăbdătoare și temătoare totodată.

A luat-o de mână și au urcat culmea împreună.

Sania o luase spre vest, alunecând în viteză.

— Hei! a strigat Marghe fluturându-și brațele.

Sania acoperită a virat larg, cu un șuierat, culcând iarba la pământ, fără să încetinească. Marghe și Thenike s-au dat înapoi din calea ei.

După ce sania s-a oprit brusc, din ea a coborât o Oglindă cu ochii rătăciți și fața mânjită de praf. Marghe s-a lăsat la pământ. Ceva nu era în regulă. S-a rostogolit spre stânga, iar în iarba de la picioare i-a aterizat ceva, cu un bufnet. Un băț de lemn. Semănând cu o săgeată.

Oglinda gemea, încercând să-și fixeze o altă săgeată în arbaletă.

Marghe s-a ridicat în picioare cu brațele întinse, gata să se arunce iar la pământ. O Oglindă înarmată cu o arbaletă? N-a apucat să se minuneze; Oglinda și-a dus din nou plângând arbaleta la umăr, urlând la ele.

— Nu mișcați, ticăloaselor. Nicio mișcare. Nicio mișcare. Nicio mișcare. Nicio...

— Chauhan!

O altă Oglindă a coborât cu grijă din sanie. Avea părul cărunt. Un braț îi atârna pe lângă corp, iar cu celălalt o amenința pe Marghe cu arma – nu-i tremura deloc.

Chuahan a părut descumpănită. Arbaleta i-a tremurat în mână.

— Chauhan, lasă jos arma.

Oglinda mai în vârstă s-a apropiat. Marghe își dădea seama că o durea rău brațul.

— Spuneți cine sunteți.

Oglinda părea să se stăpânească destul de bine. Marghe a ridicat mâinile și și-a depărtat puțin picioarele, așteptând să facă și Thenike la fel. Oglinzile erau nervoase, rănite. Ele două păreau indigene, așa că mai bine se purtau ca atare, până se mai linișteau.

— Nu avem arme la noi, în afară de câte un cuțitaș. Mă numesc Marghe Amun, sunt o viajeră din Ollfoss și am venit să stau de vorbă cu Comandanta în funcție Hannah Danner.

Oglinda mai în vârstă a încuviințat din cap. Oglinda cu mințile rătăcite coborâse privirea în pământ, cu arbaleta atârnându-i moale în mână.

— Poate mă știi mai degrabă sub celălalt nume. Sunt Marguerite Angelica Taishan, Reprezentanta CCE.

Se mira că nu-i tremura glasul deloc.

— Iar tu ești...?

— Twissel.

Apoi a îndreptat arma spre Thenike.

— Dar ea?

— Eu sunt Thenike. Avem soestre.

— Ce? a făcut Chauhan. Ce-i asta, o armă? a întrebat ridicând iar arbaleta.

— Chauhan! a oprit-o Twissel, apoi i-a zis, mai încet: Chauhan, du-te să vezi ce face Dogias.

— Dogias? a făcut Marghe lăsând mâinile în jos.

Twissel i-a făcut semn să le ridice la loc.

— Letitia Dogias?

Twissel le-a cercetat când pe una, când pe cealaltă, apoi a încuviințat din cap.

— Din cauza furtunii? A avut vreo... Vreau să zic, i s-a... E bine?

— Nu, a răspuns Twissel sec. Cred că trage să moară.

— Trage să moară? Letitia? Ce s-a întâmplat?

— Indigenele. Au ucis zece oameni. Nu, nu miști până nu-ți spun eu.

Marghe s-a oprit din mers – puțin lipsea să nu se apuce să țipe la Oglinda aia.

— Lu Wai?

— Sublocotenenta nu era cu noi.

— Nu aveți o doctoră cu voi?

— A murit.

— Atunci lasă-ne să vedem ce-i cu ea, Twissel. Thenike ar putea să ajute. Te rog.

— Mai întâi dați-mi cuțitele. Scoateți-le cu două degete de la curea și aruncați-le în iarbă.

Marghe s-a mâniat pe dată – își dădea seama că așa se purtase și Aoife cu ea. Însă nu erau pe Tehuantepec. A aruncat cuțitul la pământ.

— Bun. Faceți-le vânt cu piciorul spre mine.

Sania din aliaj și material plastic i se părea străină. Înăuntru era răcoare, de la aerul condiționat, însă mirosea la fel: a materiale străine, artificiale, sânge, excremente și sudoare acră. Chauhan stătea în genunchi în cabină, cu chipul golit de expresie. S-au dus pe platforma acoperită din spate.

Pe saltelele gonflabile medicale zăceau două femei, una lângă alta. Thenike a îngenuncheat imediat lângă prima, o femeie blondă, în armură incompletă.

Dacă n-ar fi știut deja că cealaltă e Letitia Dogias, Marghe nu credea c-ar fi recunoscut-o. Memoria se încăpățâna să-i spună că tehniciana de telecomunicații era o femeie vioaie și plină de viață, cu un spirit rebel și o energie debordantă. În niciun caz arătarea aia care respira chinuit cu gura căscată și o rană căscată în stomac, din care se prelingea sânge aproape negru. Duhnea îngrozitor.

— E moartă.

Preț de o clipă, încremenită, Marghe a crezut că Thenike vorbea despre Dogias, însă apoi și-a dat seama că s-a referit la cealaltă femeie, la Oglindă. Viajera i-a împreunat mâinile pe piept, i-a închis ochii și i-a săltat cu amândouă mâinile mandibula ca să-i închidă gura.

— Cum o chema pe tovarășa ta? a întrebat-o Thenike pe Twissel.

— Foster. Alice Foster.

— Alice Foster trebuie înmormântată.

— Nu. Trebuie s-o luăm cu noi.

— Pe căldura asta...

— Avem un sac.

Thenike s-a uitat la Marghe, care a încuviințat.

— Atunci vârâți-o în sac.

I-a făcut semn lui Marghe să se dea de lângă Dogias și a îngenuncheat. Marghe s-a minunat că arăta atât de calmă. I-a luat pulsul lui Dogias, i-a ascultat răsuflarea, i-a săltat tunica de pe rana îngrozitoare din stomac, i-a apucat un pic din piele între două degete și a adulmecat-o, mișcându-se sigură pe ea, de parcă acorda un instrument muzical.

— Trebuie s-o scot la aer și lumină. Apoi îmi trebuie niște apă și niște haine curate și bandaje, dacă aveți. Și am nevoie de cuțitul meu.

Probabil că și Twissel rămăsese la fel de impresionată ca și Marghe văzând-o pe Thenike cum o examinează pe Dogias. Oglinda i-a întins cuțitul fără să mai stea la discuții și a apucat de celălalt capăt al saltelei.

După ce au scos-o pe Letitia, Thenike i-a făcut semn lui Marghe să vină lângă salteaua întinsă pe iarbă. Letitia arăta și mai rău la lumina soarelui.

— O să fac tot ceea ce pot, tu însă trebuie s-o ajuți pe cealaltă. Pe Chauhan. Trebuie să aibă ceva de făcut.

A deschis trusa medicală pe care o găsise Twissel și a luat un tampon, adăugând:

— Măcar o vreme trebuie să nu se mai gândească la ce s-a întâmplat.

Foster deja înțepenise. Trei persoane au trebuit să-i dea jos armura și uniforma, plăcuțele de identificare de la gât și comuniceasul, apoi s-o vâre în sac. Twissel nu prea putea să ajute, cu brațul ei beteag.

Marghe n-avea să uite niciodată brațul stâng al lui Foster. Îi rămăsese îndoit, așa că s-a chinuit mult să-l vâre în sacul negru, lucios de plastic. A observat că avea două unghii rupte la mână, că Foster avusese obiceiul să-și roadă pielițele și că la încheietură avea o porțiune îngustă de piele mai albă, unde purtase comuniceasul. *Semnul civilizației*, și-a zis Marghe uitându-se la încheietura ei bronzată uniform. *Cât de ușor se pierde.*

Acum, că închiseseră motorul, în sanie se făcea tot mai cald. Mirosea și mai rău. Marghe a coborât când Oglinzile s-au apucat să frece platforma cu uniforme de rezervă înmuiate în apă și alcool.

Thenike stătea cu picioarele îndoite sub ea și-și plimba mâinile peste corpul lui Dogias, cu palmele în jos, la vreun centimetru de pielea ei. O dezbrăcase de tot de hainele murdare și o spălase peste tot. Din rana curată i se prelingea încă sânge, însă Dogias arăta ceva mai bine. Părea să respire mai ușor. Marghe s-a lăsat la pământ lângă saltea; când Thenike și-a mișcat mâinile mai aproape de ea, a simțit ca un soi de magnet puternic pe piele.

— S-a stabilizat.

Părea îngrozitor de istovită. Tot ceea ce făcuse ca s-o vindece pe Dogias o storsese de puteri.

— Ajută-mă să-i pun o compresă pe rană.

Marghe a săltat-o pe Dogias, iar Thenike a învelit-o în bandaje mai jos de coaste. Tehniciana părea mai grea decât ultima oară când o ținuse atârnată peste buza stâncii, dându-i-o lui Lu Wai în brațe, iar pielea îi era altfel la atingere – moale și lipicioasă.

— O să-și revină?

Thenike a încuviințat obosită, a legat bandajele și a verificat compresa, să fie strânsă bine.

Chauhan a trecut la manetă. Restul au rămas în spate, unde aerul era din nou rece și uscat. Vârâseră sacul cu corpul neînsuflețit într-un compartiment de transport suspendat.

Thenike i-a luat iar pulsul lui Dogias, apoi i-a făcut semn lui Twissel să se așeze lângă ea. Marghe a ajutat-o să-și scoată armura. Thenike i-a examinat încruntată antebrațul umflat.

— Apleacă-te puțin.

A pipăit-o la ceafă. Oglinda a tresărit de durere și, când și-a retras mâna, Thenike avea vârful degetelor mânjit de sânge uscat, închis la culoare.

— N-ai nimic la cap. Însă oasele brațului sunt rupte.

Twissel a aprobat simplu din cap.

— Așa m-am gândit și eu.

S-a uitat la Thenike, care se apucase să monteze o atelă și să pregătească o fașă.

— Din vina mea mi-am rupt brațul, i-a explicat lui Marghe. Am căzut pe el când am primit bolovanul ăla în cap, de mi-a dat sângele. Doar știu cum să cad ca să nu mă rănesc, ar fi trebuit să reușesc să nu-mi rup singură brațul, drăcia naibii!

— Cred că nu erai chiar conștientă de ceea ce se-ntâmplă.

— Chiar și-așa ar fi trebuit să am mai multă minte.

— Armura nu te apără de astfel de lovituri?

— M-ar fi apărat dacă aș fi activat-o. Dacă m-aș fi blindat ca lumea, ceea ce n-am făcut. Niciuna dintre noi nu era în armură completă. Pur și simplu nu-ți trece prin cap că ai nevoie de așa

ceva pe o planetă atât de înapoiată ca asta. Dacă face careva pe nebuna, nu trebuie decât să pui mâna pe asta.

A arătat cu stânga arma de la șold.

— Ce s-a întâmplat de fapt?

— Nu prea știu nici eu. Danner ne-a trimis pe noi, astea din trupa sergentei Leap, sub comanda căpitanei White Moon. Le însoțeam pe Dogias și pe cealaltă tehniciană până la releu. Să vedem ce probleme sunt. Așa că noi ne-nvârteam pe-acolo, cu ochii-n patru, știi, cât verificau tehnicienele aparatura. Nici nu știu de ce s-au mai sinchisit, nu mai era decât un morman de metal topit. N-aveai ce să mai faci cu el. În fine, tehnicienele își vedeau de treabă și noi stăteam de vorbă între noi, unele se luaseră la tir cu arbaletele...

— De când trag Oglinzile cu arbalete?

— Danner a venit cu ideea. O chestie pentru menținerea moralului trupelor. Numai că acum nu mai știu dacă... În fine, eram relaxate, însă atente la ce se întâmplă în jur. Știi cum e. Adică nu ne așteptam să se întâmple nimic grav, însă pe o planetă ca asta nu se știe niciodată. Și ni s-a zis că în zonă sunt forțe inamice.

Triburile. Marghe a încuviințat din cap.

— Apoi a izbucnit furtuna. Tot vuietul și vântul de aici... E altfel aici, nu ca-n Portul Central, unde stai la adăpost cât smulge vântul iarba din pământ și trăsnește de se năruie dealurile. Parcă s-a căscat cerul ca o gură pusă pe urlat. Și din praful, pulberea și urletele furtunii au apărut băștinașele alea pe cai. Ca niște diavoli.

A scuturat din cap.

— Eram dezorientate, asurzite, orbite, înconjurate de femeile alea infernale care veneau călare urlând spre noi. Bine, n-o să ne pierdem cu firea doar pentru că trebuie să ținem piept inamicului și vremii. Doar suntem oameni de arme. Ne-am confruntat cu situații mult mai grave. Mi-am scos arma, așa cum au făcut și restul, și am tras.

Twissel a ridicat brațul liber, pierdută în amintiri.

— Am apăsat pe trăgaci, numai că nu s-a întâmplat nimic. Nimic. M-am gândit că poate s-o fi stricat bateria sau ceva. În trei secunde am și înlocuit-o.

Marghe a încercat să-și închipuie cum putea cineva să se miște atât de rapid în toiul unui atac, pe furtună. N-a reușit.

— Tot nu mergea. Nu-mi venea să cred. Tot direcționam arma și apăsam pe trăgaci. Nimic. Nimeni nu reușea să tragă. Stăteam toate cu armele alea inutile în mâini. Parcă era un coșmar. Singurul motiv care-mi vine în minte e că le-o fi scurtcircuitat furtuna. Atunci mi-am amintit că aveam arbaleta. Am dat fuga la sanie s-o iau și le-am strigat celorlalte să facă la fel, numai că nu m-au ascultat.

S-a strâmbat de durere când Thenike i-a ridicat brațul în atelă.

— Căpitana White Moon, sergenta Leap și toate celelalte își scuturau armele, le demontau sau se uitau prostite la ele. Le înțelegeam: nu se poate ca niște arme să nu mai funcționeze și gata. Pur și simplu nu se poate. Numai că se întâmplase. Nu-și mai reveneau din mirare. Serios, nu se întâmplă niciodată așa ceva. Și, în tot timpul ăsta, călărețele veneau spre noi, fluturându-și sulițele în aer, învârtindu-și praștiile deasupra capului. Păreau să fie cu sutele, urlând printre colții furtunii. Iar în timp ce ele veneau peste noi, eu nu mă puteam gândi decât la un singur lucru: cât de tare puțeau. Puțeau a untură râncedă. Atunci mi-am dat seama că totul era aievea. Nu purtau armuri, n-aveau arme cu laser, însă tot erau înarmate și se năpusteau spre noi, iar sulițele și pietrele alea caraghioase ale lor chiar puteau să ne ucidă.

Twissel s-a întrerupt. Marghe i-a întins sticla cu apă. Oglinda cea vârstnică a băut îndelung și s-a șters la gură.

— Aproape ajunsesem la sanie când m-au nimerit. O piatră aruncată cu praștia. M-am prăbușit cu brațul sub mine, fir-ar să fie de treabă. O piatră, la naibia, o piatră! Aveam pe mine echipament de luptă ultimul răcnet și o armă care putea să lovească mortal și cinci sute de nebune de la două sute de metri. O piatră,

a repetat clătinând din cap. M-am ridicat însă, m-am urcat în sanie și am reușit să pun mâna pe două arbalete. Una i-am aruncat-o lui Chauhan. Și tot urlam la oameni: puneți mâna pe arbalete, puneți mâna pe arbalete! Dar nimic. Știi ce mi-a fost dat să văd atunci? Oglinzile s-au apucat să izbească cu armele de parcă erau bâte. Bâte. Îți vine să crezi?

Marghe a clătinat din cap.

— E greu să încordezi arbaleta și să fixezi săgeata cu o mână. Însă am reușit. La fel și Chauhan – care se ține de obicei după mine și face tot ce fac și eu. E ca o surioară mai mică. Norocul ei. Așa că ne-am apucat să tragem cu arbaletele. Apoi s-au prins încă vreo două de mișcare. Foster, Leap... și Dogias. Tot urla și râdea de nu mai putea, însă se pricepea să tragă. Și avea un cuțit la ea. Nu știu de unde l-a scos.

Twissel s-a uitat la Thenike.

— Sângele ăla pe care l-ai spălat de pe ea nu era al ei. Numai că s-a trezit în față cu cea mai cătrănită băștinașă dintre toate, una cu niște plete lungi, roșcate, și cu ochi ciudați, care a venit alene pe cal prin toată nebunia, s-a aplecat în șa și și-a înfipt sulița în stomacul lui Dogias fără nicio greață, parcă era la antrenament. Când am ridicat eu arbaleta, deja nu mai era, dispăruse în vânt. Se apucaseră să distrugă una dintre sănii, nu se mai sinchiseau de noi. După care s-au întors și au plecat în galop. Parcă le-a înghițit pământul.

Twissel tăcut iar.

— Totul a durat vreo zece minute. Parcă numai cu un minut în urmă stăteam în liniștea serii, ca apoi să mă trezesc cu brațul rupt, în vuietul vântului și în toiul trăsnetelor, uitându-mă la cadavre. Rămăseserăm în viață doar eu, Chauhan, Dogias și...

A tăcut, ridicând ochii spre sacul cu corpul neînsuflețit dinăuntru.

— Nici nu mai țin minte cum am cărat pe toată lumea în sanie. Însă țin minte că m-am oprit dintr-odată în noapte, simțind cum

mi se urcă pe gâtlej în sus un hohot isteric de râs, însă știam că o să-mi pierd mințile dacă nu-l înăbuș. Așa că m-am dat jos din cabină cu arma în mână și am tras în pietre, în copaci, în ce vedeam în fața ochilor. De data asta mi-a mers arma. Așa că trebuie să fi fost furtuna de vină.

A clătinat iar din cap.

— Însă nu cred că Chauhan o să se mai încreadă de-acum în vreo armă în afară de arbaletă.

Thenike a terminat de pansat brațul și s-a lăsat mai pe spate.

— Căpitana White Moon, Leap și restul, toate mi-au fost prietene, a mai zis Twissel. Pe Leap am găsit-o cu măruntaiele scoase. Pe White Moon n-am mai găsit-o.

S-a încruntat scurt și a continuat clătinând din cap:

— Toate au murit. Și nici nu știu de ce. N-a avut nicio ***noimă***. Poate aș reuși să accept ce s-a întâmplat dacă aș ști de ce. Dacă am fi luptat să apărăm ceva însemnat. Însă ne-au atacat doar pentru că așa au avut chef.

Marghe nu știa cum s-o lămurească, cum să-i zică de Uaithne, de legendă și de nebunia molipsitoare a femeii Echraidhe.

— Măcar dacă ar fi avut un motiv anume. Dacă aș reuși să înțeleg ceva. Când au plecat în galop râdeau. Râdeau.

Marghe s-a întrebat dacă și Aoife râsese.

Era începutul unei noi dimineți senine și toride în Valea Holme. Danner a ascultat-o pe Lu Wai la raport: încă nu reușiseră să reia legătura cu echipa căpitanei White Moon. I-a ordonat să încerce mai departe, apoi s-a dus să inspecteze locuințele provizorii și săniile ancorate cu cabluri – furtuna din seara trecută nu părea să fi făcut stricăciuni. La spitalul de campanie a dat peste Sara Hiam, care testa echipamentul medical.

Danner a privit-o în tăcere o vreme. Doctora lucra cu mișcări sigure și pricepute.

— Pentru o simplă cercetătoare, mi se pare că știi ce faci.

— Știu să mă folosesc de aparatură.

Hiam a apăsat pe două butoane și s-a uitat pe ecran.

— Știi care a fost cea mai gravă problemă cu care m-am confruntat în ultimii șase ani? Amigdalita lui Sigrid.

— Ai vindecat-o?

— Da. Bine, de fapt n-am vindecat-o. Am pus la punct o cultură de bacterii pe care le-am modificat, le-am dezactivat ARN-ul. Apoi am reintrodus... În fine, mi-a luat două zile. Însă de-atunci niciuna dintre noi nu mai are cum să facă amigdalită vreodată. Mi s-a părut o soluție mai elegantă decât medicamentele.

— Lu Wai n-avea cum să facă așa ceva.

Hiam a tăcut o clipă.

— Nu. Nu, nu cred că avea cum.

Apoi zâmbetul pieziș i-a dispărut și s-a încruntat nedumerită la un recipient neidentificat de pe perete.

— Ei, ce-or fi astea? Aha, plasturi medicali.

A tras de mâner și a examinat pătrățelul lucios care i-a căzut în palmă.

Danner a zâmbit și a lăsat-o să-și vadă de ale ei. Doctora era mai pricepută decât își închipuia, însă Danner n-avea cum s-o convingă de asta – Hiam va trebui să se convingă singură. Așa cum și tânăra locotenentă de pe vremuri învățase meseria de comandantă.

A răspuns binedispusă la salutul unei sergente și a luat-o spre țarcurile de la vest. Voia să cerceteze un pic hergheliile de pe Pășunile Cântătoare, dacă tot venise. Apoi urma să discute cu T'orre Na sau Cassil cum ar putea să obțină câțiva la schimb – puteau să înceapă de-acum să-și crească propriile animale. Mai bine o aducea și pe Said, zoologa. Mai era destul timp însă. Familia ei creștea cai pe vremuri, avea destule cunoștințe ca să se orienteze în domeniu. Oricum, i-ar fi plăcut să se uite la cai și, până primeau vești de la White Moon, n-aveau nimic mai constructiv de făcut.

S-a auzit bipăitul comuniceasului.

— Danner, a zis pe un ton vesel.

— Hannah, ai face bine să vii încoace urgent.

— Sara? Tu ești?

— Vino odată.

Sara i-a închis.

Danner a luat-o înapoi în fugă.

Ajunsă la trei sute de metri de spital, vedea deja agitația care se stârnise: persoane coborau dintr-o sanie proaspăt sosită, iar Hiam adusese o targă la portiera cabinei și cobora pe cineva pe ea, cu ajutorul lui Lu Wai și al unei indigene care, după haine, nu părea din Valea Holme. Targa a luat-o șuierând peste iarbă, spre intrarea spitalului, iar Hiam și Lu Wai mergeau pe lângă ea, aplicând febrile perfuzii în amândouă brațele, în timp ce indigena o ținea de cap pe rănită. Pe o altă targă era un corp neînsuflețit, vârât în sac.

Două Oglinzi însoțite de o altă indigenă îmbrăcată la fel ca prima tocmai coborau din sanie când a ajuns Danner.

— Ofițera Twissel la raport, să trăiți.

Chauhan arăta jalnic. Danner cunoștea acea expresie: stare de șoc.

— Ofițeră Twissel, ești rănită. Prezintă-te la medic alături de ofițera Chauhan...

S-a întrerupt să se uite lung la indigenă.

— ...vin imediat să stăm de vorbă.

Oare se putea ca indigena aia să fie...

— Reprezentanta Taishan?

Marghe a încuviințat din cap.

— Mă scuzați, să trăiți.

Danner și-a luat cu greu privirea de la femeia îmbrăcată ca o indigenă, uitându-se iar la Twissel.

— Pot să aștept jumătate de oră până termină doctora. Mi-a dres viajera brațul. Sunt gata de raport.

Bine, dar nu vreau să aud nimic! îi venea lui Danner să țipe la ea. *Nu e posibil așa ceva!* Numai că era, se întâmplase, cineva îi

căsăpise oamenii și acum trebuia să stea și să asculte cum se întâmplase totul. A cercetat-o din priviri pe Twissel – era trasă la față, însă nu părea deloc palidă.

— Foarte bine. Însă Chauhan merge la control și trebuie să iei loc undeva pe un scaun.

Marghe a rămas locului.

Danner a ascultat cu atenție raportul simplu al lui Twissel despre furtună, despre armele defecte, despre isprăvile prostești sau eroice, despre cadavrele neidentificate și mutilate. În timp ce asculta, se pomenea adesea amintindu-și de Reprezentanta CCE, cu degetele ei lipsă și cicatricele de pe chip, fără comuniceas la mână și îmbrăcată în țoalele alea ciudate. Ce Dumnezeu pățise femeia aia?

Twissel se oprise și o privea ciudat.

— Continuă, i-a zis Danner silindu-se să se concentreze asupra cifrelor și vitezei estimative pe care le preciza Twissel.

Dacă refuza să asculte, situația nu se schimba cu nimic: oamenii ei, unsprezece dintre ei, fuseseră măcelăriți. N-ar fi trebuit să-i trimită în misiune. Nu trebuia să-și divizeze trupele. Era vina ei. Oamenii ei muriseră pentru că îi lăsase singuri.

Însă ce altceva ar fi putut să facă? N-avusese cum să prevadă defectarea armelor din cauza furtunii. Poate că ar fi trebuit să se aștepte că vor întâmpina probleme necunoscute. De prea mult timp trăiau acolo cu falsa impresie că indigenele nu puteau să le facă niciun rău. Slăbiseră de tot vigilența.

Trebuia să lase reproșurile pe mai târziu. Până una, alta, erau multe de aflat. Încă avea în grijă un personal format din vreo cincizeci de membre.

— Și zici că n-ai găsit cadavrul lui White Moon.

— Nu, să trăiți. Însă unele dintre ele... Ce mai, nici mamele lor nu le-ar mai fi recunoscut după ce și-au terminat triburile treaba cu ele.

Danner s-a apucat să rumege problema.

— De ce, Twissel? De ce s-au purtat sălbaticele așa?

— Nu știu.

— Trebuie să ai o părere. Or fi avut motivele lor, a zis cu o voce aspră.

— Nu cred că au avut vreun motiv, a zis Twissel pe un ton sec și plat. Să trăiți, îmi permiteți să mă prezint la doctoră acum?

— Da.

Twissel s-a ridicat.

— Ah, Twissel…

— Da, să trăiți?

— Te-ai descurcat foarte bine. Dacă nu erai tu, probabil că Dogias și Chauhan ar fi murit. Nimeni n-o să uite ce-ai făcut. O să vorbim iar în curând, deocamdată încearcă să te odihnești. Și fii sigură că ai făcut tot ceea ce se putea face. Absolut tot.

— Mulțumesc, să trăiți.

Twissel nu părea să se sinchisească deloc de părerea pe care o avea Comandanta în funcție Hannah Danner, lucru pentru care Hannah nu-i găsea nicio vină.

Danner s-a uitat la Marghe, care a privit-o la rândul ei. Până și ochii reprezentantei păreau schimbați, cu cicatricea aia deasupra sprâncenei. Ea ce amestec avea în toată povestea asta? Poate era în stare să-i explice masacrul care se petrecuse. Trebuia neapărat să existe un motiv. Întotdeauna exista.

Însă trebuia să mai aștepte.

A format codul lui Kahn pe comuniceas.

— Sergentă, imediat ce reușim să reluăm legătura cu Portul Central vreau să soliciți localizarea prin satelit a forțelor inamice, care se estimează a fi în număr de o sută douăzeci de persoane, localizate ultima dată aseară în zona releului, în timpul furtunii; de acolo au luat-o spre nord. Viteză estimativă cincisprezece kilometri pe oră. Și informeaz-o pe Sigrid că datele meteo sunt de acum de maximă importanță. Repet: maximă importanță.

A închis transmisia.

— Și acum, a zis ea întorcându-se spre Marghe, aș vrea să-mi povestești cât mai simplu ce ți s-a întâmplat de când ai plecat și de ce te-ai întors acum – asta cât mergem să vedem cum se simte Letitia.

— O parte din mesaj nu a ajuns...

Danner s-a oprit la un metru și ceva de intrarea în cortul spitalului de campanie. Marghe a urmărit expresia fixă de pe chipul dintr-odată îmbujorat al Oglinzii pe măsură ce începea să înțeleagă.

— Adică toate astea (Danner a dat din mână spre sănii și spre tărgile sprijinite strâmb de pereți), toate astea s-au întâmplat din *greșeală*?

— Da. Numai că nu a fost greșeala mea.

Hiam a ieșit din cort ștergându-și mâinile pline de sânge pe halatul alb.

— Ce greșeală?

Danner n-a luat-o în seamă.

— Dar a cui? Doar tu ai renunțat să mai iei capsulele. Nu altcineva.

— Nu înțeleg, a făcut Hiam uitându-se când la una, când la cealaltă. Vorbiți despre FN–17?

— Da, a răspuns Marghe cu glas obosit. Cum se simte Letitia?

— S-a stabilizat. Zi-mi de FN–17.

Hiam încremenise, albă ca varul la față. Marghe știa că o să fie o lovitură pentru ea.

— FN–17 a funcționat. Sau cel puțin a funcționat în perioada cât mi l-am administrat.

— Bine, dar ai zis, mesajul de la tine zicea...

Hiam s-a uitat la Marghe, apoi la Danner.

— Nu mai înțeleg nimic.

— Mesajul pe care l-a primit Danner a fost incomplet. Nu pomenea că am decis să nu mai iau vaccinul.

— Bine, dar de ce?

Marghe s-a întrebat cât de repede o să se înfurie Sara, odată ce-i trecea mirarea.

— Când m-am pomenit singură în Ollfoss, nu mai aveam capsule decât pentru vreo treizeci de zile, iar până la Portul Central făceam mai mult de-atât, asta dacă aș fi putut să plec de la bun început, ceea ce nu era posibil.

— Dacă n-ai fi ținut morțiș să mergi acolo, nu te-ai fi trezit în situația asta, a comentat Danner cu glasul tremurându-i de nervi. Dar nu, a trebuit să dai buzna acolo în miezul iernii.

— Dacă voiam să aflu ceva, trebuia să merg în nord și să plec iarna, doar nu aveam decât șase luni la dispoziție.

Trecuse atâta vreme de atunci. *Compania e de vină*, îi venea să le spună. *Dacă nu m-ar fi trimis aici toamna, n-aș fi fost nevoită să merg în nord în cel mai dificil anotimp al anului.* Însă n-a zis nimic. Danner știa deja toate astea sau ar fi trebuit să le știe.

— Bine, dar puteai să iei mai departe vaccinul, i-a zis Hiam. Ca să vezi ce se întâmplă. Ai fi putut să-l iei până la capăt.

— Nu. Thenike mi-a spus...

— Thenike?

— Partenera mea. Mi-a spus că adjuvanții îmi otrăvesc organismul, că...

— Ce știe o sălbatică despre adjuvanți?

— „Sălbatica" despre care vorbești e partenera mea, a zis ea foarte încet. Și a știut să-i salveze viața Letitiei.

A urmat un scurt răstimp de tăcere, în care Hiam a deschis gura să zică ceva, dar a închis-o la loc. Danner se plesnea cu mănușile pe coapsă.

— Thenike mi-a zis că adjuvanții îmi slăbeau organismul. Și că trebuia să-mi păstrez cât mai mult puterile ca să nu mă răpună virusul, când o să se manifeste.

Danner a încetat să se mai lovească.

— Nu s-ar fi manifestat deloc dacă ai fi luat mai departe vaccinul.

Marghe nu s-a mai obosit să răspundă.

— Sara, tu ți-ai pus în joc luni de trudă...

— Ani de trudă.

— Bine, ani. Dar eu mi-am pus viața în joc. Însă chiar a funcționat, Sara. A funcționat.

— Da, a zis Sara cu amărăciune. Ne mai ajută cu ceva acum? Să-i sun mâine pe cei de pe *Kurst* să-i anunț? Nu? Nu. Pentru că nu m-ar crede. Pentru că spioana i-a anunțat deja că nu funcționează și mi-am lăsat baltă stația ca să vin aici. Iar acum m-am contaminat.

— Îmi pare rău.

— Îți pare rău? a zis ea izbucnind într-un hohot ascuțit de râs. Și mie-mi pare rău.

A dat la o parte pânza cortului, să intre.

— Mâine, când o să mă eliberez un pic, vreau să-mi spui tot. Despre vaccin, virus, sarcina ta, tot.

Se lăsase seara. Marghe stătea sprijinită de un par din gard, cu ochii la caii de pe Pășunile Cântătoare, când a venit Thenike lângă ea.

— Pari obosită, i-a zis Marghe. Cum se mai simte Letitia?

Thenike a cuprins-o cu brațul pe după mijloc și și-a lăsat obrazul pe umărul ei.

— E mai bine. E în puteri și doctora știe destulă meserie.

Pielea lui Thenike părea rece – era o noapte blândă și caldă. O gâză a bâzâit în aer.

— Tu cum ești?

— Supărată.

Au zis că ești o sălbatică.

— Pe Danner, pe Hiam. Sunt furioasă că pietrele-sol au fost mișcate din loc.

N-avea ce face acum. A răsuflat oftând.

— Danner o să se enerveze și mai tare când o să audă ce idee ne-a venit.

— Restul ce zic? Cassil, Holle, T'orre Na?

— Încă nu știu. Vreau să vorbim amândouă cu ele. Ne așteaptă.

Însă o vreme au rămas nemișcate. Era o noapte blândă, parfumată și pașnică, dar trebuiau să stea la discuții până dimineață. S-au uitat la cai, cum alungau muștele cu coada.

Soarele înserării strălucea roșu-portocaliu pe cer, iar umbrele celor șapte femei începeau să se lungească. Danner s-a uitat pe rând la fiecare: la Cassil și T'orre Na, la Day și la Holle, femeia de pe Pășunile Cântătoare, la Marghe și Thenike. Nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

— Numai puțin, să văd dacă am înțeles bine, a zis ea. Tribul ăsta le-a alungat pe Holle și neamul ei de pe pământurile lor și le-a măcelărit jumătate din turme. Au masacrat unsprezece dintre cei mai buni oameni din subordinea mea, deși tot nu înțeleg de ce, cu toate că mi-ați explicat, și s-ar putea să fi luat o ostatică. Iar acum o să vină peste noi să dezlănțuie cine știe ce urgie în tabără. Iar voi vreți să le trimiteți pe Marghe și Thenike, neînarmate, să discute cu ele.

Nimeni n-a comentat nimic.

Lui Danner îi venea să le vâre pe toate într-un sac și să le scuture bine. S-a întors spre Marghe.

— Vrei să te omoare femeile alea?

— Nu e prima dată când mă acuzi greșit de tendințe suicidale.

— Cât de greșit? Uită-te puțin la tine, ce Dumnezeu: ai mâna ciuntită și cârpele astea pe tine. Chiar tu ai zis că era să mori din cauza unui trib de... femei.

Sălbatice.

— N-avem de ales.

— Ba avem!

Danner s-a uitat rugător la Day, însă fosta Oglindă a clătinat din cap.

— Cred că are dreptate, doamnă comandantă.

Danner n-avea de gând să accepte o asemenea situație.

— Uite cum facem. Așteaptă doar până mâine, mâine la prânz. Atunci sosește Nyo. Crede că poate să găsească o soluție pentru defectarea armelor pe furtună. Atunci putem să te însoțim când te duci să vorbești cu Uaithne asta, putem să te apărăm. N-ai decât să vorbești cât vrei din spatele cordonului de luptă.

Marghe a scuturat din cap.

— Ar fi dezastru așa. Danner, știu cum sunt oamenii ăștia. Sau cum au ajuns. Nu gândesc ca noi – n-au gândit niciodată ca noi. Iar acum, că o au pe Uaithne în frunte, nu mai ai cum să te înțelegi cu ele. Trăiesc în plină legendă, nu vezi? Au renunțat la ceva anume, la simțul realității, dacă vrei, ca să trăiască în plăsmuirea lui Uaithne. Nu se mai consideră ființe individuale, sunt acolitele Duhului Morții. Nu le pasă dacă mor sau nu – chiar le-ar părea bine.

Danner a clătinat din cap îndărătnică.

Marghe i-a vârât mâna stângă sub nas.

— Uită-te bine, Danner. M-a durut. Am îndurat luni de zile frigul și foamea, s-au purtat cu mine de parcă eram un animal. Puțin a lipsit să nu renunț de tot, să zac la pământ până mor. Dacă trăiești în zăpezile alea, după o vreme nu mai ești același om. Doar am trăit acolo, știu cum e. Femeile alea știu că n-au cum să supraviețuiască. Nu sunt proaste. An de an, tot mai puține copile ajung la maturitate. Bolile provocate de multiple deficiențe fac din ce în ce mai multe ravagii. Tribul e pe moarte, întregul lor stil de viață e în curs de dispariție. Și o știu. Numai că nu sunt în stare să conceapă că pot să trăiască altfel. Trăiesc atât de mult închise în sine, că nici nu putem să ne închipuim cum e. Și atunci se ivește Uaithne, care le zice că e Duhul Morții și că moartea este

o faptă glorioasă! Iar tribul e din nou fericit. Pot să moară și să măcelărească pe cine vor.

— Bine, dar dacă...

Marghe n-a lăsat-o să continue.

— Cu unele dintre ele, să fie vreo două femei cu totul, încă se mai poate discuta rațional. Pe mine mă cunosc. Însă dacă vă văd pe voi înșirate în fața lor, nimic n-o să le oprească să vă atace. Nu înțelegi? Asta și vor: sute de morți.

Au tot vorbit din amurg până în toiul nopții, până când Danner a simțit că o dor dinții, atât de tare își încleșta fălcile ca să nu rostească vorbe pe care știa c-o să le regrete mai târziu. Când s-a dus la culcare, era prea agitată ca să doarmă.

Afurisită femeie! Cum putea să-și pună viața în joc așa? Nu înțelegea că nu face decât să-și sacrifice viața, pe a ei și pe a lui Thenike, absolut fără rost? De dragul unui gest inutil. Doar pentru ca Danner să le aibă pe conștiință, așa cum se întâmplase cu atâția oameni pentru care se simțea răspunzătoare. La naiba cu toți!

Într-un sfârșit, a adormit și a visat că stă singură pe o câmpie acoperită de iarbă, iar în fața ei se află o sută de călărețe. Avea un cuțit în mână, însă când călărețele au luat-o în galop spre ea, și-a dat seama că nu e decât o jucărie pentru copii, cioplită stângaci în lemn.

S-a trezit la revărsatul zorilor – copitele cailor încă îi răsunau în țeastă. S-a îmbrăcat și a pornit desculță prin iarba udă de rouă, spre spital, bucurându-se să simtă firele reci și umede între degetele de la picioare.

Lu Wai veghea răbdătoare la căpătâiul Letitiei. Nu se auzea decât huruitul stins al aparaturii medicale de la capul patului. Lu Wai s-a îndreptat de spate.

— Cum se mai simte?

— S-a stabilizat, să trăiți. E mai bine. Azi-noapte mi-a vorbit, a zis ea cu chipul parcă transfigurat de o asemenea minune, apoi

a arătat din cap spre mașinărie: Însă doctora Hiam zice că trebuie s-o ținem cât mai mult adormită.

— Ești de acord?

Lu Wai a părut mirată.

— Da. Somnul vindecă multe.

Apoi s-a oprit.

— Nu puteți să dormiți, doamnă comandantă?

— Nu, nu prea pot.

Și-a tras un scaun lângă pat și s-a așezat.

— Lu Wai, cum hotărăști ce ai de făcut într-o situație în care ți se pare că ai dreptate, însă toată lumea îți zice că te înșeli, deși te-ai fi așteptat să aibă mai multă minte?

Lu Wai s-a gândit o vreme.

— Depinde. De obicei, când vreau un lucru care intră în contradicție cu ceea ce consideră lumea că e bine, îmi dau seama că de vină este frica, o frică de-a mea. De exemplu, când v-am cerut să mă trimiteți și pe mine cu Letitia și căpitana White Moon.

— Bine, eu…

— Nu, a întrerupt-o Lu Wai ridicând mâna. Ați avut dreptate. Ce s-ar fi făcut Letitia dacă aș fi murit acolo? Însă m-am temut, m-am temut pentru viața ei, de-asta am vrut să plec.

Danner a rămas tăcută. Se gândea la propriile frici – că toți oamenii pe care îi cunoștea o să moară și că nu poate să facă nimic pentru ei, chiar dacă fusese instruită în acest scop: să răspundă de alți oameni care-și încredințau viața în mâinile ei. Numai că deja nu mai răspundea de Marghe – ea hotărâse să se alăture indigenelor. Iar Thenike nu fusese niciodată răspunderea ei.

— S-ar putea să ai dreptate. Ai dreptate. Însă cum scapi de propriile frici?

— Nu scapi deloc, a răspuns Lu Wai cu ochii la Letitia, care zăcea conectată cu tuburi la aparate. Dacă iubești pe cineva și te simți responsabilă pentru persoana aia, nu înseamnă că o să ai tot timpul dreptate. Doar nu putem să stăm de pază la nesfârșit. Letitia

trebuia să-și facă treaba. De-asta s-a dus. Rostul meu nu era să merg cu ea atunci.

Danner a meditat la cuvintele ei.

Marghe era negociatoare de meserie. O cunoștea pe Uaithne asta. Thenike era viajeră, o reprezentantă a populației indigene din care se trăgea. Marghe era Reprezentanta CCE, avea cea mai bună pregătire dintre toate pentru o asemenea misiune.

Ieșind din cort în aerul zorilor, Danner a tastat codul lui Kahn.

— Kahn, vezi unde dorm Marghe și Thenike. Trezește-le și zi-le că m-am răzgândit. Dacă vor să le ducem în nord cu o sanie, sunt de acord.

— Doamnă comandantă, au plecat deja. Au împrumutat doi cai de la păstoarele de pe Pășunile Cântătoare și au plecat azi-noapte.

Danner a înjurat cu ochii închiși. Două femei călare erau cu totul altă mâncare de pește decât două femei pe o sanie care putea să le scoată din orice pericol dacă indigenele erau puse pe rele. A tras adânc aer în piept. Dă-o naibii de treabă! Era om de arme, nu diplomată.

— Kahn, du-te la Cassil, T'orre Na și Holle și roagă-le frumos să se prezinte la mine în douăzeci de minute. Cheamă-le și pe Lu Wai și Twissel. Alimentați săniile și convocați tot personalul în patruzeci de minute. Și trimiteți-i lui Nyo mesajul „O să mă deplasez în curând cu toată viteza direct spre zona în care au fost reperate ultima dată triburile inamice. Te rog, urmează-mă urgent". Asta-i tot.

— Da, să trăiți.

Danner a citit prognoza meteo și s-a gândit febril cât aștepta să se prezinte Day, T'orre Na și restul la ea în cort. Când le-a văzut fețele, și-a dat seama că deja auziseră ce ordine dăduse.

— Nu poți să faci una ca asta! a zis Day. Știi ce-a zis Marghe. Dacă te duci înarmată acolo, o să atace.

— Nyo n-a sosit încă, a spus Danner. Nu cred că are cum să ne prindă din urmă înainte să dăm de triburi. Conform ultimei

prognoze meteo, furtuna o să ne surprindă exact când dăm piept cu triburile. Așa că oricum n-o să ne funcționeze armele, deci practic n-o să fim înarmate.

— Atunci de ce...

— O să ne bazăm pe armuri. Știi cât de bune sunt. Dacă ne blindăm bine, sălbaticele alea n-au cum să ne atingă, nu contează cu ce aruncă în noi. Armele moderne pot să ne atingă, din cauza căldurii degajate, însă armele de impact, mai ales niște arme atât de inferioare ca pietrele și sulițele, o să ricoșeze fără să facă stricăciuni. Dacă ne prind la pământ, probabil că or să ne bată măr. Și cu cascheta pe cap, tot pot să-ți zguduie creierii zdravăn dacă se apucă să dea ca lumea. Însă dacă facem corp comun... Ar trebui să funcționeze.

Day a dat să mai zică ceva, însă T'orre Na a ridicat brațul.

— Hannah, vrei să spui că ai de gând să stai cu mâinile în sân când o să vă atace Echraidhe și Briogannon la grămadă, cu Uaithne în frunte?

— Doar dacă trebuie. O să avem săniile și arbaletele. Uite ce zic: e posibil ca Marghe și Thenike să aibă nevoie de noi. Călărețele s-ar putea să aibă cel puțin o ostatică. Vă așteptați să las două civile să pună capăt dezastrului? Sunt Oglindă, oamenii mei sunt în joc. Sunt antrenată să rezolv asemenea situații. Iar furtuna tot o să se termine la un moment dat. Când o să-și piardă din forță, o să avem la dispoziție săniile, armele și pregătirea noastră. Triburile trebuie să afle cu cine se pun.

Și-a trecut mâna prin păr.

— Day, T'orre Na... Trebuie să ne croim un mod de viață în lumea asta. Trebuie să arătăm că nu suntem slabe, că nu pot să facă ce vor cu noi.

S-a uitat la chipurile femeilor, însă n-a reușit să citească pe ele ce gândeau.

— Cine știe, poate că având niște sănii la fața locului o să-i putem salva viața lui Marghe. Și lui Thenike. Nu pot să nu mă duc.

CAPITOLUL 17

Noaptea le învăluia grea și fierbinte pe Marghe și Thenike, în goana lor pe cai spre nord-vest, din Valea Holme spre Pășunile Cântătoare. Doar că pășunile nu mai cântau acum în vânt – frunzișul copacilor și ierburile înalte erau tăcute, întunecate și încremenite. Cu toată furtuna de acum două zile, iureșul copitelor stârnea mirosul de praf și iarbă pârjolită.

N-o să meargă.

S-a concentrat să mâne calul în galop, însă, cu fiecare tropot de copită în iarbă, resimțea și mai tare greața din stomac. *Pur și simplu n-o să meargă.*

Tropotul copitelor s-a schimbat – o luaseră la galop printr-un covor de flori, corolele închise peste noapte se deschideau în trecerea lor, copitele tari ale cailor stâlceau și culcau la pământ frunze și tulpini. Le-a învăluit brusc mirosul jilav, dulce și înăbușitor de olla. *Mirosul fricii.*

Brusc, Marghe a oprit calul. Nu se simțea în stare să facă nimic. Thenike a încetinit și a întors calul până la ea.

— Ce-ai pățit?

— Nu pot să fac așa ceva, n-o să meargă.

Calul se agita și pufnea neliniștit sub ea.

— Nu-i plac deloc florile.

Marghe nu putea să-i vadă expresia de pe chip în bezna nopții. Și-au mânat caii la marginea covorului de flori strivite.

Marghe a rupt iar tăcerea.

— N-o să meargă. N-are cum să meargă. Nu pot, Thenike, nu sunt destul de bună. N-o să mă asculte. O să râdă sau nici n-o să mă ia în seamă sau…

O s-o ucidă sau o s-o ia prizonieră. *N-aș mai îndura.*

— Dacă ne-am înșelat? Dacă n-o să mă creadă când le spun că eu sunt Duhul Morții?

— Dacă i-au dat crezare lui Uaithne, înseamnă că și povestea ta o să li se pară cu putință. Cum i-ai zis și lui Danner, acum trăiesc în plină legendă.

— Și dacă nu e de-ajuns?

Tăcere.

— Vrei să facem cale-ntoarsă?

Da! îi venea să răspundă, gata să se aplece în șa și să bâjbâie în bezna caldă după mâna lui Thenike. Însă i s-ar fi năruit toată hotărârea dacă o lua de mână și i-ar fi zis: *Da, hai să mergem, ce prostie că m-am crezut în stare de-așa ceva.* N-a întins mâinile.

— Nu.

O să meargă mai departe. Trebuia să încerce. Măcar dacă ar fi avut talentul lui Thenike, așa ar fi putut să-și înfigă cuvintele ca pe niște cârlige în carnea și mintea femeilor Echraidhe, cu glasul ei cântat și bătăile din tobe, să le înfigă și să le strângă bine laolaltă, ca să nu-i mai scape. Thenike ar fi fost în stare dacă era în locul ei. Însă nu era. Numai de ea puteau să asculte Echraidhe, doar ea sosise de pe altă lume și trăise alături de ele. Numai pe ea ar fi putut s-o creadă. Și nu se putea bizui decât pe forțele proprii și pe povestea ei. Nu părea cine știe ce armă dacă trebuia să reziste în fața a o sută de sulițe.

Thenike s-a uitat în jur.

— Cred că aș putea s-o aștept pe Danner aici.

Danner o să vină sigur, amândouă erau convinse de asta. Era Oglindă, n-avea cum să se abțină să nu vină. Thenike trebuia s-o oprească dacă putea.

Au descălecat. Marghe se simțea de parcă înghițise ceva atât de rece, că îi îngheța stomacul. Și-a lăsat mâinile pe umerii lui Thenike, simțindu-i căldura și forța mușchilor și a oaselor. S-au îmbrățișat strâns, iar Marghe și-a îngropat fața în părul ei.

Când au încălecat iar, pe dealurile de la est începea să mijească soarele, colorând culmile în portocaliu. Picioarele cailor erau muiate în polen galben-trandafiriu. Șaua de piele scârțâia sub Thenike când se tot întorcea, când încoace, când încolo, adulmecând aerul.

— O să fie furtună azi.

Marghe știa că Thenike n-avea cum să simtă vreun alt miros prin parfumul puternic al florilor de olla – se baza de fapt pe alt simț. Și ea simțea sub piele furnicături ca de insecte, senzația aceea urgentă pe care o avusese înainte să izbucnească ultima furtună.

— Nu-i niciun nor pe cer.

— Nu cred că o să plouă. O să bată vânt fierbinte și o să fulgere.

— Cât mai e până atunci?

— O să izbucnească probabil după-masă. Până atunci trebuie să găsim un adăpost, vreo stâncă pe undeva. Dacă nu plouă, o să pârjolească toată iarba asta uscată.

Au rămas o clipă tăcute. Marghe își îndreptase calul în direcția din care veniseră, iar calul lui Thenike îi stătea în față. Cei doi cai și-au plecat fiecare botul pe grumazul celuilalt, pufnind încet. Marghe a arătat un pâlc de copaci.

— Dacă nu vine Danner, așteaptă-mă acolo. O să mă întorc.

— O să te aștept, s-a învoit Thenike. Chiar dacă nu apare Danner, tot o să vin să te caut înainte să izbucnească furtuna.

Marghe știa că n-are niciun sens să se opună. A apucat stângace frâiele cu mâna ciuntită, pregătindu-se să se întoarcă și s-o ia spre nord. Îi venea să-i spună lui Thenike să aibă grijă, că o iubește foarte mult. Însă nu-și găsea cuvintele.

— Dacă vine Danner, ține-o în loc. Zi-i să aștepte.

— Măcar tu nu mai trebuie să aștepți, a zis Thenike făcându-i semn cu bărbia, iar Marghe s-a întors să privească.

În zare, spre vest, se stârnise praful, sub copitele a o sută de cai.

— Vorbește-le bine, Marghe Amun, i-a zis Thenike întorcându-se pe cal. Și nu uita că o să vin să te caut înainte să înceapă furtuna.

Și s-a dus.

Marghe și-a îndreptat calul spre norul de praf.

Aștepta în șa, cu frâiele sub coapse ca să aibă mâinile libere, cu soarele înălțat aproape de tot deasupra orizontului, în spatele ei, când călărețele au apărut în depărtare. În lumina joasă a zorilor, chipurile lor păreau stranii, portocalii, iar caii asudați le luceau ca niște făpturi din metal topit.

Cele două triburi formau o linie lungă, dreaptă – un cordon de luptă, cum îi zicea Danner. Încet, șirul s-a curbat tot mai mult, iar în centru s-au zărit cosițele lui Uaithne, strălucind ca focul în razele de soare; călărețele înaintau spre Marghe, o aveau ca țintă. Lângă Uaithne se vedea o Oglindă, legată în șa ca un sac de grâne încovoiat. Îi smulseseră armura și o lăsaseră în uniformă, cu un obraz mânjit de sânge uscat. Căpitana White Moon. Nu părea pe deplin conștientă de ce se întâmplă.

Marghe respira lent și adânc, într-un ritm egal, cu mâinile lăsate calm pe coapse. N-o s-o ia din nou prizonieră. O s-o asculte – o să le convingă. Vântul sălta ușor coama calului, gâdilând-o pe dosul mâinilor. Umbra ei călare se lungea imensă și brună peste iarbă, între ea și femeile Echraidhe și Briogannon. Triburile o vedeau ca pe o siluetă gigantică, întunecată, luminată din spate de soarele care se înălța pe cer.

Călărețele s-au oprit la vreo sută cincizeci de metri de ea, în foșnet de iarbă și zornăit de zăbale.

Acum.

Tot ceea ce o învățase până atunci moartea mamei sale, traiul în frigul mușcător al Tehuantepecului și Thenike, tot ce era ca persoană în clipa aceea se concentrase într-un unic punct din miezul ființei sale, scăldându-i corpul în adrenalină, încordând-o, făcându-i pielea de găină. Își simțea mâinile grele – și-a amintit de amoniți. Era Marghe Amun, cea desăvârșită.

A întins mâna, cu palma deschisă în față, așa cum făcuse pe vremuri în cortul de povești din tabăra Echraidhe. Glasul i-a răsunat dintr-odată ascuțit pe deasupra ierbii.

— Aveți în rândurile voastre o mincinoasă care v-a înșelat pe toate, o femeie cu inima sucită și pustie, care vă mână spre un destin plăsmuit. Uaithne, trădătoarea ucigașă, pretinde că vorbește în numele Duhului Morții. Minte. Pretinde că-mi face în voie, îmi face *mie* în voie, însă minte.

O ascultau. Sau cel puțin nu păreau gata s-o atace. Sângele îi fierbea în vine. Și-a mânat calul alene de-a lungul șirului de călărețe, vorbindu-le în ritmul egal al copitelor, în valuri nestăvilite de cuvinte.

— Ascultați-mă. *Eu* am străbătut genunea cea neagră dintre stele până la voi, *eu* am rătăcit prin pustiul cel alb, câmpia care-și întinde mâna între tărâmul viilor și al morților, *eu* am vorbit cu duhurile strămoașelor, ascunse în pietrele sfinte. *Eu* am venit în rândurile voastre și am învățat de la voi, ca un copil, datinile tribului meu, *eu* v-am părăsit pe furiș, ca o stafie, după ce-am învățat tot ceea ce aveam de învățat, și tot *eu* am supraviețuit peste iarnă, singură pe Tehuantepec, și acum m-am întors la voi.

Rostea cuvintele cu o voce egală, hipnotică, puternic cadențată, înălțându-se și coborând odată cu răsuflarea și bătăile inimii, până când vorbele sale au început să prindă puteri, ca o făptură vie care se lupta în forță să se elibereze și să se azvârle asupra călărețelor ca să le smulgă măștile de pe față.

— Uaithne mi-a pregătit calea. Uaithne v-a adus pe toate la mine. La *mine*, repet. Căci Uaithne nu-i decât unealta mea. O unealtă care nu-și face treaba chiar bine. O unealtă ce alunecă și se rupe în mâna celor care se bizuie pe făgăduielile ei.

Nu s-a uitat deloc la Uaithne, însă a surprins privirile lui Aelle, Marac și Scatha, care stăteau una lângă alta în șa, privirile lui Borri. Le câștigase atenția. Nici urmă de Levarch. Oare murise?

Atunci conducătoarea tribului era Aoife, care își lăsase privirea în iarba de la picioarele calului ei.

Înalță capul, Aoife, și uită-te la mine.

— Vă căutați moartea, iar eu vă zic vouă că o să vină. Eu sunt vestitoarea și călăuza ei. Însă voi sunteți tribul *meu*, o să muriți atunci când vă poruncesc eu și așa cum vă poruncesc și cum stabilesc eu. Și vă zic de acum: nu așa vreau să muriți. Căci dacă dați iama în rândul străinelor, nu vă căutați decât moartea cărnii, a spus ea fluturând disprețuitor din mână. E un fleac, nimic mai ușor.

Toată tensiunea care i se acumulase în corp îi urcase în gâtlej, gata să se reverse afară. S-a săltat în șa, ridicându-și mâinile cu palmele în afară, cerând imperativ toată atenția.

— *Nu* am străbătut genunea ca să vă văd murind în felul ăsta.

Și și-a punctat declarația vânturându-și amândouă palmele în aer. Femeile Echraidhe s-au smucit pe cai.

— Am îndurat neînchipuit de multe în drumul meu!

Și-a vărsat în cuvinte răspicate, în forță, toată mânia pe care i-o stârnea amintirea prizonieratului, cu tratamentul lui inuman.

— Însă moartea pe care mi-o datorați va fi încă și mai grea! Nu-mi pasă câtuși de puțin că sunteți gata să muriți una după alta, scăldate în sânge și în focul luptei. Nu-mi pasă deloc. Eu altceva vă cer, mult mai mult decât atât. Vreau de la voi Moartea cea Mare. Moartea prin schimbare.

Atunci a surprins o mică mișcare, atât de măruntă, că era să-i scape: Aoife ridicase capul. *Așa, Aoife, privește-mă și ascultă-mă de data asta.* Acum simțea căldura soarelui pe spate și în nări îi năvălise puternicul parfum de olla, însă nu a luat seama, ci s-a lăsat purtată de forța pe care o simțea înlăuntru, rostind cuvintele ca pe niște lovituri de ciocan.

— Moartea prin schimbare, a repetat ea. Moartea rânduielilor voastre, moartea care nu e sfârșitul, ci începutul îngrozitor și măreț al unei alte vieți. *Asta* vă cer eu!

Da, le avea în puterea ei. Respirau odată cu ea, clipeau când clipea ea, stăteau ca niște stane de piatră în șa.

— Așadar, asta vreau de la voi, a zis, urmând implacabil: Renunțați la războiul vostru sfânt, mutați-vă turmele mai la sud și la vest și lăsați Tehuantepec în stăpânirea vietăților zăpezii și a ierburilor cățărătoare.

Apoi, pe un ton ceva mai blând, le-a zis:

— Nu sunteți de piatră ca să îndurați rafalele de vânt și înghețul, sunteți oameni. Aveți nevoie de lumină, de căldură, de hrană pentru copiii voștri. Aveți nevoie de semene din rândul cărora să vă alegeți iubite și prietene. Dar, ca să aveți parte de toate astea, trebuie să nu mai fiți aceleași.

A cercetat chipurile femeilor amuțite. Lui Uaithne îi sticleau ochii.

— Când ziceți „Tribul e mai presus de om", vreți să ziceți „Tribul e mai presus de orice", pentru că în adâncul vostru aveți un ungher pustiu, din care auziți răsunând un glas: „Numai tribul e aievea, numai noi suntem pe lume". Nu e adevărat.

Apoi a continuat adresându-i-se lui Aoife, care o privea țintă:

— Luați-vă ochii de la pustiul din voi, deschideți-i și uitați-vă și ascultați în jur, lumea pe care v-am pregătit-o. Acolo e un loc anume unde o să vă creșteți turme grase și frumoase, copile cu plete lucioase și cu ochi vioi, unde n-o să mai ascultați noapte de noapte suflarea viscolului și pasul gotului.

Tăcere.

— Acest ținut vă așteaptă, numai să îndrăzniți să dați ochii cu moartea cea mai mare. Moartea prin schimbare.

Aoife s-a încruntat și, o clipă, lui Marghe i s-a părut că se făcuse auzită și înțeleasă, însă numaidecât în aer a răsunat râsul lui Uaithne, ca niște picuri reci de apă limpede care le împroșca pe față.

— Moartea, a început ea veselă, nu cere atâtea îndoieli și chinuri. Moartea e fierbinte, e lumină și splendoare roșie ca sângele.

Când a vorbit Uaithne, s-a stârnit vântul – Marghe l-a simțit cum i se strecoară în plete, la ceafă. Aerul părea să vibreze.

Uaithne a arătat în spatele lui Marghe, izbucnind iarăși în râs.

— Și iată cum vine moartea la noi. Haideți să dăm zor, s-o întâmpinăm și noi.

Marghe s-a răsucit repede în șa. Vibrația din aer nu era de la vânt.

Vreo patruzeci și ceva de Oglinzi cu căști lucitoare și armuri negre, pline de polen precum carapacea unor insecte din altă lume, urcau pe coama dealului ca un roi leneș și compact. De-o parte și de alta a careului de Oglinzi și în spate zumzăiau săniile. În fața lor, cu spatele la Marghe, era o călăreață singură. Thenike. Când Oglinzile au pornit-o mai departe, Thenike nu s-a clintit din loc. Când Oglinzile au luat-o în altă direcție, Thenike a luat-o și ea spre ele. O femeie ținând piept altor patruzeci.

Thenike. Trebuia să aștepte.

— Nu, i-a zis Marghe lui Uaithne. Până aici.

— Ba da, a ripostat Uaithne întinzându-și sulița în față.

Marghe a luat frâiele de sub coapse și le-a înfășurat pe cornul șeii. Zumzetul din spatele ei se auzea altfel, însă nu îndrăznea să se întoarcă. A început să respire adânc și lent, umplându-și vasele de sânge cu bule de oxigen, care pătrundeau de acolo în mușchii lungi. Nu se mai afla pe Tehuantepec. De data asta o să fie pregătită de luptă. N-o să se mai lase niciodată înfrântă.

Însă Uaithne nu avea de gând să atace. Și-a coborât sulița și a vârât-o în teacă. Preț de-o clipă amețitoare, Marghe a avut impresia că până la urmă izbândise. Însă apoi Uaithne a râs iar, și-a scos cuțitul și, dintr-o singură mișcare, a tras spre ea calul pe care stătea White Moon și a retezat beregata Oglinzii.

Sângele a curs într-un șuvoi roșu, cumplit. Calul Oglinzii a nechezat și s-a dat într-o parte, iar sângele a picurat pe iarbă.

Uaithne și-a vârât între dinți cuțitul scăldat în roșul acela aprins și cu o mână a apucat sulița, iar cu cealaltă frâiele. Apoi a dat

pinteni calului și s-a năpustit prin iarbă, cu sulița ridicată tot mai sus, spre gâtul lui Marghe.

Șirul tovarășelor de trib ale lui Uaithne a unduit, strângându-se. Marghe nu avea cum să se-ntoarcă, să vadă dacă Oglinzile strânseseră și ele rândurile.

A rămas nemișcată. Își vărsase toate forțele în cuvântarea dinainte, acum rămăsese cu mâinile goale și avea să sfârșească într-o baltă de sânge.

Însă apoi o observat o mișcare în spatele lui Uaithne: Aoife a învârtit ceva deasupra capului și și-a îndreptat dintr-odată brațul. O clipă nu s-a întâmplat nimic și Marghe a crezut că Aoife, care putea să nimerească cu praștia ținta de la nouă ori nouă pași, dăduse greș.

Apoi Uaithne a scos un icnet, de parcă o lovise cineva în spate, iar pielea albă care i se zărea printre cosițele împletite s-a colorat dintr-odată într-un roșu mai viu decât pletele sale. Însă a reușit să se țină în șa, purtată mai departe în față, pe când din spatele lui Marghe, mascate de vuietul tot mai puternic al vântului, Oglinzile se pregăteau cu siguranță și ele de atac. Aoife întârziase prea mult. Nimic nu mai putea opri sângele să curgă.

Marghe a urmărit cum vine tropotind și spumegând calul lui Uaithne spre ea. Și-a încordat coapsele, gata să se aplece și să lovească și ea cu piciorul, a simțit cum îi năvălește sângele în vinișoarele din umerii gata să se răsucească în aer când va trebui să lovească năprasnic, pentru a respinge sulița repezită spre ea.

Însă degetele lui Uaithne erau albe ca ceara. Indigena începuse să alunece, să tot alunece.

Când a ajuns la doi pași de calul lui Marghe, Uaithne a căzut într-o parte din șa și s-a prăbușit frântă la pământ, cu tot cu arme. Calul, ușurat de călăreață, a continuat să vină spre Marghe, atât de aproape, că a împroșcat-o cu balele lui calde, ocolind-o în ultima clipă. Uaithne a alunecat moale pe iarba de la picioarele calului lui Marghe.

Marghe a sărit jos din șa, gâfâind și tremurând de la adrenalină și de la cât de mult se stăpânea să nu-și înfigă călcâiul în beregata golașă a lui Uaithne. A îngenuncheat. Uaithne a încercat să ridice capul.

— Nu. Șșș. Nu te mișca.

Însă, auzindu-i îngrijorarea, Uaithne a scos o bulă roșie de râs pe gură și a murit.

O mâncau genunchii de la iarba uscată, însă nu s-a mișcat. Nu știa ce să facă. Fusese gata de luptă, iar Uaithne... S-a uitat la corpul neînsuflețit din fața ei. Uaithne murise. Femeia care se pregătea s-o ucidă nu mai putea să-i facă niciun rău. Nu știa ce trebuie să simtă. Se simțea decuplată de tot ceea ce se întâmpla în jur.

Ceva a împins-o în umăr – era calul lui Uaithne, care se întorsese după călăreață. Iarba foșnea în boarea dimineții și se înălța țeapănă pe măsură ce vântul sufla mai tare și mai fierbinte. Venea furtuna.

Marghe a clipit din ochi. Prea se lăsase tăcerea în jur. O fi fost de uimire? S-a ridicat încet, așteptându-se să izbucnească iureșul și larma. Nu s-a întâmplat nimic. S-a uitat în jur. Oglinzile făceau mai departe corp comun, ca un mușchi încordat. Thenike stătea neclintită ca o stâncă în fața lor. Șirul triburilor fremăta, caii își scuturau nerăbdători coamele, unele călărețe își țineau sulițele gata de luptă, cu vârfurile de piatră sclipind în soare, altele le țineau coborâte alene. În aer se simțea o tensiune mai grea decât parfumul de olla. Vântul a bătut tare. A respirat cu grijă, liniștindu-și tremurul din corp.

Lui Marghe i s-a părut că stă de-o veșnicie între cele două oștiri, cu cei doi cai scuturându-și coamele și cozile lângă ea, în vântul care-i vâjâia în gură. Apoi Aoife a coborât din șa și a luat-o spre ea, singură și cu mâinile goale. Oglinzile au început să se agite, iar din rândurile lor s-a desprins o figură care și-a ridicat viziera în timp ce venea spre ea. Danner. Tot cu mâinile goale.

Când Danner a trecut pe lângă Thenike, viajera a descălecat și a urmat-o, ținându-și calul de frâu.

S-au oprit toate în mijlocul câmpiei și s-au uitat una la alta. Acum vântul bătea tare și fierbinte, precum căldura ce se înalță dintr-un furnal. Thenike și-a lăsat o clipă mâna pe umărul lui Marghe.

Așteptau să spună ceva, și-a dat seama Marghe. Însă își simțea creierul golit de orice idee, amorțit de cele două morți năprasnice și de suflarea vântului.

Până la urmă, Thenike a rupt tăcerea.

— Vine furtuna. Trebuie să ne adăpostim. Iarba e prea uscată.

Vântul. Pășunile Cântătoare. Marghe s-a chinuit să vorbească.

— Știu eu un loc, a zis rar. E numai piatră și grohotiș. Acolo se află o peșteră și o râpă. Nu-i nicio primejdie să ia foc ceva. Încăpem toate.

Danner s-a uitat prudentă la Aoife.

— Asta dacă triburile pot să stea în același adăpost.

Aoife s-a uitat la mormanul de plete, mădulare și sânge care mai rămăsese din Uaithne, apoi în spate, la femeile Echraidhe și Briogannon, în șirul cărora se afla corpul chinuit al căpitanei White Moon, încă prăbușit în șa. Când a întors iar, a țintuit-o pe Marghe cu ochii ei aspri și opaci.

— Soestra mea a murit.

Apoi, uitându-se cu ochii ei goi la Danner, a continuat:

— La fel și o femeie din neamul vostru. Dacă e să mai moară și altele, nu se cuvine să moară arse de vii pe câmpul ăsta cu iarbă uscată.

Danner și-a umezit buzele – nu era deloc un răspuns liniștitor.

Lui Marghe îi părea rău pentru amândouă. Danner și Aoife erau două conducătoare și două membre de nădejde, cinstite ale societății lor, silite dintr-odată să se adapteze unei realități noi, care le obliga să-și încalce toate principiile.

A zâmbit. Uaithne era moartă, iar ea, Marghe, fusese pregătită să-i țină piept. Acum totul i se părea limpede și simplu: cele două

triburi nu puteau să facă nimic atâta timp cât Levarch ducea tratative cu căpetenia dușmană lângă corpul neînsuflețit al cuiva din neamul lor, iar Oglinzile n-o să îndrăznească să dea atacul cât timp comandanta lor părea să negocieze un schimb de ostatice.

Celelalte femei se uitau la ea.

— Thenike, cât mai e până izbucnește furtuna?

— E aproape, dintr-o clipă într-alta.

— Atunci trebuie să ne grăbim. Danner, Aoife, mergeți la Echraide după căpitana White Moon și calul ei, apoi luați-vă fiecare câte un cal. Știi să călărești, nu? a întrebat-o pe Danner.

— Da.

— Luați cu voi și o conducătoare Briogannon. Aoife, zi-le oamenilor tăi să se ia după noi. Danner, zi-le Oglinzilor tale să ne urmeze la sud. Cât timp o aduceți pe White Moon și caii, eu și Thenike o s-o legăm pe Uaithne pe cal.

Danner și Aoife s-au privit pieziș.

— Danner, ai o bandă imobilizantă la tine?

— Da, a răspuns ea mirată.

— Dă-mi-o.

Danner și-a desprins-o de la curea și i-a înmânat-o.

— Întindeți-vă brațul.

— Ce...

— Întinde un braț în față. Stângul. Aoife, tu întinde-l pe dreptul.

Le-a legat una de alta de bicepși.

— Ca să fim sigure. O să v-o scot după ce vă întoarceți tefere. Duceți-vă.

Danner a pășit șovăitoare în față, Aoife a imitat-o și tot așa. Marghe le-a urmărit cum se trăgeau una pe alta tot înainte, pas cu pas, apropiindu-se de șirul călărețelor.

Când au ajuns la jumătatea distanței, Thenike și-a lăsat mâna pe umărul lui Marghe, a întors-o ușurel spre ea și i-a cuprins fața în palme.

— Ai povestit bine.

Am fost pregătită.

— Nu-i așa?

Și-au zâmbit, iar Marghe a cuprins-o în brațe, răsuflând lung și adânc.

A fost greu să urce cadavrul lui Uaithne pe calul ei – animalul se tot dădea într-o parte, pufnind și plecându-și urechile când simțea mirosul de sânge și secreții –, însă până la urmă au reușit.

Danner și Aoife s-au întors cu Ojo, care ținea de frâu calul lui White Moon. Marghe s-a simțit tentată să le lege pe toate trei la un loc, însă a decis să aibă încredere în ele. I-a zis lui Thenike s-o ia în față cu calul adus de Ojo, urmată de cele trei conducătoare, iar ea a încheiat coloana, ținând calul lui Uaithne de frâu.

În fața lor, Oglinzile s-au întors și au luat-o mărșăluind spre sud. În spatele lor, triburile s-au pus și ele în mișcare, la pas.

În tot timpul ăsta, vântul bătea tot mai tare, izbindu-se de călărețe, iar când Marghe a trebuit să-i spună lui Danner pe unde s-o ia, ca să le transmită prin comuniceas Oglinzilor sale, a trebuit să urle ca să se facă auzită prin vijelia care părea să-i smulgă și să-i risipească vorbele din gură ca pe un fum.

Marghe le-a îndrumat spre peșteră și râpă. Mai întâi trebuiau să se adăpostească. Mai târziu aveau să stea de vorbă.

Până la urmă, tratativele s-au ținut în Valea Holme.

Când cele cinci conducătoare au ieșit din peșteră, bucăți imense de câmpie erau negre și pârjolite, din ele înălțându-se încă un fum ce întuneca amurgul. Nici nu puteai să respiri.

Danner a apăsat pe o țintă din guler – zumzăitul costumului a încetat și și-a scos cascheta, din care s-a revărsat un curent rece.

— E prea cald să lăsăm cadavrele neîngropate atât timp. Trebuie să le vârâm imediat în saci, la răcoare.

După ce stătuse încordată ore bune în peștera aia, prinsă la mijloc între câteva sute de femei dispuse mai degrabă să se bată

decât să stea de vorbă, Marghe s-a simțit deranjată de atitudinea lui Danner, însă Thenike a fost aceea care a izbucnit.

— Nu sunt „cadavre"!

Marghe n-o mai văzuse niciodată atât de furioasă.

— Sunt rămășițele căpitanei voastre și ale soestrei lui Aoife. Oamenii ăștia chiar au trăit. Au avut prietene, mame, oameni apropiați care or să se oprească data următoare din mâncat și o să li se facă dor de zâmbetul lor sau de o mână bine cunoscută așezată pe masă. Cu morțile lor am răscumpărat toate astea.

A arătat spre cele două armate care se priveau suspicioase de la distanță, fără să se lupte însă între ele. Fără să mai lupte.

— Ar trebui să le înmormântăm pe câmpia unde au murit. Laolaltă. Să-și afle mormântul în locul în care atâtea alte femei au fost gata să ucidă și să moară ucise, pe teren neutru, pentru ca alte femei să poată veni să le vadă și să-și amintească de ce și cum au murit aceste două femei. Și poate așa n-o să se mai întâmple niciodată o asemenea... nerozie.

Împreună cu cele două triburi și o companie de Oglinzi, Marghe, Thenike, Aoife, Danner și Ojo, ținând de frâie caii lui Uaithne și White Moon, s-au dus cu lopeți în locul care fusese cât pe ce să devină câmp de bătălie.

Covorul de olla nu era atins de foc, iar Danner a propus să le îngroape în pământul cu flori. S-au uitat la Thenike, însă viajera nu a spus nimic, părea adâncită în sine.

— Nu, a hotărât Marghe. O să le-ngropăm acolo unde au murit, sub iarba arsă, în pământul pârjolit, unde-o să răsară iarăși iarba când înverzește câmpia.

Înmormântarea a fost scurtă, niciun ritual n-ar fi avut cum să mulțumească ambele părți. În schimb, Aoife a ieșit în față și le-a povestit despre Uaithne, cum îmblânzise primul căluț pe când avea zece ani, iar Danner a spus câteva cuvinte solemne despre White Moon, care fusese o căpitană strălucită, câștigând respectul și

încrederea subordonatelor ei. Apoi Thenike s-a dezmeticit și a cântat un cântec câmpenesc melodios. La început, lui Marghe i s-a părut ciudat că alesese cântecul acela, însă atunci când viajera a început să bată din palme în ritmul melodiei, cântând tare despre vremea culesului, a treieratului, a ogoarelor semănate cu semințe din care aveau să crească noi recolte, Marghe a înțeles și a început să bată și ea din palme. Când au auzit apelul la reînnoire din cântec, și alte femei au început să bată din palme, iar când Thenike s-a oprit din cântat, lumea a bătut mai departe din palme multă vreme.

După înmormântare, Aoife și-a trimis înapoi, în nord, mai toate tovarășele de trib. Ca să strângă turmele risipite, a zis ea. Aoife, însoțită de fiica ei Marac, reprezentante ale tribului Echraidhe, și Ojo, reprezentanta tribului Briogannon, le-au urmat pe Marghe, Thenike și Danner în Valea Holme, unde urmau să țină tratative la adăpostul imensului copac-tobogan unde trăia Cassil cu familia ei.

Holle a vorbit în numele femeilor de pe Pășunile Cântătoare, iar Cassil le-a reprezentat pe cele din Valea Holme. După ce s-a gândit bine, Marghe a hotărât să ducă tratative în numele lui Danner și al oamenilor ei. Măcar cu atâta lucru le rămăsese datoare.

— Acum sunteți și voi un trib, i-a zis ea lui Danner. Încearcă să gândești în termenii ăștia. Să văd ce pot să câștig pentru voi. Acum sunteți foarte respectate.

— Vrei să spui că tu ești foarte respectată.

Marghe n-a luat-o în seamă.

— O să duc trata cu triburile și cu Holle, dacă pot, și o să încerc să întăresc bunele relații cu Cassil.

— Fă-ne doar rost de semințe și de câteva animale de prăsilă.

— O să vă fac rost de mult mai multe lucruri, i-a promis Marghe.

Acordurile finale ale tratei s-au încheiat în prezența viajerelor Thenike și T'orre Na:

Triburile Echraidhe și Briogannon, unite provizoriu de nebunia lui Uaithne, se contopeau într-un singur popor pentru a păstra pacea între ele și alte așezări și pentru a supraviețui. Turmele ambelor triburi erau decimate, bunurile li se risipiseră prin lume, copiii le erau prost hrăniți. Li s-au dat în folosință terenurile de pășunat de la nordul și vestul Pășunilor Cântătoare. În anul în care turmele le vor fi sporit suficient, aveau să le cedeze o zecime din cai femeilor de pe Pășunile Cântătoare, drept despăgubire parțială, și o zecime din taarii de prăsilă. Taarii aceia urmau să le fie dați de oamenii lui Holle oamenilor lui Danner. Până atunci, oamenii lui Danner aveau să primească taari de prăsilă de la neamul lui Cassil, iar amândouă comunitățile o să-i ajute să prindă sălbăticiuni și să le îmblânzească. Tot Cassil le oferea semințe și promisiunea că vor primi la schimb din recolta culeasă anul acela în vale, precum și două războaie de țesut și – Marghe se luptase din greu – șase dintre copilele din vale urmau să le fie date spre înfiere, însoțite de vreo două femei adulte.

— Gândește-te un pic, Danner, o să vă fie un ajutor neprețuit! i-a zis comandantei. Cum poți să înveți mai bine rânduielile lumii decât odată cu copiii ei?

Cassil s-a învoit doar dacă se ofereau singuri oamenii. În schimb, Danner a trebuit să promită să dea spre înfiere o treime din copiii pe care aveau să-i nască Oglinzile în următorii cinci ani, tot dacă se găseau voluntare. Marghe nu-și făcea probleme că nu se vor găsi. De ambele părți existau destule femei curioase ori care voiau să profite de pe urma aranjamentului. Oricum ar fi fost, ambele comunități vor avea de câștigat până la urmă.

Pentru cântarea mărturiei s-au dus în peștera din Valea Holme. Era în faptul serii. Marghe și-a ridicat ceva mai sus torța care împroșca scântei în jur. Cristale roșietice de mică și cuarț licăreau

în jur pe când cele nouă cântărețe mergeau în fața femeilor din Valea Holme, venite să asiste. Între degetele de la picioare i se strecura nisipul fin și rece.

— Mi-a zis Letitia de locul ăsta, a șoptit Danner când se afundau în cavernă. Însă nu prea am crezut-o.

În fața lor licărea fosforescent un lac cu ape lunecoase, în nuanțe de albastru și verde. Se aflau pe un soi de raft lat, natural, care dădea ocol întregii peșteri. Coloane subțiri porneau din porțiunile mai joase ale tavanului inegal și se adânceau în apă. Apele lacului răspândeau lumină, azvârlind umbre pe peretele din spatele lui Marghe și îmbrăcând coloanele în mantii colorate strălucitoare.

T'orre Na a început să cânte, apoi Marghe și Thenike, urmate de Holle și Cassil; mai târziu s-au alăturat Aoife, Day și Ojo. Danner a rămas la urmă, după restul de opt, închizând cercul celor nouă. Spre mirarea lui Marghe, Oglinda avea o voce înaltă și limpede de soprană.

S-au luat de mână: Marghe a apucat mâna aspră și uscată a lui Ojo cu mâna stângă și pe a lui Day – caldă și moale – cu mâna dreaptă. A zâmbit cântând melodia fără cuvinte, îi plăcea cum feluritele tonuri în armonie se despărțeau și goneau deasupra apelor, izbindu-se cu ecou de pereți. Parcă toți oamenii din vale ar fi cântat laolaltă.

Glasurile au amuțit pe rând. Pietricele mișcate de curentul slab se rostogoleau pe malurile lacului.

Au mâncat împreună afară, în plânsetele copilelor obosite; Ojo și Aoife au stat cât mai departe una de cealaltă. Marghe își mesteca încet pâinea, străduindu-se să nu-și facă griji – nu existau acorduri perfecte.

Înainte să adoarmă, mai târziu, întinsă lângă Thenike, s-a întrebat dacă în vreun ungher adânc și liniștit al peșterii încă răsunau ecourile cântecului pe care-l creaseră laolaltă. Și în vis a văzut cum se rostogoleau pietricelele în apă.

CAPITOLUL 18

La două zile după încheierea acordului, femeile din Valea Holme au început să culeagă recoltele. Anul se îndrepta încet către iarnă, așa că venise vremea ca fiecare cântăreață să se ducă la treaba ei.

Day și T'orre Na au plecat primele.

— Vreau acasă, i-a zis Day lui Marghe. Vreau să le văd pe Jink și Oriyest așezate la foc în casa noastră. Vreau să văd ce mai fac taarii mai mici din turmă și ce iarbă ne-a mai rămas pe pajiști.

Și-a ridicat mai bine desaga pe umeri și i-a întins brusc mâna.

— Mă bucur că te-am cunoscut, a zis ea timid. Însă mai mult decât atât, mi-ai... Ei bine, mi-ai dat speranțe. Sau așa ceva. T'orre Na spune că, dacă tu ai reușit să rămâi însărcinată, eu n-am de ce să nu fiu în stare.

Apoi a zâmbit larg:

— Bine, nu știu dacă vreau neapărat un copil, înțelegi? Și-așa avem destule bătăi de cap cu cele două fetițe ale lui Jink. Însă mi-ar plăcea să știu că, dacă vreau, pot. Așa o să mă simt în sfârșit acasă aici.

Thenike le-a însoțit pe Day și T'orre Na.

— Doar pentru câteva zile, Amu. Să văd cum mai e pe la ele. S-o mai ascult un pic pe T'orre Na povestind. O să mă întorc după ce-ți pui la punct treburile cu cele din neamul tău.

Marghe știa că Thenike îi dădea un scurt răgaz să vorbească cu Hiam și să-și ia rămas-bun, însă când le-a făcut cu mâna celor trei, i-a fost greu să-și alunge senzația că rămâne fără un mădular. O să se întoarcă, și-a repetat luând-o prin iarba uscată. Thenike o să se întoarcă.

În noaptea următoare a visat că Thenike își trece mâinile pe deasupra corpului ei, strângând și netezind cu palmele ampli curenți electromagnetici curgându-i pe piele, până când Marghe a simțit că se transformă, că se lungește și îi crește blană. Se preschimba într-un got. Apoi Letitia Dogias i-a zis râzând „Acum înțelegi" și a fugit afară, în furtună, cățărându-se pe o stâncă ascuțită ca o clopotniță, cu trăsnetele străbătându-i trupul iar și iar.

Marghe s-a trezit cu senzația că trebuie să înțeleagă ceva, însă nu reușea să-și dea seama limpede ce anume. A scuturat din cap și s-a sculat. Poate o ajuta Hiam să înțeleagă. Însă când s-a dus la spital, Hiam era prinsă, așa că i-a lăsat un mesaj.

În vale, ceva mai departe, a dat peste femeile de pe Pășunile Cântătoare, pe caii lor încărcați cu bagaje, lângă turmele împuținate, stând cu capetele plecate într-un nor de praf. Marghe a mângâiat calul lui Holle pe bot, amintindu-și de Pella, apoi s-a uitat în sus la călăreață.

— Deja plecați?

— Iarba din nord nu mai e bună de pășunat decât vreo treizeci de zile. Fiecare fir de iarbă contează. Ne așteaptă o iarnă grea. O să te întorci la Ollfoss?

— Acolo e casa mea.

Casa ei. Ultima dată când fusese în Valea Holme, la Cassil, nu avea nicio casă.

— Nu zăbovi prea mult pe-aici. Anul ăsta iarna vine mai repede. Și să vii să ne vezi la primăvară. Cu cea mică. Poate o să-ți mai dăm un cal.

Holle știa că Pella era pierdută. Îi anulaseră datoria, fusese o pierdere necesară prin trata, însă era un cal, nu un obiect neînsuflețit. Marghe spera că nu murise, că gonea mai departe în herghelia sărăcită a tribului Echraidhe, ferită bine de frig în blana ei mițoasă. Poate cu un mânz ciolănos după coada ei.

Marghe și-a lăsat mâna pe pântece. La anul, pe vremea asta, o să aibă o fiică de trei luni. Un prunc primăvăratic, născut odată

cu taarii și mânjii, la vremea când începeau să cânte păsările, iar vârterițele își terminau rezervele de peste iarnă. Când natura răspândea un parfum proaspăt și nou. Dac-ar fi fost Thenike lângă ea, să-i destăinuie gândurile... O să se întoarcă peste trei, patru zile.

Holle și oamenii ei au dat pinteni cailor asudați, mânând din spate turma de taari, tot mai departe, într-un noian de fluierături și plesnete de bici. Marghe s-a uitat după păstoare și turme până s-au pierdut în norul de pulbere.

În Valea Holme recoltele nu se culegeau ordonat și în linie dreaptă, ca în alte culturi pe care le văzuse Marghe prin lume. Femeile începeau cu ogoarele mărginașe și coseau, cu copilele cântând în jur, bătând din palme și la tobe, de parcă mânau niște vietăți mărunte spre centrul ogoarelor.

— Firește, i-a zis Cassil când a întrebat-o. Așa sufletul orezului o ia spre centru și se strânge acolo, în loc să se risipească din grâne.

Când asculta nemișcată bufnetul picioarelor desculțe și foșnetul coaselor cu tăiș din olla retezând tulpinile, și lui Marghe i se părea că simte... *ceva* mișcându-se înspre centru, în ritmul hăitașelor și cosașelor. Valul se amplifica și se concentra tot mai mult, ca o furtună mai caldă și mai aurie.

Plecând gânditoare de pe ogor, a format codul lui Hiam. Doctora încă nu era disponibilă. S-a dus să vadă ce face Danner.

Următoarele două zile și le-a petrecut la monitorul lui Danner, descărcând imense baze de date din domeniul biologiei și fizicii și comparând informațiile cu propriile capacități și ale lui Thenike, cu comportamentul ciudat al Letitiei și al lui Uaithne pe timp de furtună și cu tot ceea ce învățase în antrenamentele ei de biofeedback. Și a pus cap la cap teorii destul de interesante.

Marghe a luat-o spre spital, mergând cu greu prin arșița înăbușitoare a zilei înnorate. Până la următoarea primăvară, zilele senine se cam terminaseră în Valea Holme. Și-a amintit cerul de

un albastru viu, închis, din Ollfoss, dorindu-și să plece chiar a doua zi cu 'Thenike spre casă.

Când a ajuns la spital, doctora lipsea, însă a dat peste Lu Wai, ținând-o pe Letitia de mână. Bolnava se trezise.

— Letitia! a exclamat Marghe încercând să zâmbească, cu toate că tehniciana părea slabă și fragilă, ca un băț întunecat și uscat întins pe patul alb.

— Nu te uita așa la mine. Mă simt mai bine decât arăt. Chiar foarte bine. N-o să fac roata vreo săptămână, două, dar sunt în viață, Lu Wai e în viață și se pare că urmează vremuri interesante.

De data asta Marghe i-a zâmbit sincer.

— Chiar pari să te simți mai bine decât arăți.

Letitia a zâmbit larg. Era îngrozitor de trasă la față.

— Am auzit că am ratat o furtună pe cinste.

— A fost mai frumoasă prima.

— Mda, a zis ea adresându-i lui Marghe un alt zâmbet subțire, cu gura până la urechi. Dac-o auzi pe Twissel, parc-aș fi cine știe ce eroină.

Însă Marghe a observat atunci cum i se albeau încheieturile degetelor strângând mâna lui Lu Wai și și-a dat seama că tehniciana nu vorbea de fapt cu ea. A simțit dintr-odată că dăduse buzna în toiul unei discuții intime.

— Păi, ar trebui s-o caut pe Hiam.

— Nu, stai un pic, a zis Letitia întinzându-i mâna. N-am apucat să-ți mulțumesc. Ție și lui 'Thenike. Hiam mi-a spus că mi-ați salvat viața.

Marghe nu știa ce să zică. Era mai mult reușita lui Thenike, însă ea nu se afla acolo pentru a primi mulțumirile pe care Letitia simțea nevoia să le exprime.

— Sigur, cu mare plăcere.

Au rămas tăcute. Un aparat piuia încet de undeva.

— Ei, am auzit că ești însărcinată.

— Da.

— Nu arăți.

S-a auzit iarăși piuitul aparatului.

— Când trebuie să naști?

Un beculeț verde a clipit brusc, iar Letitia și-a dat ochii peste cap. Marghe s-a uitat neliniștită la Lu Wai. Oglinda și-a dus degetul la buze. Letitia a închis ochii și a adormit cu un zâmbet slab încă pe buze. Lu Wai i-a făcut semn să iasă.

— O să doarmă vreo patru ore. Numai așa poate să se odihnească destul. Știi cum e.

La lumina zilei, Marghe a observat cât de trasă la față și obosită arăta Oglinda.

— Tu ești bine?

— Da. Doar că...

Și-a înfipt bombeul bocancului în iarbă, făcând o gropiță.

— Uneori, când mă uit cum zace acolo, îmi imaginez cum ar fi fost dacă murea. Nu cred c-aș putea... Nu știu...

— Înțeleg, a întrerupt-o Marghe punându-i mâna pe umăr.

— Oricum, se reface, e rezistentă, a continuat Lu Wai cu un zâmbet intim, plin de mândrie, ridicând capul. Când o să se trezească, o să vrea să știe când o să naști.

— Zi-i că în Luna Ierbii Crude. La primăvară. Și mai spune-i că, dacă vreți să veniți când o să nasc – când o să naștem –, eu și Thenike o să vă dăm de știre.

— Mi-ar plăcea, a răspuns Lu Wai încet. Chiar mi-ar plăcea mult.

Aoife și Marac, precum și Ojo, conducătoarea tribului Briogannon, au rămas ceva mai mult timp. Voiau să cerceteze cum trăiesc oamenii din Valea Holme, a zis Marac, cum modelau copacii-tobogan, cum arau ogoarele, cum se foloseau de apele fluviului. Trei zile Marghe le-a urmărit cum merg de colo-colo – Levarch cea zveltă și aspră, însoțită de fiica mai tânără și blândă –, când pipăind un castronel de olla, când ciocănind în tendoanele unui taar de prăsilă, când interesându-se scurt, sec cât durau anotimpurile

acolo, în sud. Odată le-a surprins scărpinându-și amândouă gânditoare bărbiile în timp ce Cassil le explica cum se ține coasa. Ojo le urma un pic mai în spate, ca o umbră cu ochi întunecați.

Însă pe Tehuantepec verile erau scurte, așa că Aoife și Marac trebuiau să se alăture tribului lor din nord.

-— Nu prea avem când să ne coborâm turmele la sud înainte de prima zăpadă. Anul ăsta o să avem parte de o iarnă timpurie, a zis Aoife din șa.

— Așa zicea și Holle.

Marghe trebuia să-și țină mâna streașină la ochi în soarele puternic ca să se uite la Aoife. Marac și Ojo așteptau pe căluții lor mițoși ceva mai într-o parte.

Aoife părea mai măruntă decât o știa, și-a dat seama Marghe. S-a întrebat cum era să-ți ucizi soestra.

— Ai făcut bine, a zis ea dintr-odată. Ce-i mai bine pentru oamenii tăi.

— Sunt Levarch. Tot ceea ce fac e pentru binele tribului Echraidhe.

Ochii lui Aoife aveau o expresie sumbră.

— Uneori nu-i deloc ușor. Nici mie, nici altora nu ne vine ușor.

Ce era asta? Își cerea cumva scuze?

— Ai avut dreptate când mi-ai zis că Echraidhe trebuie să se schimbe. Când cineva spune adevărul, ascult. Însă n-o să uit niciodată că din pricina ta mi-am omorât soestra. Nicicând n-o să fii binevenită în cortul meu.

Aoife a privit-o cu chipul golit de expresie, după care și-a întors calul și dusă a fost, cu Marac și Ojo gonind alături.

Nicicând n-o să fii binevenită în cortul meu. Știa un blestem Echraidhe care suna așa: „Nicicând n-o să fii binevenită pe pășunile noastre sau în corturile noastre, nici tu, nici fiicele tale, nici fiicele fiicelor tale. Fie ca taarii tăi să-și lepede părul și caii tăi să-și lepede dinții și fie ca pământul tău să rămână o mie de ani înghețat." Însă Aoife se stăpânise. Zisese „cortul meu", nu „pășunile

noastre", nici „corturile noastre". Până și în asemenea momente, Levarch punea mai presus interesele tribului ei decât binele personal – Echraidhe aveau nevoie de cât mai mult ajutor în următorii ani, ar fi fost o prostie să ostracizeze de pe pământurile lor o viajeră puternică și pe prietenele sale, și mai puternice. În schimb, Aoife nu făcuse decât să-și declare o dușmănie strict personală.

Marghe s-a uitat cum se pierdeau în depărtare cei trei cai în galop. Nu peste mult timp, tribul avea să-și mai relaxeze codul ciudat: nu ar fi supraviețuit fără el iernilor aspre de pe Tehuantepec, însă acestea aveau să rămână de domeniul trecutului. Spre surprinderea ei, deplângea de pe-acum sfârșitul cumplitei epoci de autoizolare a tribului Echraidhe.

Marghe tânjea după Thenike. Avea nevoie să simtă îmbrățișarea mâinilor ei puternice, să-și pună capul pe pântecele ei și să încerce să asculte fătul care urma să fie soestra copilului ei. Voia să stea de vorbă despre altceva, să-și ia gândul de la vorbele neîndurătoare ale lui Aoife, de la toate schimbările și morțile din ultimul timp.

Mai târziu în acea seară, Marghe a găsit-o pe Sara Hiam așezată pe iarba uscată și prăfoasă din fața spitalului și s-a așezat lângă ea.

— Miroase bine aici, a zis Hiam.

Marghe a încuviințat, apoi și-a dat seama că Hiam nu se uită la ea.

— Da.

Au rămas tăcute. Vântul cald s-a răcit dintr-odată, venea toamna. Un cal a pufnit ceva mai departe de ele.

— Îmi place noaptea, a spus Hiam. După ce-am stat șase ani pe *Estrade*, zilele par cam lungi și prea copleșitoare. Atât cer, atât aer. Uneori, când se stârnește vântul, mă apucă teama. M-am obișnuit ca aerul să vină din aceeași direcție și la aceeași temperatură tot timpul.

— Cred că nu ți-a fost deloc ușor cu furtunile astea.

— Nu.

Tăcere.

— Marghe, lumea asta... Tu pari în largul tău aici. Însă pe mine mă sperie. Și vântul, și oamenii. Virusul. Tu mă sperii.

— Eu?

— Te-ai schimbat.

— Da, a zis Marghe, neștiind ce altceva să spună.

Hiam s-a foit nervoasă.

— Nu înțeleg atâtea lucruri. De exemplu, prietena ta, Thenike. Îmi pare rău că am socotit-o sălbatică. Nu știu ce și cum a făcut, însă i-a salvat viața Letitiei. Cum de-a reușit? E adevărat și ce-a zis despre adjuvanți.

A urmat un scurt răstimp de tăcere. De-acum știau că scuzele fuseseră acceptate de ambele părți.

— Și mai ești și însărcinată. Nu înțeleg nimic din toate astea. Aș vrea să știu, aș vrea să mă lămurești.

Marghe nu știa de unde să înceapă. A rupt un fir lung de iarbă și l-a mirosit, recunoscând aroma de mirodenii din aerul Jeepului.

— E din cauza virusului – el schimbă totul. E... În fine, în privința capacităților de vindecare ale lui Thenike, am o teorie. Când își trecea mâinile peste Letitia, am simțit ceva. Ceva în aerul care o învăluia pe Letitia, mai bine zis. M-am antrenat să-mi simt foarte acut propriul corp, cred că am simțurile ceva mai ascuțite decât majoritatea pământenilor. Iar când virusul mi-a intrat în corp, parcă simțurile mi s-au ascuțit de cel puțin o mie de ori. Așa că am simțit ce făcea Thenike.

S-a apucat să decojească teaca maronie a ierbii.

— Mă-ntreb dacă n-aș putea să învăț și eu cu timpul.

— Nu prea are noimă ce spui acolo.

Miezul ierbii era verde și suculent dacă-l decojeai. Marghe s-a apucat să-l ronțăie.

— Am citit câte ceva în ultimele zile. S-a descoperit că toate celulele din corpul uman – din orice corp de fapt, fie de animal,

fie de plantă – și toate moleculele și atomii din celule vibrează neîncetat. În agitația lor, celulele produc laolaltă atâta energie, că ajung să schimbe proprietățile electromagnetice ale spațiului pe care-l ocupă.

— Nimic nou până acum.

— Nu. Oricum, fiecare dintre noi vibrează pe o frecvență anume, unică, însă odată ce toți oamenii emit unde pe aceeași bandă îngustă, toți recepționăm și transmitem semnale, tot timpul. Comunicăm neîncetat între noi și cu lumea înconjurătoare. Undele astea, cu tiparele lor, explorează mediul în care ne aflăm, astfel că, de câte ori ne aflăm în prezența altor oameni, îi sondăm inconștient. Și ei ne sondează pe noi.

S-a oprit să-și curețe o fărâmă de iarbă dintre dinți.

— Îmi închipui că o persoană sensibilă s-ar putea antrena să-și controleze conștient undele cu care sondează lumea.

A înălțat ochii spre cerul întunecat, umflat de nori. Thenike ar fi fost în stare să-i explice mai bine.

— Sara, ce crezi că înseamnă să vindeci pe cineva?

— Să faci cumva să se simtă mai bine. Sau, mai bine zis, să ajuți corpul să se vindece singur – să-l păcălești, să-l convingi.

— Exact. Medicina modernă face asta prin mijloace mecanice, cum ar fi suturarea rănilor, și chimice – cu antibiotice și altele. Însă rămân și mijloacele electrice, nu? Magnetice? Electrochimice?

— Deja le utilizăm, a răspuns Sara pe gânduri. Dacă fixezi o baterie în jurul unei fracturi, se vindecă de până la șase ori mai repede.

Marghe a încuviințat.

— Din câte-am citit, o rană ca a Letitiei tulbură tiparele electrice normale, sănătoase ale corpului. Înțelegi?

— Da.

— Ei, și dacă există oameni care pot să-și controleze câmpul magnetic, undele transmise, astfel încât reușesc să influențeze câmpul magnetic al altcuiva? Dacă tiparele persoanei sănătoase pot să interacționeze cu ale celei bolnave?

Hiam și-a luat un aer sceptic.

— Sara, când Thenike și-a trecut mâinile peste Letitia, am simțit-o în propriul meu corp. De parcă tiparele ei comunicau cu ale mele, cu undele în curgere ale celulelor mele, parcă le spuneau: Vedeți? Vedeți cum trebuie să fiți? Așa, așa trebuie să vă mișcați.

— Bine, dar cum? Nu înțeleg cum reușește!

— Cu ajutorul virusului. Ei, Sara, am văzut atâtea! Când mi-am revenit din boală, parcă am simțit totul pentru prima oară, ca o oarbă care vede prima dată culorile... Nu, nu-i chiar așa. Percepeam mai multe lucruri, atât. Vedeam mai bine, auzeam și miroseam mai bine, de parcă îmi dezvoltasem mult mai bine simțul chinestezic. Lumea e foarte bogată, mereu observi, simți ceva nou. E aproape ca și cum virusul este parte din lumea asta, iar când a devenit parte din mine, am reușit să văd și să simt lumea mai clar...

Sara Hiam s-a încăpățânat să tacă.

— E din cauza virusului, a repetat Marghe ceva mai încet. Cumva se combină cu ADN-ul și îți schimbă organismul. Poate că ne sporește proprietățile semiconductoare ale sistemului nervos. Habar n-am. Va trebui să descoperi singură. Doar te pricepi la viruși. Eu nu pot să-ți spun decât că, după părerea mea, virusul ne permite să ne controlăm mai bine – mult, mult mai bine – sistemul nervos automat, printre altele.

Sara a tăcut mai departe. Marghe a hotărât să o ia altfel.

— M-am tot gândit la Letitia Dogias. Ai auzit cum se comportă pe timp de furtună?

— Da, a răspuns Sara cu jumătate de gură.

— Ai apucat să afli cauza?

— I-am făcut niște analize.

— Și?

— Și n-am găsit nimic în neregulă. Absolut nimic.

— Cred că știu ce are – e foarte sensibilă la acumularea de electricitate din aer pe timp de furtună, numai că nu știe ce simte

și cum să se controleze. Îi lipsește antrenamentul de biofeedback. Se suprasolicită.

— Ar putea fi o tulburare psihiatrică.

— Ar putea fi, dar nu e.

Cerul s-a luminat într-o străfulgerare prelungă, scufundându-se apoi în bezna de cerneală.

— Ce-a fost asta? a întrebat Sara.

— Nu știu. N-am mai văzut așa ceva.

Au ciulit urechea, însă nu se auzeau decât vântul prin iarbă și, undeva departe în vale, un hohot de râs.

— Mi-e teamă, a spus Sara în întuneric. Totul e altfel aici. Și tu ești altfel. Îmi amintesc cum erai pe *Estrade*. Erai o femeie cu totul... obișnuită.

— Da, sunt altfel.

N-avea cum să-i explice tot ce simțea. Cum era să-și amintească totul cu memoria ei de acum, pe care cu un an în urmă n-ar fi crezut-o cu putință. Cum era să aibă trei degete la mâna stângă, cum s-a simțit când era la un pas de moarte. Cum era să simtă creșterea unei alte ființe înlăuntrul ei, cum e să aibă o parteneră alături. Cum era să se simtă acasă.

— Sara, schimbarea e doar asta, schimbare. Nu e neapărat mai bine, dar nici nu e mai rău. E doar altfel.

Au rămas mult timp în tăcere, ascultând foșnetul ierbii în vânt.

— Oricum mă tem. Curând, pe mine, pe Nyo și pe Sigrid o să ne răzbească virusul. Și n-am cum să-l combat. N-am cum. Sunt doctoră, dar tot nu pot să fac nimic.

— Nici răceala n-ai cum s-o combați.

— Da, numai că nu moare nimeni din asta.

— Nu.

— Hiam! s-a auzit un glas limpede în întuneric.

Hiam a tresărit și s-a ridicat.

— Aici! Cine e?

Au auzit pe cineva venind în fugă spre ele, neașteptat de aproape.

— Eu sunt, Danner.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Stai să-mi trag sufletul.

Danner s-a aplecat în față, apoi s-a îndreptat la loc, trăgând adânc aer în piept. Marghe nu-i vedea bine fața, însă se întâmplase ceva foarte rău. Au așteptat.

— Tocmai m-a sunat Sigrid. *Estrade* nu mai e.

— Nu mai e?

— Au aruncat-o în aer.

— Străfulgerarea aia...

— Da.

— Oamenii de pe ea?

— Nu i-au mai luat.

Marghe și-a imaginat o coroană de plasmă înghețată plutind la infinit în jurul planetei.

— *Kurst*?

Danner a părut s-o vadă de-abia atunci.

— A plecat. S-a desprins de pe orbită chiar înainte să detoneze platforma.

— Dumnezeule mare! a spus Sara.

— Cel puțin nu ne-au omorât și pe noi.

— Deocamdată.

Marghe s-a uitat lung la ea. Doar plecaseră, nu?

— Dar naveta?

— Nici ea nu mai e. Suntem total izolate. Am rămas singure aici.

— Deocamdată, a repetat Hiam.

De data asta s-au uitat amândouă lung la ea.

— Tot n-ați înțeles? Compania n-o să uite de lumea asta. Deocamdată a plecat, dar n-o să renunțe. Compania nu renunță niciodată. O să se chinuie până o să găsească un vaccin sau un leac pentru virus – și atunci o să se-ntoarcă. Poate peste cinci ani, poate când o să crească mare fiica ta, Marghe. Însă sigur o să se-ntoarcă. Iar atunci o să aducă cu ei distrugerea – și a noastră,

și a comunităților de pe lumea asta – în seringile sau în spray-urile lor. Fără virus, oamenii de aici nu pot să aducă pe lume copii. Fără copii, o să murim toate.

O să murim toate. Cât au rămas așa, uitându-se una la alta, fără să știe ce pot să facă, s-a întors Thenike.

În zori se lăsase frigul, iar pe cer pluteau zdrențe de nori. Danner și Hiam le-au condus pe Marghe și Thenike până la fluviu, printre copaci.

— Vino în nord când poți, i-a zis Marghe Sarei. Pe-acolo pe undeva trăiesc goți. Tu ai ști ce-i de făcut mai bine decât noi, restul, cum să afli mai multe. Eu cred că există o legătură anume între virus și ei. Și o să am nevoie de ajutor cu înregistrările alea. Letitia și Lu Wai o să vină să asiste la nașteri; Letitia mi-a promis că se uită la discurile pe care l-am găsit. Puteți să veniți împreună. Ar fi bine să aflăm cât mai multe. Goții, virusul, înregistrările... Toate se leagă cumva și trebuie să aflăm tot ceea ce putem înainte să se întoarcă cineva de la Companie. Vrei să vii?

— Păi... cred c-o să vin.

— O să-ți fie mai bine, Sara. Crede-mă.

Cu timpul, Sara o să vadă că lumea aceea nu era atât de dușmănoasă; dacă te îngrijeai cum trebuie și țineai cont de vreme, nu mureai dacă plecai la drum.

— Dar tu, Hannah?

— Mi-ar plăcea. Însă nu știu. Orice am fi de-acum, trib, comunitate, neam sau gloată, datoria mea e să îndrum lumea pe calea cea bună. Nu-i mare diferență dacă-mi bat capul cu creșterea animalelor și însămânțatul ogoarelor în loc să mă chinui cu echipamentul medical și listele de serviciu. Mă pricep destul de bine la așa ceva.

— Cam prea bine, poate.

Și Danner să temea. Să nu-și piardă autoritatea și să descopere că nu mai avea niciun rost pe lume.

— Mai bine lași povara asta pe umerii altcuiva?

— O să-și găsească altă conducătoare la un moment dat, însă o să le ia un an, doi, cred. Până atunci nu-mi permit luxul de a călători nicăieri.

— Bine, peste un an, doi atunci.

Amândouă știau că o să ia mult mai mult. Sau cine știe? Marghe s-a uitat la Danner, apoi la Hiam. Cele două ar face o pereche bună.

Danner i-a întins mâna.

— Mult noroc, Marghe Amun. Când te mai abați prin sud cu treburile tale de viajeră, treci pe la noi, prin Dentro de un Rato, să ne zici ultimele noutăți.

Marghe le-a îmbrățișat pe amândouă și s-a tras apoi mai în spate. Dinspre fluviu bătea un vânt rece. Thenike și-a luat de jos desaga și și-a trecut peste umăr cureaua husei cu tobe. Marghe și-a luat și ea bagajele și s-a oprit nehotărâtă.

— Ne-am luat destul rămas-bun, i-a zis Sara. E-un frig aici afară de-nghează pasărea pe cer. Ia-o la drum. Când o fi să-ți faci un dap, gândește-te la noi. Haide, Hannah.

A prins-o pe Oglindă de braț și au luat-o înapoi spre copaci.

Marghe și-a pus desaga pe umăr și s-a uitat la Thenike. Au pornit la drum.

La amiază, soarele topise toți norii. Mergeau în ritm vioi; când au dat de fâșiile și peticele de iarbă arsă, asudaseră bine. Au ocolit câmpul cu flori încovoiate de olla, însă cu greu respirau aerul cu parfum dulce și greu. Și-au legat eșarfe la nas și au luat-o mai încet. Nu era nicio grabă.

Se însera. Mormântul se vedea de departe – o moviliță maro înălțându-se pe câmpul negru. Pașii le răsunau puternic în timp ce înaintau încovoiate pe câmpia de cenușă.

În cele opt zile de când săpaseră mormântul, vântul bătuse de la sud-vest, iar poalele moviliței erau muiate în polen galben-trandafiriu. Marghe a îngenuncheat, și-a luat eșarfa de la nas și a pus

mâna pe moviliță. Mirosul de praf și vegetație arsă era amestecat cu un alt miros, de pământ încins de soare, un miros ușor, de sfârșit de vară.

Multe se sfârșiseră la vremea aceea.

Sub palmă a simțit ceva ascuțit. Scormonind cu arătătorul în pământ, a dat peste câteva cioburi micuțe, albe. Erau frânturi de cochilii.

Thenike a îngenuncheat și ea, cuprinzând-o în brațe din spate.

— Pe vremuri, aici se întindea un lac, o mare în plin uscat. E mult de tot de-atunci.

Au rămas tăcute, ascultând susurul respirațiilor și simțind mușchii încinși, plini de viață, pe oasele puternice. După un timp, Marghe a pus cochiliile la loc – mormântul nu părea desăvârșit fără ele.

După apus s-a lăsat frigul și au făcut focul. Marghe a pus două castroane de dap să se încălzească la foc și s-a apucat să rumenească o bucată de soca în vârful cuțitului.

După o vreme, Thenike și-a muiat arătătorul în castronul de lângă ea.

— E fierbinte, a anunțat.

Au sorbit din castronele, cu ochii la flăcări.

— Sunt ca marea, a spus Marghe. Mereu schimbătoare. Nu mă mai satur să mă uit.

Thenike a lăsat castronelul la foc, să nu se răcească, și și-a scos tobele din învelitoare.

— Cânți ceva?

— În cinstea ta, Marghe Amun.

A început să cânte încet despre o femeie care mergea pe țărmul unei mări demult uitate și culegea cochilii, din care voia să facă un colier pentru iubita ei. Femeia a luat cochiliile acasă, le-a spălat cu grijă și le-a pus la uscat. Unele aveau luciri albastre sau perlate, ca ochii iubitei sale, altele luceau roz sau brun-roșcat, cum

era pielea ei, iar una lucea neagră-albăstrie și misterioasă ca marea în miez de noapte...

Marghe și-a amintit de sukele de la gât, cu amonitul pe care Thenike și-l întipărise cu atenție în memorie și i-l desenase lui Leifin, și a zâmbit.

Thenike a cântat mai departe bătând încet la tobe, flăcările au dansat în aer, iar Marghe și-a întors fața spre nord, spre Ollfoss. Spre casă.

Nicola Griffith despre *Amonit*

„Oare femeile sunt oameni?" La această întrebare încearcă să răspundă indirect un număr imens de romane din genul ficțiunii speculative – fantasy, SF, utopii sau distopii. Scriind acest roman, am vrut să zgudui convingerile celor care consideră că întrebarea mai are vreo relevanță în lumea contemporană.

M-am săturat să citesc despre femeia tipică într-o lume a bărbaților, care își arată forța preluând atribute masculine: merge țanțoșă în hainele ei negre de piele, în pantofi cu toc și ținte, purtând ochelari de soare curbați și omorând oameni. Sau mergând călare, cu o ditamai sabia la șold, înjurând una-două și omorând oameni. Sau pilotând o navă prin hiperspațiu, bând tot ce găsește, bătându-se pe spate cu băieții și omorând oameni. Însă m-am săturat și de lumile populate doar de femei, în care toate personajele sunt niște amazoane de doi metri, înțelepte, bune, frumoase, sobre și vegetariene, care nici nu visează să omoare pe cineva vreodată. M-am săturat să citesc despre extratereștri care sunt de fapt femei sau despre femei care sunt de fapt creaturi extraterestre.

Femeile nu sunt creaturi extraterestre. Dacă rămânem fără bărbați, n-o să ne pierdem automat pasiunea, inteligența și libidoul. N-o să punem bazele unor societăți ierarhice, statice și îngrozitor de ineficiente, ca niște colonii de insecte. N-o să ne preschimbăm într-o societate omogenă, unde domnește Poliția Gândirii, unde consumul de carne e interzis prin lege și unde în nopțile cu lună plină ardem pe rug efigii masculine. Femeile nu sunt toate de la

natură fie pasive, fie dominatoare, fie materne, fie brutale. Fiecare e altfel. Suntem pur și simplu oameni.

Eu cred că o lume populată doar de femei ar prezenta întregul spectru al comportamentului uman: ar exista în ea capitaliste și colectiviste, femei singuratice și familiste, navigatoare și bucătărese, femei idealiste și femei tiranice. Femei generoase, răutăcioase, deștepte, proaste, puternice și slabe. Femei care și-ar duce viața cu temeritate, cu frica-n oase sau cu nepăsare. Unele ar fi implicate în lupte, războaie și dispute teritoriale. Unele persoane și culturi s-ar comporta nebunește, cu lăcomie sau indiferență. Ar trece prin schimbări, ar învăța și ar crește, ca orice om. Pentru că femeile asta *sunt*. Alcătuim mai bine de jumătate din populația umană. Nu suntem imitații ale bărbaților, cameleoni care preiau coloritul masculilor pentru autoapărare, nu trăim zi de zi cu speranța că o să dispară odată toți bărbații ca să putem reveni la adevărata noastră natură, de ființe insectoide, statice și inepte. Și noi existăm. Și noi suntem ca voi.

Însă *Amonit* nu reprezintă doar o încercare de a restabili echilibrul. Este un roman despre oameni – despre felul în care privesc lumea și despre felul în care îi schimbă lumea în care trăiesc. Este un roman care încearcă să pornească de la biologie și să întrebe „Ce-ar fi dacă...”. Un roman care le prezintă cititorilor diferite feluri de a fi, care-i transportă într-o altă lume, cu alt aer, altă temperatură, alte mituri. Dacă la o săptămână după ce ați citit cartea o să vă opriți dintr-odată cu furculița în aer la masă pentru că v-ați amintit cum miros nopțile de pe Jeep sau dacă, pe drum spre serviciu, o să vă închipuiți cum arată zăpezile de pe Tehuantepec sau, întinzându-vă în pat, o să vă întrebați o clipă dacă un virus *chiar poate* să acutizeze simțurile umane, atunci înseamnă că mi-am făcut treaba.

Atlanta, 1992

Glosar

Abersayesh așezare prosperă de la gura fluviului Sash
Adâncurile cu Pești Argintii ocean de la est de Golful Pescarelor
Agelast viitoare Levarch în tribul Echraidhe
auricul ciupercă comestibilă
fierbințeala pruncilor numele dat de Echraidhe virusului Jeep
Beaver/BV 4 planetă minieră a Companiei unde Marghe a petrecut o perioadă traumatizantă ca Reprezentantă CCE
bemebel floare, de obicei albastră
bezoar leac
bolo joc similar poloului
bras putină de lemn pentru brânză
Briogannon trib nomad de pe Tehuantepec
cărăbuză insectă domoală, de mari dimensiuni
căutarea-adâncă transă rituală
cântarea-cadențelor rețea vocală alcătuită de membre ale familiei și prietene, de obicei în număr de nouă, pentru a ajuta fetele în prima lor căutare-adâncă
CCE Consiliile pentru Colonizare și Educație – organizație de pe Pământ care apără drepturile omului pe planetele colonizate
cercul-de-piatră douăzeci și șapte de megaliți de origine incertă de pe Tehuantepec
cetrar plantă erbacee folosită adesea ca febrifug
chia pasăre migratoare
coajă de tris apreciată pentru rășină
COLI Codul de Orientare, Localizare și Identificare; o combinație între CI și transmițător GPS; de obicei încorporat în comuniceas, însă se poate implanta subcutanat
Compania Durallium (sau Compania) un trust interstelar gigantic

comuniceas combinație de COLI, bază de date și dispozitiv de comunicații care se poartă la mână
copac-tobogan copac foarte longeviv de pe Jeep
corax plantă cu frunze suculente din pădurea nordică; se culege vara; din frunze se prepară un înălbitor puternic
crator reptilă
Cruath așezare de pe fluviul Ho
cuirm bere amară
cyarnac patruped prădător mare, posibil marsupial; trăiește în ținuturile înzăpezite
dap ceai, stimulent slab
Dentro de un Rato (sau Dun Rats) zona în care decid să se stabilească fostele angajate ale Companiei
Echraidhe trib de nomade de pe platoul Tehuantepec (pronunțat *Ec-reiv*)
erimon flori de primăvară cu parfum delicat
Estrade stația orbitală a companiei; centrul de control al releelor cu microunde, al navetelor intraorbitale, al telecomunicațiilor și al carantinei
FN–17 vaccin experimental creat de dr. Sara Hiam pentru a combate virusul Jeep
Gallipoli planetă a Companiei
Golful cu Pietriș port pescăresc situat la gura de vărsare a fluviului Huipil
gaver praf piperat folosit ca supliment alimentar
gavesam tubercul noduros din care se prepară o infuzie contra infecțiilor oculare
giuvaghiar ființe cu aspect fantomatic care trăiesc în copacii pădurii de nord și ale căror degete chitinoase de la picioare reflectă lumina ca niște pene de păun
got ființă gânditoare bipedă cvasimitică
goura fruct
Gura Mormântului strâmtoare care dă spre canalele Insulei Verii, de netrecut aproape tot anul din cauza recifurilor
hielan animal carnivor de mărimea unui șacal; vânează în haite
Ho fluviu care curge în estul Munților Kaharil
Huipil râu care curge la nord de Mlaștinile Trern, până în Golful cu Pietriș
Insulele Colier situate la est de Adâncurile cu Pești Argintii
Insulele Verii trei insule la est de Țărmurile Înalte, cu un port principal numit Kull

irrillil iarbă medicinală urât mirositoare, aplicată de obicei sub formă de pastă
ixtlu floare cu tulpină fibroasă prețioasă
încâlciulin tufe de ciulini care cresc în locuri vântoase
jaellum plantă comestibilă bogată în carbohidrați; din semințe, plantate primăvara, cresc peste vară lăstari bogați în fructe
Jeep numită și Planeta lui Grenchstom; lume descoperită și colonizată cu câteva secole înainte de începerea acțiunii prezentate în carte; dreptul de exploatare a bogățiilor minerale aparțin în prezent Companiei. De asemenea, e numele unui virus mortal.
Kurst nava de securitate a Companiei, pe orbita planetei Jeep
lămâiță iarbă aromatică
Levarch conducătoarea tribului Echraidhe, rang nonereditar; Levarch se retrage de obicei la bătrânețe și cedează rangul unei Agelast alese
locha lapte fermentat de taar
Luast port la vest de Sălașul de Nord
Lunca Risipită așezare de pe Râul de Sticlă
mamă-aleasă femeia care are grijă de un anumit copil la cererea lui
mamă-de-cort orice femeie de peste douăzeci de ani care locuiește cu un copil în cort
marac dubh cuțit negru de tămăduitoare (pronunțat *marac-duv*)
menalden mamifer bălțat, asemănător căprioarei; numele unui iaz din vechiul Ollfoss
Marea de Gheață canal îngust dintre Luast și Pustiuri, înghețat aproape permanent
Mlaștinile Trern mlaștină de coastă de la sudul râului Huipil și la estul Pieței-de-Sud
Munții Kaharil lanț muntos de la vestul fluviului Ho; foarte vechi din punct de vedere geologic
muscă-de-muștar insectă de pe Jeep
muscă Kris insectă atrasă de polenul florilor de olla; se deplasează în roiuri; înțeapă, dar fără efecte grave
Nemora corabie comercială din Piața-de-Sud
nerka pește de apă sărată
n'gus sau regina cu coarne-pumnal, animal erbivor mare care trăiește în pădurea de nord
nid-nod pasăre de apă; numele bărcii lui Thenike

nitta tip de dovleac foarte hrănitor ale cărui semințe constituie un supliment alimentar
Oboshi deșert de la vestul Munților Kaharil
Ochiul Oceanului insulă bogată în resurse situată în mijlocul Adâncurilor cu Pești Argintii
Oglindă membru al forțelor de securitate ale Companiei; numele provine de la caschetele cu vizieră reflectorizantă
olla substanță cu aspect de sticlă, cu multiple utilități; din ea se confecționează obiecte de veselă sau lame de cuțit; necesită extragere și prelucrare
olla, floare floare de pe Jeep cu petale ivorii și polen auriu; crește din abundență în pământul de deasupra straturilor de olla
Ollfoss așezare mare și prosperă de la nordul Pădurii Gemetelor, faimoasă pentru grădinile sale
palo baston telescopic de lemn cu care membrele triburilor nomade mână cirezile
pană-de-mare mamifer marin de mari dimensiuni care trăiește la suprafața apei; e posibil să aibă legătură cu organismele-rețea care trăiesc pe pajiști
pasăre-de-turmă pasăre mare, semidomesticită
pasăre-mim pasăre legendară din sud
pâine kris pâine ușor dulceagă
Pădurea Gemetelor pădure întinsă la nord de Tehuantepec
Pășunile Cântătoare ținutul păstoarelor de taari, aflată la nord de Valea Holme
Pella iapa lui Marghe, dobândită prin trata de pe Pășunile Cântătoare
pelmat amfibian foarte lent
piatră-arsă petic de pământ distrus din cauza trăsnetelor, focului sau mineritului prin aprinderea unei substanțe naturale similare cărbunelui; piatra-arsă poate să mocnească o generație întreagă
piatră-țepoasă mineral similar cuarțului
Piața-de-Sud așezare din estuarul fluviului Ho
piciorul-boului frunză aromatică pentru supe și tocănițe
Pietrele-Lunecoase așezare de coastă la vest de Luast
Planeta lui Grenchstom *vezi* Jeep
Portul Central sediul Companiei de pe Jeep
rădăcină de ellum tubercul din care prepară o infuzie contra diareii
râmă-de-zăpadă anelid care trăiește în solul de deasupra permafrostului

Râul de Sticlă râu care se întinde de la colinele Yelland până la Țărmurile Înalte
ruk rac de zăpadă; comestibil, chiar dacă are carne unsuroasă și gust neplăcut
sanie vehicul de transport terestru
Sash fluviu de la vestul Munților Kaharil
Sălașul de Nord port maritim de la nordul Pădurii Gemetelor
scăpărici insectă zburătoare care trăiește pe malul apelor; iese la iveală doar la răsăritul și la apusul soarelui
scrof boală de piele
slet insectivor acvatic
soca fruct mic și rotund
soestre doi sau mai mulți copii concepuți simultan de mame care pătrund împreună în căutarea-adâncă (etimologic, termenul derivă probabil din combinarea cuvintelor *soră* și *oestrus*)
suke ornament sculptat pentru curele
taar animal de turmă
Tehuantepec platou înghețat de la nord; ținut al triburilor Echraidhe și Briogannon, cu ierni lungi și veri scurte, călduroase
Telwise corabia comercială a căpitanei Roth
Terragin navă de transport interstelară a Companiei
ting iarbă care crește peste tot; cu tulpina goală pe dinăuntru
trata formă de comerț; rețea de obligații sociale reciproce
Trei Copaci așezare de pe fluviul Ho
Țărmurile Înalte așezare situată la gura de vărsare a Râului de Sticlă
Valea Holme una dintre cele mai mari așezări de pe Jeep
Vechiul Ollfoss zona unde au aterizat primii coloniști de pe Jeep
viajeră călătoare și povestitoare de pe Jeep care răspândește știrile, judecă în dispute și păstrează amintirile
viță-aruncată numită și viță-agățată; organism cu aspect de liană cu sevă lipicioasă și acidă
vârteriță rozătoare arboricolă
zbici animal arboricol foarte rapid
zilele-beznei cele nouă zile din toiul iernii în care, pe Tehuantepec, soarele nu se ridică deasupra orizontului
yanomao animal marsupial arboricol
Yelland coline unde locuiesc tăietoarele de olla
yurti cort din pâslă de taar

Personaje

Personalul CCE

Marguerite Angelica Taishan – numită și Marghe (se pronunță cu accent pe prima silabă, „g" pronunțat dur, „e" mut: MAR-g) Amun; Reprezentantă a Consiliilor pentru Colonizare și Educație pe Planeta lui Grenchstom (Jeep)
Maurice Courtivron, Reprezentant CCE, decedat
Janet Eagan, asistentă a Reprezentantului CCE
Winnie Kimura, asistentă a Reprezentantului CCE

Personalul Companiei

Pe stația orbitală *Estrade:*
Sara Hiam, doctoră, inventatoarea vaccinului FN–17
Sigrid, specialistă în comunicațiile la distanță
Nyo, specialistă în sisteme prin satelit

Pe Jeep:
Hannah Danner, Comandantă în funcție a Oglinzilor
Ato Teng, adjuncta ei
Vincio, asistenta administrativă a lui Danner
Lu Wai, Oglindă cu gradul de sergentă, partenera Letitiei Dogias
Letitia Dogias, tehniciană în domeniul telecomunicațiilor, partenera sergentei Lu Wai
Ana Kahn, Oglindă cu gradul de soldată
Day, Oglindă dată dispărută, trăiește alături de păstoarele Jink și Oriyest
Helen Relman, Oglindă cu gradul de sublocotenentă, partenera Bellei Cardos

Bella Cardos, cartografă, partenera sublocotenentei Helen Relman
Pat Twissel, Oglindă cu gradul de soldată
Chauhan, Oglindă cu gradul de soldată
Ude Neuyen, tehniciană în telecomunicații
Alice Foster, Oglindă cu gradul de soldată
Fa'thezam, Oglindă cu grad de locotenentă
Gautier, ceramistă
Hurro, Oglindă cu grad de căpitană, decedată
Leap, Oglindă cu grad de sergentă
Margaret, Oglindă cu gradul de soldată
McIntyre, chimistă, specialistă în soluri
Said, zoologă
Sevin, ingineră, specialistă în materiale plastice, decedată
White Moon, Oglindă cu grad de căpitană

Locuitoare de pe Jeep

În tribul Echraidhe:

Aoife (se pronunță *Ii-fi*), Agelast
Uaithne (se pronunță *Uaith-ni*), soestra înstrăinată a lui Aoife, figură mesianică, întruchipând Duhul Morții
Borri, tămăduitoare, soră de cort cu Aoife
Marac, fiica lui Aoife
Scatha, sora de cort a lui Marac
Aelle, mama Scathei
Mairu, mama lui Kaitlin
Kaitlin, soestra Lichei
Licha, soestra lui Kaitlin
Fion
Nehu, o bătrână, fostă Levarch
Macha, decedată

Locuitoare din Ollfoss:

Casa lui Wenn:

Leifin, vânătoare și artizană, partenera lui Huellis, sora de sânge a lui Kristen, mama lui Moss, fiica lui Jess, Bejuoen și Rolyn
Huellis, partenera lui Leifin, mama lui Otter

Otter și Moss, soestre sugare
Gerrel, fiica lui Kristen
Thenike, viajeră, mama-aleasă a lui Gerrel
Hilt, corăbieră din Sălașul de Nord, sora de sânge a lui Thenike
Kenisi, bucătăreasă și cunoscătoare a ierburilor medicinale
Wenn, cea mai vârstnică membră a familiei, partenera lui Kenisi

Casa lui Rathell:

Kristen, mama de sânge a lui Gerrel, sora de sânge a lui Leifin, a ținut cântarea-cadențelor pentru Marghe
Namri
Ellyr
Hamner
bebelușa Gin
Rathell, deținătoarea hărții

Casa lui Ette:

Ette, una dintre femeile care au ținut cântarea-cadențelor pentru Marghe
Bejoen
Terle

Alte personaje:

Cassil, femeie care are în folosință cele mai multe pământuri din Valea Holme, mama-aleasă a lui Rhedan
Rhedan, fiica lui Cassil
Holle, păstoare de pe Pășunile Cântătoare
Shill, păstoare de pe Pășunile Cântătoare
Jink și Oriyest, păstoare de pe câmpie, reclamante în procesul *Jink și Oriyest contra Companiei*
Sehanol, femeie din Lunca Risipită
Puiell, fiica lui Sehanol
T'orre Na, viajera păstoarelor
Kuorra, viajeră din sud
Telis, viajeră de pe malul de vest al fluviului Ho
Zabett, hangiță din Sălașul de Nord
Scathac, sora lui Zabett

Vine, membră a echipajului de pe *Nemora*
Byelli, membră a echipajului de pe *Nemora*, cântăreață amatoare la harfă
Ash, membră a echipajului de pe *Nemora*
Roth, căpitana corăbiei *Telwise*
Juomo, membră a echipajului de pe *Telwise*
Tillis, membră a echipajului de pe *Telwise*
Touk, hangiță din Piața-de-Sud
Jolesset, corăbiera care a învățat-o pe Thenike să cânte la fluier
Gabbro, o femeie din Țărmurile Înalte
Weal, șefa tăietoarelor de olla de pe colinele Yelland
Fellyr, sau Ojo, din tribul Briogannon, fostă iubită a lui Uaithne, în război cu Echraidhe

Cuprins

Science Fiction / **Fantasy**

Ori te schimbi, ori mori – pe planeta Jeep nu există alte opțiuni. Într-o situație de criză extremă, antropologa Marghe Taishan sosește pe Jeep pentru a testa un nou vaccin. Punându-și în joc viața pentru a descoperi secretul biologic care le permite femeilor de aici să se reproducă în lipsa bărbaților, Marghe își dă seama că și ea a început să se schimbe... *Amonit* nu este doar o aventură într-o lume extraterestră, ci și o fascinantă călătorie de autoexplorare.

HECATE

SF /F

NICOLA GRIFFITH s-a născut în Anglia, unde a predat cursuri de autoapărare în baruri pentru a-și câștiga banii de bere; după ce a descoperit plăcerea de a scrie, s-a mutat în SUA. În 1993 a fost diagnosticată cu scleroză multiplă, veste care i-a retezat avântul activist, determinând-o să se concentreze mai mult asupra scrisului. Eseurile și povestirile i-au apărut în publicații precum *Nature, New Scientist, Los Angeles Review of Books, Out*. Pentru activitatea literară a primit numeroase premii, printre care Nebula, James Tiptree, Jr., Alice B, World Fantasy Awards, Washington State Book Award, Premio Italia și de șase ori Lambda Literary Award.

ISBN 978-606-94047-6-8

www.hecate.ro